

המשפחה לזמן הזהיר בזהר הרקיע

ספר

זהר

היומי

לימוד זהר היומי

ספר הזהר המחולק ל-354 ימות השנה

❖ זהר היומי לחודש אב ❖

שבט תשס"ט - עידן"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

**Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784**

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א
צוה לאנשי, שקודם
כל תפילה [שחרית,
מנחה, וערבית], ילמדו
מאמר זוהר ותיקונים.
(ליקוטי תורה משערוביל,
הדרכה ו')

מציל ממיגפה

לימוד זוהר הקדוש
מציל את האדם
ומשפחתו ממיגפה
ושערורות. (אמרי פנחס
שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם
מעלת לימוד זוהר
הקדוש אשר הוא
מבטל כל מיני
פורעניות וגזרות
קשות ורעות ומותנא
וחרבא וביזה מעלמא.
(רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא,
"מה אקרא כל
הבשר חציר", הכל
הם כבהמות
שאוכלות חציר.
"וכל חסדו כציון
השדה", כל חסד
שעושים לעצמם
עושים.
ואפילו כל אלו
שעוסקים בתורה,
כל חסד שעושים
לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור
כי בשר המה רוח
הולך ולא ישוב
לעולם, זה הוא רוח
המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרד ואבדו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'.
(תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" - ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזוה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחמם שכינים לזהרם לזהרם בזהר הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמגן

על חמשה חמשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם
ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר
אלהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא
לתתאי בסוף יומיא, ובגנייה וקראתם דרור
בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל
אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר
מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום
את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה
האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר
התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד
מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד
מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם
הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין
קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,
ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את
הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר
הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא
בעלמא בונה
עולמות, וכל שכן
אם יזכה ללמוד
ולהבין פירוש מאמר
אחד, יעשה בו תיקון
למעלה בשעה אחת,
מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה
תמימה כו'. (כסא מלך
לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר
מלימוד פשט
בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו
לכום אם אינו מעטרו
ביום אחד בלימוד
הקבלה, כי שקול
הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה'
שעה אחת בכל לילה,
או מובטח לו שהוא
בן עולם הבא מבני
היכלא דמלכא ויהיה
מרואי פני המלך
היושבים ראשונה
במלכותא דרקינא.
(שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר
מרום על כל לימוד,
בשגם לא ידע מאי
קאמר, ואף שימעה
בקריאתו. והוא
תיקון גדול לנשמה.
(מורה באצבע להחיד"א
זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר
ועשה חשק לכל
מיני לימודים של
התורה הקדושה.
(שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות
עמלו בתורה, הן
בספר זוהר הקדוש
והתיקונים, וכדאי
הוא רשב"י התנא
האלקי זיע"א לפסוד
את כל העולם כולו
מן הדין ולקרב את
הגאולה.
(נאום יצחק ירוחם בהגאון
החסיד מוה"ר"ד משה
יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

ל' עמי שומע ל' בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר
הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מבית "זוהר היומיי" לחודש אב

3.....	סדר הלימוד ליום א אב [יום 296 בשנה]
11.....	סדר הלימוד ליום ב אב [יום 297 בשנה]
18.....	סדר הלימוד ליום ג אב [יום 298 בשנה]
25.....	סדר הלימוד ליום ד אב [יום 299 בשנה]
31.....	סדר הלימוד ליום ה אב [יום 300 בשנה]
38.....	סדר הלימוד ליום ו אב [יום 301 בשנה]
45.....	סדר הלימוד ליום ז אב [יום 302 בשנה]
51.....	סדר הלימוד ליום ח אב [יום 303 בשנה]
58.....	סדר הלימוד ליום ט אב [יום 304 בשנה]
64.....	סדר הלימוד ליום י אב [יום 305 בשנה]
71.....	סדר הלימוד ליום יא אב [יום 306 בשנה]
78.....	סדר הלימוד ליום יב אב [יום 307 בשנה]
84.....	סדר הלימוד ליום יג אב [יום 308 בשנה]
91.....	סדר הלימוד ליום יד אב [יום 309 בשנה]
98.....	סדר הלימוד ליום טו אב [יום 310 בשנה]

106.....	סדר הלימוד ליום טז אב [יום 311 בשנה]
112.....	סדר הלימוד ליום יז אב [יום 312 בשנה]
119.....	סדר הלימוד ליום יח אב [יום 313 בשנה]
125.....	סדר הלימוד ליום יט אב [יום 314 בשנה]
132.....	סדר הלימוד ליום כ אב [יום 315 בשנה]
139.....	סדר הלימוד ליום כא אב [יום 316 בשנה]
145.....	סדר הלימוד ליום כב אב [יום 317 בשנה]
157.....	סדר הלימוד ליום כג אב [יום 318 בשנה]
163.....	סדר הלימוד ליום כד אב [יום 319 בשנה]
171.....	סדר הלימוד ליום כה אב [יום 320 בשנה]
181.....	סדר הלימוד ליום כו אב [יום 321 בשנה]
196.....	סדר הלימוד ליום כז אב [יום 322 בשנה]
204.....	סדר הלימוד ליום כח אב [יום 323 בשנה]
213.....	סדר הלימוד ליום כט אב [יום 324 בשנה]
220.....	סדר הלימוד ליום ל אב [יום 325 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א אב [יום 296 בשנה]

רעיא מהימנא (במדבר יח) כל פטר רחם לכל בשר וגו', ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה. פקודא דא לפדות פטר חמור, לפדות לעלמא דאתי. ואי קודם דאזיל להווא עלמא, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא, עתיד לאחזרא להאי עלמא כדבדקדמיא. (איוב לג) ישוב לימי עלומי, ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא.

כתיב (איוב ל"ג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. וישראל, בגין דפדיון דלהון הוה בלא תורה, דאיהו כסף כסופא דעלמא דאתי, אהדרו תלת זמנין אחרנין בגלותא, ובפורקנא בתרייתא דפורקנא דלהון יהא באורייתא, לא יהדרון לעלם בגלותא. אתו רבנן ובריכו ליה, ואמרו רעיא מהימנא, קודשא בריך הוא יפדה לך, וכל ישראל יפדון על ידך, ותתחדש עמהון, ואינון עמד.

פקודא בתר דא, לדון בערפי בית. וברזא דחכמתא, בית דבר נש, דא אתתא. אי איהי אתתא דטוב ורע, ובעי להמיר רעה בטובה, יפדה לה מהווא רע, ויהיב ליה ערף דילה. אבל אתתא דאילנא דחייא, אתמר בה (איוב כח) לא יערכנה זהב וזוככית ותמורתה כלי פז, ואין לה ערף. כמה דאתמר, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה. ואתמר (משלי לא) אשת חיל מי ימצא וגו'. ונדא

”זוהר היומיי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

שְׁכִינְתָא. מאן דְּגָמִיל חֶסֶד עִמָּה, לִית עֲרַף לְאַגְרָא דִּילֵיהּ. וּמֵאן דְּחָאב לְגַבְהָ, לִית עֲרַף לְעֻנְשָׁא דִּילֵיהּ.

כְּמָה שְׁפָחוּת אֵית לָהּ דְּמִשְׁמֵשִׁין לָהּ, וְכָל חֲדָא וְחֲדָא מְנַיְהוּ, אֵית לָהּ עֲרַף. וְכָל חַד וְחַד צְרִיף פְּדִיּוֹן. אֲבָל מֵאן דִּירִית נִשְׁמַתָּא, אוּ רוּחָא, אוּ נַפְשָׁא מִשְׁכִּינְתָּא, לֹא צְרִיף פְּדִיּוֹן, דְּשְׁכִינְתָּא עֲלָהּ. אֲתָמֵר (ישעיה מב) אֲנִי יי הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֲתֵן. דְּפְדִיּוֹן דִּילָהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא תְּלִיא. דְּאֲמַשְׁכֵּן לָהּ (לגביה) יִשְׂרָאֵל, בְּקִשּׁוּרָא דְתַפְלִינִין, בְּאוֹת דְשִׁבְתָּ, בְּאוֹת דִּיּוּמִין טְבִין, בְּאוֹת דְּבְרִית, וְתוֹרָה, בְּכִמְהָ פְּקוּדִין. דְּפְדִיּוֹן דִּילָהּ תְּלִיא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יחזקאל כ) וְאַעֲשֵׂ לְמַעַן שְׁמִי, וּבְגִינָה (ויקרא כ"ו) וְאַף גַּם זֹאת. הֲכִי כְּמָה פְּקוּדִין אֵינּוּן דְּעֵבְדִין בְּנֵי נֶשֶׁא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרָס. וְכִמְהָ חוּבִין. וְלִכְל פְּקוּדָא אֵית לֵיהּ עֲרַף בְּהוּא עֲלָמָא. (ס"א אבל עונשא) וְלִכְל עוֹנְשָׁא לְמֵאן דְּאֲעַבְרַ עֲלֵיהּ, אֵין לֵיהּ עֲרַף וְשִׁיעוּר.

דף קע"ט ע"א

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוֹן בְּמַחְרִים נְכֶסִיו לְכַהֵן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה. וְדָא דָּא (באדם ובבהמה) כָּל פֶּטֶר רַחֵם לְכָל בְּשׂוֹר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לֵי בְּאָדָם וּבְבַהֲמָה. רַחֵם: בְּהִיפּוּף אֲתוּוֹן כְּחוּשְׁבָן (דף קע"ט ע"א) רַמ"ח אֲבָרִים דְּבַר נֶשׁ, עֲלֵיהּ אֲתָמֵר (חבקוק ג) בְּרַגְזָא רַחֵם תִּזְכּוֹר. בְּתַר דְּכַעֲסִים בַּר נֶשׁ, וּמַחְרִים הוּא בְּעִירָא לְגַבְיָהּ, הָא שְׂרִיא אֵל אַחַר נֶחֱשׁ, דְּאֲתָמֵר בֵּיהּ, (בראשית ג) אַרְוֵר אֲתָהּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, וְאִיהוּ לְשִׁמְאֵלָא דְּבַר נֶשׁ. בְּגִין דָּא מְנִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לְמִיָּהּ לְכַהֵנָא, דְּאִיהוּ רַחֲמֵי בְּרַכָּה, לְאֲתַכְפִּיא רַגְזָא, דְּאֲתַעַר בְּהוּא בַר נֶשׁ מְרָה, חֲרַבָּא דְּמִלְאָךְ הַמּוֹת, וְאֲתַעַר יְמִינָא לְגַבְיָהּ בְּרַחֲמֵי, וְאֲתַכְפִּיא רֻגְזָא דְּשִׁמְאֵלָא, וְהָא אִיהוּ בְּרַגְזָא רַחֵם תִּזְכּוֹר.

מֵאן דְּכַעֲסִים, דְּאֵית לֵיהּ בְּכַעֲס סַם הַמּוֹת, דְּעֲלִיָּהּ אוּקְמוּהָ מְאִרֵי מִתְנַתִּין, כָּל הַכּוֹעֵס כְּאִילוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. בְּגִין דְּסִטְרָא אַחְרָא אֲתוּקְדַת בְּבַר נֶשׁ. וּבַהֲהִיא בְּעִירָא דִּיהִיב לְכַהֵנָא אֲתַפְרֵשׁ חֶרֶם מְנִיָּה, וְסִמְאֵל אֵל אַחַר חֶרֶם, וְנוֹקְבָא דִּילֵיהּ קְלָלָהּ, כְּלוּלָהּ מִכָּל קְלָלוֹת שְׁבַמְשִׁנָּה תוֹרָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּרִיף בְּכָל אוֹרִייתָא כְּלָא, וְכָל בְּרַכָּאן מִימִינָא, דְּאֲחִיד בַּהּ כְּהֵן. וּבְגִין דָּא כָּל חֶרֶם צְרִיף לְמִיָּהּ לֵיהּ לְכַהֵנָא, דְּאִיהוּ אֲכִיל לֵיהּ בְּנוֹרָא, וְשִׁצִי לֵיהּ מַעְלָמָא, וְשִׁכִּיף אֲשָׁא מִשְׁמְאֵלָא בִּימִינָא, דְּאִיהוּ מְיִיא, וּבֵיהּ (אסתר ז) וְחַמַּת הַמֶּלֶךְ שְׁכָכָה.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא לְהַפְרִישׁ תְּרוּמָה גְּדוּלָהּ, וְאוּקְמוּהָ תְּרֵי מִמָּאָה, מֵאֵי תְרוּמָה. רַבְּנֵן דְּמִתְיַבְתָּא, הָאֵי תְרוּמָה דְּצְרִיכִין לְאַפְרָשָׁא תְּרֵי מִמָּאָה, בְּסַתְרֵי תוֹרָה מֵאֵי נִיהוּ. מֵאן דְּבַעֲי לְמַטְעַם, אֵי הוּא זָר יוֹמַת וְהֵינּוּ אֵל זָר סִמְאֵ"ל. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אָמֵר (שמות כח) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, תְּרֵי מִמָּאָה, לְיַחְדָּא לֵיהּ תְּרִין זְמַנִּין בְּיוֹמָא, דְּהֵינּוּ תְּרֵי מִמָּאָה, בְּמִ"ט אֲתוּוֹן דְּשִׁמְעַ וּבְרוּף שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד דְּעַרְבִית, וּבְמִ"ט אֲתוּוֹן דְּשַׁחֲרִית, חֲסֵרִין תְּרִין מִמָּאָה, אֵינּוּן שְׁכִינְתָּא עֲלָהּ, וְתַתָּאָה, בְּתַרוּוִיָּהּ צְרִיף לְיַחְדָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אֲמָה דְּתַרוּוִיָּהּ. מִדָּה דְּתַרוּוִיָּהּ. מֵאָה בְּאֲמָה. אֲמָ"ה בְּאֲתוּוִי מֵאָ"ה אִיהוּ וְאִיהוּ בְּהַפֵּךְ אֲתוּוֹן, הָא"ם.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

ועוד (במדבר טו) וְהָיָה בְּאַכְלֹכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה, תְּרִימוּ, כְּגוֹן (חבוק ג) רוּם יִדְהוּ נִשְׂא, וְאִינּוֹן עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹן, דְּסִלְקוּ דְלִהוֹן לְעֶשֶׂר סְפִירָן, דְּאִינּוֹן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, דְּסִלְקוּ מ"ה. וּבִאֲתוּוֹן דְּאֶלְפָּא בֵּיתָא, מָה סְלִיק מֵא"ה, י"ם ה"צ. וְהָאֵי אִיהוּ דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵן מֵאַרְי מִתְּנִיתִין, (דברים י) וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מ"ה יי אֶלְהִיךָ שׁוֹאֵל מֵעַמְךָ, וְאָמְרוּ, אֵל תִּקְרִי מָה אֵלָא מֵאָה, לְקַבֵּל מֵאָה בְּרַכָּאן דְּמַחֲיִיב בַּר נִשׁ לְבָרְכָא לְמֵאֲרִיָּה בְּכָל יוֹמָא, וְהָאֵי אִיהוּ דְּצָרִיךְ בַּר נִשׁ לְמִטְעֵם בְּכָל יוֹמָא לְמֵאֲרִיָּה, וּבְגִין דָּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה.

וּכְמָה תְרוּמוֹת אִינּוֹן, אֵית תְרוּמָה מִדְּאוּרִיָּתָא, תּוֹרָה מ'. וְהָאֵי אִיהוּ תְרוּמָה, תּוֹרָה דְּאֲתִיָּהִיבַת בְּאַרְבָּעִים יוֹם. וְאֵי תִימְרוֹן דְּאֶכִּילָנָא מְנַה (נ"א מנא), הָא פְּתִיב (שמות לד) וַיְהִי מִלְּשָׁה בְּהָר אֲרַבְּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה. נְטִירַת הוּוּ עַד הַשְּׁתָּא הָאֵי תְרוּמָה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכִיּוֹן דְּמִלְכָּא לֹא אָכַל, אִיךְ אֶכְלִין עַבְדִּי, דְּהָא לְבַתֵּר דְּאָמַר (שיר השירים ה) אֲרִיתִי מוֹרֵי עַם בְּשָׂמִי, לְבַתֵּר אָכְלוּ רַעִים, יִכְלוֹן עַבְדִּי.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא לְהַפְרִישׁ (נ"י לוי תרומת מעשר ואיהו) (נ"א תרומות) מֵעֶשֶׂר לְלוֹי, וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא מְסֻטָּר דִּימִינָא דְּאִיהוּ חֶסֶד, תְרוּמָה גְדוּלָה לְכַהֵן. מְסֻטָּרָא דְשִׁמְאֵלָא, דְּאִיהוּ גְבוּרָה, תְרוּמַת מֵעֶשֶׂר לְלוֹי, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא.

יו"ד ה"י וְא"ו ה"י, שְׁלֶשֶׁת עֶשְׂרוֹנִים לְפָר, מְסֻטָּרָא דְּהִהוּא דְּאֲתַמַּר בֵּיהּ, (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמַאל, וְדָא גְבוּרָה. וְעֶשְׂרוֹן לְכַבֵּשׁ, וְדָא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א (נ"א יו"ד ה"י וְא"ו ה"י), דְּסִלְקִין לְעֶשֶׂר אֲתוּוֹן, הָאֵי עֶשְׂרוֹן. וְעֶשֶׂר לְמ"ה וּמ"ה לְמֵאָה.

אָבֵל שְׁלֶשֶׁה עֶשְׂרוֹנִים י' י' י', (נ"א דָא יו"ד ה"י וְא"ו ה"י) וְסִלְקִין (ס"א ל' ל' ו' י') לָל', וַי' סְפִירָן בְּהוֹן, סִלְקִין מ"ג בִּיצִים וְכֹלָא יו"ד, חוּמֵשׁ בִּיצָה, תּוֹסַפַת מִצַּד ה', וְהָכִי מֵעֶשֶׂר, דְּאִיהוּ פְּקוּדָא לְהַפְרִישׁ יִשְׂרָאֵל מֵעֶשֶׂר, מְסֻטָּרָא דָּאֵת י', מֵעֶשֶׂר מִן הַמֵּעֶשֶׂר, חַד מִחֻמֵּשׁ מְסֻטָּרָא דָּאֵת ה'. כָּל עֶשְׂרוֹרִין דָּאֵת י', וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא חַד מֵעֶשֶׂר סְפִירָן. א' מִחֻמֵּשׁ, אִיהוּ מְסֻטָּרָא דְּתַפְאָרַת, דְּאִיהוּ חֻמֵּשׁ מִכְּתָר. וְכַד תַּחֲשׁוּב מִמְלָכוֹת עַד תַּפְאָרַת, תַּשְׁכַּח תַּפְאָרַת חֻמֵּשׁ מִתַּתָּא לְעֵילָא. וְשְׂכִינְתָּא חֻמֵּשׁ אֶלְגִּיָּה.

וּמְסֻטָּרָא אַחְרָא אִיהִי שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים לְאֵיל, וְכִלִּילַת י' י' הַכֶּה בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ, עֶשְׂרָה עֶשְׂרָה י' ה', לְאֵיל דָּא ו', דְּאִיהוּ שִׁקְל הַקֹּדֶשׁ, וְהָאֵי אִיהוּ עֶשְׂרָה עֶשְׂרָה הַכֶּה בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ. וְעוּד, שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים, י' מִן וַיִּיצֵר. לְאֵיל ו' מִן וַיִּיצֵר. וְכֹלָא א', י' לְעֵילָא, י' לְתַתָּא, ו' בְּאַמְצָעִיתָא. וְעוּד שְׁלֶשֶׁה עֶשְׂרוֹנִים אִינּוֹן י' י' י'.

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְהַפְרִישׁ תּוֹדָה. וְרַבְּנֵן מֵאַרְי מִתְּנִיתִין אוּקְמוּהָ, דְּתוֹדָה עֶשְׂרִים עֶשְׂרוֹנִים, וּמִתְּפַלְגִין י' עֶשְׂרוֹנִין לְחֻמֵּן, וַי' לְמִצָּה. וּמִי שֶׁל מִצָּה, עוֹשִׂים ל' מִצּוֹת. וּמֵעֶשְׂרָה שֶׁל חֻמֵּן, עוֹשִׂים י' חִלוֹת. וְדָא אִיהוּ סֵלֶת חִלוֹת מִצּוֹת בְּלוּלוֹת בְּשֻׁמֵן. מִי עֶשְׂרוֹנִים, דְּאִינּוֹן יו"ד ה"י וְא"ו ה"י, הוּוּ עַבְדִּין ל' מִצּוֹת, דְּאִינּוֹן י' י' י'. הָאֵי שְׁמָא, זְמַנִּין אִיהוּ לִימִינָא, וְזְמַנִּין אִיהוּ לְשִׁמְאֵלָא, וְזְמַנִּין בְּאַמְצָעִיתָא. רַחֲמֵי מְפֵל סְטָרָא, לִימִינָהּ וּלְשִׁמְאֵלָהּ.

דף קע"ט ע"ב

וּזְמַנֵּי י' לַיּוֹמֵנָא, וְאִין פּוֹחֲתִין בֵּיהּ מַעֲשֵׂרָה מְלַכְיֹת. וְלִזְמַנֵּי יו"ד לְשִׁמְאֵלָא, וְאִין פּוֹחֲתִין בֵּיהּ מַעֲשֵׂרָה שׁוֹפְרוֹת. וְלִזְמַנֵּי יו"ד (דף קע"ט ע"ב) בְּאַמְצָעֵיתָא, וְאִין פּוֹחֲתִין בֵּיהּ מִי זְכָרוֹנוֹת. (במדבר ט) עַל פִּי יִי יַחְנוּ וְעַל פִּי יִי יִסְעוּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי יִי שְׁמְרוּ. דְּכָל י' אֵית לֵה ד' אַנְפִּין, ג' חִיוּן אֵינּוֹן, לְקַבֵּל תְּלַת יוֹדִין, וְד' אַנְפִּין לְכָל חַיָּה, לְקַבֵּל ד' אַנְפִּין (ס"א אַתּוּן) דִּיהו"ה, עַל פִּי יִי יַחְנוּ וְיִסְעוּ. שְׁמְרוּ, דָּא שְׂכִינְתָא, דְּנִטְרָא לְאֵינּוֹן דְּשִׁמְרֵי שְׁבֻתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, דְּבַגִּין כֶּף לָא זִוָּה שְׂכִינָה מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל שְׁבֻתוֹת וְיוֹם טוֹב, וְאַפִּילוּ בְּשְׁבֻתוֹת (ס"א בְּיוֹמֵי) דְּחוּל, אֲלֵא דְאִיהוּ סוּגְרָת וּמְסוּגְרָת בְּהוֹן.

וּבְכָל צְלוֹתָא, אִיהוּ עוֹלָה לִידוּ"ד, עַד דְּמִטָּאת לְמַרְפְּבֵתָא דְאַבְהֵן עֲלֵאִין, דְּאֵינּוֹן: גְּדוּלָּה, גְּבוּרָה, תְּפַאֲרָת, דְּאֵית לְהוֹן תְּרִיסָר אַנְפִּין, לְקַבֵּל תְּרִיסָר שְׁבֻתִין. וְכַפּוּם דְּאִיהִי אוֹלִיפֵת זְכוֹת, עַל אֲלִין מְאִרֵי צְלוֹתִין, וּמְאִרֵי זְכוּן, בְּכָל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא דְאוּרִייתָא, הָכִי יַחְנוּ עַל זְכוּן דְּלְהוֹן וְכֵן יִסְעוּ לְגַבְיֵיהוּ. וְהָכִי נַחְתָּא שְׁמִירָה לְגַבְיֵיהוּ.

אֵינּוֹן דְּעַבְדִּין זְכוּן עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרַס, נַחֲתִית קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמַרְפְּבֵתִיהּ דְּעַבְד, וּבְד' שׁוּמְרִין דִּילֵיהּ, וּמֵאן דְּעַבִּיד זְכוּן שְׁלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרַס, נַחֲתִית עֲלֵיהּ בְּמַרְפְּבֵתָא דִּילֵיהּ. וְלְרִשְׁיַעֲיָא נַחֲתִית עֲלֵיהּ בְּעוֹבְדֵיהּ, בְּאֵינּוֹן שְׁדִין וּמִזִּיקִין וּמְלַאכֵי חַבְלָה בְּמַרְפְּבֵתָא דְּלְהוֹן, לְאַתְּפְּרַעָא מְנַהוֹן. (ס"א זְכוּן שְׁלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרַס קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נַחֲתִית עֲלֵיהּ בְּמַרְכַּבְתָּא דִּילֵיהּ וּבְד' חִיוּן דִּילֵיהּ. וּמֵאן דְּעַבִּיד זְכוּן עַל מְנַת לְקַבֵּל פְּרַס נַחֲתִית עֲלֵיהּ בְּמַרְכַּבְתָּא דְּעַבְד מַטְטְרוּ"ן וּבְד' שׁוּמְרִין דִּילֵיהּ. וְלְרִשְׁיַעֲיָא נַחֲתִית עֲלֵיהּ בְּעוֹבְדֵיהּ, בְּאֵינּוֹן שְׁדִין וּמִזִּיקִין וּמְלַאכֵי חַבְלָה עוֹן וּמִשְׁחִית אֶף וְחִימָה בְּמַרְכַּבְתָּא דְּלְהוֹן, לְאַתְּפְּרַעָא מְנַהוֹן) פְּתַחוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין וְאַמְרוּ. וְדָאֵי הָכִי הוּא, זְכָאָה חוּלְקָה רְעִיא מְהִימְנָא. (ע"כ רְעִיא מְהִימְנָא) בְּרוּךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יְמִלּוּךְ יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן (תְּצַא עֲרֵה ע"ב וְעַנְשׁוּ אוֹתוֹ וְכו')

פרשת חקת

וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר (במדבר י"ט) זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ לֵאמֹר וְגו'. רַבִּי יוֹסֵי פְתַח, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לְפָנָי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, מְלִין דְּאוּרִייתָא קְדִישִׁין אֵינּוֹן, עֲלֵאִין אֵינּוֹן, מְתִיקִין אֵינּוֹן. כְּמָה דְּכַתִּיב, (תהלים יט) הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹז רַב וּמִתּוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְגו'. מֵאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, כְּאֵלוֹ קָאִים כָּל יוֹמָא עַל טוֹרָא דְּסִינַי וְקַבִּיל אוּרִייתָא. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים כז) הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעָם. וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא.

כְּתִיב הֲכָא זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה, וְכַתִּיב וְזֹאת הַתּוֹרָה, מַה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלֵא רְזָא עֲלָאָה הוּא, וְהָכִי אוֹלִיפְנָא, וְזֹאת הַתּוֹרָה: לְאַחַזְאָה כְּלָא בִּיחּוּדָא חַד, וְלֵאכְלָלָא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַשְׁתַּכְּחָא כְּלָא חַד. בְּגִינֵי כֶּף וְזֹאת הַתּוֹרָה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אמאי תוספת וא"ו. אלא הא אתמר, לאחזאה דכלא חד, בלא פרוּדא. וזאת: כלל ופרט כחדא, דכר ונוקבא. ובגין כך וזאת התורה ודאי. אבל זאת בלא תוספת וא"ו, חקת התורה ודאי, ולא התורה, דינא דאורייתא, גזרה דאורייתא.

תא חזי, (במדבר ח) זאת אשר ללויים, ולא וזאת. דהא מסטרא דדינא (קשיא) קא אתיין, ולא מסטרא דרחמי. אמר רבי יהודה, והא פתיב (במדבר ד) וזאת עשו להם וחייו. ודא בליאי אתמר, ואת אמרת זאת ולא וזאת. אמר ליה, ודאי הכי הוא, וקרא מוכח, מאן דאחיד סמא דמותא, אי לא יערב ביה סמא דחיי, הא ודאי ימות. ועל דא, וזאת עשו להם וחייו, ולא ימותו, בגין דסמא דחיי מערב בהדיה, וזאת עשו וחייו ולא ימותו, ודאי וזאת אצטריך להו, ולא זאת. בגיני כך וזאת התורה ממש, ביחודא חד, ביחודא שלים, כללא דדכר ונוקבא. ו"ה. זאת: ה' בלחודוי, ועל דא זאת חוקת התורה.

דף ק"פ ע"א

רבי שמעון ורבי אבא ורבי אלעזר ורבי יצחק, הוו שכיחי בבי רבי פנחס בן יאיר, אמר רבי פנחס לרבי שמעון, במטותא מנף אנת דאוקמי עלך לעילא, ומילך באתגלייא, מה דלא אתיהיב רשותא לבר נש אחרא. בפרשתא דא אימא מלה חדתא, אמר ליה ומאי היא. אמר ליה זאת חקת התורה. אמר ליה הא שאר חברייא יאמרו. (דף ק"פ ע"א) אמר לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלה חד בפרשתא דא, וחברייא יימרון אבתך.

קם רבי אלעזר ואמר, (רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, ואי אינון קדמאי עבדי הספמה דא בדינא דאורייתא, ואתו בתראי ובטלוה, אמאי בטלוה. והא מאן דבטיל מלה דאורייתא. כאילו חריב עלמא שלים. ואי לאו איהו בדינא דאורייתא, אלא הספמה בעלמא, אמאי נעל הכא.

אלא ודאי בדינא דאורייתא הוה, וברזא עלאה אתעבידת מלה, ובגין דהוה קדמאי חסידי זכאי, מלה דא אתגלייא בינייהו, ומדאסגיא חייבי בעלמא, אתעבידת (אעברו) האי מלה בגוונא אחרא, בגין לאתכפסאה מלין דאינון ברזא עלאה. (והא אוקמוה)

תא חזי, (שמות ג) ויאמר אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך וגו'. וכי אמאי נעל הכא. אלא אתמר, דפקיד ליה על אתתא, לאתפרשא מנה, ולאזדווגא (ס"א באתר) באתתא אחרא, דנהירו קדישא עלאה, ואיהי שכינתא.

וההוא נעל אוקים ליה באַתַּר אַחְרָא, (ס"א ואיהי שכינתא) אַעְפָּר ליה מְהַאי עֲלָמָא, ואוקים ליה בְּעֲלָמָא אַחְרָא. ועל דא, כּל מה דְּיְהִיב מִיתָא לְבַר נֶשׁ בְּחֲלָמָא טב. נְטִיל מְאֵנִיה מִן בֵּיתָא בִּישׁ, כְּגוֹן סַנְדְּלִיָּה. מְאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּאֵעְפָּר רַגְלֵיהּ, דְּאֵינּוֹן קִיּוּמָא דְּבַר נֶשׁ, מְהַאי עֲלָמָא, וְכַנִּישׁ לֹוֹן לְעֲלָמָא אַחְרָא, אַתַּר דְּמוֹתָא שְׂאֲרֵי בֵּיהּ, דְּכַתִּיב, (שיר השירים ז) מַה יָּפוּ פַעְמִיךָ בַּנְּעֻלִים בַּת נְדִיב. (מאי היא בת נדיב דא בת אברהם דכתיב, (תהלים מ"ז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם ולא אלהי יצחק) וְרוּזָא דְּמִלְּהָ בֵּין חֲבַרְיָא אִיהוּ.

וְדָא כַּד מִיתָא נְטִיל לֹוֹן, אַבְל בְּזַמְנָא דְּחֵיָא שְׁלִיף מְסֵאֲנִיה, וְיְהִיב לְבַר נֶשׁ אַחְרָא, בְּגִין לְקִיּוּמָא קִיּוּם, קָא עָבִיד בְּגוּרָה דְּלַעֲיָלָא. נַעַל דְּחֲלִיצָה, כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא נַעַל אַחְרָא, וְכֻלָּא אַתַּר חַד (ס"א כלא אתיחד) (נ"א רזא חדא).

תָּא חַזִּי, הֵהוּא מִיתָא דְּאֶסְתֵּלֵק מְעֲלָמָא בְּלֹא בְּנִין, הָאֵי בַת נְדִיב לֹא כְּנִישֵׁת לִיהּ לְהֵהוּא בַר נֶשׁ לְגַבְהָ, וְאֵזִיל לְאַתְרָדָא בְּעֲלָמָא, דְּלֹא אֲשַׁכַּח אַתַּר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עָלֶיהָ וּפְקִיד לְאַחוּהִי לְמַפְרָק לִיהּ, לְאַתְבָּא וּלְאַתְתַּקְנָא בְּעַפְרָא אַחְרָא. כְּמָה דְּכַתִּיב, (איוב לד) וְאָדָם עַל עֶפְרָא יָשׁוּב (קע"ז ע"א) וְאוּקְמוּהָ.

וְאִי הֵהוּא פְּרוּקָא לֹא בְּעֵי לְקִיּוּמָא לְאַחוּהִי בְּהַאי עֲלָמָא, בְּעֵי לְמַקְטַר חַד נַעַל בְּרַגְלֵיהּ, וְהֵהוּא אַתְתָּא דְּתִשְׁרִי לִיהּ וּמַקְבְּלָא לְהֵהוּא נַעַל לְגַבְהָ. אַמְאֵי נַעַל. אֵלָא בְּגִין דְּהֵהוּא נַעַל בְּגִין מִיתָא הוּא (ס"א בגין דההוא נעל קיומא דמיתא הוא בהאי עלמא), וְאַתְיְהִיב בְּרַגְלֵיהּ דְּחֵיָא אַחוּהִי, וְאַתְתָּא מַקְבְּלָהּ לְהֵהוּא נַעַל לְגַבְהָ, לְאַחְזוּאָה דְּהָא הֵהוּא מִיתָא בֵּין חַיִּיא אַהֲדַר בְּעוּבְדָא דָא.

וְהוּא בְּהַפּוּכָא מֵהֵהוּא נַעַל דְּנְטִיל מִיתָא מְחֵיָא, וְהִשְׁתָּא הָאֵי נַעַל נְטִיל חַיִּיא מְמִיתָא, וּבְהֵהוּא נַעַל הֵהוּא מִיתָא אֵזִיל בֵּין חַיִּיא, (נ"א ובעי נעל דההוא מיתא דא אוזיל ביה בחייהו) וְאַתְתָּא נְטִילָא לִיהּ לְגַבְהָ, לְאַחְזוּאָה דְּהֵהוּא אַתְתָּא עֲטַרְתָּ בְּעֵלָהּ, נְטִילָא לִיהּ וּמַקְבְּלָא לִיהּ לְגַבְהָ.

וּבְעֵי לְבַטְשָׁא לִיהּ לְהֵהוּא נַעַל בְּאַרְעָא, לְאַחְזוּאָה דְּשַׁכִּיךְ גּוֹפִיָּה דְּהֵהוּא מִיתָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְזַמְנָא דָא, אוּ לְבַתַּר זַמְנָא, חַיִּים עָלֶיהָ, וְיִקְבֵּל לִיהּ לְעֲלָמָא אַחְרָא. תוּ בְּטָשׁוּתָא דְּהֵהוּא נַעַל בִּידָא (ס"א מידא) דְּאַתְתָּא לְאַרְעָא לְאַחְזוּאָה, דְּהָא יְתַבְּנִי הֵהוּא מִיתָא בְּעַפְרָא אַחְרָא דְּהַאי עֲלָמָא, וְהִשְׁתָּא יְתוּב לְעַפְרִיָּה דְּהוּוּ מִתְּמָן בְּקַדְמִיתָא, (אכדין יתוב לעפריה) וְכַדִּין הֵהוּא אַתְתָּא תִּשְׁתְּרִי לְמַעַבְדַּ זְרַעָא אַחְרָא, וְאוּקְמוּהָ.

תָּא חַזִּי, עַל דָּא מֵאֵן דְּבְעֵי לְקִיּוּמָא קִיּוּם, נְטִיל נַעַלִּיהּ, וְיְהִיב לְחַבְרִיָּה, לְקִיּוּמָא עָלֶיהָ קִיּוּמָא. (דבת נדיב) הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, וְזֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאוּלָּה. מְאֵי

וזאת. קיימא שלים בכלא. לפנים בישראל, כד הוו צנועין קדישין. לקיים כל דבר, כל דבר ממש, דהא דא הוא קיימא. וכדין וזאת התעודה בישראל, ודאי. דלא תימא דהסכמה בעלמא היא, ומדעתיהו עבדי לה, אלא קיימא עלאה הוה, למחוי עובדיהון ברזא דלעילא.

דף ק"פ ע"ב

פיון דאסגיאוו חייבין בעלמא, כפיאוו מלה בגוונא אחרא, בכנפא דמלבושא, והאי מלבושא היא תקונא עלאה, ורזא דמלה, (דברים כג) ולא יגלה כנף אביו כתיב. (דף ק"פ ע"ב) (במדבר י"ט) זאת חקת התורה. זאת: דא את קיימא, דלא אתפרש דא מן דא (וכד אתפרע דא כלא) דאקרי זה. ומנוקבא עייל לדכר. ועל דא, שמו"ר וזכו"ר כחדא מתחברן. חקת התורה, חק התורה מבעי ליה, מאי חקת.

אלא חקת ודאי, (נ"ח, ס"א) ואוקיימנא, ה' ד' תות (נ"א חק) והא אתמר. אבל ת', הוא ד' ונ' מחבר כחדא. ונו"ן הא אתמר, נו"ן אמאי אקרי הכי בנו"ן. אלא, כמה דאת אמר (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. דהשתא היא באנפאה נהירין ועבדא אונאה לבני נשא, לבתר מחיא פחויא, ושצי וקטיל (משלי ל) ואמרה לא פעלתי און. ועל דא הכי אקרי בנו"ן, דאתמר עליה. ת' כלא כחדא דל"ת נו"ן. ד' נו"ן דל"ת רי"ש (ה"א ה"א) (נו"ן רי"ש), רי"ש ודל"ת חד מלה הוא. ובאתונו"ן גליפין אינון תא חזי חק ות (ס"א אינון חק ות) וכלא חד מלה.

דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה, האי פרה לדכיותא קא אתיאי. לדכאה למסאבי. פרה דקבילת מן שמאלא. ומאן הוא לשמאלא. שור. כמה דאת אמר, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. אדומה, סומקא כוורדא. דכתיב, (שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים. אדומה: גורת דינא.

תמימה, מאי תמימה. כמה דתנינו, שור תם ושור מועד. (קס"ג ע"ב) שור תם דינא רפיאי. שור מועד דינא קשיא. אוף הכא תמימה דינא רפיאי, גבורה תתאה, דא היא תמימה. גבורה עלאה, דא היא דינא קשיא, והיא יד החזקה תקיפא.

אשר אין בה מום, כמה דאת אמר (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אשר לא עלה עליה עול. על כתיב, כמה דאת אמר (שמואל ב כג) ונאם הגבר הוקם על. מאי טעמא. בגין דהיא שלומי אמוני ישראל, ועליה לאו היא אלא עמה. אשר לא עלה עליה על, היינו דכתיב, (עמוס ה) בתולת ישראל, (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידעה.

וּנְתַתֶּם אוֹתָהּ אֶל אֶלְעֶזֶר, מִצְוֹתֶיהָ בְּסֶגֶן, וְאוֹקְמוּהָ. מֵאֵי טַעַמָּא לִיהּ וְלֹא לְאַהֲרֹן.
אֶלֹא אַהֲרֹן שׁוֹשְׁבֵינָא דְמִטְרוֹנִיתָא. וְעוֹד דְאַהֲרֹן לֹא אֲתִי מִסְטָרָא דְטְהוֹר, אֶלֹא
(קע"ז ע"ב) מִסְטָרָא דְקָדוּשׁ, וּבְגִין דְדָא אֲתִיָּא לְטְהָרָה, לֹא אֲתִיָּהִיב לִיהּ.

כָּל מְלָה דְהֵאִי פְרָה, הִיא בְשֶׁבַע, ז' כַּבוּסִים וְכוּ', וְהֵא (ע"ז ע"ב) אֲתַמֵּר, מֵאֵי
טַעַמָּא. בְּגִין דְהֵאִי שֶׁבַע שְׁנֵי שְׁמֵטָה, וּבֵת שֶׁבַע אֲתַקְרִי, וְעַל דָּא כָּל עוֹבְדוּי
בְשֶׁבַע. תָּא חֲזִי, כָּל מֵאֵי דְאֲתַעְבִּיד מֵהֵאִי פְרָה, בְּגִין לְדַכְפָּאָהּ, וְלֹא לְקַדְשָׁא, וְאַף
עַל גַּב דְאַתִּיָּהִיב לְסֶגֶן, הוּא לֹא שְׁחִיט וְלֹא שְׂרִיף, בְּגִין דְלֹא יִשְׁתַּכַּח דִּינָא
בְּסִטְרוּי, וְכָל שְׁפָן אַהֲרֹן דְאִיהוּ בְּדַרְגָּא שְׁלִים יִתִּיר, דְלֹא בְעֵי לְאַשְׁתַּכַּח תַּמּוֹן,
וְלְאַזְדַּמְנָא תַּמּוֹן.

הֵאִי פְרָה, כִּיּוֹן דְאֲתַעְבִּיד אֶפְרָה, בְּעֵי לְמַשְׁדֵּי בֵּיהּ עֵץ אֲרֹז, וְאִזּוּב, וּשְׁנֵי תוֹלְעָת,
וְהֵא אֵלִין אֲתַמְרוּ. וְאַסְף אִישׁ טְהוֹר, וְלֹא קָדוּשׁ. וְהַנִּיחַ מַחוּץ לְמַחֲנֶה בְּמַקּוֹם
טְהוֹר, דְהֵא טְהוֹר לֹא אֲקָרִי, אֶלֹא מִן סְטָרָא דְמִסְאָב בְּקַדְמִיתָא.

דָּה קפ"א ע"א

רְזָא דְכֻלָּא, הֵאִי דְכְּתִיב לְמִי גְדָה חֲטָאת הִיא, בְּגִין דְכָּל דִּינִין תַּתְּאִין, וְכָל
אִינּוֹן דְאֲתוּ מִסְטָרָא דְמִסְאָבָא, כַּד אִיהוּ יִנְקָא מִסְטָרָא אַחְרָא, וְיִתִּיבֵת בְּדִינָא,
כְּמָה דְאֵת אָמֵר (ישעיה לד) מְלֹאָה דָם הוֹדֶשְׁנָה מִחֻלָּב. כְּדִין כְּלָהוּ מִתְעַרְי וּמִסְתַּלְקִי
וְשָׂרָאן בְּעֵלְמָא. כִּיּוֹן דְעַבְדֵי הֵאִי עוֹבְדָא דְלִתְתָא, וְכָל הֵאִי דִינָא בְּאַתֵּר דָּא דְהֵאִי
פְרָה, וְרַמָּאן עָלֶיהָ עֵץ (דָּה קפ"א ע"א) אֲרֹז וְגו'. כְּדִין אֲתַחְלֵשׁ חֵילָא דְלַהוֹן, וּבְכָל אֲתֵר
דְשָׂרָאן אֲתַבְרוּ וְאֲתַחְלֵשוּ וְעַרְקִין מַנְיָה, דְהֵאִי חֵילָא דְלַהוֹן אֲתַחְזִי כְּגוֹוֹנָא דָּא
לְגַבְיֵיהוּ, כְּדִין לֹא שָׂרָאן בְּבֵר נֶשׁ, וְאֲתַדְכִּי.

וְעַל דָּא אֲתַקְרִי מִי גְדָה, מֵיָּא לְדַכְפָּאָהּ. כַּד עֵלְמָא שְׂאֲרֵי בְּדִינָא, וְסִטְרָא
מִסְאָבָא אֲתַפְשֵׁט בְּעֵלְמָא, הֵכָא אֲתַכְלִילִין כָּל זִינִין מִסְאָבָא, וְכָל זִינֵי דְכִיּוֹ, וּבְגִין
כַּד טוּמְאָה וְטְהָרָה, כְּלָלָא עֵלְמָה דְאוּרִיָּתָא, וְאוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֶלְעֶזֶר, עֲבַדְתָּ דְלֹא יִמְרוֹן חֲבַרְיָא מְלָה אֲבַתְרָךְ.

סדר הלימוד ליום ב אב [יום 297 בשנה]

רעיא מהימנא פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום וגו', אסור לחרוש בשבת חרישה דשור, דאתמר (תהלים קכט) על גבי חרשו חורשים. ושכינתא תתאה, איהי פרה אדומה, מסטרא דגבורה. תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום, מסטרא דעמוּדא דאמצעייתא. אשר לא עלה עליה עול, מסטרא דשכינתא עלאה, דאיהי חירו. באתר דאיהי שלטא, והזר הקרב לית רשו לסטרא אחרא לשלטאה. לא שטן, ולא משחית, ולא מלאך המות, דאינון מסטרא דגיהנום. (ע"כ רעיא מהימנא).

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קד) המשלח מעינים בנחלים וגו'. ישקו כל חיתו שדי וגו'. הני קראי דוד מלכא ברוחא קדישא אמרו, ואית לאסתכלא בהו. תא חזי, בשעתא דחכמתא עלאה בטש בגליפוי, אף על גב דהיא טמירא בכל סטרין, פתח ואתנגיד מניה חד נהרא, מליא (נ"א ומלייא לתרעין) בתרעין עלאין.

כמבועא ומקורא דמיא דמלי קוּזפא רבא מניה, ומתמן אתמשכן מבועין דנחלין ונהרין בכל סטר, כך האי, כחד שביל דקיק דלא אתידע, משיך ונגיד ההוא נהר דנגיד ונפיק, וממלי לההוא נחלא עמיקא, ומתמן אתמשכאן מבועין ונחלין, ואתמליין מניה. הדא הוא דכתיב, המשלח מעינים בנחלים וגו'. אלין נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכייא, וכלהו אתשקיין כחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד.

לבתר, ישקו כל חיתו שדי, היינו דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. הני ד' ראשין, אלין אינון חיתו שדי, כללא דכל אינון משריין, וכל אינון חיילין, דאחידין בהו שדי, אל תקרי שדי, אלא שדי. דהוא נטיל, ואשלים שמה מיסודא דעלמא.

ישברו פראים צמאם, אלין אינון דכתיב בהו, (יחזקאל א) והאופנים ינשאו לעמתם פי רוח החיה באופנים, מאן חיה. אלא אלין חיתו שדי, ארבע אינון, וכל חד וחד לחד סטרא דעלמא. וההוא אקרי חיה, ואופנים לקביל כל חד וחד. ולא אזלין אלא מרוח דההיא חיה דאזיל עליהו וכד אלין מתשקיין מההוא שקיו עלאה, כל שאר חיילין אחרנין אשתקיין, ואתרוון, ומשתרשן בשרשיהו, ואתאחדון אלין באלין, בדרגין ידיען. הדא הוא דכתיב, עליהם עוף השמים ישכון וגו'. משקה הרים מעליותיו וגו'. אלין שאר דרגין עלאין.

לְבַתֵּר כָּל דָּא, מִפְּרֵי מַעֲשֵׂיךָ תִּשְׁבַּע הָאָרֶץ, (ס”א לתתא וכל עלמין וכו’) אֲרַעָא עֲלָאָה קִדְיָשָׁא. וְכֵד אִיְהִי מִתְּבָרְכָא, כָּל עֲלָמִין כְּלָהוּ חֲדָאן, וּמִתְּבָרְכָאן. דָּא בְּשַׁעְתָּא דְּבִרְכָאן מִשְׁתַּכְּחִי, מִשְׁקִיָּו דְּנַחְלָא (בראשית רכ”א ע”א) עֲמִיקָא דְּכֻלָּא.

וּבְשַׁעְתָּא דְּעֲלָמָא יְתִיב בְּדִינָא דְּבִרְכָאן לָא מִשְׁתַּכְּחִי לְנַחְתָּא בְּעֲלָמָא, כְּדִין אֲסִתָּאב מְקַדָּשׁ (ס”א ובשעתא דברכאן לא משתכחי לנחתא בעלמא, כדין עלמא יתיב בדינא, ומסטרא דשמאלא רוחא אתער ואתפשט בעלמא) וְכֻמָּה חֲבִילֵי טְרִיקִין מִשְׁתַּכְּחִי בְּעֲלָמָא, וְשָׂרָאן (בכמה אתרי) עַל בְּנֵי נְשָׂא, וּמִסָּאב תְּהוּא רֻחָא לְהוּ, כְּבָר נֶשׁ דְּגֻוּעַ (ס”א כבר האי רוח) וְרוּחַ מִסָּאבָא שְׂרִיא עֲלֵיהּ. הֲכִי נְמִי שְׂרִיא, לְמַעַן דִּיקָרֵב בְּתַדִּיהָ.

הָדָא הוּא דְּכְתִיב, תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יְבַחֲלוֹן וְגו’ו’. הָאִי קָרָא מְאִי קָא מִיִּירִי. אֶלָּא תִּסְתִּיר פְּנֵיךָ יְבַחֲלוֹן, דְּהָא לָא אֲתִשְׁקִיין לְאַשְׁתַּכְּחָא בְּרַכָּאן לְעֲלָמִין. תּוֹסַף רֻחָם יְגֻוּעוֹן, (נ”א לאתערא) וְאַתְעַר רֻחָא אַחְרָא מִסְטְרָא שְׂמָאֵלָא, וְרוּחַ מִסָּאבָא שְׂרִיא עַל בְּנֵי נְשָׂא, עַל אֵינּוֹן דְּמִיתִין, וּמֵאֵן דְּקָאִים בְּתַדִּיהוּ, וְעַל שָׂאָר בְּנֵי נְשָׂא, מְאִי אֲסוּוֹתָא דְּלָהוֹן. הָא דְּכְתִיב וְאֵל עֲפָרִם יִשׁוּבוּן. דָּא עֲפָר שְׂרִיפַת הַחֲטָאֵת, (ס”א דא עפר מקדשא דלעילא) בְּגִין לְאַתְדַּכְּאָה בֵּיהּ. וְהֵינּוּ רֻזָּא (קהלת ג) הַכֹּל הִיָּה מִן הָעֶפֶר, וְאַפִּילוּ גִלְגַּל חֲמָה.

דף קפ”א ע”ב

לְבַתֵּר דְּמַהֲדֵרֵן לְהָאִי עֲפָר, בְּגִין לְאַתְדַּכְּאָה בֵּיהּ, מִתְעַבֵּר רֻחָא מִסָּאבָא, וְאַתְעַר רֻחָא אַחְרָא קִדְיָשָׁא, וְשָׂאֲרֵי בְּעֲלָמָא. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, תִּשְׁלַח רֻחְךָ יִבְרָאוֹן, יִבְרָאוֹן, וְיִתְסוּן בְּאֲסוּוֹתָא עֲלָאָה, דְּרוּחָא אַחְרָא. וְתַחֲדֵשׁ פְּנֵי אָדָמָה, דְּהָא אֲתַדְכִּיאַת, (אתתא לבעלה) וְחֲדַתוּתֵי דְּסִיְהִירָא אֲשַׁתְּכַח, וְעֲלָמִין כְּלָהוּ מִתְּבָרְכָאן. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹון עֵיטָא, דְּכֻלָּא אֲסוּוֹתָא, בְּגִין דִּיזְכוּן לְחֵי עֲלָמָא דָּאֲתִי, וְיִשְׁתַּכְּחוּ דְּכֵיין בְּהָאִי עֲלָמָא, קִדְיָשִׁין לְעֲלָמָא דָּאֲתִי, עֲלֵיהּ פְּתִיב (יחזקאל לו) וְנִרְקַתִּי עֲלֵיכֶם מִים טְהוּרִים וְטָהַרְתֶּם. (דף קפ”א ע”ב) (במדבר כ’) וַיְבֹאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הָעֵדָה מְדַבְּרֵי צִין וְגו’ו’. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲמַאי פְּרִשְׁתָּא דְּפָרָה, סְמִיכָה לְמִיתַת מְרִים. הָא אוּקְמוּתָא. אֶלָּא פִּיּוֹן (ס”א כמה) דָּאֲתַעְבִּיד דִּינָא בְּהָאִי פָרָה, לְדַכָּאָה לְמִסָּאבֵי, אֲתַעְבִּיד דִּינָא בְּמְרִים, לְדַכָּאָה עֲלָמָא, וְאַסְתַּלְקַת מִן עֲלָמָא. פִּיּוֹן דָּאֲסְתַּלְקַת מְרִים, אֲסְתַּלְקַת הָהוּא בָּאָר, דְּהוּא אֲזִיל עֲמָהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא וְאַסְתַּלְקַת בִּירָא בְּכֻלָּא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב וְאַתָּה בֶן אָדָם שָׂא קִינָא עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְכִי עָלָה בְּלַחֲוּדָהָא, לָא. אֶלָּא בְּגִין דְּכֻלָּא אַתְּבֵר בְּגִינָה. בְּגִינָה אַתְּבֵר יְמִינָא אַבְתְּרָה, דְּהוּא מְקָרֵב לָהּ גְּבִי גּוּפָא. וְגוּפָא דָּאִיהוּ שְׂמֻשָׁא, אַתְחַשְׁךָ בְּגִינָה. וְדָא הוּא רֻזָּא דְּכְתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

(תהלים ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינִי וְעֲנֵנִי. גּוֹפֵא (ס"א בגינה דכתיב, (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וכתיב) דְּכַתִּיב, (ישעיה ג) אֲלֹפִישׁ שְׁמַיִם קְדֻרוֹת, דְּהָא שְׁמַשׁ אֲתַחֲשֵׁךְ בְּגִינָה. כְּגוֹנָא דָא וְתַמַּת שֵׁם מְרִים וְגו'. (במדבר כ') וְלֹא הָיָה מַיִם לְעֵדָה, דְּהָא אֲסַתְלַק בִּירָא דְעֵילָא וְתַתָּא לְבַתַּר אֲתַבַּר יְמִינָא, דְּכַתִּיב יֹאסֵף אַהֲרֹן אֶל עַמּוּוֹ. וְלְבַתַּר אֲתַחֲשֵׁךְ שְׁמַשׁ, דְּכַתִּיב, (דברים לב) וּמַת בַּהֲרַ וְגו'. וְהֹאסֵף אֶל עַמְּךָ וְגו'. הָא (תצוה קפ"א ע"א) דְרוּעָא יְמִינָא אֲתַבַּר, וְגוֹפֵא דְאִיהוּ שְׁמַשׁ אֲתַחֲשֵׁךְ.

וְתַא חֲזִי, לֹא אֲשַׁתְּכַח דְרָא בְעֵלְמָא, כְּדָרָא דְמִשָּׁה קַיִמָא בְעֵלְמָא, וְאַהֲרֹן וּמְרִים. וְאִי תִימָא בְיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה הַכִּי נִמִּי, לָאוּ. דְּהָא בְיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה שְׁלִיט סִיְהָרָא, וְשְׁמַשׁ אֲתַכְּנִישׁ. וּבְיוֹמוֹי דְמִשָּׁה, אֲתַכְּנִישׁ סִיְהָרָא, וְשְׁמַשׁ שְׁלֵטָא.

תְּלַת אַחֲזִין הוּוּ: מִשָּׁה, אַהֲרֹן, וּמְרִים. כְּמָה דְאֵת אֲמַר (מיכה ו) וְאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ אֵת מִשָּׁה אַהֲרֹן וּמְרִים. מְרִים, סִיְהָרָא. מִשָּׁה, שְׁמַשׁ. אַהֲרֹן, דְרוּעָא יְמִינָא. (שמות ס"ו ע"א) חוּר, דְרוּעָא שְׁמַאֲלָא. וְאֲמַרִי לָהּ, נַחֲשׁוּן בֶּן עַמִּינַדָב. בְּקַדְמִיתָא מִיתַת מְרִים, אֲסַתְלַקַת סִיְהָרָא, אֲסַתְלַק בְּאֵר. לְבַתַּר אֲתַבַּר דְרוּעָא יְמִינָא, דְמְקַרְבַּ תְּדִיר סִיְהָרָא, בְּאַחֲוָא, בְּחִידוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות טו) וְתַקַּח מְרִים הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אַהֲרֹן. אַחֲוֹת אַהֲרֹן וְדַאי, דְאִיהוּ דְרוּעָא, דְמְקַרְבַּ לָהּ בְּאַחֲדוּתָא, בְּאַחֲוָה עִם גּוֹפֵא.

לְבַתַּר אֲתַכְּנִישׁ שְׁמַשׁ וְאֲתַחֲשֵׁךְ, כְּמָה דְאוּקִימָנָא דְכַתִּיב וְהֹאסֵף אֶל עַמְּךָ גַם אֶתָּה וְגו'. זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְמִשָּׁה אַהֲרֹן וּמְרִים, דְאֲשַׁתְּכַחוּ בְעֵלְמָא. בְיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה, שְׁלֵטָא סִיְהָרָא, בְתַקּוּנָהָא, וְאֲתַחֲזִי בְעֵלְמָא. וְאֲתַקִּיִּים שְׁלֵמָה בְחַכְמַתָּא דְנַהֲירוֹ דִּילָהּ, וְשְׁלִיט בְעֵלְמָא. פִּיּוֹן דְסִיְהָרָא נַחֲתָא בְחֻבּוּי, אֲתַפְּגִים יוּמָא בְתַר יוּמָא, עַד דְאֲשַׁתְּכַח בְּקַרְן מְעַרְבִית, וְלֹא יִתִּיר, וְאֲתִיְהִיב שְׁבֻטָא חַד לְבְרִיתָהּ. זְכָאָה חוּלְקָא דְמִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא.

כְּתִיב (קהלת א) וְזֶרַח הַשֶּׁמֶשׁ וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו'. הָאִי קָרָא אוּקִימָנָא. אֲבַל וְזֶרַח הַשֶּׁמֶשׁ, כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְנַהֲרִי שְׁמַשׁ וְלֹא סִיְהָרָא. וְאֵל מְקוּמוֹ שׁוּאָף וְגו', הָא כְּתִיב וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ, בְּמַדְבְּרָא, עִם שְׂאֵר מַתִּי מַדְבְּרָא. פִּיּוֹן דְעָאֵל שְׁמַשׁ, לְאֵן אֲתַר אֲתַכְּנִישׁ. אֵל מְקוּמוֹ, בְּגִין לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב שׁוּאָף זֶרַח הוּא שֵׁם. דְאָף עַל גַּב דְאֲתַכְּנִישׁ, זֶרַח הוּא שֵׁם וְדַאי. דְהָא לֹא אֲנַהֲרִי סִיְהָרָא, אֲלֵא מְנַהֲרָא דְשְׁמַשׁ. וְדָא הוּא רִזָּא דְכַתִּיב, (דברים לא) הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אֲבוֹתֶיךָ וְקָם. אָף עַל גַּב דְתַתְּכְנִישׁ, הִנֵּךְ קַיִים לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא. דָּא הוּא יְהוֹשֻׁעַ.

וְעֵלִיָּה כֶּף הוּא מִשָּׁה וְעֵלִיָּה כְּתִיב הָאִי קָרָא, (קהלת א) מַה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עַמְלּוֹ וְגו'. מַה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עַמְלּוֹ, דָּא יְהוֹשֻׁעַ, דְאֲשַׁתְּדַל לְאַחְסֵנָא אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכָה לְאַשְׁלֵמָא לְסִיְהָרָא כְּדָקָא יְאוּת, דְהָא אִיהוּ אַעְמַל בְּהוּ

בְּיִשְׂרָאֵל, תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ תַּחֲוִיתִיהָ דְּמִשָּׁה. תָּא חֲזִי, וְוִי לְהֵוּא כְּסוּפָא, וְוִי לְהֵוּא כְּלִימָה, בְּגִין דְּפִלְתָּהּ, וְלֹא נָטַל אֶתְרִיהָ מִמֶּשׁ, אֲלֵא תַּחֲוִת שְׁמִשָּׁא, וְלֹא הָוּה לִיָּה נְהִירוֹ מְדִילִיהָ, אֲלֵא נְהִירוֹ דְּנְהִיר לִיָּה. וְאִי חֲכִי, מְאִי תּוֹשְׁבַחְתָּא הָוּה לִיָּה, הוּאִיל וְלֹא אֲשֵׁלִים לְהֲכָא וּלְהֲכָא.

דף קפ"ב ע"א

וּבְכָל אֶתְר דְּאָמַר שְׁלֵמָה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, עַל דְּרָגָא דִּילִיָּה קָאָמַר. (קהלת ה) רְאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. (קהלת ג) וְעוֹד רְאִיתִי תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. (קהלת ט) שְׁבִתִּי וְרָאָה (דף קפ"ב ע"א) תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. וְכֵן כְּלָהוּ. וּבְגִין דְּרָגָא דִּילִיָּה קָאָמַר. וְדָא הוּא רְזָא דְּמִלְּהָ וְדָאִי.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְדָאִי מֵאֵן דְּנָטִיל סָמָא דְּמוֹתָא בְּלַחֲדוּי, עָלִיהָ כְּתִיב בְּכָל עֲמָלוֹ שְׁיַעֲמוֹל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְדָאִי. וּמֵאֵן הוּא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. הוּי אִימָא דָּא סִיְהֶרָא. וּמֵאֵן דְּאֶחִיד סִיְהֶרָא בְּלֹא שְׁמִשָּׁא, עֲמָלוֹ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְדָאִי. וְדָא הוּא חוּבָא קְדַמָּא דְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא מָה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל עֲמָלוֹ, לְאָדָם קְדַמָּא, וְכֵן לְכָלְהוּ דְּאֶתְיִין בְּתַרְיָה, דְּחָבוּ בְּאֶתְר דָּא.

הוּלְךָ אֵל דְּרוּם וְסוּבָב אֵל צָפוֹן, הֵיִינוּ דְּכְתִיב, (דברים לג) מִיִּמִּינוּ אֵשׁ דַּת לָמוֹ. מִיִּנוּ, זֶה דְּרוּם. אֵשׁ דַּת, דָּא צָפוֹן. וְדָא כְּלִיל בְּדָא.

סוּבָב סוּבָב הוּלְךָ הָרוּחַ, הָאִי קָרָא קְשִׁיא, סוּבָב סוּבָב הוּלְךָ הַשָּׁמֶשׁ מִבְּעֵי לִיָּה, מְאִי הוּלְךָ הָרוּחַ. מֵאֵן רוּחָא דָּא, דָּא הוּא תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, דְּאֶקְרִי רוּחַ הַקֶּדֶשׁ. וְדָא (הוא) רוּחַ הוּלְךָ וְסוּבָב לְאֵלִין תְּרִין סְטְרִין לְאֶתְחַבְרָא בְּגוּפָא. וְעַל דָּא כְּתִיב הָרוּחַ, הֵוּא דְּאֶשְׁתַּמוּדַע הַשָּׁמֶשׁ סֵתָם, דְּאֶשְׁתַּמוּדַע (ס"א לְאֶתְחַבְרָא בְּגוּפָא דְּאִיהוּ שְׁמִשָּׁא הֵוּא דְּאֶשְׁתַּמוּדַע) חוּלְקָא דִּישְׂרָאֵל.

וְעַל סְבִיבוֹתֵינוּ שְׁב הָרוּחַ, מֵאֵן סְבִיבוֹתֵינוּ. אֵלִין אֲבָהֵן, דְּאֵינּוּן רְתִיכָא קְדִישָׁא, וְאֵינּוּן תַּלְתָּהּ, וְדוּד וְד' רוּחֵי דְּאֶתְחַבְרָן בְּהוּ (ס"י וְדָא רוּחָא דְּאֶתְחַבְרָא בְּהוּ) (ס"א וְדוּד דָּא הוּא רוּחָא רְבִיעֵאָה, דְּאֶתְחַבְרָ בְּהוּ) הָא אֵינּוּן רְתִיכָא קְדִישָׁא שְׁלִימָתָא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קיח) אֲבָן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.

בְּגִין דְּכָל מְלוּי דְּשְׁלֵמָה מְלָכָא סְתִימִין כְּלָהוּ בְּחֻכְמָתָא, וְכְלָהוּ לְגוּ בְּגוּ דְּהִיכְלָא קְדִישָׁא, וּבְנֵי נְשָׂא לָא מְסִתְפְּלִי בְּהוּ, וְחֻמָּאֵן מְלוּי כְּמִלִּין דְּבֵר נֶשׂ אֶחְרָא. אִי חֲכִי, מָה שְׁבַחָא הוּא לְשְׁלֵמָה מְלָכָא בְּחֻכְמָתִיהָ, מְשָׂאֵר בְּנֵי נְשָׂא. אֲלֵא וְדָאִי כָּל מְלָה וּמְלָה דְּשְׁלֵמָה מְלָכָא סְתִים בְּחֻכְמָתָא.

פְּתַח וְאָמַר, (קהלת ז) טוֹבָה חֻכְמָה עִם נַחְלָה וְיֹוֹתֵר לְרוּאֵי הַשָּׁמֶשׁ, אִי לָאוּ דְּהָא אֶתְגְּלִיָּא מְלָה דָּא, לָא (שְׁמַענָא וְלֹא) יִדְעָנָא מְאִי קָאָמַר. טוֹבָה חֻכְמָה, דָּא הִיא

חכמה, דהיא תחת השמש, (ס"א לכורסייא) כורסייא מתתקנא ליה. טובה חכמה עם נחלה, יאה ושפירא כד איהי שרייא עמהון דישראל, דאינון נחלה ועדבא דילה, לאתקשרא בה.

אבל תושבחתא יתיר לרואי השמש, לאינון דזכו לאתחברא בשמשא, ולא אתקשרא ביה, דהא אחיד באילנא דחיי, ומאן דאחיד ביה, בכלא אחיד, בחיין דהאי עלמא, ובחיי דעלמא דאתי, ודא הוא דכתיב, (קהלת ז) ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. מאי ויתרון דעת. דא אילנא דחיי. יתרון דיליה מהו, החכמה ודאי, דהא תורה, (שמות ס"ב ע"א) מחכמה עלאה נפקא.

תו טובה חכמה עם נחלה, טובה חכמה, ודאי עם נחלה, דא צדיקא דעלמא, דאיהו נהורא דשמשא, דהא תרין דרגין אלין כחדא יתבי, ודא הוא שפירו דלהון, אבל ויותר לרואי השמש, לאינון דמתאחדין בשמשא, תוקפא דכלא, שבחא דכלא.

ודא הוא דעת, אילנא דחייא, והא אוקמוה (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. מאן נפש. דא נפש טוב דדוד מלכא. ודא חכמה דקאמרן. ובגיני כן יתרון דעת החכמה, דמתמן אשתרשא אילנא ואתנטע לכל סטרין, וכן לכל אינון דאחידן ביה בהאי אילנא, ועל דא שלמה מלכא לא אשתכח אלא בהוא דרגא דיליה, ומתמן ידע כלא, והוה אמר עוד ראיתי תחת השמש, ושבת וראיתי וגו'. וכן פלהו. זכאין אינון צדיקייא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דמלכא קדישא, וסתמיין עלאין דגניזין באורייתא, דכתיב, (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וגו'. (חסר) (במדבר כ) יאסף אהרן אל עמיו וגו'. רבי חייא פתח, (קהלת ד) ושבח אני את המתים שכבר מתו וגו'. האי קרא אתמר ואוקמוה. תא חזי, כל עובדוי דקודשא בריך הוא, בדינא וקשוט, ולית מאן דאקשי לקבליה, וימחי בידיה, וימר ליה מה עבדת, וכרעותיה עבד בכלא.

דף קפ"ב ע"ב

ושבח אני (דף קפ"ב ע"ב) את המתים. וכי שלמה מלכא משבח למתייא יתיר מן חייא, והא לא אקרי חי אלא מאן דאיהו בארע קשוט בהאי עלמא, כמה דאתא אמר (שמואל ב כג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי, והא (בראשית ו' ע"א, קס"ד ע"א, ר"ז ע"ב) אוקמוה חברייא, ורשע דלא אזיל בארע קשוט אקרי מת, ואיהו משבח למתים מן החיים.

אלא, ודאי כל מלוי דשלמה מלכא, בחכמתא אתמרו, והא אתמר, ושבח אני את המתים, אילו לא כתיב יתיר, הוה אמינא הכי, אבל כיון דכתיב שכבר מתו,

אֶשְׁתַּכַּח מְלֵא אַחְרָא בְּחֻמְתָּא. שְׁכַבְר מִתּוּ: זְמַנָּא אַחְרָא אֶסְתַּלְקוּ מִן עֲלָמָא,
וְאַתְתַּקֵּן בְּעַפְרָא, (דאזדמנא די ממנא עליה ומית בחיי עלמא דבגין דיתתקן (ס”א דאזדמנא עליה ותב בהאי
עלמא בגין דיתתקן) (ס”א דממנא עליה ומית בהאי עלמא ואתתקן בעפרא בגין דיתתקן באתר דישתלים זמניה מת
הא ודאי דא הוא שבחא משאר מתי עלמא אי תימא אתדן זמנא אחרא בההוא עלמא הא כתיב לא תקום וגו’) בתר
דאשתלים זמניה מית ודאי הוא שבחא משאר מתי עלמא. אי תימא לא אתדן זמנא אחרא בההוא עלמא, דכתיב לא
תקום פעמים צרה) כָּל שְׁכֵן דְּהָא קְבִיל עוֹנְשָׂא זְמַנָּא וְתִרִין, וְדָא וְדָאי, אַתְרִיהּ אַתְתַּקֵּן
בְּשִׁבְחָא יְתִיר מְאִינּוֹן חַיִּי, דְּעַד לָא קְבִילוּ עוֹנְשָׂא.

וְעַל דָּא פְּתִיב וְשִׁבַּח אֲנִי אֶת הַמַּתִּים שְׁכַבְר מִתּוּ, דִּיִּיקָא, אֲלִין אִינּוֹן חַיִּין,
וְאֶקְרוּן מַתִּים. מְאִי טַעְמָא אֶקְרוּן מַתִּים, בְּגִין דְּהָא טַעְמוֹ טַעְמָא דְּמוֹתָא, וְאִף עַל
גַּב דְּקִיָּמִי בְּהַאי עֲלָמָא, מַתִּים אִינּוֹן, וּמִפִּין מַתִּיָּיא אֶהְדְּרוּ. וְעוֹד עַל עוֹבְדִין
קְדַמָּיִן קִיָּיִמִין לְאַתְקִנָּא, וְאֶקְרוּן מַתִּים. מִן חַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים, דְּעַד לָא
טַעְמוֹ טַעְמָא דְּמוֹתָא, וְלָא קְבִילוּ עוֹנְשֵׁיהוּ, וְלָא יִדְעִי אִי זַפְּאֵן בְּהַהוּא עֲלָמָא וְאִי
לָאו.

תָּא חֲזִי, זַפְּאִין דְּזַפְּאֵן לְאַתְקִשְׂרָא בְּצִרְוִרָא דְּחַיִּי, אִינּוֹן זַפְּאִין לְמַחְמִי בִּיקְרָא
דְּמַלְפָּא עֲלָאָה קְדִישָׂא, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, (תהלים כו) לְחַזוֹת בְּנַעַם יְיָ וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ.
וְאִינּוֹן מְדוֹרְהוֹן, יְתִיר וְעֲלָאָה מְכַל אִינּוֹן מְלֶאכֶין קְדִישִׁין, וְכַל דְּרָגִין דְּלֵהוֹן. דְּהָא
הַהוּא אַתְרָא (ס”א חדוה) עֲלָאָה, לָא זַפְּאִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין לְמַחְמִי לֵיהּ, הֵדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (ישעיה סד) עֵינַן לָא רְאִתָּה אֱלֹהִים זּוֹלְתָךְ וְגו’.

וְאִינּוֹן דְּלָא זַפְּאֵן לְסַלְקָא כָּל כַּךְ כְּאִינּוֹן, (ס”א דוכתא, אית וכו’) דּוֹכְתִּיָּיא אִית לּוֹן
לְתַתָּא כְּפּוּם אוֹרְחֵיהוּ, וְאֲלִין לָא זַפְּאֵן לְהַהוּא אַתְרָא, וְלְמַחְמִי כְּמָה דְּחַמְאֵן אִינּוֹן
דְּלַעֲיָלָא, וְאֲלִין קִיָּיִמִי בְּקִיּוּמָא דְּעַדן תַּתְּאָה וְלָא יְתִיר. וְאִי תִימָא מֶאֵן עַדן תַּתְּאָה.
אֲלָא דָּא עַדן דְּאֶקְרִי חֻכְמָה תַּתְּאָה, וְדָא קִיָּיִמָא עַל גַּן דְּבִאֲרַעָא, וְאֶשְׁגַּחוּתָא דְּהָאִי
עַדן עֲלִיהּ (ולא יתיר), וְאֲלִין קִיָּיִמִי בְּהַאי גַן, וְאַתְהֵנוֹן מַעַדן דָּא.

מְאִי בִּין עַדן תַּתְּאָה לְעֲלָאָה. פִּיתְרוֹן הָאוּר מִן חַשְׁפָּה, עַדן תַּתְּאָה, אֶקְרִי עַדְנָא
נוֹקְבָא. עַדן עֲלָאָה, אֶקְרִי עַדן דְּכַר, עֲלִיהּ פְּתִיב עֵינַן לָא רְאִתָּה אֱלֹהִים זּוֹלְתָךְ.
הָאִי עַדן תַּתְּאָה, אֶקְרִי גַן לְעַדן דְּלַעֲיָלָא, וְהָאִי גַן אֶקְרִי עַדן, לְגַן דְּלַתְּתָא. וְאֲלִין
דְּמִשְׁתַּכְּחִי בְּגַן תַּתְּאָה, אַתְהֵנוֹן מֵהָאִי עַדן דְּעֲלִיָּיהוּ, בְּכַל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וּבְכַל יַרְחָא
וְיַרְחָא, הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ.

דף קפ”ג ע”א

וְעַל אֲלִין אָמַר שְׁלֵמָה, מִן חַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עַדְנָה, דְּהָא אֲלִין בְּדַרְגָּא
עֲלָאָה יְתִיר מְנִיָּיהוּ. מֶאֵן אִינּוֹן. אִינּוֹן שְׁכַבְר מִתּוּ, וְקְבִילוּ עוֹנְשָׂא תְרִי זְמַנִּי, וְאֲלִין

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

אַקְרוּן כֶּסֶף מְזוּקָק, דְּעָאֵל לְנוּרָא זְמַנִּין וַתְּרִין, וְנִפְיָק מְנִיָּה זֹהֶמָא, וְאַתְּבְּרַר
וְאַתְנַקִּי. (קהלת ד) וְטוֹב מִשְׁנִיָּהֶם אֶת אֲשֶׁר עֵדֶן לֹא הָיָה. הַהוּא רוּחָא דְקָאִים לְעִילָא,
וְאַתְעֵכֶב לְנַחְתָּא לְתַתָּא, דְּהָאִי קָאִים בְּקִיּוּמִיָּה, וְלִית לִיָּה לְקַבְּלָא עוֹנֶשָׁא, וְאִית
לִיָּה מְזוּנָא מִהַהוּא מְזוּנָא (דף קפ"ג ע"א) עֲלָאָה דְלְעִילָא לְעִילָא.

טב מְכַלְהוּ, מֵאֵן דְּלֹא אֲתַפְּרֵשׁ, וְלֹא אֲתַגְּלִיָּא, וְכָל מְלוּי בְּסִתְיָמָא אֵינּוּן. דָּא
הוּא זַכָּאָה חֲסִידָא, דְּנִטְר פְּקוּדֵי אֲוִרִיָּתָא, וְקִיִּים לֹוֹן, וְאַשְׁתַּדֵּל בְּאֲוִרִיָּתָא יְמָמָא
וְלִילִי. דָּא אֲתַאֲחִיד וְאַתְהֵנִי בְּדַרְגָּא עֲלָאָה עַל כָּל שְׂאֵר בְּנֵי נֶשָׂא, וְכַלְהוּ אֲתַאֲחִדֵּן
(ס"א אַתּוּקְדוּן) מִחֻפָּה דְּהָאִי.

סדר הלימוד ליום ג אב [יום 298 בשנה]

תא חזי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא למשה יאסף אהרן אל עמיו, אתחלש חילא דיליה, וידע דהא אתבר (תצוה קפ"א ע"א) דרועא ימינא דיליה, ואודעזעא כל גופיה, כיון דאמר קח את אהרן ואת אלעזר בנו, אמר ליה קודשא בריך הוא, משה, הא דרועא אחרא אוזיפנא לך (זמינית לך), והפשט את אהרן וגו', ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבך, זמנא (נ"א ימינא) דא תחות אבוי. ועם כל דא לא אשלים אתר בההוא זמנא פאבוי, דהא ענני יקר אסתלקו, ולא אהדרו אלא בזכותא דמשה, ולא בזכותא דאלעזר. (במדבר כ) ויעש משה פאשר צוה וגו'. אמאי לעיני כל העדה. אלא, בגין דאהרן הוה רחימא דעמא, יתיר מפלא, ולא יימרון דהא אתנגיד על ידא דמשה. ומשה משיך לאהרן במלין, עד דסליקו לטורא, וכל ישראל הוו חמאן, בשעתא דאפשיט משה לבושי דאהרן, ואלביש לון לאלעזר.

מאי טעמא משה (נ"א ולאהרן). אלא משה אלבשינון לאהרן כד סליק לכהנא, הדא הוא דכתיב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב (ויקרא ח) וילבש אותו את המעיל. השתא. משה אעדי מניה, מה דיהב ליה. וקודשא בריך הוא אעדי מניה, מה דיהב ליה. ותרווייהו אפשיטו ליה לאהרן מפלא, ומשה אעדי לבר, וקודשא בריך הוא לגו. ועד דאעדי משה, קודשא בריך הוא לא אעדי, זכאה חולקא דמשה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דקודשא בריך הוא בעי ביקריהון. אתקין קודשא בריך הוא לאהרן, ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא. ומדידיה נטיל, מההוא מנרתא דהוה דליק בכל יומא תרי זמני ואסתים פום מערתא ונחתו.

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא, דכל ישראל הוו חמאן לאהרן שכבי, ובוצינא דמנרתא דליק קמיה, וערסיה נפיק ועייל, ועננא חד קאים עליה. וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית. וחמו דהא אסתלקו ענני פבוד, הדא הוא דכתיב ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגו', והא אוקמוה. ועל דא בכו לאהרן כל בית ישראל, גוברין ונשין וטף, דהא רחימא מפלהו הוה.

רבי שמעון אמר, הני תלתא אחין עלאין קדישין, אמאי לא אתקברו באתר חד, ושייפין אתבדרו, חד הכא, וחד הכא, וחד באתר אחרא. אלא אית דאמרי, באתר דבעאן ישראל לאסתכנא ביה, מית כל חד וחד, בגין לאגנא עליהו, ואשתזבון, אבל כל חד וחד מית פדקא חזי עליהו. מרים בקדש, בין צפון

לְדָרוֹם. אַהֲרֹן לְסֹטֵר יִמְיָנָא. מִשָּׁה כְּדָקָא חֲזִי לֵיהּ. אַחֲדִיד הֵהוּא טוֹרָא לְטוֹרָא דְאַהֲרֹן, וְכִנְיִשׁ לְקַבּוּרְתָּא דְמַרְיָם לְגַבֵּי הֵהוּא טוֹרָא, אַחֲדִיד לְתַרֵּי סֹטְרִי. וְעַל דָּא אַתְקַרֵּי הֵר הָעֵבְרִים, דְתַרֵּי סֹטְרִי טוֹרָא דְמַעַבְרִי, וְאַחֲדִיד לְסֹטְרָא דָּא וְלְסֹטְרָא דָּא.

זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְצַדִּיקֵיָא בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי. וְאַף עַל גַּב דְאֵינוֹן בְּאַתְרַּא אַחְרָא, בְּעֵלְמָא אַחְרָא עֲלָאָה, זְכוּתֵהוֹן קֵיִמָּא בְּעֵלְמָא דָּא, לְדַרְי דְרִין. וּבִשְׁעֵתָא דִּישְׂרָאֵל תִּיַּיְבִּין בְּתִיּוּבְתָא קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּגְזִירָה אַתְגְּזוּר עֲלֵייהוּ, כְּדִין קָאֵרִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקֵיָא דְקֵיִמִּי קַמִּיהּ לְעֵילָא, וְאוּדַע לֹון, וְאֵינוֹן מִבְּטָלִי הֵהִיא גְזִירָה, וְחַיִּים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל. זַכָּאִין אֵינוֹן צַדִּיקֵיָא, דְעֲלֵייהוּ כְּתִיב (ישעיה נח) וְנַחֲךָ יִי תִמִּיד וְגוֹ'. (במדבר כ"א) וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאַלְהִים וּבַמִּשָּׁה וְגוֹ'. פְּרֻשָּׁתָא דָּא, בְּאַתְרַּא אַחְרָא אַסְתְּלִיק, עִם אֵינוֹן מִי מְרִיבָה דְמִשָּׁה וְאַהֲרֹן.

דָּף קפ"ג ע"ב

רַבִּי יִצְחָק פָּתַח, (אסתר ה) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי (דף קפ"ג ע"ב) וְתַלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת וְגוֹ'. מַגְלַת אֶסְתֵּר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ נִאֲמָרָה, וּבְגִין כַּךְ כְּתוּבָה בֵּין הַפְּתוּבִים. וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְאַתְחַלֵּשׁ חֵילָא דְגּוֹפָא, וְהָא קֵיִמָּא בְּרוּחָא בְּלָא גּוֹפָא, כְּדִין וְתַלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת. מֵאִי (קפ"ט ע"ב) מַלְכוּת. אִי תִימָא בְּלַבוּשֵׁי יָקָר וְאַרְגָּוֹנָא, הָא לָאוּ חֵכִי אֶקְרִי. אֵלָא וְתַלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מַלְכוּת, דְאַתְלַבֶּשֶׁת בְּמַלְכוּת עֲלָאָה קַדִּישָׁא, וְדָאִי לְבִשָּׁה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

מֵאִי טַעְמָא זָכְתָה לְהָאִי אַתְרַּא. בְּגִין דְנִטְרָא פּוּמָה דְלָא לְחַוּוּאָה מְדִי. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (אסתר ב) אֵין אֶסְתֵּר מְגַדַּת מוֹלַדְתָּהּ. וְאוּלִּיפְנָא כָּל מָאן דְנִטְרִי פּוּמִיהּ וְלִישְׁנִיהּ, זָכִי לְאַתְלַבֶּשׁא בְּרוּחַ דְקוּדְשָׁא. וְכָל מָאן דְסֹטֵי פּוּמִיהּ לְמַלְהָ בִישָׁא, הָא וְדָאִי הֵהוּא מְלָה בִישָׁא עֲלֵיהּ. (ס"א ו'א' לאו), וְאִי תִימָא הָא נְגַעִים, אוּ צְרַעַת, דְמוֹקְדָן כְּחוּיָא עֲלֵיהּ, וְהָא אוּקְמוּהּ.

וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאַלְהִים וּבַמִּשָּׁה. דְאַמְרוּ מְלָה בִישָׁא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּכְתַרְגוּמוֹ. וְעִם מִשָּׁה נְצוּ. לְמָה הַעֲלִיתוּנוּ, שׁוּוּ כָּל אַפִּיָּא שְׁוּוּין בְּגִין כַּךְ אֲזַדְמִן לְגַבֵּייהוּ חוּוִיין, דְמוֹקְדָן לֹון כְּאַשָׁא, וְעֵיִל אֶשָׁא לְמַעֲיִיהוּ וּנְפִלִין מִתִּין, כְּמָה דְאַתְ אָמַר וַיִּשְׁלַח יְיָ בְּעָם אֶת הַנְּחָשִׁים הַשֹּׂרְפִים.

רַבִּי חֵיָּא אָמַר, חוּוִין הוּוּ אַתִּיין, מְלַחֶשֶׁן בְּפוּמִיָּהוּ, וּנְשַׁכִּין וּמִתִּין. מֵאִי מְלַחֶשֶׁן. כְּמָה דְאַתְ אָמַר (קהלת י) אִם יִשׁוּף הַנְּחָשׁ בְּלָא לְחַשׁ. אֶשָׁא הוּוּ מְלַחֶשֶׁן בְּפוּמִיָּהוּ, וּנְשַׁכִּין, וְשַׁדִּיין אֶשָׁא בְּהוּ, וְאַתְוֹקְדָאן מַעֲיִיהוּ וּמִתִּין וְהָא מְלִין אֵלִין אַסְתְּלִקוּ לְאַתְרַּא אַחְרָא. (במדבר כ"א) וּמִשָּׁם בְּאַרְהָ הוּא הַבְּאֵר. מֵאִי שְׁנָא דְהִכָּא בְּאַרְהָ, וְלְבַתֵּר בְּאַרְ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אֵלָא בְּאַרְהַ, לְבַתֵּר דְּמִתְכַנְשֵׁי מִיַּיָּא לְגוּ יִמָּא, וְנַחְתִּי לְתַתָּא. בְּאַרְ, בְּשַׁעְתָּא דִּי צַחֲקָא מְלִיָּא לִיָּה. הִיא הַבְּאַרְ, הוּא פְּתִיב וְרוּזָא דָּא, כְּמָה דְכְּתִיב, (במדבר יח) וְעַבְדֵּי הַלְוִי הוּא.

רַבִּי אַבְא אָמַר, בְּכָל אֲתֵר הוּא, וְקָרִינָן הִיא, דְּכֵר וְנוֹקְבָא פְּחָדָא. וְכָלְלָא עֲלָאָה, ה' נוקבא, ו' (רפ"ה ע"ב, פקודי רל"ה ע"ב) דְּכֵר, א' כָּלְלָא דְכָלְלָא. דְּהָא א' בְּשַׁלְּמוּ שְׂרִיא. זְכָאִין אִינּוֹן יִשְׂרָאֵל, אָף עַל גַּב דְּאִינּוֹן לְתַתָּא, אִינּוֹן אֲחִידָן בְּכָלְלָא עֲלָאָה דְכָלְלָא, וּבְגִין כֶּךָ פְּתִיב (תהלים ק) הוּא עֲשֵׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ, בְּאַלְף פְּתִיב. כָּלְלָא דו"ה וּא' דְכָלִּיל כָּלְלָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, רוּחַ דְּמִיָּא, דָּא הוּא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, דְּנִשְׁבַּב בְּקַדְמִיתָא. כְּמָה דְאָתְּ אָמַר (שיר השירים ד) הַפִּיחִי גַבִּי, לְבַתֵּר נִזְלִין מִיַּיָּא לְמַלְיָא לָהּ, (כלא) הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קמז) יֵשֵׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מִיָּם. יֵשֵׁב רוּחוֹ בְּקַדְמִיתָא, וְלְבַתֵּר יִזְלוּ מִיָּם. וְעַד לָא נִשְׁיב הָאִי רוּחָא, לָא נִזְלִין מִיַּיָּא. מֵאִי קָא מִשְׁמַע לֹן, מִשְׁמַע דְּבַעֵי בְּכָלְלָא לְאֲתַעְרָא מְלָה, בְּעוּבְדָא אוּ בְּמְלָה, אוּ לְאֲתַחְזָא פְּחִיזוּ דְּעוּבְדָא. וְהִכָּא, עַד דְּרוּחָא לָא נִשְׁיב, לָא נִזְלִין מִיַּיָּא לְגַבִּיָּה דְּהָהוּא רוּחַ.

הוּא הַבְּאַרְ, הִיא הַבְּאַרְ קָרִינָן, מֵאִי שְׁנָא בְּקַדְמִיתָא בְּאַרְהַ, וְהַשְׁתָּא בְּאַרְ, אֵלָא בְּקַדְמִיתָא נּוֹקְבָא בְּלַחֲוֹדְהָא, וְהַשְׁתָּא דְקָאמַר הוּא, כָּלְלָא דְדְּכֵר וְנוֹקְבָא, אֲקָרִי בְּאַרְ. וּבְאַתֵּר דְּאֲשַׁתְּכַח דְּכֵר, אֲפִילוּ מְאָה נּוֹקְבָא, דְּכֵר קָרִינָן לְכָלְלָא.

אֲשֶׁר אָמַר יי לְמִשָּׁה אֲסוּף אֶת הָעַם, בְּגִין דְּהָאִי בְּאַרְ לָא אַעֲדִי (באר) מְנַיְיָהוּ. וְאִי תִימָא, הִיךְ יְכַלִּין לְשַׁאבָּא מְנִיָּה כָּלְלָא, אֵלָא אִיְהוּ נְפִיק לְתַלְיִסַר נְחָלִין, וְנִבְעֵי אֲתַמְלִי וְנְפִיק לְכָל סְטָרִין, וְכִדִּין הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעְתָּא דְּשַׁאֲרִין וּבַעֲיִין מִיַּיָּא, קָיִמִין עֲלֵיהּ, וְאֲמַרִי שִׁירְתָּא. וְמָה אֲמַרִי, עֲלֵי בְּאַרְ. סִלְקִי מִימִיָּה, לְאַנְפָּקָא מִיָּין לְכָלְלָא, וְלְאֲתַשְׁקָאָה מְנַף. וְכֵן אֲמַרִי תּוֹשְׁבַתְתָּא דְּהָאִי בְּאַרְ, בְּאַרְ חֲפְרוּהָ שְׂרִים וְגו'. מְלָה קְשׁוּט הוּוּ אֲמַרִי, וְכֶךָ הוּא.

מִהִכָּא אוֹלִיפְנָא (נ"א תא חז"י), כָּל מָאן דְּבַעֵי לְאֲתַעְרָא מְלִין דְּלַעֲיָלָא, בֵּין בְּעוּבְדָא בֵּין בְּמְלָה. אִי הָהוּא עוּבְדָא, אוּ הָהוּא מְלָה, לָא אֲתַעְבִּיד כְּדָקָא יְאוּת, לָא אֲתַעֲרַ מְדִי. כָּל בְּנֵי עֲלָמָא אֲזִלִּין לְבִי כְּנִישְׁתָּא לְאֲתַעְרָא מְלָה דְּלַעֲיָלָא, אֲבַל זְעִירִין אִינּוֹן דִּידְעִין לְאֲתַעְרָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לְכָלְלָא דִּידְעִי לְמַקְרִי לִיָּה וְלְאֲתַעְרָא מְלָה כְּדָקָא יְאוּת, אֲבַל אִי לָא יְדַעֵי לְמַקְרִי לִיָּה, לָאוּ אִיְהוּ קָרִיב, דְּכְּתִיב (תהלים קמה) קָרוֹב יי לְכָל קוֹרְאִיו וְגו'. מֵאִי בְּאַמְת. דִּידְעִי לְאֲתַעְרָא מְלָה דְּקְשׁוּט כְּדָקָא יְאוּת, וְכֵן בְּכָלְלָא.

דף קפ"ד ע"א

אוף הכא, הוו אמרי ישראל הני מלין, מלין דקשוט, בגין לאתערא (דף קפ"ד ע"א) להאי בירא, ולאשקאה לון לישראל, ועד דאמרי הני מלי לא אתער. וכן אפילו באינון חרשי עלמא, דמשתמשי בזינין בישין, עד דעבדי עובדוי דקשוט לגבייהו, אי לא אמרו מלי דקשוט, בגין לאמשכא לון בהני גוונא דבעיין, לא מתערין לגבייהו, ואפילו דצווחי כל יומא במלין אחרנין, או בעובדא אחרא, לא משכין לון לגבייהו לעלמין, ולא מתערין לקבליייהו.

תא חזי, כתיב, (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל וגו'. מאי טעמא. חד דלאו רשו בההוא בעל בהאי. ועוד דמלין לא מתפשרן בינייהו, ואנשי לון קודשא בריך הוא מנהון. הדיא הוא דכתיב, (מלכים א יח) ואתה הסבות את לבם אחרנית. זכאין אינון צדיקייא, דידיעי למקרי למאריהון כדקא יאות.

אמר רבי שמעון, הכא בעינא לגלאה מלה. תא חזי, כל מאן דידיע לסדרא עובדא כדקא יאות, ולסדרא מלין כדקא יאות, הא ודאי מתערי לקודשא בריך הוא, לאמשכא מלין עלאין דמתפשרן. (ס"א ואי לא, לא אתכשר לגבייהו). ולא אכשר לגבייהו אי הכי כל עלמא ידעי לסדרא עובדא, ולסדרא מלין, מאי חשיבו דלהון דצדיקייא, דידיעי עקרא דמלה ועובדא, וידעי לכוונא לבא ורעותא, יתיר מאלין אחרנין, דלא ידעי כל כד.

אלא אלין דלא ידעי עקרא דעובדא כולי האי, אלא סדורא בעלמא ולא יתיר, משכין עלייהו משיכו דבתר כתפוי דקודשא בריך הוא, דלא טס באורא דשגיחו אקרי.

ואלין דידיעי ומכווני לבא ורעותא, מפקי ברכאן מאתר דמחשבה, ונפקי בכל גזעין ושרשין בארץ מישר כדקא יאות, עד דמתברכן עלאין ותתאין, ושמא קדישא עלאה מתברך על ידיהון. זכאה חולקיהון. דהא קודשא בריך הוא קריב לגבייהון, וזמין לקבליהון, בשעתא דקארון ליה, הוא זמין לון. בשעתא דאינון בעאקו, הוא לגבייהו, הוא אוקיר לון בעלמא דין ובעלמא דאתי, הדיא הוא דכתיב, (תהלים צא) כי בי חשק ואפליטהו אשגבהו כי ידע שמי. (במדבר כא) ויאמר יי אל משה אל תירא אותו וגו'. רבי יהודה פתח, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. תא חזי, כנסת ישראל ינקא מתרי סטרי, השתא ברחמי, השתא בדינא. כד בעיא לינקא ברחמי, אשתכח אתר לאתישבא ביה. כד בעי לינקא בדינא, אתר אשתכח לאתישבא ביה, ולמשרי עלוהי, דהכי הוא בכל אתר, לא שארי מלה דלעילא, עד דאשתכח אתר למשרי עלוי. ועל דא, כנסת

ישראל לא תירא לביתא משלג, מאי טעמא, בגין דכל ביתא לבוש שנים. לא שריא האי, אלא בהאי תוור בסומק, וסומק בתוור. והא אוקמוה.

ויאמר יי אל משה אל תירא אותי, תרין אותו אינון שלימין באורייתא בתרין ווי"ן, חד דא, וחד, (דברים כב) עד דרוש אחיך אותו. מאי טעמא. בגין דאינון אות ממש. עד דרוש אחיך (אחיד ממש) אותו, דבעי לפרשא ההוא אות, דההוא אבידה.

אוף הכא דין אותו, דא עוג, דאתדבק באברהם, ומאנשי ביתיה הוה, וכד אתגזר אברהם מה פתיב, וכל אנשי ביתו וגו'. דא עוג דאתגזר עמיה, וקביל האי את קדישא, פיון דחמא עוג דישראל מקרבין גביה, אמר הא ודאי אנא אקדימנא זכותא דקאים לון, ודא שוי לקבליה.

ביה שעטא דחיל משה, היך יכיל לאעקרא רשימא דרשים אברהם. אמר, ודאי הא ימינא דיילי מית, דהא ימינא בעיא להאי. אי נימא הא אלעזר, ימינא דסיהרא הוא, ולא דיילי. והאי את לימינא הוא, דאברהם לימינא הוא.

דף קפ"ד ע"ב

מיד אמר קודשא בריך הוא, אל תירא אותי, לא תדחל לההוא את דייליה, ואפילו לימינא לא אצטריך. פי בידך נתתי. שמאלא דיילך יעקר ליה מעלמא, דהא הוא פגים רשימא דייליה, ומאן דפגים להאי את, אתחזי לאתעקרא מעלמא, כל שפן שמאלא דיילך, דאיהו ידך, יעקר ליה מעלמא, בגין כך (דף קפ"ד ע"ב) אתעקר מעלמא, ואפילו דאיהו תקיפא מבני גברייא, ובעא לשיצאה להו לישראל, נפל בידיה דמשה ואשתצי.

בגין כך כלא שציאו ישראל בנוי וכל עמיה, וכל דייליה. כמה דכתיב, ויכו אותו ואת בניו ואת כל עמו וכתיב, (דברים ב) ונך אותו ואת בנו. בנו כתיב חסר יו"ד, וקרנינו בניו, והא אוקמוה חברייא.

זכאין אינון ישראל, דמשה נביאה הוה בינייהו, דבגיניה עביד לון קודשא בריך הוא כל הני אתוון, ואוקמוה. וקודשא בריך הוא לא גזר קיימיה עם שאר עמין לאתקשרא ביה, אלא עם ישראל, דאינון בנוי דאברהם, דכתיב בו (בראשית יז) ובין זרעך אחריך לדרתם ברית עולם. וכתיב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם אמר יי רוחי אשר עליך וגו'. לא ימוש מפיה וגו'.

ברוך יי לעולם אמן ואמן

פרשת בלק

(במדבר כ"ב) וַיֵּרָא בְּלֶק בֶּן צְפוּר וְגו'. רבי שמעון אמר, וַיֵּרָא, מאי ראייה חמא. ראייה ודאי ממש חמא במשקופא דחכמתא, וחמא בעינוי. חמא במשקופא דחכמתא, כמה דכתיב, (בראשית כו) (ק"מ ע"ב) וַיִּשְׁקֶף אַבְיִמֶלֶךְ מִלְּךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן. מאי בעד החלון. כמה דאת אמר (שופטים ה) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וְתִיבַב אִם סִסְרָא (אלא) (ס"א ודאי) חלון דחכמתא דזנבי שוליהון דככביא, ואינון חלוני דחכמתא. וחד חלון אית דכל חכמתא ביה שריא, ובה חמי מאן דחמי בעקרא דחכמתא. אוף הכא וירא בלק, בחכמתא דיליה.

בן צפור, כמה דאמרו. אבל בן צפור ממש, דהא חרשוי הוּוּ בכמה זיגין דההוא צפור, נטיל צפור, מפשפש בעשבא, מפרח באוירא. עביד עובדין ולחיש לחישי, וההוא צפור הוה אתי, וההוא עשבא בפומיה, (ס"א מפרח באוירא) מצפצפא קמיה. ואעיל ליה בכלוב חד. מקטר קטרתי קמיה, ואיהו אודע ליה כמה מלין. עביד חרשוי, ומצפצפא עופא, ופרח וטס לגבי גלוי עינים, ואודע ליה. ואיהו אתי. וכל מלוי בההוא צפור הוּוּ.

יזמא חד עבד עובדוי, ונטיל ההוא צפור, ופרח ואזיל ואתעכב, ולא אתא. הוה מצטער בנפשיה. עד דאתא, חמא חד שלהובא דאשא דטס אבתריה, ואוקיד גדפוי. כדין חמא מה דחמא, ודחיל מקמייהו דישראל. מה שמייה דההוא צפור. ידו"ע. וכל אינון דמשמשי וידעי לשמשא בההוא צפור, לא ידעין חרשוי, כמה דהוה ידע בלק.

וכל חכמתא דהוה ידע, בההוא צפור הוה ידע. והכי הוה עביד. גחין קמיה, וקטיר קטרתיא חפי רישיה, וגחין ואמר. איהו אמר העם, וצפרא אתיב ישראל, איהו אמר מאד, וצפרא אתיב רב. על שום רב עלאה דאזיל בהו. שבעין זמנין צפצפו דא ודא. איהו אמר דל, וצפרא אמר רב. כדין דחיל, דכתיב ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, רב הוא ודאי.

ובזיגי חרשין (ס"א דקסריא"ל) דקסדיא"ל (נ"א דכשדיא"ל) קדמאה, אשכחו, דצפרא דא הוה עבדין ליה בזמנין ידעו, מכסף מערב בדהבא, רישא דדהבא. פומא דכסף. גדפוי מנחשת קלל מערב בכסף. גופא דדהבא, נקודין דנוצי בכסף. רגלין דדהבא. ושוין בפומא לישן דההוא צפור ידו"ע.

דף קפ"ה ע"א

ושוין לההוא צפרא בחלון חד. ופתחין פוין לקבל שמשא. ובליליא פתחין פוין לסיהרא. מקטירין קטרתי, ועבדין חרשין, ואומאן לשמשא. ובליליא אומאן לסיהרא, (דף קפ"ה ע"א) ודא עבדין שבעה יומין. מכאן ולהלאה, ההוא לישנא

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

מְכַשְׁפֵּשָׁא בְּפוּמָא דִּיהוּא צְפָרָא, נִקְדִּין לִיהוּא לִישָׁנָא בְּמַחְטָא דִּדְהָבָא, וְהִיא
מְמַלְלָא רַבְרָבִין מִגְרָמָה, וְכֵלָא הָוָה יָדַע בְּלֵק בְּצַפּוֹר דָּא (וּדְאִי). עַל דָּא בְּנֵן צַפּוֹר,
וּבְגִין כִּף חָמָא, מַה דְּבִר נָשׁ אַחֲרָא לָא יְכִיל לְמַנְדַּע, וְלָא יְכִיל לְמַחְמִי. ם

סדר הלימוד ליום ד אב [יום 299 בשנה]

פְּתִיב (תהלים סח) אָמַר יי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצוּלוֹת יָם. אֵיךְ לֵן לְשׁוּוֹאָה לְבָא לְמַהֲיִמְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מְלוֹי מְלֵי קְשׁוּט, וּמַהֲיִמְנוּתָא סְגִיָּא. דְּכִיּוֹן דְּמִלְּהָ אָמַר, כִּלְאָ אֲתַעְבִּיד, וְדָא בַר נֶשׁ דְּחִיק לְבָא, וְאָמַר לְכֻמְהָ שְׁנִין, וּלְכֻמְהָ זְמַנִּין יִשְׁתְּלֵם דָּא, דְּאִיהוּ כְּדָ. כְּפּוּם רַבְרַבְנוּ דִּילֵיהָ, דְּכָל עֲלָמִין מְלֵיאָ יְקָרִיָּה, הֲכִי הוּא. מְלוֹי בַר נֶשׁ זְעִיר, וְכָל מְלוֹי אֵינּוֹן לְפּוּם שְׁעֵתָא, הֲכִי הוּא לְפּוּם שְׁעֵתָא. אֲבָל בְּתִיּוּבְתָא, וּבְעוּתָא, וּבְעוּבְדִין טְבִין, וּבְדַמְעִין סְגִיָּאִין, אִיהוּ קְדִישָׁא רַב וְעֵלְאָה עַל כָּל עֲלָמָא, אֲזַהִיר נְהוּרִיָּה, וְקָמִיט קְדוּשְׁתִּיהָ, לְגַבִּיהָ דְּבַר נֶשׁ, לְמַעְבַּד רְעוּתִיהָ.

אָמַר יי, לְזַמְנָא דְּאִתִּי, זְמַיִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְעֵרָא וּלְאַתְבָּא מִבֶּשֶׁן, כָּל אֵינּוֹן דְּקִטְלוּ לֹון חַיּוֹת בְּרָא וְאֲכָלוּ לֹון. בְּגִין דְּאִתִּי בְּעֲלָמָא (ס"א אוּף חַכָּא מֶלֶךְ הַבִּשּׁוֹן) אֲתֵר מוֹתְבָא, דְּכָל חַיּוֹן רַבְרַבּוֹן, וְטוּרִין רְמָאִין וְסְגִיָּאִין, וְטְמִירִין אֵלִין בְּאֵלִין. וְעוּרֹד מְדַבְּרָא תְּקִיפָא תְּמָן, אִיהוּ עוֹג (כִּין) עֲרוּדִי דְּמַדְבְּרָא הוּוּה, וְשְׂכִיחַ תְּמָן תּוֹקְפָא דִּילֵיהָ, בְּגִין דְּהוּוּ מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן, דְּכָל מְלָכִי עֲלָמָא, לָא יִכְלִין לְאַגָּחָא קְרַבָּא בֵּיהָ, בְּגִין תּוֹקְפָא דְּבִשְׁן. וְאַתָּא מֶשֶׁה, וְאַגַּח בֵּיהָ קְרַבָּא.

סִיחּוֹן: סִיחָא דְּמַדְבְּרָא הוּוּה סִיחּוֹן. וְרַחֲצֵנוּ דְּמוֹאֵב עֲלֵיהָ הוּוּה. כִּי אֲרַנּוֹן גְּבוּל מוֹאֵב בֵּין מוֹאֵב וּבֵין הָאֲמּוּרִי. תָּא חֲזִי, בְּשְׁעֵתָא דְּחָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל קִרְתָּא דְּסִיחּוֹן, כְּרוּזָא אֲתַעְפֵּר בְּמִלְכוּ דְּשִׁמְיָא, אֲתַכְּנָשׁוּ גְּבַרִין שְׁלֹטְנִין עַל שָׂאֵר עַמִּין, וְתַחֲמוּן מְלָכוּ דְּאֲמּוּרָאָה הִיךְ אֲתַחַרְבּ בְּמִלְכוּ.

בְּהֵיא שְׁעֵתָא, כָּל אֵינּוֹן שְׁלֹטְנִין דְּהוּוּ מְמַנִּין עַל שְׁבַע עַמִּמִּין אֲתַכְּנָשׁוּ, וּבְעוּ לְאַתְדָּרָא מְלָכוּ לְיוֹשְׁנָה. כִּיּוֹן דְּחָמוּ תְּקִפָּא דְּמֶשֶׁה, אֲהַדְּרוּ לְאַחּוּרָא. הִדָּא הוּוּה דְּכִתְיָב, (בְּמַדְבַּר כֹּא) עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמוֹשְׁלִים בְּאוּ חֲשָׁבוֹן, אֵינּוֹן שְׁלֹטוֹנִין מְמַנִּין עֲלֵיהוּ דְּאֲתַכְּנָשׁוּ, וְהוּוּ אֲמַרִי בְּאוּ חֲשָׁבוֹן, מֵאֵן הוּוּה דִּין דְּחָרִיב לָהּ. תְּבַנְהָ וְתַכּוֹנְהָ כְּדַבְּקֵתִימָתָא, וְתַהֲדַר מְלָכוּ לְיוֹשְׁנָה.

כְּדָ חָמוּ גְּבוּרְתָּא דְּמֶשֶׁה, וְשִׁלְהוּבָא דְּמְלָכוּ, אֲמַרוּ כִּי אִשׁ יִצְאָה מִחֲשָׁבוֹן לְהַבָּה מְקַרְיַת סִיחּוֹן. כִּיּוֹן דְּכִתְיָב מִחֲשָׁבוֹן, אֲמַאי מְקַרְיַת סִיחּוֹן. דְּהָא קְרִית סִיחּוֹן חֲשָׁבוֹן הוּוּה, דְּכִתְיָב כִּי חֲשָׁבוֹן עִיר סִיחּוֹן מֶלֶךְ הָאֲמּוּרִי.

אֲלָא, שִׁלְהוּבָא דְּמְלָכָא שְׁמִיָּא נְפִק, וְחָרִיב כִּלְאָ. בְּשְׁעֵתָא דְּאֵינּוֹן אֲמַרִין תְּבַנְהָ וְתַכּוֹנְהָ עִיר סִיחּוֹן סֵתֵם, וְלָא אֲמַרוּ חֲשָׁבוֹן, דְּחָשִׁיבוּ דְּבְגִין כְּדָ יִתְבַּנְי לְמוֹתְבָא דְּאֲמּוּרָאָה, כְּדִין אֲתִיבוּ וְאֲמַרוּ, לָא יִכְלִנָּא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל אֲרַחֲזִין וְשְׁבִילִין

אסתתמו בתקפא דרב עלאה דלהון. אי נהדר ונימא ונדכר חשבון דתבנה, הא אש יצאה מחשבון. אי נהדר ונימא (סתם) קרית סיחון, הא להבה יצאה מקרית סיחון ודאי. כיון דההיא שלהובא דאשא שריא תמן עלה, לית מאן דיכיל לה לאהדרא לה ליושנה, דהא מפל סטרין לית לן רשו.

מפאן ולהלאה אוי לך מואב, דהא ההוא דהיה מגן עלך, אתבר. ובגין כך מואב כיון דחמו דמגן דלהון אתבר, כדן ויגר מואב מפני העם מאד. מאי מאד, תיר ממותא.

כי רב הוא. דהא כדן איהו הוה רב, ורב הוה זעיר, דכתיב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים. וישראל הוה רב באתר עשו, דכתיב ביה ורב. מאי טעמא. בגין דחמו דשלטו ישראל, עילא ותתא. דכתיב את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אשר עשה ישראל מבעי ליה, מאי את כל. לאסגאה עילא ותתא, עילא, דאפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלעילא. ואפילו משלטניהון רברבין ושלטנין דלתתא. ועל דא את כל אשר עשה. ועל דא כי רב הוא, באתר דרב בוכרא קדישא, דכתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל.

דף קפ"ה ע"ב

ואי תימא דקודשא בריך הוא בעא הכי, ולא מן דינא. תא חזי, עשו קליפה הוה, וסטרא אחרא הוה. כיון (דף קפ"ה ע"ב) דנפק קליפה ואתערב, הא מוחא שכחא (שפחה), ערלה קדמאה קאי לבר. ברית איהו (ס"א רב ועלאה) יקרא מפלא, ואיהו אתגלי לבתר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו וגו'. רבי חייא פתח, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי וגו'. כמה אית ליה לבר נש, לאסתמרא אורחוי בהאי עלמא, ולמהך בארץ קשוט. בגין דכל עובדוי דבר נש כתיבין קמי מלכא, ורשימין קמיה, וכלהו במניינא. נטורי תרעי קיימין וסהדון, קיימי ותבעי דינא תריסין. ודיינא קיימא לקבלא סהדותא, ואינן דטענו טענתא מרחשון, ולא ידיע אי יהכון מימינא, ואם ישמאלון משמאלא.

דהא כד רוחי בני נשא נפקי מהאי עלמא, כמה אינן מקטרגין דקיימין קמייהו, וכרוזין נפקין הן לטב הן לביש, כפום מה דנפיק מן דינא. דתניא, בכמה דינן אתדן בר נש בהאי עלמא, בין בחייו, בין לבתר. דהא כל מלוי בדינא אינן. וקודשא בריך הוא תדיר ברחמנו, ורחמוי על כלא, ולא בעי לדדינא בני נשא כפום עובדיהון, דהכי אמר דוד, (תהלים קל) אם עונות תשמר יה יי מי יעמוד. הכא אית לאסתכלא, כיון דאמר אם עונות תשמר יי, אמאי יי (ד"א אדני).

אֵלָא, תֵּלַת דְּרַגִּין דְּרַחֲמֵי אֲדַכֵּר דְּוֹד הֶכָא. אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהִי, אִם חוֹבִין סָגִיאוּ, עַד דְּסַלְקִין לְעֵילָא לְגַבֵּי אַבָּא וְאַמָּא, הָא יִי (ד"א אדני) דְּאִיהוּ רַחֲמֵי. וְאִי שְׂמָא דָּא, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ רַחֲמֵי, יִתְעַר בְּדִינָא וְכֹל דְּרַגִּין אֲסִתִּימוּ בְּדִינָא, דְּרַגָּא חֲדָא אֵית דְּנִהְדֵּר לְגַבֵּיהּ, דְּכֹל אֲסוּוֹתִין מִינָהּ נְפָקִין, אִיהוּ יְחוּס עֲלֵן, וּמֵאֵן אִיהוּ, מִי. מ"י יַעֲמוּד וְדָאֵי. מ"י יִרְפָּא לָךְ. (כמה דאת אמר (איכה ב') כי גדול כים שברך מי ירפא לך) וְעַל דָּא יְהִי יִי (ד"א אדני) אִי אֵלִין שְׂמָהֵן יִסְתַּמוּן מִנּוּן, מ"י יַעֲמוּד, דְּכֹל אֲרַחֲטִין דְּתִיבְתָא פְתִיחִין מִנִּיהּ.

תָּא חֲזִי, יְהוֹשֻׁעַ בֶּן יְהוֹצֶדֶק צְדִיק גְּמוּר הוּוּ, גְּבָרָא דְהוּוּ עָאל לְפָנֵי לְפָנֵים, דְּעֵיילוּהוּ לְמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא. אֲתַכְּנָשׁוּ כֹל בְּנֵי מַתִּיבְתָא תַמּוֹן, לְעֵינָא בְּדִינָהּ. וְכֹךְ אֲרַחֲטִי דְהוּוּ מַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, כֹּד עֵיילִי לִיהָ לְדִינָא, כְּרוּזָא נְפִיק וְאֲכָרִית, כֹּל בְּנֵי מַתִּיבְתָא עוּלוּ לְאֲדָרָא טְמִירָא, וּבֵי דִינָא מַתְכְּנָשִׁי.

וְהוּוּ רִוְחָא דְבֵר נֶשׁ סַלְקָא עַל יְדֵי דְתַרִי מִמֶּנּוּ, פִּיּוֹן דְעָאל, קָרִיב לְגַבֵּי חַד עֲמוּדָא דְשְׁלֵהוּבָא מְלַהֲטָא דְקִימָא תַמּוֹן, ׀ וְאַגְלִים בְּרוּחָא דְאֲוִירָא דְנִשְׁיב בְּהוּוּ עֲמוּדָא, וְכִמְהָ אֵינּוּן דְּסַלְקִין לֹון תַמּוֹן. ׀ בְּגִין דְכֹל אֵינּוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֲוִרִיתָא, וּמְחַדְּשִׁי בְּהָ חַדוּשִׁין, מִיַּד אַכְתּוּב לְגַבֵּי בְנֵי ׀ מַתִּיבְתָא אֵינּוּן מְלִין, כְּדִין כֹּל אֵינּוּן בְּנֵי מַתִּיבְתָא אֲתָאן לְמַחֲמֵי לִיהָ. אֵינּוּן תַרִין מִמֶּנּוּ נְפָקִין, וְסַלְקִין לִיהָ לְהַהוּוּ מַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, מִיַּד קָרִיב לְגַבֵּי הַהוּוּ עֲמוּדָא, דְאַגְלִים תַמּוֹן.

עָאל לְמַתִּיבְתָא, וְחֲמָאן לִיהָ. אִי מְלָה כְּדָקָא יָאוּת זַכָּאָה אִיהוּ, כְּמָה עֲטְרִין מְנַצְצִין, מְעֲטְרִין לִיהָ כֹּל בְּנֵי מַתִּיבְתָא. וְאִי מְלָה אַחְרָא הוּוּ, וּוִי לִיהָ לְהַהוּוּ כְּסוּפָא, דְחִיין לִיהָ לְבֵר, וְקָאִים גּוֹ עֲמוּדָא, עַד דְעֵיילִי לִיהָ לְדִינָא, רַחֲמָנָא לְשִׁיזְבֹן.

וְאִית אַחְרַנִין דְּסַלְקִין לֹון תַמּוֹן, כֹּד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ בְּפִלּוּגְתָא בְּבְנֵי מַתִּיבְתָא, וְאַמְרֵי מֵאֵן מוֹכַח, הָא פְלוּנִי דְאוּכַח מְלָה. כְּדִין סַלְקִין לִיהָ תַמּוֹן, וְאוּכַח הַהוּוּ מְלָה בִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ וּבִין בְּנֵי מַתִּיבְתָא. וְאִית אַחְרַנִין דְּסַלְקִין לֹון תַמּוֹן לְדִינָא, וְדִינִין לִיהָ תַמּוֹן, לְבֵרָא לֹון, וְלִלְבָנָא לֹון.

אֲמַר לִיהָ רַבִּי יוֹסִי, אִי הֲכִי בְלָא דִינָא אֲתַפְטֵר בְּרִי נֶשׁ וְאַסְתַּלֵּק מֵהָאֵי עֲלָמָא. וְאִי בְדִינָא אֲסַתְלֵק, אֲמָאֵי אֲתַדֵּן זְמָנָא אַחְרִינָא. אֲמַר לִיהָ, הֲכִי אוּלִיפְנָא, וְהֲכִי שְׂמַעְנָא, דְהָא וְדָאֵי בְדִינָא אֲסַתְלֵק בְּרִי נֶשׁ מֵהָאֵי עֲלָמָא, אֲבַל עַד לָא יִיעוּל לְמַחֲצִתְהוֹן דְּצַדִּיקָא, סַלְקֵי לִיהָ לְדִינָא, וְתַמּוֹן אֲתַדֵּן בְּהַהוּוּ מַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא.

דף קפ"ו ע"א

וּתְמַן קַיִימָא הֵהוּא מְמַנָּא דְגִיְהֵנָם לְאַסְטָאָה. זְכָאָה אִיהוּ מֵאן דְּזָכִי מִן דִּינָא, וְאִי לָאו הֵהוּא מְמַנָּא דְגִיְהֵנָם נְטִיל לִיה, בְּשַׁעְתָּא דְמַסְרִין לִיה בִּידוּי, וּמְקַלַּע לִיה מִתְמַן לְתַתָּא, כְּמֵאן דְּמְקַלַּע אַבְנָא (דף קפ"ו ע"א) בְּקַרְטִיפָא (ס"א בקוספיתא) דְכְּתִיב, (שמואל א כה) וְאֵת נֶפֶשׁ אוֹיְבֶיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַע וְגו'. וְשִׁדֵי לִיה לְגִיְהֵנָם, וְקַבִּיל עוֹנְשֵׁיהּ כְּפוּם מַה דְאַתְדִין.

תָּא חֲזִי, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֵת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לִפְנֵי מְלֶאךָ וְגו', דְסָלִיקוּ לִיה לְדִינָא, גּוּ הֵהוּא מְתִיבְתָא דְרַקִיעָא, בְּשַׁעְתָּא דְאַתְפֶּטֶר מֵהַאי עֲלָמָא. עוֹמֵד לִפְנֵי מְלֶאךָ יי, דָּא הוּא הֵהוּא נַעַר, רִישׁ מְתִיבְתָא, דְאִיהוּ חֲתִיךְ דִּינָא עַל כְּלָא.

וְהַשְׁטֵן, מֵאן וְהַשְׁטֵן. הֵהוּא דְמְמַנָּא, עַל נִפְשָׁתָא בְּגִיְהֵנָם, דְתִיאֻבְתִּיהּ לְמִיסַב לִיה, וְתַדִּיר קַיִימָא וְאָמַר הֵב הֵב, הָבוּ תְּיִבִין לְגִיְהֵנָם. לְשַׁטְנוּ, לְאַדְכְּרָא חוֹבוּי. כְּדִין וַיֹּאמֶר יי אֶל הַשְׁטָן יִגְעַר בְּךָ הַשְׁטָן וַיִּגְעַר ה' בְּךָ, תֵּרִין גְּעוּרֹת אֲמַאי. אֶלָּא חַד לְדוּמָה. וְחַד, לְהֵהוּא דְנִפְקָא מְגִיְהֵנָם, דְקַיִימָא תַדִּיר לְאַסְטָאָה.

תָּא חֲזִי, הֵהוּא שְׁטָן עֲלָאָה נְחִית כְּמַה דְאֻקְמוּהָ, דְאַגְלִים בְּדִיּוּקְנָא דְשׁוּר, וְכֹל אֵינּוֹן רוּחִין בִּישׁוּן, דְאַתְדַּנּוּ לְאַעְלָא בְּגִיְהֵנָם, לְחִיךְ לֹון בְּרַגְעָא חֲדָא, וְחֲטָף לֹון, וְנְחִית וַיְהִי לֹון לְדוּמָה, לְבַתַּר דְּבַלַּע לֹון. וְדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיֹּאמֶר מוֹאֵב אֶל זִקְנֵי מְדִין עֲתָה יִלְחָכוּ הַקְּהָל אֶת כָּל סְבִיבוֹתֵינוּ כְּלַחוּךְ הַשׁוּר, דְאַשְׁתַּמוּדַע, הַשׁוּר דְקַיִימָא לְבִישׁ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. אֵת יִרַק הַשְּׂדֵה, אֵינּוֹן רוּחִין דְבַנֵּי נְשָׂא, דְאֵינּוֹן יִרַק הַשְּׂדֵה. הַשְּׂדֵה, הֵהוּא שְׂדֵה דְאַשְׁתַּמוּדַע.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי, חֲפִים הוּוּ בְּלַק. אָמַר לִיה וְדָאִי, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לִיה לְמַנְדַּע כָּל אֲרַחוּי דְהֵהוּא שׁוּר, וְאִי לָא יִדְעִי לְהוּ, לָא יְכִיל לְמַעְבַּד חֲרָשׁוּי וְקַסְמוּי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדָאִי הָכִי הוּוּ, וַיֹּאמֶר אֲמַרְתָּ. וְתוּקְפִיהּ דְהֵהוּא שׁוּר, מִכִּי מְכַרְיִזוּ עַל הַתְּבוּאָה. (כאן חסר) כָּל אֵינּוֹן יוֹמִין דְמְכַרְיִזִין וְכֹל יוֹמִין דְמְכַרְיִזֵי עַל רוּחִיהוֹן דְבַנֵּי נְשָׂא. וְאֵינּוֹן (קצ"ו ע"ב, ר' אלעזר וכו' שייך כאן) יוֹמִי נִיסָן, וְיוֹמִי תַשְׂרִי, וְהָא אֲתַמַּר. (כאן מתחיל זהר אלה הדברים כי שם שייך ינוקא דפרשת בלק)

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הוּוּ אֲזִלִּי בְּאוּרְחָא, מְטוּ לְהֵהוּא אֲתַר דְכֶפֶר סְכַנִּין, דְהוּוּ תְמַן רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, אֲתַאֲרַחוּ בְּאַתְתָּא דִּילִיָּה, דְהוּוּ לֵה בְרָא חֲדָא זַעֲרָא, וְכֹל יוֹמָא הוּוּ בְּבֵי סְפָרָא, הֵהוּא יוֹמָא סְלִיק מִבֵּי סְפָרָא, וְאַתָּא לְבִיתָא, חָמָא לֹון לְאַלִּין תְּפִימִין. אָמַר לִיה אֲמִיָּה, קָרִיב לְגַבִּי אֵלִין גּוּבְרִין עֲלֵאִין וְתִרוּחַ מְנִיָּהוּ בְּרַכָּאן. קָרִיב לְגַבִּיָּהוּ, עַד לָא קָרִיב, אֲהַדְרַר לְאַחוּרָא. אָמַר לִיה לְאַמִּיָּה, לָא

בְּעִינָא לְקַרְבָּא לְגַבְיִיהוּ. דְּהָא יוֹמָא דָּא לָא קָרוּ קְרִיאַת שְׁמַע, וְהָכִי אוֹלְפִי לִי, כֹּל מֵאֵן דְּלֵא קְרִי קְרִיאַת שְׁמַע בְּעוֹנְתִּיהּ, בְּנִדְוֵי הוּא כֹּל הֵהוּא יוֹמָא.

שְׁמַעוּ אֵינּוֹן, וְתוּוּהוּ, אֲרִימוּ יְדֵיהוּ וּבְרִיכוּ לֵיהּ. אֲמַרוּ וְדַאי הָכִי הוּא. וְיוֹמָא דָּא אֲשֶׁתְּדַלְנָא בְּהַדֵּי חֶתֶן וְכֻלָּהּ, דְּלֵא הוּהּ לֹון צְרַכְיִיהוּ, וְהוּוּ מִתְאַחֲרֵן לְאֻדְוִיגָא, וְלֵא הוּהּ בַר נֶשׁ לְאֲשֶׁתְּדַלָּא עַלְיִיהוּ, וְאֵנָן אֲשֶׁתְּדַלְנָא בְּהוּ, וְלֵא קְרִינֵן קְרִיאַת שְׁמַע בְּעוֹנְתִּיהּ, וּמֵאֵן דְּאֲתַעְסַק בְּמִצְוֹת, פְּטוּר מִן הַמִּצְוֹת. אֲמַרוּ לֵיהּ, בְּרִי, בְּמָה יִדְעַת. אֲמַר לֵיהּ, בְּרִיחָא דְּלְבוּשֵׁיכּוֹ יִדְעָנָא, כֹּד קְרִיבְנָא לְגַבְיִיכּוֹ. תוּוּהוּ. יִתְבוּ, נְטִלוּ יְדֵיהוּ וּכְרִיכוּ רַפְתָּא.

רַבִּי יְהוּדָה הוּוּ יְדוּי מְלוּכְלֶכֶן, וְנָטִיל יְדוּי, וּבְרִיךְ עַד לָא נְטִיל. אֲמַר לֵיהּ, אִי תַלְמִידֵי דְרַב שְׁמַעְיָה חֲסִידָא אַתּוֹן, לָא הוּהּ לְכוּ לְבִרְכָא בְּיַדִּים מְזוּהָמוֹת, וּמֵאֵן דְּבְרִיךְ בְּיַדִּים מְזוּהָמוֹת, חַיִּיב מִיתָה.

פְּתַח הֵהוּא יַנּוּקָא וְאֲמַר, (שְׁמוֹת ל) בְּבִאָם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ מִים וְלֵא יְמוֹתוֹ וְגו'. יִלְפִינֵן מֵהָאֵי קְרָא, דְּמֵאֵן דְּלֵא חַיִּישׁ לְהָאֵי, וְיִתְחַזֵּי קָמִי מְלַפָּא בְּיַדִּין מְזוּהָמוֹן, חַיִּיב מִיתָא. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דִּידוּי דְּבַר נֶשׁ יִתְבִּין בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲצַבְעָא חֲדָא אֵית בְּיַדָּא דְּבַר נֶשׁ, וְאִיהוּ אֲצַבְעָא דְּאֲרַמָּא מִשָּׁה.

דף קפ"ו ע"ב

כְּתִיב (שם כו) וְעָשִׂיתָ בְּרִיחִים עֲצֵי שֹׁטִים חֲמֹשֶׁה לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד וְחֲמֹשֶׁה בְּרִיחִים לְקַרְשֵׁי צֹלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית. וְכִתִּיב וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקַּרְשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקֶּצֶה אֶל הַקֶּצֶה. וְאִי תִימָא, דְּהָהוּא בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן אַחְרָא הוּא, דְּלֵא הוּהּ בְּכֻלָּל דְּאֵינּוֹן חֲמֹשֶׁה. לָאוּ הָכִי. אֶלָּא הֵהוּא בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, מֵאֵינּוֹן חֲמֹשֶׁה הוּהּ. תְּרִין מִכָּאֵן, וְתִרִין מִכָּאֵן, וְחַד בְּאֲמַצְעִיתָא. הָא הוּהּ בְּרִיחַ הַתִּיכוֹן, עֲמוּדָא דִּיעֻקְבָּ, רְזָא דְמִשָּׁה, (דף קפ"ו ע"ב) לְקַבֵּל דָּא, חֲמֵשׁ אֲצַבְעָאֵן בְּיַדָּא דְּבַר נֶשׁ. וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּאֲמַצְעִיתָא, רַב וְעֵלְאָה מִכָּלָא, בֵּיהּ קִיּוּמִין שְׁאָר אַחְרֵינִין.

וְאֵינּוֹן חֲמֵשׁ בְּרִיחִין, דְּאֲקָרוּן חֲמֵשׁ מֵאָה שְׁנִין, דְּאֵילְנָא דְּחַיִּי אֲזִיל בְּהוּ. וּבְרִית קְדִישָׁא אֲתַעַר (ס"א אַתְגוּר), בְּחֲמֵשׁ אֲצַבְעָן דִּידָא. וּמְלָזָה (נ"א סְתִימָא) תִימָא הוּא עַל מַה דְּאֲמַרְתָּ. וְעַל דָּא כֹּל בְּרַכָּאֵן דְּכַהֲנָא, בְּאֲצַבְעָן תַּלְיִין. פְּרִישׁוּ דִּידָא דְּמִשָּׁה עַל דָּא הוּהּ.

אִי כֹּל דָּא אֵית בְּהוּ, לִית דִּינָא לְמַהוּי בְּנִקְיוֹ, כֹּד מְבָרְכִין בְּהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִין דְּבְהוּ, וּבְדוּגְמָא דְּלְהוֹן, מִתְבְּרַךְ שְׁמָא קְדִישָׁא. וְעַל דָּא אַתּוֹן דְּחַכְמֵיתוּ טוּבָא, הִיךְ לָא אֲשַׁגְחָתוּן לְהָאֵי. וְלֵא שְׁמִשְׁתוֹן לְרַבִּי שְׁמַעְיָה חֲסִידָא, וְאִיהוּ אֲמַר,

כָּל טְנוּפָא, וְכָל לְכַלּוּכָא, סְלִיקוּ לִיה לְסִטְרָא אַחְרָא, דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא מֵהָא
טְנוּפָא וְלְכַלּוּכָא אַתְּוֹן. (תרומה קנ”ד ע”ב) וְעַל דָּא מִיָּם אַחְרוּנִים חוּבָה, וְחוּבָה אִינוּן.

תוּוהוּ וְלֹא יְכִילוּ לְמַלְלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי, שְׂמָא דְאַבוּךְ מֵאֵן הוּא. שְׂתִיק
יְנוּקָא רְגַעָא חֲדָא, קָם לְגַבִּיהָ אַמִּיהָ וְנָשַׁק לָהּ, אָמַר לִיה אַמִּי, עַל אַבָּא שְׂאִילוּ לִי
אֲלִין חֲכִימִין, אִימָא לוֹן. אָמַר לִיה אַמִּיהָ, בְּרִי, בְּדַקָּתָ לְהוּ. אָמַר הָא בְּדַקִּית, וְלֹא
אֲשַׁכְּחִית כְּדָקָא יָאוּת. לְחִישָׁא לִיה אַמִּיהָ, וְאַהֲדָר לְגַבִּיִּיהוּ, אָמַר לִיה אַתְּוֹן
שְׂאֲלַתְוֹן עַל אַבָּא, וְהָא אֲסַתְּלַק מֵעַלְמָא, וּבְכָל יוֹמָא דְחַסִּידֵי קְדִישִׁין אֲזַלִּין
בְּאַרְחָא, אִיהוּ טִייעָא אֲבַתְרִיִּיהוּ. וְאִי אַתְּוֹן קְדִישִׁי עַלְיוּנִין, הִיךְ לֹא אֲשַׁכְּחַתְוֹן
לִיה, אֲזִיל טִייעָא אֲבַתְרִיִּיכוּ.

אַבְל בְּקַדְמִיתָא חֲמִינָא בְּכוּ, וְהַשְׁתָּא חֲמִינָא בְּכוּ, דְאַבָּא לֹא חָמָא חֲמָרָא דְלֹא
(ס”א דלהוי) טַעִין אֲבַתְרִיָּה חֲמָרָא, לְמַסְבַּל עוּלָא דְאוּרִיָּתָא. כִּיּוֹן דְלֹא זְכִיתוּן דְאַבָּא
יְטַעוּן אֲבַתְרִיִּיכוּ, לֹא אִימָא מֵאֵן הוּא אַבָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי יִצְחָק, כְּדַדְמִי
לֹן, הָאִי יְנוּקָא לָאוּ בְּרַ נֶשׁ הוּא. אַכְלוּ. וְהָהוּא יְנוּקָא הוּוּ אָמַר מְלִי דְאוּרִיָּתָא,
וְחַדוּשֵׁי אוּרִיָּתָא. אָמְרוּ, הֵב וְנִבְרִיךְ. אָמַר לְהוּ, יָאוּת אֲמַרְתוּן. בְּגִין דְשְׂמָא
קְדִישָׁא לֹא מִתְבְּרַךְ בְּבִרְכָה דָּא, אֶלָּא בְּהוֹמְנָה.

סדר הלימוד ליום ה אב [יום 300 בשנה]

פָּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) אֲבָרְכָה אֶת יְיָ בְּכָל עֵת וְגו'. וְכִי מֵה חָמָא דְדוּד לְוֹמַר אֲבָרְכָה אֶת יְיָ. אֱלֹא, חָמָא דְדוּד דְבַעֵי הַזְמָנָה, וְאָמַר אֲבָרְכָה. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּבַר נֶשׁ יִתִּיב עַל פְּתוּרָא, שְׂכִינְתָא קַיִמָא תַּמּוּן, וְסִטְרָא אַחְרָא קַיִמָא תַּמּוּן. כַּד אֲזַמִּין בַּר נֶשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, שְׂכִינְתָא אֶתְתַּקְנַת (נ"א בהזמנה דא) לְגַבֵּי עֵילָא, לְקַבְּלָא בְּרַכְאן, וְסִטְרָא אַחְרָא אֶתְפַּפֵּיָא. (נ"א ואי אתתקנת בברכתא לגבי עילא, וסטרָא אַחְרָא לֹא אִיהוּ בְּכַלְלָא) וְאִי לֹא אֲזַמִּין בַּר נֶשׁ לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, סִטְרָא אַחְרָא שְׁמַע וּמְכַשְׁפָּשָׁא לְמַהוּי לִיה חוּלְקָא בְּהֵיחָא בְּרַכָּה.

וְאִי תִימָא, בְּשָׂאֵר בְּרַכְאן אֲמָאִי לֹא אִית הַזְמָנָה. אֱלֹא הֵהוּא מְלָה דְּבָרְכָה, דְּקָא מְבָרְכִין עֵלָה, אִיהוּ הַזְמָנָה. וְתָא חֲזִי דְּהָכִי הוּא, דְּהָאִי דְּמְבָרְךְ עַל פְּרִי, הֵהוּא פְּרִי אִיהוּ הַזְמָנָה, וּמְבָרְכִין עֵלֵיהּ. וְלִית לִיה חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא. וְקוּדְם דָּא, דְּהוּהָ הֵהוּא פְּרִי בְּרִשׁוּת דְּסִטְרָא אַחְרָא, לֹא מְבָרְכִין עֵלֵיהּ. וְכַתִּיב (ויקרא יט) לֹא יֵאָכֵל, בְּגִין דְּלֹא יְבָרְכוּן עַל הֵהוּא פְּרִי, וְלֹא יִתְבָּרְךְ סִטְרָא אַחְרָא. פִּיּוֹן דְּנִפְק מְרִשׁוּתֵיהּ, יֵאָכֵל, וּמְבָרְכִין עֵלֵיהּ. וְאִיהוּ הַזְמָנָה לְבָרְכָתָא. וְכֵן כָּל מִילִין דְּעֵלְמָא דְּקָא מְבָרְכִין עֵלֵיהּ. כְּלָהוּ הַזְמָנָה לְבָרְכָתָא. וְלִית בְּהוּ חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא.

וְאִי תִימָא, אוּף הָכִי לְבָרְכַת זְמוּן פְּסָא דְּבָרְכָתָא הוּהּ הַזְמָנָה, אֲמָאִי הֵב וּנְבָרְךְ. אֱלֹא, הוּאִיל וּבְקַדְמִיתָא כַּד הוּהּ שְׁתִּי, אָמַר בּוּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. הָא הַזְמָנָה הוּי. וְהִשְׁתָּא לְבָרְכַת מְזוּנָא, בְּעֵינֵן שְׁנוּי, לְהַזְמָנָה אַחְרָא, דְּהָא פְּסָא דָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, וְלֹא לְמְזוּנָא, וּבְגִין כַּךְ בְּעֵי הַזְמָנָה דְּפּוּמָא.

דף קפ"ז ע"א

וְאִי תִימָא, נְבָרְךְ שְׂאֲכַלְנוּ מְשָׁלוּ, דָּא הוּא הַזְמָנָה, בְּרוּךְ שְׂאֲכַלְנוּ דָּא הוּא בְּרַכָּה. הָכִי הוּא וְדָאִי. אֲבָל נְבָרְךְ, הַזְמָנָה אַחְרָא אִיהוּ, הַזְמָנָה דְּבוּרָא פְּרִי הַגֶּפֶן. (ס"א דפומא) דְּקַדְמִיתָא אִיהִי הַזְמָנָה לְכוּס דְּבָרְכָה סְתָם. וְהָאִי כּוּס, פִּיּוֹן דְּאֲנְטִיל אִיהוּ הַזְמָנָה אַחְרָא בְּמִלָּה דְּנְבָרְךְ לְגַבֵּי עֵלְמָא עֵלְמָה דְּכָל מְזוּנִין וּבְרַכְאן מִתַּמּוּן נְפַקִין, וּבְגִין כַּךְ אִיהוּ בְּאַרְח סְתָם, דְּעֵלְמָא עֵלְמָה סְתָם אִיהוּ, וְלִית לְגַבֵּיהּ הַזְמָנָה. אֱלֹא בְּדַרְגָּא דָּא כּוּס דְּבָרְכָה. (במלה דנברך) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זְכָאָה חוּלְקָנָא, דְּמִן (דף קפ"ז ע"א) יוּמָא דְּעֵלְמָא עַד הִשְׁתָּא, לֹא שְׁמַעְנָא מְלִין אֱלִין, וְדָאִי הָא אֲמִינָא דְּדָא לֹא בַר נֶשׁ אִיהוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אמר ליה, ברא, מלאכא דיי, רחימא דיליה, האי דאמרת ועשית בריחים עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן וגו', וחמשה בריחים וגו', וחמשה בריחים לירכתים ימה. הא בריחים טובא איכא הכא, וידיים אינון תרין. אמר ליה, דא הוא דאמרין, מפומיה דבר נש אשתמע מאן איהו. אבל הואיל ולא אשגחתון אנא אימא.

פתח ואמר, (קהלת ב) החכם עיניו בראשו וגו'. וכי באן אתר עינוי דבר נש, אלא בראשו, דילמא בגופו או בדרועיה, דאפיק לחכם יתיר מכל בני עלמא. אלא קרא הכי הוא ודאי, דתנן, לא יהי בר נש בגלוי דרישא ד' אמות. מאי טעמא. דשכינתא שריא על רישיה, וכל חפים, עינוי ומלוי בראשו אינון, בההוא דשריא וקיימא על רישיה.

וכד עינוי תמן, לינדע דההוא נהורא דאדליק על רישיה, אצטריך למשחא, בגין דגופא דבר נש איהו פתילה, ונהורא אדליק לעילא, ושלמה מלכא צווח ואמר, (קהלת ט) ושמן על ראשך אל יחסר, דהא נהורא דבראשו, אצטריך למשחא ואינון עובדין טבאן. ועל דא החכם עינוי בראשו, ולא באתר אחרא.

אתון חכימין, ודאי שכינתא שרייא על רישיכו, היך לא אשגחתון להאי, דכתיב ועשית בריחים וגו', לקרשי צלע המשכן האחד. וחמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. האחד והשנית אמר קרא, שלישית ורביעית לא אמר קרא. דהא אחד ושנית, דא חשיבו דתרין סטרין, ובגין כך עביד חושבנא בתרין אלין.

אתו אינון ונשקוהו, (כמלקדמין) בכה רבי יהודה, ואמר, רבי שמעון זכאה חולקך, זכאה דרא, דהא בזכותך אפילו ינוקי דבי רב, אינון טנרין רמאין תקיפין. אתאת אמייה, אמרה לון רבותי, במטו מנייכו, לא תשגחון על ברי, אלא בעינא טבא. אמרו לה, זכאה חולקך אתתא כשרה, אתתא בריא מכל שאר נשין, דהא קודשא בריך הוא בריר חולקך, וארים דגלך על כל שאר נשין דעלמא.

אמר ינוקא, אנא לא מסתפינא מעינא בישא, דבר נונא רבא ויקירא אנא, ונונא לא דחיל מעינא בישא, דכתיב, (בראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ, מאי לרוב, לאסגאה על עינא. ותנינו, מה דגים דימא, מיא חפי עליהון, ולית עינא בישא וכו'. לרוב ודאי, בקרב הארץ, בגו בני אנשא על ארעא. אמרו, ברא, מלאכא דיי, לית בנא עינא בישא, ולא מסטרא דעינא בישא אתינן. וקודשא בריך הוא חפי עלך בגדפוי.

פָּתַח וְאָמַר (בראשית מח) הַמְּלֶאךָּ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע יִבְרַךְ וְגו'. הַאִי קָרָא אָמַר יַעֲקֹב בְּרוּחַ קוֹדֶשׁא, אִי בְרוּחַ קוֹדֶשׁא אָמַר לִיה, רְזָא דְחֻכְמָתָא אִית בֵּיה. הַמְּלֶאךָּ, קָרִי לִיה מְלֶאךָּ. וְקָרִי לִיה שְׁמֵהּ אַחְרָנִין. הֵכָא, אַמְאִי אַקְרִי מְלֶאךָּ. אֶלָּא כִּד אִיהוּ שְׁלִיחָא מְלַעֲיָלָא, וְקִבְלִית זַהְרָא מִגּוֹ אֶסְפָּקְלָרְיָא דְלַעֲיָלָא, (ס"א דכד) דְכִדִּין מְבָרְכִין אָבָא וְאִמָּא לְהַאִי, אִמְרִי לָהּ בְּרַתִּי, זִילִי נְטוּרִי בֵּיתִיךָ, פְּקִידִי לְבֵיתִיךָ. הֵכִי עֲבִידִי לְבֵיתִיךָ. זִילִי וְזוּנִי לֹון. זִילִי, דְהַהוּא עֲלָמָא דְלִתְתָא מְחַכָּא לָךְ, בְּנֵי בֵּיתִיךָ מְחַכָּאן מְזוּנָא מְנָךְ, הָא לָךְ כָּל מַה דְתַצְטַרְכִי לְמִיָּהּ לֹון, כְּדִין אִיהִי מְלֶאךָּ.

וְאִי תִימָא, וְהָא בְּכַמְּה דּוּכְתִי אַקְרִי מְלֶאךָּ, וְלֹא אִתִּי לְמִיזֵן עֲלָמִין. וְעוּד, דְבִשְׁמָא דָּא לָא זֵן עֲלָמִין, אֶלָּא בְּשְׁמָא דִּי. הֵכִי הוּא וְדָאִי, כִּד שְׁלִיחַ מִגּוֹ אָבָא וְאִמָּא, אַקְרִי מְלֶאךָּ, וְכִיּוֹן דְשָׂאֲרִי עַל דּוּכְתִיךָ, עַל תְּרִין כְּרוּבִין אֲדָנִי שְׁמִיה.

לְמֹשֶׁה כִּד אֲתַחְזִי לִיה בְּקַדְמִיתָא, אַקְרִי (בראשית ק"ג ע"ב) (שמות ג) מְלֶאךָּ. לְיַעֲקֹב לָא אֲתַחְזִי הֵכִי, אֶלָּא בְּדוּגְמָא, דְכְּתִיב (בראשית כט) וְרַחֵל בָּאָה, דָּא דִּיּוֹקְנָא דְרַחֵל אַחְרָא, דְכְּתִיב (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יְיָ קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע וְגו'. רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיה. וְרַחֵל בָּאָה סֵתָם, עִם הַצֹּאן דְרָגִין דִּילָהּ. אֲשֶׁר לְאִבֵּיהּ וְדָאִי. וְכִלְהוּ אֲתַמְנֹן וְאֲתַפְקֹדוֹן בִּידְהָא. כִּי רוּעָה הִיא, אִיהִי מְנַהֲיָא לֹון, וְאֲתַפְקֹדָא עֲלֵיהּ.

דף קפ"ז ע"ב

וְהֵכִי (דף קפ"ז ע"ב) בְּמֹשֶׁה כְּתִיב, (שמות ג) וַיֵּרָא מְלֶאךָּ יְיָ אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ. וְאִי תִימָא יִתִּיר הוּא שְׁבַחָא דְאַבְרָהָם, דְלָא כְּתִיב בֵּיה מְלֶאךָּ, אֶלָּא (בראשית יח) וַיֵּרָא אֵלָיו יְיָ בְּאַלּוּנֵי מְמָרָא וְגו'. הָתָם בְּאַבְרָהָם, אֲתַחְזִי לִיה אֲדָנִי, בְּאַלְפָּה דְלֵת, בְּגִין דְבַהּהוּא זְמָנָא קְבִיל בְּרִית, וּמַה דְהוּא אֲתַכְּסִי עַד כְּעֵן מְנִיָּה, אֲתַחְזִי לִיה רַבּוֹן וְשְׁלִיט, וְהֵכִי אֲתַחְזִי, דְהָא כְּדִין בְּהַהוּא דְרָגָא אֲתַקְשֶׁר, וְלֹא יִתִּיר. וּבְגִין כֶּךָ, בְּשְׁמָא דְאֲדוֹן רַבּוֹן עֲלֵיהּ.

אַבְל מֹשֶׁה דְלָא הוּוּ בֵּיה פְּרוּדָא, דְכְּתִיב (שמות ג) מֹשֶׁה מֹשֶׁה דְלָא פְּסָקָא טַעְמָא. כְּמַה דְכְּתִיב (בראשית כב) אַבְרָהָם אַבְרָהָם, דְפְּסָקָא טַעְמָא. בְּגִין דְהַשְׁתָּא שְׁלִים, מַה דְלָא הוּוּ מְקַדְמַת דְנָא. פְּרִישׁוּ אִית בֵּין אַבְרָהָם דְהַשְׁתָּא, לְאַבְרָהָם דְקַדְמִיתָא. אַבְל מֹשֶׁה, מִיד דְאֲתִיילִיד, אֶסְפָּקְלָרְיָא דְנַהְרָא הוּוּ עֲמִיה, דְכְּתִיב (שמות ב) וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכְּתִיב (בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹרֶךְ כִּי טוֹב. מֹשֶׁה מִיד אֲתַקְשֶׁר בְּדְרָגָא דִּילֵיהּ וּבְגִין כֶּךָ מֹשֶׁה מֹשֶׁה, וְלֹא אֶפְסִיק טַעְמָא.

וְעַל דָּא לְגַבֵּי דְמֹשֶׁה, אֲזַעִיר גְּרַמְיָה, דְכְּתִיב מְלֶאךָּ יְיָ. יַעֲקֹב קָרָא לִיה, בְּשַׁעְתָּא דְהוּוּ סָלִיק מְעֲלָמָא, מְלֶאךָּ. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְבַהּהִיא שַׁעְתָּא הוּוּ יִרִית

לה, לשלטה. משה בחייו. יעקב, לבתר דסליק מעלמא. משה בגופא. יעקב ברוחא. זכאה חולקא דמשה.

הגואל אותי מפל רע, דלא אתקריב לעלמין לגבי סטרא דרע, ולא יכיל רע לשלטה ביה. יברך את הנערים, כדין יעקב הוה מתקן לביתיה, כבר נש דאזיל לביתא חדתא, ומתקן לה בתקוני, ומקשט לה בקשוטוי. יברך את הנערים, אינון דאשתמודען, אינון דאתפקדן על עלמא, לאתמשכא מנייהו ברכאן, תרין כרובין אינון. ויקרא בהם שמי, השתא אתקין ביתיה, ואיהו אסתלק בדרגיה, בגין דחבורא בייעקב הוי. גופא, אתדבק באתר דאצטריך, ותרין דרועין בהדיה.

לבתר דאינון נערים מתברכן כדקא יאות, כדין וידגו לרוב בקרב הארץ. ארחא דנונין לאסגאה גו מין, ואי נפקן מגו מיא ליבשתא, מיד מתין. אלין לאו הכי, אלא אינון מן ימא רבא, וסגיא דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ איהו. מה דלית הכי לכל נונין דעלמא.

מה כתיב לעילא, ויברך את יוסף ויאמר, ולא אשכחן ליה הכא ברכאן, דהא לבתר בריך ליה, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. אלא, כיון דברך לאלין נערים, ליוסף בריך. דהא לא יכלי לאתברכא, אלא מגו יוסף, ומגו דאיהו בטמירו, ולא אתחזי לאתגלאה, כתיב בטמירו, ויקרא בהם שמי ושם אבותי, (לכסאה עליה) מן האבות מתברכן, ולא מאתר אחרא. בקרב הארץ, דא הוא פסויא לחפאה מה דאצטריך.

אתו ונשקוה כמלקדמין, אמרו, הבו ונברך. אמר איהו, אני אברך, דכל מה דשמעתון עד הכא מנאי הוה, ואקיים בי (משלי כב) טוב עין הוא יברך, קרי ביה יברך. מאי טעמא. בגין דנתן מלחמו לדל. מלחמא ומיכלא דאורייתא דילי אכלתון. אמר רבי יהודה. ברא רחימא דקודשא בריך הוא, הא תנינו בעל הבית בוצע ואורח מברך. אמר ליה, לאו אנא בעל הבית, ולא אתון אורחין. אבל קרא אשפחנא, ואקיים ליה. דהא אנא טוב עין ודאי, בלא שאילו דלכון אמינא עד השתא, ולחמא ומיכלא דילי אכלתון.

נטל פסא דברכתא וברך, וידוי לא יכלי למסבל פסא, והוה מרתתי. כד מטא לעל הארץ ועל המזון, אמר, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא. קיימא פסא על תקונייה, ואתישב בימיניה, וברך. לסוף אמר, יהא רעוא דלחד מאלין, יתמשכון ליה חיינ, מגו (נ"א מלכא) אילנא דחיי, דכל חיינ ביה תליין. וקודשא בריך הוא יערב ליה, וישכח ערב לתתא, דיסתפם בערבותיה, בהדי מלכא קדישא.

דף קפ"ח ע"א

פיון דבריה, אסתים עינוי רגעא חדא, לבתר פתח לון, אמר חברי, שלום לכון מרבון טב, דכל עלמא דיליה הוא. תוהו, ובכו, ובכיו ליה. פתו שהוא ליליא. בצפרא (דף קפ"ח ע"א) אקדימו ואזלו. כד מטו לגבי רבי שמעון, סחו ליה עובדא. תוה רבי שמעון, אמר בר טגרא תקיפא איהו, ויאות הוא לכך, ויתיר ממה דלא חשיב בר נש, בריה דרב המנונא סבא הוא, אזדעזע רבי אלעזר, אמר, עלי למיהך למחזי ליהוה בוצינא דדליק. אמר רבי שמעון, דא לא סליק בשמא בעלמא, דהא מלה עלאה אית ביה. ורזא איהו, דהא נהירו משיחו (משיכו) דאבוי מנהרא עליה, ורזא דא לא מתפשטא בין חברי.

יזמא חדא, הוו חברי יתבין ומתנגחין אלין באלין, והוו תמן רבי אלעזר, ורבי אבא, ורבי חייא, ורבי יוסי, ושאר חברי. אמרו הא כתיב (דברים ב) אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו'. בגין רות ונעמה, דהוו זמינין לנפקא מנייהו. צפורה אתת משה דהות ממדין, ויתרו ובנוי דנפקו ממדין, דהוו פלהו זכאי קשוט על אחת כמה וכמה. ותו משה דרביאו ליה במדין, ואמר ליה קודשא בריה דהוה, (במדבר לא) נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים אי הכי משוא פנים אית במלה, דיתיר אתחזו בני מדין לשזבא מן מואב.

אמר רבי שמעון, לא דמי מאן דזמין למלקט תאני, למאן דכבר לקיט לון. אמר ליה רבי אלעזר, אף על גב דכבר לקיט לון, שבחא איהו. אמר ליה, מאן דלא לקט תאני, נטיר תאנה תדיר, דלא יהא בה פגם, בגין תאני דזמינת לאייתאה. פיון דלקיט תאני, שביק לה לתאנה, ותו לא נטיר לה.

כך מואב, דזמינא לאייתאה אינון תאני, נטר ליה קודשא בריה דהוה, דכתיב אל תצר את מואב. מדין דקא יחיבת תאני, ואלקיסו לון, כתיב (במדבר כה) צרור את המדינים. דהא מכאן ולהלאה, תאנה דא לא זמינת לאייתאה פירין, ובגין כך אתחזיית ליקידת אשא. פתח ואמר, (במדבר כב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו', מואב אינון שארי, ובגין אינון תאני, דזמין מואב לאפקא לעלמא, אשתזיבו מעונשא.

רבי אלעזר בעא למיחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמוי. והוו אזלי רבי אבא ורבי יוסי (ד"א לא גרסינן ורבי חייא) בהדיה, אזלו בארחה, והוו אמרי מלי דאורייתא כל ההוא ארחה.

אמר רבי אבא, מאי דכתיב, ויאמר יי אלי אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה וגו', וכתיב (דברים ב) וקרבת מול בני עמון וגו', מלה דא כמלה דא, מה

הַפֶּרֶשׁ בֵּין דָּא לְדָא, אֶלָּא אֲתַחְזִי דְשִׁקּוּלֵי הוּוּ. וְתַנִּינָן, כִּד הוּוּ מְקַרְבֵי לְגַבֵי בְנֵי מוֹאֵב, הוּוּ יִשְׂרָאֵל אֲתַחְזִינָן לְגַבֵייהוּ בְּכָל מָאנִי קְרָבָא, (ולא ס"א ל"ג) כְּדַבְּעוּ אֲתַגְרִינָן בְּהוּ. וְלְגַבֵי בְנֵי עַמּוּן, הוּוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפֵי בְּעַטּוּפֵיהוּ, וְלֹא אֲתַחְזִי מָאנִי קְרָבָא כָּלְל. וְקִרְאָן מוֹכְחָן בְּשִׁקּוּלָא דָּא כְּדָא.

אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר, וְדָאֵי הָכִי הוּא. וְתַנִּינָן, דְדָא דְהוּוּ חֲצִיפָא, וְאִמְרַת מוֹאֵב, דְכַתִּיב, (בראשית יט) וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ מוֹאֵב. אֲתַחְזִינָן יִשְׂרָאֵל חֲצִיפּוֹ לְגַבֵייהוּ, כְּמָה דְאִיְהִי הוּוּ חֲצִיפָא, דְאִמְרַת מוֹאֵב, מָאֵב הוּוּ בְרָא דָּא. אֲבָל זְעֵרְתָא, דְאִמְרַת בֶּן עַמִּי, וְכַסִּיאת אֲרַחָהָא, יִשְׂרָאֵל הוּוּ מְכַסִּינָן אֲרַחֵיהוּ לְגַבֵייהוּ, מְעַטְפֵי עַטּוּפָא בְטָלִית, וְאֲתַחְזִינָן קַמֵּיהוּ כְּאֲחִין מִמֶּשׁ. וְהָא אִוְקְמוּהָ.

עַד דְהוּוּ אֲזִלֵי, אֲדַכְּרֵי רַבִּי אֲלֶעָזֵר מֵהָאֵי יְנוּקָא, סְטוּ מֵאֲרַחָא ג' פְּרָסִי, וּמְטוּ לְהַתָּם. אֲתַאֲרַחוּ בַּהוּא בֵּיתָא, עָאלוּ וְאֲשַׁכְּחוּ לְהַהוּא יְנוּקָא, דְהוּוּ יְתִיב, וּמִתְקַנֵּין פְּתוּרָא קַמֵּיהָ. בֵּינָן דְחָמָא לֹון, קָרִיב גַּבֵּייהוּ, אָמַר לֵיהּ, עוּלוּ חֲסִידֵי קַדִּישִׁין, עוּלוּ שְׁתִּילִין דְעֵלְמָא, אֵינּוּן דְעִילָא וְתַתָּא מְשַׁבְּחִין לֹון. אֵינּוּן דְאֲפִילוּ נּוּנִי יִמָּא רַבָּא, נְפָקִין בִּיבְשָׁתָא לְגַבֵּייהוּ. אֲתָא רַבִּי אֲלֶעָזֵר וּנְשָׁקִיה בְּרִישִׁיהָ. הֲדַר כְּמִלְקַדְמִין, וּנְשָׁקִיה בְּפּוּמִיהָ. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר נְשִׁיקָה קַדְמָאָה עַל נּוּנִין דְשַׁבְּקִין מִיָּא, וְאֲזִלִין בִּיבְשָׁתָא. וּנְשִׁיקָה תַנִּינָא עַל בֵּיעִין דְנוּנָא, דְעַבְדוּ אֵיבָא טְבָא בְעֵלְמָא.

דף קפ"ח ע"ב

אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, בְּרִיחָא דְלְבוּשֵׁיכּוֹ חֲמִינָא, דְעַמּוּן וּמוֹאֵב מִתְגַּרְן בְּכוּ, הִיךְ אֲשַׁתְּזַבְּתוּן מִנֵּיהוּ. מָאנִי קְרָבָא לָא הוּוּ בִּידֵיכּוֹ. וְאֵי לָאוּ, לְרַחֲצֵנוּ תַּהֲכּוּן, בְּלָא דְחִילוּ. (דף קפ"ח ע"ב) תּוּוּהוּ רַבִּי אֲלֶעָזֵר וּרַבִּי אַבָּא וְחֲבֵרֵיָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, זַכָּאָה אֲרַחָא דָּא, וְזַכָּאָה חוּלְקָנָא דְזַכִּינָא לְמִיחְמֵי דָּא, אֲתַקִּינוּ פְּתוּרָא כְּמִלְקַדְמִין.

אָמַר, חֲפִימִין קַדִּישִׁין. תְּבַעוּ נְהֵמָא דְתַפְנוּקֵי בְּלָא קְרָבָא, (ס"א או נהמא דקרבא ופתורא דמאני קרבא). או פְּתוּרָא דְמָאנִי קְרָבָא. או נְהֵמָא דְקְרָבָא. או תְּבַעוּן לְבִרְכָא לְמִלְכָא בְּכָל מָאנִי קְרָבָא דְהָא פְּתוּרָא לָא אֲסַתְלִיק בְּלָא קְרָבָא. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר, בְּרָא רַחִימָא חֲבִיבָא קַדִּישָׁא, הָכִי בְּעִינָן, בְּכָל הַנִּי זֵינִי קְרָבָא אֲשַׁתְּדַלְנָא בְּהוּ, וַיִּדְעִינָן לְאֲגָחָא בְּחַרְבָּא, וּבְקִשְׁתָּא, וּבְרוּמָחָא, וּבְאֲבָנִין דְקִירְטָא. וְאַנְתְּ רַבִּיָּא, עַד לָא חֲמִית, הִיךְ מְגִיחִין קְרָבָא, גּוּבְרִין תְּקִיפִין דְעֵלְמָא.

חֲדֵי הַהוּא יְנוּקָא, אָמַר וְדָאֵי לָא חֲמִינָא, אֲבָל כְּתִיב (מלכים א כ) אֵל יִתְהַלֵּל חוּגְרָא כְּמַפְתָּח. אֲתַקִּינוּ פְּתוּרָא בְּנְהֵמָא, וּבְכָל מָה דְאֲצַטְרִיךְ. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר, כְּמָה חֲדוּ אֵית בְּלָבָאֵי בְּרַבִּיָּא דָּא, וְכְמָה חֲדוּשִׁין יִתְחַדְּשׁוּן עַל פְּתוּרָא דָּא, וְעַל דָּא אֲמַרִית, דִּידְעָנָא דְזָגִי פְּעַמוּנֵי רוּחָא קַדִּישָׁא, הוּוּ אֲזִלִין בֵּיתָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אמר הווא ינוקא, מאן דבעי לנהמא, על פום חרבא ייכול. חדי רבי אלעזר, אהדר וקריב ינוקא לגביה, אמר ליה, בגין דשבחת גרמך, אית לך למיגח קרבא בקדמיתא, ואנא אמרית בקדמיתא, דקרבא ליהוי בתר אכילה. אבל השתא, מאן דבעי סולתא, תולה (נ"א יתי) מאני קרבא בידוי. אמר רבי אלעזר, לך יאות לאחזאה מאיבון מאני קרבא דילך.

סדר הלימוד ליום ו אב [יום 301 בשנה]

פָּתַח הַהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, (במדבר טו) וְהָיָה בְּאֶכְלֶכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיִי. קָרָא דָא עַל עוֹמֵר הַתְּנוּפָה אֲתַמַּר, מַאי תְנוּפָה, אִי בְּגִין דְּאֲנִיף לִיה פְּהִנָּא לְעֵילָא אִיְהִי תְנוּפָה. מַאי אֲכַפְתָּ לָן, אִי אֲנִיף אִי מְאִיף.

אֵלָא וְדַאי אֲצִטְרִיף לְאַרְמָא לָה לְעֵילָא, וְהֵינּוּ תְרוּמָה. וְאַף עַל גַּב דְּדַרְשִׁינָן תְּרִי מִמָּאָה, וְהָכִי הוּא, אֲבָל תְּנוּפָה מַאי (ס"א דא) הוּא אֲרַמּוּתָא. וְרוּזָא דְחֻכְמָתָא הֵכָא. אִי חֲסִידֵי קְדִישִׁין, מְאִירֵי דְרוּמְחִין, לָא שְׂמֵשְׁתוּן לְרַבֵּי שְׂמֵעִיה חֲסִידָא, דְּאִי לָאו תְּנַדְעוּן תְּנוּפָה מַאי הִיא. חֲטָה מַאי הִיא. שְׁעוּרָה מַאי הִיא.

תְּנוּפָה דְקָאמְרִינָן, הֵינּוּ תַנ"ו פ"ה. וְרוּזָא דִילִיָה (ירמיה י"ג) תְּנוּ כְבוֹד לַיִי אֱלֹהֵיכֶם. דְּהָא פְּה (עלאה) הֵינּוּ כְבוֹד, דְּבַעֲיָנָן לְמִיָּהֵב לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אֲבַעֲי לָן לְאַרְמָא לְעֵילָא, לְאַחְזָאָה (ס"א דלית אינון יהבין אלא להאי פה) דִילִיָה אֲנִן יְהִבִין לְהַאי פְּה. דִילִית שְׁבַחָא לְמַלְכָּא עֲלָאָה, אֵלָא כַּד יִשְׂרָאֵל מִתְקַנֵּי לִיה לְהַאי כְבוֹד, וְיַהֲבִי לִיה לְמַלְכָּא כְבוֹד. וְדָא הוּא תְנוּ פְּה, תְנוּ כְבוֹד, וְאַרְמָא אִיְהוּ וְדַאי.

קָרָא דְשָׁרִינָן בֵּיתָה, וְהָיָה בְּאֶכְלֶכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ. וְכִי לָכֶם הָאָרֶץ שְׁעוּרָה אִיְהוּ, לָאו הָכִי. וְאַנְן שְׁעוּרָה מְקַרְבִּינָן, בְּגִין דְשְׁעוּרָה קְדַמָּאָה לְשָׂאָר נְהֵמָא דְעֵלְמָא. שְׁעוּרָה אִיְהוּ (ס"א שיעור ה"א, דהא אתר) שְׁעוּרָה דְה"א יְדִיעַ הוּא, בְּשִׁיעוּרָא דְה"א. (ס"א חטה בה"א נקודה וכו') חֲטָה נְקוּדָה בְּאַמְצָעֵיתָא, דִילִית חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא דְחוּבָא תַמָּן. (אלא) חֲטָה בְּרִתָּא דְמִתְחַטָּאָה לְקַמֵּי אֲבוּהָ, וְעֵבִיד לָה רְעוּתָא, וְיָמָה חֲטָה. כְּלָלָא דְכ"ב אֲתוּוּן.

אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר, אַף עַל גַּב דְּהוּה לָן לְמִשְׁמַע. הֵכָא אִית לָן לְמִימַר, וְלְדַרְכָּא קִשְׁתָּא. אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, הָא מְגַנָּא לְקַבֵּל גִּירָא. אָמַר רַבֵּי אֶלְעָזָר, וְדַאי חֲטָה הָכִי קָרִינָן לָה. אֲבָל חֲמִינָן בְּשִׁבְטִים כְּלָהוּ דִילִית בְּהוּ ח"ט, וּבָה אִית ח"ט, וְקָרִינָן חֲטָה. אָמַר הַהוּא יְנוּקָא, וְדַאי הָכִי הוּא, דְּהָא ח"ט שְׂרִיָּא סְמִיף לָה. בְּהוּ בְּשִׁבְטִין, לָא הוּוּ אֲתוּוּן אֲלִין, דְּקָא אֲתוּ מִסִּטְרָא דְקְדוּשָׁה דְלְעֵילָא, אֲבָל לְגַבְהָ שְׂרִיָּא.

וְאִי בְּעִית לְאַפְקָא חֲרָבָא, וְתִימָא אֲמַאי נְקֻטָּת אֲתוּוּן אֲלִין תְּהִיא בְּרִתָּא, אֵלָא אִי תְנַדְעַת חוּבָא דְאָדָם הָרֵאשׁוֹן, דְּאָמְרוּ חֲטָה הוּה, תְּנַדְעַת הָא. וְאֵילְנָא דָא כַּד נִצַּח, כְּלָא סִטְרָא דְטוֹב, נְקִיט לְכָל סִטְרָא אַחְרָא, וְכַפֵּיָא לִיה.

חֲבַרְיָא קְדַמָּאי פְּרִישׁוּ מְלָה דָא, וְשָׁרוּ לָה מְרַחֵיק, חֲטָה סִתָּם. אֲתוּ בְּתַרְאֵי וְאַמְרוּ, חֲטָה מִמֶּשׁ. אֲתָא יִשְׁעִיָּה וּפְרִישׁ לָה, דְכַתִּיב, (ישעיה נד) וּמִמַּחֲתָה פִי לֹא

תִּקְרַב אֵלַי, וְעַל כֵּן נִקְוֶה בְּאַמְצְעִיתָא, דְּלֹא יִהְיֶה חֲטָאָה, דְּאֵלּוּ נִקְוֶה לָא הוּי, חֲטָאָה לְהוּי. וְחִלּוּפָא בֵּין ט' לַת', תְּבִירוּ לְסִטְרָא אַחְרָא, בְּרִירוּ (ס"א דילה) דְּמִילָה.

דף קפ"ט ע"א

אַתּוּן חֲבֵרִיָּא, דְּלֹא שְׁמִשְׁתּוּן לְרַבִּי (דף קפ"ט ע"א) שְׁמַעְיָה חֲסִידָא, אִמְרִין דְּבַחֲמִשְׁתּוּ זַיְנֵי דְגֶן, לֹא אֵית חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא. וְלֹא חֲכִי, דְּהָא כָּל מַה דְּאַתְּבְּלִי בְּאַרְעָא, לְסִטְרָא אַחְרָא אֵית בֵּיה חוּלְקָא. וּמֵאֵן חוּלְקָא אֵית לֵיה. מוּץ דְּתַדְפְּנוּ רוּחַ, דְּכַתִּיב, (תהלים א) לֹא כֵן הִרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמוּץ אֲשֶׁר תִּדְפְּנוּ רוּחַ. וְדֹא הוּא רוּחָא דְּקְדוּשָׁא, וְכַתִּיב (תהלים קג) כִּי רוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאֵינְנוּ וְגו'. בְּגִין דְּרוּחַ קְדוּשָׁא מְפִיר לֵיה בְּכָל סִטְרִין דְּעֵלְמָא, דְּלֹא יִשְׁתַּכַּח. דֹּא בְּנוֹקְבָא. דְּכוּרָא מֵאֵי הוּא. תְּבִין.

וּמוּץ וְתִבְנִין פְּחָדָא אֲזִלִּין, וְעַל דֹּא פְּטוּר מִמַּעֲשֵׁר. דְּלִית בְּהוּ חוּלְקָא בְּקְדוּשָׁה. ה', דְּגֶן בְּנִקְוִי (דדגן) בְּלֹא תְּבִין וּמוּץ. ח"ט דְּכַר וְנוֹקְבָא, מוּץ וְתִבְנִין, ה: בְּנִקְוִי דְּדִגֶן. וְעַל דֹּא שְׁלִימוּ דְּאֵילָנָא חֲטָה אֵיהוּ וְאֵילָנָא דְּחֲטָא בֵּיה אָדָם הָרֵאשׁוֹן חֲטָה הָוָה. דְּכִלְאָ אֵיהוּ בְּרִזָּא, וּבְמִלָּה דְּחֲטָה. (ס"א בְּקְדוּשָׁה ה' נְקִי דְּדִגֶן בְּלֹא תִבְנִין וּמוּץ וְעַל דֹּא שְׁלִימוּ דְּאֵילָנָא חֲטָה אֵיהוּ וְכִלְאָ אֵיהוּ בְּרִזָּא דְּחֲטָה) תְּוֹוה רַבִּי אֲלַעְזָר, וְתוֹוהוּ חֲבֵרִיָּא, אִמְר רַבִּי אֲלַעְזָר, וְדֹאֵי חֲכִי הוּא.

אִמְר הָוָה יְנוֹקָא, חֲכִי הוּא וְדֹאֵי, קְרֵא דְּשִׁרְיָנָן בֵּיה, דְּהָא שְׁעוּרָה אֲקִדִים לְמִיתֵי לְעֵלְמָא. וְאֵיהוּ מִתְתַּקֵּן לְמִיכְלָא דְּבַעֲיָרָא סִתָּם, אֵיהוּ רִזָּא דְּאֲלָף הָרִים, דְּמַגְדִּלִין בְּכָל יוֹמָא, וְהִיא אֲכִלָּה לוֹן. וְאֲקִרֵי לְחַם תְּרוּמָה, מִיכְלָא דְּהָוָה תְּרוּמָה, (ס"א וְאֲתַקְצֵר) וְאֲתַקְרִיב בְּלִילִיא, דְּהָא פְּתִיב (ויקרא כב) וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכַל מִן הַקֹּדְשִׁים כִּי לַחֲמוּ הוּא. מִן הַקֹּדְשִׁים דֹּא תְּרוּמָה. מִן הַקֹּדְשִׁים, וְלֹא קְדוּשִׁים, דְּהָא קְדוּשָׁה סִתָּם לֹא אֲקִרֵי תְּרוּמָה, דְּחֹמֶר בְּקִדְשׁ מִבְּתְּרוּמָה תְּבִין.

אַרְעָא קְדִישָׁא בְּרִשׁוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה, וְרִשׁוּ אַחְרָא לָא עֵאל תִּמְן. הִיךְ אֲבִדִיקַת אַרְעָא, אֵי קִיַּמַת בְּמַהִימְנוּתָא, וְלֹא אֲתַחֲבַרַת בְּרִשׁוּ אַחְרָא, בְּקִרְיָבוּ דְּתְרוּמָה דֹּא דְּשְׁעוּרִים, כְּגוּוֹנָא דְּרִזָּא דְּסוּטָה. אִמְר רַבִּי אַבָּא, וְדֹאֵי שְׁנָנָא דְּחַרְבָּא לְגַבְנָה, אִמְר הָוָה יְנוֹקָא, וְדֹאֵי אֲתַקְפְּנָא בְּמַגֵּן וְצִינָא לְאַגְנָא מִבֵּיה. אִמְר רַבִּי אַבָּא, אַרְעָא קְדִישָׁא לִית בְּהָ רִשׁוּ אַחְרָא, וְלֹא עֵאל תִּמְן. מוּץ וְתִבְנִין מֵמֵאֵן הוּוּ.

פְּתַח הָוָה יְנוֹקָא וְאִמְר, (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וְגו'. וְכַתִּיב וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. וְכִי אֵי לָאו דְּאַתָּא נַחֲשׁ עַל חוּהָ לָא יַעֲבִיד (נח ס"א ע"א) תּוֹלְדִין לְעֵלְמָא, אוֹ אֵי לָאו חֲאֲבוּ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹבְדָא דְּעַגְלָא, לָא יַעֲבִידוּן תּוֹלְדִין. אֲלֹא וְדֹאֵי, אֵי לָאו יִתֵּי נַחֲשׁ עַל חוּהָ, תּוֹלְדִין יַעֲבִיד אָדָם מִיַּד וְדֹאֵי, דְּהָא גְזֵרָה אֲתַגְזֵר מִיַּד דְּאַתְּבְּרִי, דְּכַתִּיב פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ. וְאֵינּוּן תּוֹלְדִין

יהון בלהון בנקיו בלא זוהמא כלל. אוף הכי ארעא קדישא, דהא לא עאל בה רשו אחרא, אית בה מוץ ותבן, דלאו מההוא סטר. ולבר מארעא, ההוא מוץ ותבן דסטר אחרא הוי, דאזלא בתר קדושה, פקוף בתר בני נשא.

אתו רבי אלעזר וחברייא ונשקוהו, אמר ליה, דאמי לי, דרווחנא במאני קרבא, נהמא דפתורא. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא כל זיני קרבא בידך אינון, ומצלחן בידך, אתו ונשקוהו כמלקדמין.

פתח איהו ואמר, (בראשית מ) ובגפן שלשה שריגים וגו'. עד הכא חזיונא דמלה, דהא מכאן ולהלאה חזיונא דיליה הוה, דכתיב וכוס פרעה בידי. אבל חזיונא דמלה, בגיניה דיוסף הוה ולבשרא ליה, דישמע יוסף וינדע.

תנינו, שבעה רקיעין אינון, ואינון (שבעה) היכלין. ושית אינון, וחמש אינון, וכלהו נפקי מגו יין עתיקא עלאה. ההוא יין משיך ליה יעקב מרחיק, וסחיט ליה מענבים דההוא גפן. כדין, יעקב אמשיך ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה, וחדי ושתה. (בראשית קמ"ב ע"ב) הדא הוא דכתיב, (בראשית כז) ויבא לו יין וישתה. הכא אתפליל עילא ותתא. ועל דא ארחיק מלה, ומשיך לה במשיכו דתרי תנוועי, והיינו לו. ליה לתתא, ליה לעילא. (בתרין סטרין אחיד)

דף קפ"ט ע"ב

חנוך מטטרון אמר, ויבא לו יין, דארמי מיא בההוא יין, ואי לאו דארמי ביה מים, לא יכיל למסבל, ושפיר אמר חנוך מטטרון. ובגין כך אמשיך לו בתרי טעמי, דהא בתרין סטרין אחיד, וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא, וכלהו טעמין ביה, עד דיוסף צדיקא טעים ליה, דאיהו דוד נאמן, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ז) כנין הטוב הולך לדודי למישרים. (דף קפ"ט ע"ב) מהו כנין הטוב. דאתא יעקב וארמי ביה מיא, דא הוא יין הטוב והכי הוא, כמה דאמר חנוך מטטרון. תווה רבי אלעזר, ותווה רבי אבא, אמרו הא חמרא (ס"י מלאך) דילך, הוא נצחת מלאכא קדישא, אפומא (נ"א פומא) דרוח קודשא.

אמר ליה, עד כען ההוא גפן מחכא למעבד פירין. ובגפן: דא איהו גפן דאשתמודעא בקודשא. בגין דאית גפן אחרא, דאיהו אקרי גפן נכריה. וענבים דילה לא אינון ענבים, אלא קשין, אחידין לבא, נשכין ככלבא. אינון ענבים אקרון, (ירמיה ב) סורי הגפן נכריה. אבל גפן דא, עלה פתיב ובגפן, ההיא דאשתמודעא. ההיא דכל קדישין טעמו חמרא עתיקא, חמרא טבא, חמרא דיעקב יהיב ביה מיא, עד דכל אינון דידעין לטעמא חמרא, טעמו ליה, והוה טב לחכא.

וההיא גפן, כד מטא לגבה, אושיטת תלתא שריגין, ואינן תלת דיוקנא דאבהן, דאתקדשת בהו. ולית קדושה אלא ביין, ולית ברכתא אלא ביין. באתר דחדוה שארי. והיא כפורחת, ככלה דאתקשטת ועאלת ברחימו, בחדוה דתהוא יין דאתערב במיא. כדין עלתה נצה, סליקת רחימו דילה לגבי דודה, ושריאת לנגנא ולאעלא ברחימו. וכדין, אתמליין ואתבשלן אינן ענבין, רכיכין, ומליין מההוא חמרא טבא עתיקא חמרא דיעקב ארמי ביה מיא.

ועל דא מאן דמברך על היין, ומטי על הארץ, אצטרף למרמי ביה מיא, בגין דלית ליה לברכא רחם ה' על ישראל עמך, בר במיא גו חמרא. ואי לאו, מאן יכיל למסבל. דא הוה לבשרא ליוסף, בגין דביה הוה תליא מלתא.

חנוך מטטרוין אמר, שלשה שריגים, ודאי. לקבל תלת אבהן, והא ארבע אינן דילה. אלא דא הוא דכתיב, והיא כפורחת. בזמנא דאיהי סליקת ופרחת בכנפיה לסלקא, כדין עלתה נצה, דא הוא ההוא רביעאה דאשתאר, דסליק בהדה, ולא אתפרש מנה. הדא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף. כד יעוף. כפורחת, בזמנא דפורחת. ושפיר אמר חנוך מטטרוין, והכא הוא.

תווה רבי אלעזר, ותווה רבי אבא, אמרו, מלאכא קדישא, שליחא מלעילא, הא חמרא דילך, הוא, נצחת ברזא דרוח קדשא. אתו פלהו חברייא ונשקוהו. אמר רבי אלעזר, בריך רחמנא דשדרני הכא.

אמר ההוא ינוקא, חברייא. נהמא וחמרא עיקרא דפתורא אינן, כל שאר מיכלא אבתרייהו אתמשך. והא אורייתא רווחת לון, ודילה אינן. אורייתא בעאת מנייכו, בבעו, ברחימו, ואמרה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. והואיל ואורייתא זמינת לכו, והיא בעאת מנייכו מלה דא, אית לכו למעבד רעותא דילה. (נ"א הוא) במטו מנייכו, הואיל ואיהי זמינא לכו, דתעבדון רעותה. אמרו הכי הוא ודאי. יתבו ואכלו וחדו בהדיה. פיון דאכלו אתעכבו על פתורא.

פתח איהו ואמר. (במדבר כ"ב) ויאמר מואב אל זקני מדין וגו'. ויאמרו זקני מואב ואל זקני מדין לא כתיב, אלא ויאמר מואב. עולמין נטלו עיטא מסביא, וסביא אתמשכו אבתרייהו, ואינן יהבו לון עיטא. מאי עיטא יהבו לון. עיטא בישא נטלו לגרמייהו. אמרו לון למואב, גדולא בישא גדלנא ביננא. ומנו. משה רביהון. על חד כומרא דהוה ביננא, דרבי ליה וגדיל ליה בביתיה, ויהב ליה ברתייה לאנתו. ולא עוד, אלא יהב ליה ממונא, ושדר ליה למצרים, לשיצאה כל ארעא. ואיהו, וכל ביתיה, אתמשכו אבתריה. אי לההוא רביהון, ניכול לאעקרא

מן עֲלָמָא, כּל עֲמָא דִּילִיה יתְעַקְרוּן מִיד מְעַלְמָא. וְכַל עֵיטָא בִישָׂא מֵהוּא מְלָה דְפַעוּר, מְמַדִּין הוּה.

דף ק"צ ע"א

וְתָא חֲזִי, דְכֻלָּא הוּה מְמַדִּין. וְכַל עֵיטָא דְלַהוּן עַל מִשָּׁה הוּה. וּבְעֵיטָא דְלַהוּן, שְׂכָרוּ לְבַלְעָם. פִּיּוּן דְחָמוּ דְבַלְעָם לֹא יְכִיל, נְטִלוּ עֵיטָא אַחְרָא בִישָׂא לְגַרְמִייהוּ, וְאַפְקִירוּ נְשִׁייהוּ וּבְנֵיהוּ יתִיר מִמוּאָב, דְהָא עַל נְשִׂי מַדִּין כְּתִיב, (במדבר לא) הֵן הִנֵּה הֵיוּ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכֻלָּא מְמַדִּין הוּה. נְטִלוּ (דף ק"צ ע"א) עֵיטָא בְּהַדִּי נְשִׁיָּא דְלַהוּן, דִּיפְקִיר בְּרִתִּיה. דְחֻשְׁבוּ לְנִטְלָא לְמִשָּׁה בְּרִשְׁתִּיהוּן, בְּכַמְה זִינֵי חֲרָשִׁין אַעֲטְרוּ לָהּ, דִּיתַפְס רִישָׁא דְלַהוּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא (ישעיה מד) מְשִׁיב חַכְמִים אַחוּר.

אֵינּוּן חָמוּן דְרִישָׁא יתַפְס בְּרִשְׁתָּא דְלַהוּן, וְלֹא ידְעוּ, חָמוּ וְלֹא חָמוּ. חָמוּ רִישָׁא דְעֲמָא דְנִפְלִי בְּהַדָּה, וְכַמְה אֲלָפִין אוֹחְרָנִין, וְחֻשְׁבוּ דְמִשָּׁה הוּה, אַפְקִירוּ לָהּ, וּפְקִידוּ לָהּ עַל מִשָּׁה, דְלֹא תוֹדוּגִי לְאַחְרָא, אֲלֵא בֵיה. אַמְרָה לוֹן, בְּמָה אַנְדַּע. אַמְרוּ הוּהוּ דְתַחְמִי דְכֻלָּא קִימִי קַמִּיה, בֵּיה תוֹדוּגִי, וְלֹא בְאַחְרָא. פִּיּוּן דְאַתָּא זְמַרִי בֶן סְלוּא, קָמוּ קַמִּיה אַרְבַּעָה וְעֶשְׂרִים (ג"א תשעה וחמשים) אֲלָף, מְשַׁבְּטָא דְשִׁמְעוֹן, בְּגִין דְהוּה נְשִׁיָּא דְלַהוּן, וְהִיא חֻשְׁבַּת דְהוּא מִשָּׁה, וְאוֹדוּגַת בֵּיה. פִּיּוּן דְחָמוּ כָּל אֵינּוּן שְׂאָר לְדָא, עֲבָדוּ מַה דְעַבְדוּ, וְהוּה מַה דְהוּה.

וְכֻלָּא הוּה מְמַדִּין, בְּכַמְה זִינֵין, וּבְגִין כֶּף אַתְעַנְשׁוּ מַדִּין. וְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא אַמְרָ לְמִשָּׁה, (במדבר לא) נִקּוּם נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמְּדִינִים. לֶךְ אַתְחֲזִי, וְלֶךְ יֵאוֹת. לְמוּאָב אֲנָא שְׂבִיק לוֹן לְבַתֵּר דִּיפְקוּן תְּרִין מְרַגְלָאן מְנִייהוּ, הָא דוּד בְּרִיה דִּישִׁי, דְאִיהוּ יִנְקוּם נְוִקְמִין דְמוּאָב, וְיִסְחִי קְדִירָה דְמִלִּיא טְנוּפָא דְפַעוּר, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים ס) מוּאָב סִיר רַחְצִי וְדָא, וְעַד דְאֵינּוּן תְּרִין מְרַגְלָאן לֹא נִפְקוּ, לֹא אַתְעַנְשׁוּ, פִּיּוּן דְנִפְקוּ, אַתָּא דוּד וְאַסְחִי קְדִירָה מְטְנוּפָא דְלַהוּן. וְכֻלָּהוּ אַתְעַנְשׁוּ. מַדִּין בִּימֵי מִשָּׁה. מוּאָב בִּימֵי דוּד.

תָּא חֲזִי, חֲיִיבֵיא דְמַדִּין, עִם כָּל דָּא לֹא שְׂכִיכוּ מְכַל בִּישִׁין דְלַהוּן. לְבַתֵּר דְרִין דְחָמוּ דְמִית יְהוּשֻׁעַ, וְכַל אֵינּוּן זְקֻנִים דְאַתְחֲזוּ לְמַעַבְד נָס עַל יְדִייהוּ, אַמְרוּ, הִשְׁתָּא שְׁעָתָא קִימָא לָן. מַה עֲבָדוּ אֲתוּ לְגַבִּי עַמְלָק, אַמְרוּ אֵית לְכוּן לְאַדְפְּרָא, מַה עֲבָדוּ לְכוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִשָּׁה רִבִּיהוּן, וְיְהוּשֻׁעַ תְּלַמִּידָא דִּילִיה, דְשִׁיזִי לְכוּן מְעַלְמָא, הִשְׁתָּא הוּא עֲדָנָא דְלִית בְּהוּ מֵאן דְאֲגִין עֲלִייהוּ, וְאַנְן בְּהַדִּיכוּ, דְכְּתִיב (שופטים ו) מַדִּין וְעַמְלָק וּבְנֵי קָדָם וְגו', (שופטים ו) מִפְּנֵי מַדִּין עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמְּנַהֲרוֹת וְגו'. לֹא הוּה בְּעַלְמָא, מֵאן דִּיעֲבִיד בִּישָׂא בְּכֻלָּא, כְּמַדִּין. וְאִי תִימָא

עמלק. בגין קנאת ברית דקריבו לגבי ברית. ועל דא קני קודשא בריך הוא קנאה עלמין, דלא יתנשי. אמרו ודאי הכי הוא, ולית הכא ספקא בעלמא.

פתח ואמר, (דברים ב) ויאמר יי אלי אל תצר את מואב וגו'. ויאמר יי אלי, וכי עד השתא לא ידענא דעם משה הוה ממלל קודשא בריך הוא, ולא עם אחרא, דכתיב ויאמר יי אלי למה. אלא למשה פקיד קודשא בריך הוא, דלא לאבאשא למואב. אבל לאחרא לא, לדוד לא פקיד דא, ובגין כך אלי אל תצר את מואב, אפילו לתחום זעירא דלהון. דהא מנייהו יפוק מאן דיתן נוקמין לישראל, וינקום נוקמייהו, ואיהו דוד דאתא מרות המואביה.

ואל תתגר במ מלחמה, כל דא אתפקד למשה, הא לאחרא שרי. ואי תימא, ליהושע ולאיון זקנים דהו דאריכו יומין בתריה שרי. לאו הכי. בגין דכלהו מבי דינא דמשה הו, ומה דאתסר למשה, אתסר להו ועוד דלא נפקו עדיין אינון מרגלאן טבאן, דהא ביומיהון דשופטים נפקא רות. וברתיה דעגלון מלכא דמואב הות. מית עגלון, דקטיל ליה אהוד. ומנו מלך אחרא, ודא ברתיא אשתארת, והות בבי אומנא, ובשדי מואב. פיון דאתא תמן אלימלך, נסבה לבריה.

ואי תימא דגיירה אלימלך תמן. לא. אלא כל אורחי ביתא, ומיכלא ומשתאיא אוליפת. אימתי אתגיירת. לבתר כד אזלת בנעמי, כדין אמרת, (רות א) עמד עמי ואלהיך אלהי. נעמה בבני עמון ביומי דדוד נפקא.

כדין שראת רוח קודשא על דוד. אמר ליה, דוד, כד כל עלמא מדידנא, ואפילנא עדבין, ישראל חבל נחלתו הו, דכירנא מה דעבדו מואב בחבל נחלתו. מה פתיב, (שמואל ב ח) וימדדם בחבל. ביהווא חבל נחלת יי. כל אינון דהו מתהווא זרעא, ההוא חבל אחיד בהו.

פתיב (שמואל ב ח) מלא החבל. מהו מלא החבל. אלא ההוא דכתיב, (ס"א ביה) (ישעיה ח) מלא כל הארץ כבודו. והוה אמר, דא הוא לאחייא, ודא הוא לקטלא. וההוא חבל אחיד באינון דאתחזון לקטלא. בגין כך אחיד בחבל, ופשיט חבל, על מה דעבדו ביהווא חבל נחלת יי.

דף ק"צ ע"ב

ומדין, גדעון שצי כל ההוא זרעא, דלא אשאיר מנייהו, מפל אינון דאבאישו לישראל בעיטא, או במלה אחרא. ולכלהו דאבאישו לישראל, קודשא בריך הוא נטיר לון דבבו, ונטל מנייהו נוקמין. אבל אי זמינין למיתי מנייהו טב לעלמא, (דף ק"צ ע"ב) אריך רוגזיה ואפיה עמהון, עד דיפיק ההוא טב לעלמא, ובתר כן נטיל נוקמא ודינא מנייהו. אמר רבי אלעזר, הכי הוא ודאי, ודא הוא ברירו

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

דְּמַלְה. אָמַר הָהוּא יִנּוּקָא, מִפְּאָן וְלִהְלָאָה, חֲבַרְיָא, אֲתִקְיָנוּ מְאֵי קֶרְבָּא בִּידֵיכֹן,
וְאִגְחוּ קֶרְבָּא.

סדר הלימוד ליום ז אב [יום 302 בשנה]

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קג) בָּרְכוּ יי (בראשית צ"ח) מְלֹאכֵינוּ גְבוּרֵי כַח וְגו'.
דָּוֵד מְלֹכָא זְמִין לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, זְמִין לְחִילֵי שְׁמַיָּא, דְּאִינוּן כְּכַבֵּיִא
וּמְזִלֵי, וְשָׂאֵר חַיִּילֵין, וְשִׁתְּףָ לְנִשְׁמָתָא דִּילֵיהּ בְּהַדְיָהּ, לְבָרְכָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, בָּרְכוּ יי כָּל מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלָתוֹ בְּרַכֵּי נַפְשֵׁי אֶת יי.
חַתִּים בְּנַפְשֵׁיהּ כָּל בְּרַכָּאן.

זְמִין לְמִלְאכֵי מְרוּמָא לְבָרְכָא לֵיהּ, דְכְּתִיב בָּרְכוּ יי מְלֹאכֵינוּ וְגו', וְעַד לָא אָתוּ
יִשְׂרָאֵל, מְלֹאכֵי מְרוּמָא הוּוּ עַבְדֵי וְשַׁלְמֵי עֲשִׂיהָ. פִּיּוֹן דְּאָתוּ יִשְׂרָאֵל, וְקִיִּימוּ עַל
טוּרָא דְסִינַי, וְאָמְרוּ (שמות כד) נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, נְטִלֵי עֲשִׂיָּה מִמְלֹאכֵי הַשָּׁרָת,
אֲתַפְּלִילוּ בְּדַבְּרוּ. וּמִכְּדִין, עֲשִׂיהָ הוּוּ בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל בְּלַחוּדֵיהּ, וּמְלֹאכֵין
קְדִישִׁין בְּלַחוּדֵיהּ. יִשְׂרָאֵל גְּמָרִין וְשַׁלְמֵין עֲשִׂיָּה. וְעַל דָּא גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוּ
בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתָּר לְשִׁמוּעַ. זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּנִטְלוּ עֲשִׂיָּה מִנֵּיהּ, וְאֲתַקִּיִּים
בְּהוּ.

אָמַר תְּהוּא יְנוּקָא, נְטַר גְּרַמְךָ וְאַצְלַח בְּמַאֲנַךְ. וְכִי שְׁבַחָא דָּא בְּלַחוּדֵי נְטְלוּ
יִשְׂרָאֵל, וְלָא אַחְרָא. אָמַר שְׁבַחָא דָּא אֲשַׁכְּחָנָא, וְלָא אַחְרָא. אָמַר תְּהוּא יְנוּקָא,
פִּיּוֹן דְּחַרְבָּא דִּילָךְ לָא אֲצַלַח. אוּ אַנְתָּ לָא מְנַעַנְעָא לֵיהּ כְּדָקָא חַזִּי, שְׁבַק חַרְבָּא
לְמַאן דְּאַגַּח קְרָבָא.

שְׁבַחָא עֲלָאָה דְּלָא אֲתַמְסַר לְמִלְאכֵי עֲלָאי בְּלַחוּדֵיהּ, אֶלָּא בְּהַדֵי יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן
אִיהוּ. קְדוּשָׁא בְּרַכָּה אֲתַמְסַר לוֹן בְּלַחוּדֵיהּ, כְּמָה דְּאֲתַמְסַר לִישְׂרָאֵל. אֲבַל קְדוּשָׁא,
לָא אֲתַמְסַר לוֹן בְּלַחוּדֵיהּ, אֶלָּא בְּהַדֵי יִשְׂרָאֵל. דְּלָא מְקַדְשֵׁי קְדוּשָׁה, אֶלָּא בְּהַדֵי
יִשְׂרָאֵל. וְאִי תִימָא, וְהָא פְּתִיב (ישעיה ו) וְקָרָא זֶה אֵל זֶה וְאָמַר, אִימְתִי בְּזַמְנָא
דִּישְׂרָאֵל מְקַדְשֵׁי לְתַתָּא. וְעַד דִּישְׂרָאֵל לָא מְקַדְשֵׁי לְתַתָּא, אִינוּן לָא אֲמַרֵי
קְדוּשָׁה.

בְּגִין דְּקְדוּשָׁה מִתְּלַת עֲלָמִין סְלָקָא, וְלָא מִתְּרִין, וְהִינּוּ, וְקָרָא זֶה, הָא חַד. אֵל
זֶה, הָא תְּרִין. וְאָמַר, הָא תְּלַתָּא. תְּלַת עֲלָמִין, אִינוּן לְקַבְּלֵיהּ תְּלַת קְדוּשׁוֹת.
וּבְגִין כֶּךָ שְׁבַחָא דִּישְׂרָאֵל דְּנִטְלִין קְדוּשָׁא לְתַתָּא בְּלַחוּדֵיהּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲכִי הוּא וְדָאי, וּמִלִּין אֶלִּין אוּקִימְנָא לוֹן. וְתוּ אוּקִימְנָא, דְּהָא
תְּלַת קְדוּשׁוֹת אֲתַמְסְרוּ לִישְׂרָאֵל לְתַתָּא. מִן הָאֵי קָרָא, וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם
קְדוּשִׁים, כִּי קְדוּשׁ אֲנִי יי. וְהִתְקַדְשְׁתֶּם חַד. וְהִיִּיתֶם קְדוּשִׁים תְּרִין. כִּי קְדוּשׁ אֲנִי
יי, הָא תְּלַתָּא. הֲכָא אֲתַמְסַר לוֹן קְדוּשָׁה. אָמַר לֵיהּ יְאוּת. וְהָא לָא אֲדַכְּרַת

מְרוּמָחָא, עַד דְּנִטְלַת לִיה אָנָּא מִבֵּתַר כְּתַפְךָ, וְשׁוּי לָךְ בִּידְךָ. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה תִּדְכֹּר לְרוּמָחָא, דְּאִיהוּ בִּידְךָ. תּוּב לְאַתֵּר דְּשִׁבְקַת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְלִין דְּאָנָּן בְּהוּ, בְּבִרְכָּה אֵינּוּן. בְּרַכּוּ, מַאי בְּרַכּוּ. מְשִׁיכוּ בְּרַכָּאן, מֵאַתֵּר דְּכָל בְּרַכָּאן נְפִיקוּ, עַד דִּיתְעַבְדוּן בְּרַכָּה. בְּסִגְיָאוּ מְשִׁיכוּ דְאַתְמְשִׁיךְ, וּמַגּוּ סִגְיָאוּ דְמִיין בְּהֵיִא בְּרַכָּה, מִיַּד יִפְשׁוּן מִיין נוּגֵי סִגְיָאין, לְכַמְה זִינִין. וְהֵהוּא מְשִׁיכוּ מַאי הוּא. ה' מְשִׁיכוּ דְנַהוּרָא דְנַהִיר, מַגּוּ הֵהוּא אֶסְפַּקְלָרִיָּאָה דְנַהֲרָא, דְאַתְמְשִׁךְ מֵעִילָא לְתַתָּא.

הָאֵי לְמַלְאכֵי עֲלָאֵי, דְּאֵינּוּן בְּבֵי מְרוּמָא דְאַדְרָא עֲלָאָה, אֲתַמַּר בְּרַכּוּ יי. אָנָּן דִּיתְבִּי לְתַתָּא, אֲמַאי בְּרַכּוּ אֵת יי. בְּגִין דְּאָנָּן צְרִיכִין לְאַמְשַׁכָּא עֲלוֹן, לְהָאֵי אֵת, וּבְהָ גֵי עֵוִיל לְגַבֵּי מְלַכָּא, לְאַחְזָאָה אֲנַפּוּי. וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד, (תהלים יז) אָנִי בְּצַדִּיק אַחְזָה פְּנִיךָ, אָנִי בְּצַדִּיק וְדָאֵי. וּבְגִין כֶּף, שִׁירוּתָא דְצִלוּתָא, בְּרַכּוּ אֵת יי, לְאַמְשַׁכָּא עַל רִישָׁן הָאֵי אֵת. וְכִיּוֹן דְּאָנָּן מְשַׁכְּן לְהָאֵי אֵת עֲלוּנָא, אֵית לָן לְמִימַר צִלוּתָא, וְלִשְׁבַּחָא.

וּבְגִין כֶּף אָסוּר לְבְּרַכָּא לְבַר נֶשׁ, עַד לָא יִצְלִי בַר נֶשׁ צִלוּתִיָּה, וְיִמְשִׁיךְ עַל רִישִׁיָּה לְהָאֵי אֵת. וְאֵי יְקָדִים וְיִבְרַךְ לְבַר נֶשׁ בְּקַדְמִיתָא, הָא אֲמַשִּׁיךְ לְהֵהוּא בַר נֶשׁ בְּמָה עַל רִישִׁיָּה, בְּאַתֵּר דְּהָאֵי אֵת.

דף קצ"א ע"א

וּבְגִין כֶּף, לְמַלְאכֵי עֲלָאֵי כְּתִיב בְּרַכּוּ יי. וְאָנָּן אֵת יי לְתוֹסַפַּת אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, וְדָאֵי הָא יְדַעְנָא דְמַאֲנֵי קְרַבָּא דִּילָךְ טְבִין אֵינּוּן, (ס"א אי תדכר) אֲתַדְכֹּר מִנְהוֹן וְלָא תִנְשִׁי לֹוֹן, וְדָאֵי גְבוּרָה דְבַר נֶשׁ דְּאֶגַּח קְרַבָּא (דף קצ"א ע"א) בְּרוּמָחָא וְחַרְבָּא אִיהוּ. אָבַל מַהוּ גְבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבַרוּ לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל דְּבַרוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר הָא אֲמַרִית. אָמַר הֵהוּא יְנוּקָא, הָא יְדַעְנָא דְחִילָא דְדְרוּעָא דִּילָךְ אֲתַחְלֵשׁ. הַשְׁתָּא אִיהוּ עֲדָנָא, דְּלָא לְאַמְתַּנָּא, אֶלָּא לְאַלְקָאָה בְּקִירְטָא, אֲבָנָא בְּתַר אֲבָנָא. כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שמואל א יז) בְּקַלְעַ וְאָבָן. בְּבַהִילוּ דָּא בְּתַר דָּא. חֲדֵי רַבִּי אֶלְעָזָר. וְחֲדוּ רַבִּי אָבָא וְחַבְרֵיא.

פְּתַח הֵהוּא יְנוּקָא וְאָמַר, (שיר השירים א) שְׁחוּרָה אָנִי וְנָאוּה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם וְגו'. אֵל תְּרַאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ וְגו'. מְלִין אֵלִין הָא אוּקְמוּהָ. אָבַל בְּשַׁעֲתָא דְאִיהִי גוּ רְחִימוּ סִגְיָא לְגַבֵּי רְחִימָהָא, מַגּוּ דְחִיקוּ רְחִימוּ, דְּלָא יְכַלָּה לְמַסְבֵּל, אוּזְעִירַת (ר"ג ע"ב) גְרַמָּה בּוּזְעִירוּ סִגְיָא, עַד דְּלָא אֲתַחְזִיאַת (את) מְנָה, אֶלָּא זְעִירוּ דְנִקְוּדָה חֲדָא, (ומאי אִיהִי י'). כְּדִין אֲתַכְסִיָּא מְכַל חִילִין וּמְשַׁרְיִין דִּילָהּ. וְאִיהִי אֲמַרְתָּ שְׁחוּרָה אָנִי, דְלִית בְּאַת דָּא חוּרָא בְּגוּוּיָה, כְּשָׂאֵר אֲתוּוּן. וְדָא שְׁחוּרָה אָנִי, וְלִית לִי אֲתַר לְאַעֲלָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

לְכוּן תַּחֲוֹת גְּדַפְּאֵי. כְּאֵהְלֵי קִדְר, תְּנִינֹן, דָּא י', דְּלִית בֵּה חוּרֹו לְגוּ. כִּירִיעוֹת
שְׁלֵמָה, דָּא ו'.

וּבְגִין כֶּךָ אַל תִּרְאוּנִי. לֹא תַחֲמוֹן בִּי כְּלָל, דְּאֲנָא נְקוּדָה זְעִירָא. מַה עֲבַדִּין
גְּבַרִין תְּקִיפִין, חִיילִין דִּילָהּ. שְׂאֲגִין כְּאַרְיִין תְּקִיפִין, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קד)
הַכְּפִירִים שׁוֹאֲגִים לְטָרֵף. וּמַגּוּ קָלִין וְשׂאֲגִין תְּקִיפִין, דְּקָא מְשַׁאֲגִין כְּאַרְיִין גּוּבַרִין
תְּקִיפִין דְּחִילָא, שְׁמַע רְחִימָא לְעִילָא, וְיַדַּע דְּרַחֲמִיתִיהּ הִיא בְּרַחֲמֹו כְּוֹתִיָּהּ, מַגּוּ
רְחִימוּי עַד דְּלֹא אֶתְחַזִּיאַת מְדִיקְנָא וְשִׁפִּירוּ דִּילָהּ כְּלָל.

וּכְדִין, מַגּוּ קָלִין וְשׂאֲגִין דְּאִינוּן גְּבַרִי חִילָא דִּילָהּ, נְפִיק דוּדָה רְחִימָאָה מַגּוּ
הִיכְלִיָּהּ, בְּכַמָּה מִתְנֹן, בְּכַמָּה נְבוּזְבוּן, בְּרִיחִין וּבוֹסְמִין וְאֵתִי לְגַבְּהָ, וְאֶשְׁכַּח לָהּ
שְׁחוּרָה זְעִירָא, בְּלֹא דִיּוּקְנָא וְשִׁפִּירוּ כְּלָל, קָרִיב לְגַבְּהָ, מַחְבֵּק לָהּ, וּמְנַשֵּׁיק לָהּ,
עַד דְּאֶתְעֵרַת זְעִיר זְעִיר מַגּוּ רִיחִין וּבוֹסְמִין. וּבַחֲדוּהּ דְּרַחֲמִמָּהּ דְּעַמָּה, וְאֶתְבְּנִיאַת,
וְאֶתְעֵבִידַת בְּתַקּוּנָהּ, בְּדִיּוּקְנָהּ, בְּשִׁפִּירוּ דִּילָהּ, ה' כְּמַלְקְדָּמִין.

וְדָא גְבוּרִי כַח, עָשׂוּ לָהּ, וְאֶהְדְּרוּ לָהּ לְדִיּוּקְנָהּ וְשִׁפִּירוּ דִּילָהּ, דְּתוּקְפָא
וּגְבוּרָתָא דְּלַחוּן גְּרִימוּ דָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, גְבוּרִי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוּ. עוֹשֵׂי דְבָרוּ
וְדָאִי, דְּמִתְקַנֵּין לִיהּ לְהֵאֵי דְבַר, וּמִהֲדָרִין לִיהּ לְדִיּוּקְנָא קְדָמָאָה. (ומכאן ולהלאה) כִּיּוֹן
דְּאֶתְקַנַּת וְאֶתְעֵבִידַת בְּדִיּוּקְנָהּ שְׁפִירָא כְּמַלְקְדָּמִין, כְּדִין אִינוּן, וְכַל שְׂאֵר חִילִין,
קְיִימִין לְשִׁמוּעַ, מַה דְּאִיְהִי אֲמַרַת, וְאִיְהִי קְיִימָא כְּמַלְפָּא גּוּ חִילִיָּהּ, וְדָא הוּא עוֹשֵׂי
דְּבָרוּ וְדָאִי.

כְּגוּוּנָא דָּא לְתַתָּא, בּוֹמְנָא דְּחִיִּיבִין בְּדָרָא, אִיְהִי אֶתְכַסֵּיא וְאֶזְעִירַת גְּרָמָה, עַד
דְּלֹא אֶתְחַזִּיאַת מְכַל דִּיּוּקְנָהּ, בַּר נְקוּדָא חֲדָא. וְכַד אֶתְאַן גְבוּרִי כַח, וְזַפְּאִי
קְשׁוּט, כְּבִיכּוּל, עוֹשִׂים לְהֵאֵי דְבַר. וְאֶנְהִירַת זְעִיר זְעִיר, וְאֶתְעֵבִידַת בְּדִיּוּקְנָהּ
בְּשִׁפִּירוּ דִּילָהּ ה' כְּמַלְקְדָּמִין.

אֲתוּ חֲבַרְיָא וּנְשִׁקוּהּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֲלִמְלָא יְחֻזְקָאֵל נְבִיאָה אָמַר דָּא,
תְּוֹהָא הוּי בְּעֵלְמָא, נְטִלִיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר, וּנְשִׁקִיהּ כְּמַלְקְדָּמִין, אָמַר הוּא יְנוּקָא
אֲנָא אֲבַרְךָ. אָמְרוּ, אֵת בְּרִיךְ, וְלֶךְ יְאוּת לְבָרְכָא. אָמַר כְּמָה אֲתוּן קְדִישִׁין, כְּמָה
בְּרַכּוֹת זְמִינִין לְכוּ, מְאִימָא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּלֹא מְנַעְתוּן לִי לְבָרְכָא.

פְּתַח וְאָמַר, (משלי יא) מוֹנֵעַ בַּר יִקְבְּהוּ לְאוּם וּבְרַכָּה לְרֵאשׁ מְשִׁבִיר. הֵאֵי קְרָא
כְּמִשְׁמַעוּ. אֲבַל תְּנִינֹן, כָּל בַּר נֶשׁ חִיִּיב בְּבְרַכַת הַמְּזוּן. וְאִי לֹא יַדַּע, אֶתְתִּיָּהּ, אוּ
בְנוֹי, מְבָרְכִין לִיהּ וְתַבָּא מְאָרָה לְהוּא גְבַרָא, דְּלֹא יַדַּע לְבָרְכָא, עַד דִּיצְטְרִיךְ
לְאֶתְתִּיָּהּ וּלְבְנוֹי דִּיבְרַכוּן לִיהּ.

ואי הוא ידע, אצטריך לחנכא לבריה, ולמהב ליה פסא לברכא. ומאן דמנע ליה, דלא יתחנף, יקבוהו לאום. מונע בר דלא לברכא לקודשא בריך הוא, ולא יתחנף במצות. יקבוהו לאום, יקבוהו מבעי ליה, או יקבוהו לאומים, דהא לאם חד הוא, כמה דאת אמר (בראשית כה) ולאם מלאם יאמץ, מאי יקבוהו לאם. אלא לאם פתיב, לאימא קדישא. יקבוהו להאי בר נש, דמנע לההוא בר מלברכא לקודשא בריך הוא.

דף קצ"א ע"ב

אנא ברא יחידא הוינא לאמי, הבו לי פסא ואברך למלכא קדישא, דיתב בביתא דאמי, גוברין דחילא, דמלילנא קמייהו מלין תקיפין, וזכינא לון. ובגין כך אנא אברך. וקודם דא אתישב קרא על תקונייה, הא (דף קצ"א ע"ב) דשרינן ביה. מונע בר יקבוהו לאם, מאן דאמנע בר כמה דאתמר, יקבוהו לאם. כמה דאת אמר, (ויקרא כד) ויקוב בן האשה הישראלית את השם. אוף הכא יקבוהו, ויפרשון ליה לאם, יפרשו חטאוי לאמא קדישא. וברכה לראש משביר, לההוא בר נש דיתחנף בריה לברכא לקודשא בריך הוא, ולחנכא ליה בפקודי אורייתא.

ורזא דמלה, פתיב ברזא דלעילא, (משלי ל') מה שמו ומה שם בנו פי תדע. ההוא שם ידיעא, יי צבאות שמו. שם בנו. ישראל שמו. דכתיב (שמות ד) בני בכרי ישראל. והא ישראל, כל מפתחן דמהימנותא ביה תליין. ואיהו משתבח ואמר, (תהלים ב) יי אמר אלי בני אתה. והכי הוא ודאי, דהא אבא ואמא עטרו ליה, ובריכו ליה בכמה ברכאן, ואמרו ופקידו לכלא, (תהלים ב) נשקו בר, נשקו ידא להאי בר. כבכול, שלטנו יהב ליה על כלא, דכלא יפלחון ליה. פן יאנת, בגין דאעטרו ליה בדינא ורחמי. מאן דזכי לדינא, לדינא. מאן דזכי לרחמי, לרחמי.

כל ברכאן דלעילא, ותתא להאי בר סלקין ומתעטרן. ומאן דמנע ברכאן מהאי בר, יפרשון חטאוי קמי מלכא (ס"א אימא) קדישא, לאם ממש. וברכה לראש משביר, מאן דמברך (קפ"ז ע"ב) ואזמין בכסא דברכה למאן דאצטריך ליה, בהאי אתבר סטרא אחרא ואתכפיא בתבירו. ואסתלק סטר קדושה. ודא הוא דכתיב, וברכה לראש משביר. כמה דאיהו מסלק ומברך לקודשא בריך הוא, ועביד לסטר אחרא דיתבר, הכי קודשא בריך הוא משיך עליה ברכאן מלעילא, וההוא דאקרי ברכה, שריא על רישיה.

מכאן ולהלאה חברייא, הבו ונברך. יהבו ליה פסא דברכה, וברך. וחברייא פלהו הוי בחדות, דהא מיומא דהלולא דרבי אלעזר, לא חדו חברייא, פתהוא

יומא דיתבו תמן. אקדימו ובריכו ליה בחדוה ברעו דלבא. אמר ההוא ינוקא, לית לכו לאתפרשא, אלא מגו מלי אורייתא, והכי תנינן.

פתח ואמר (שמות יג) ויי הולך לפניהם יומם בעמוד ענן וגו'. ויי, זקיף טעמא לעילא, אמאי. אלא, בההוא שעתא כמה יאות ושפירו הות להאי פלה, דאתכפיאת עד השתא בגלותא, והשתא אזלת בזקיפו דרישא באכלוסהא בחדוה.

בווי זקיף טעמא לעילא, הולך לפניהם יומם. עד הכא לא ידע, אי האי פלה אזלה לקמייהו, אי לא, דהא טעמא אפסיק בויהו"ה, אלא איהי הות תמן, אבל מאן דאזיל קמייהו, סבא עלאה, מאריה דביתא, ההוא דאומי (נ"א דאומין) ליה קודשא בריך הוא. ומנו. אברהם. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו. וכתיב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה. יומא דכל יומין כלילן ביה. יומא דשאר יומין, איהו שאר כל יומין ודאי. ועל דא אקרי יומם, ולא יום. ובגין כך הולך לפניהם יומם, הוא אזיל ביממא, וכלה אזלת בליליא, דכתיב ולילה בעמוד אש להאיר להם, דא פלה, כל חד פדקחזי ליה. ואתון חברייא, יומם ולילה יהא קמיכו, בכל שעתא. נשקוהו, וברכוהו כמלקדמין, ואזלו.

אתו לגבי רבי שמעון, וסחו ליה עובדא. תוה, אמר כמה יאות הוא. אבל לא סליק בשמא. אעא דקיק, פד סליק נהוריה, סליק לפום שעתא, ומיד פבה ואשתקע. ותו הא אמינא נהורא דא ממה הוי.

פתח ואמר, (תהלים קיב) גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך. פד בר נש איהו גבור בארץ, גבור באורייתא, גבור ביצריה, גבור בארץ ודאי. סליק נהוריה, ואתמשך ביה משיכו סגי, פדין דור ישרים יברך, יברך פתיב.

דף קצ"ב ע"א

אמר רבי אבא, והא חמינן ינוקי דאמרין מלין עלאין, וקיימין לבתר רישין דעלמא. אמר ליה, ינוקא דאמר מלה חדא, או תרין, לפום שעתא, בלא פוונה דלהון, מונבטח בר נש בדא, דיזפי למילף אורייתא בישראל. אבל דא, דנהורא דיליה קיימא על קיימיה בדעתא שלים, לאו הכי. ותו, דהא קודשא בריך הוא ותיאובתיה דיליה, לארחא בתפוחא דא, (דף קצ"ב ע"א) זכאה חולקיה.

זכאין אתון צדיקייא, דכתיב בכו, (מלכים ב יט) ויספה פליטת בית יהודה הנשארה שרש למטה ועשה פרי למעלה. שרש למטה, כגון אבוי, דאסתלק מעלמא, ואיהו שרש למטה, במתיבתא דרקיעא. ועשה פרי למעלה, במתיבתא עלאה. כמה טבא שרשא ואיבא. ואי לא דלא אהא מקטרגא לקודשא בריך הוא, הואיל ותיאובתיה לארחא ביה, לא הוה מאן דייכול לשלטאה ביה. אבל יהא רעוא,

דאמיה לא תחמי צערא עליה, וכן הוה. (במדבר כ"ב) וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור וגו'. הנה עם יצא ממצרים וגו'. הכא אית עשרין ותמניא תיבין, לקבל כ"ח דרגין דחרשי קוסמין דצפור. ואית לאסתכלא, מאן דבעא למללא ביה בבלעם, ולא תחברא בהדיה, אמאי שדר ליה מיד, עד לא ייתי לגביה, מלין בפירושא, דקאמר הנה עם יצא ממצרים ועתה לכה ארה לי, הוה ליה לאתחברא בהדיה בקדמיתא, ולפייסא ולשוחדא ליה, ולבתר לאודעא ליה מלוי.

אלא אמר רבי יוסי, מהכא אשתמודע דהא ידע בלק רעותיה דהוה רשע, דבעא לאתיקרא תדיר במלין רברבין, ולית ליה תיאובתא, אלא כד עביד בישין. בלק קסם קסמין ועביד חרשין ואתקין צפרא. וידע דדרגין דמשה עלאין ויקירין, וחרש בחרשוי וקסם בקסמוי, וידע דדרגין דבלעם הוה לקבלייהו, מיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור.

פתורה: שמא דאתרא הוה. כמה דאת אמר, (דברים כג) מפתור ארם נהרים לקללך. אמאי אקרי הכי. בגין דכתיב, (ישעיה סח) הערכים לגד שלחן. ופתורא הוה מסדר תמן כל יומא. דהכי הוא תקונא דסטרין בישין, מסדרין קמיהו פתורא במיכלא ובמשתייא, ועבדין חרשין, ומקטרין לקמי פתורא, ומתכנשין תמן כל רוחין מסאבין, ואודעין לון מה דאינון בעאן. וכל חרשין וקוסמין דעלמא על ההוא פתורא הוה, ובגין כך אקרי שמא דאתרא ההוא פתורא. דהכי קורין בארם נהרים לשלחן פתורא.

פתח ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו'. וכתיב (שמות כה) ונתת על השלחן לחם פנים וגו'. כל אינון מאני קודשא, בעא קודשא בריך הוא למעבד קמיה, לאמשכא רוחא קדישא מעילא לתתא. ההוא רשע דבלעם, הוה מסדר הכי לסטרא אחרא. והוה מסדר שלחן, ונתמא דאקרי לחם מגואל, כמה דאתמר. דהכי אזיל סטר אחרא בתר קדושה, פקוף בתר בני נשא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (קהלת ב) כי מה האדם שיבוא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו. והא (קס"ה) אתמר קרא דא.

סדר הלימוד ליום ה אב [יום 303 בשנה]

תא חזי, פתיב (שופטים ה) יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה וגו'. בשעתא דבעא קודשא בריך הוא למיחב אורייתא לישראל, אזל וזמין להו לבני עשו, ולא קבלוה. כמה דאת אמר (דברים לג) יי מסיני בא וזרח משעיר למו, ולא בעו לקבלה. אזל לבני ישמעאל, ולא בעו לקבלה, דכתיב הופיע מהר פארן. פיון דלא בעו, אהדר לון לישראל, הכי תנינן.

השתא אית לשאלא, והא תנינן דלית חטאה פד בר נש מדקדק דיוקין דאורייתא, וישאל שאלתוי לאנהרא מלוי. האי קרא לא אתיישבא, ואית לשאלא. קודשא בריך הוא פד אזל לשעיר, למאן נביאה דלהון אתגלי. וכד אזל לפארן, למאן נביאה דלהון אתגלי. אי תימא דאתגלי לכלהו, לא אשפחן דא לעלמין. בר לישראל בלחודייהו, ועל ידי דמשה. והא אתמר דהכי מבעי קרא למימר, יי לסיני בא, וזרח לשעיר למו, הופיע להר פארן, מהו משעיר למו, ומהו מהר פארן. פלא אית למנדע ולאסתכלא, והא שאילנא, ולא שמענא, ולא ידענא.

דף קצ"ב ע"ב

פד אתא רבי שמעון, אתא ושאל מלה כמלקדמין, אמר ליה הא שאלתא דא אתאמרת. יי מסיני בא: כמה דאת אמר (שמות יט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן, ומסיני בא ואתגלי עלייהו. וזרח (דף קצ"ב ע"ב) משעיר למו, ממה דאמרו בני שעיר, דלא בעאן לקבלא, מהאי, אנהר לון לישראל, ואוסיף עלייהו נהורא וחביבו סגיא. אוף הכי, הופיע ואנהר לישראל מהר פארן, ממה דאמרו בני פארן, דלא בעו לקבלא, מהאי. אוסיפו ישראל חביבו ונהירו יתיר פדקא יאות.

ומה דשאלת על ידא דמאן אתגלי עלייהו. (תא חזי) (ר"ח ע"ב, ר"ע, ר"ט ע"א) רזא עלאה איהו, ואתגלי מלה על ידך. אורייתא נפקת מרזא עלאה, דרישא (ס"א קדישא) דמלפא סתימא, פד מטא לגבי דרועא שמאלא, (ס"א ימינא) חמא קודשא בריך הוא בההוא דרועא, דמא בישא דהוו מתרבי מתמן. אמר, אצטריך לי לבררא וללבנא דרועא דא. ואי לא ימאיך ההוא דמא בישא, יפגים כלא. אבל אצטריך לבררא מהכא כל פגימו.

מה עבד. קרא לסמאל, ואתא קמיה, ואמר ליה תבעי אורייתא דילי. אמר, מה פתיב בה. אמר ליה, לא תרצח. דליג קודשא בריך הוא לאתך דאצטריך. אמר

חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֹרִייתָא דָּא דִּילָךְ הִיא, וְדִילָךְ יְהֵא, לָא בְּעִינָא אֹרִייתָא דָּא. אַתִּיב וְאַתְחַנְן קַמִּיה, אָמַר מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, אִי אַתְּ יְהֵבָה לִי, כָּל שְׁלֹטְנֵי דִּילִי אַתְּעֵבֵר, דְּהָא שְׁלֹטְנֵי דִּילִי עַל קְטוּלָא אִיהוּ, וְקִרְבִּין לָא יְהוּן וְשְׁלֹטְנֵי דִּילִי עַל כְּכַבָּא דְּמְאָדִּים, אִי הָכִי כְּלָא אַתְּבַטַּל מְעֵלְמָא.

מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, טוּל אֹרִייתָךְ, וְלָא יְהֵא חוּלְקָא וְאַחְסָנָא לִי בַּהּ. אָבֵל אִי נִיחָא קַמְךָ, הָא עֲמָא בְּנוֹי דִּיעֵקֵב, לוֹן אַתְחַזִּי. וְאִיהוּ חָשִׁיב דְּהָא דְּלִטּוּרָא אָמַר עֲלִייהוּ. וְדָא הוּא וּזְרַח מְשַׁעִיר לָמוּ, מְשַׁעִיר מְמִשׁ נְפִיק נְהוּרָא לוֹן לְיִשְׂרָאֵל. אָמַר סְמָא'ל לְיִשְׂרָאֵל, אִי בְּנוֹי דִּיעֵקֵב יְקַבְּלוּן דָּא, יַתְּעֵבְרוּן מְעֵלְמָא, וְלָא יִשְׁלֹטוּן לְעֵלְמִין. אַתִּיב לִיָּה כְּמָה זְמַנִּין, וְאָמַר דָּא, וְאָמַר לִיָּה אַנְתְּ בּוּכְרָא, וְלָךְ אַתְחַזִּי. אָמַר לִיָּה, הָא לִיָּה בְּכִירוּתָא דִּילִי, וְהָא אֲזַדְבֵן לִיָּה, וְאַנָּא אֹדִיתִי.

אָמַר לִיָּה הוּאִיל וְלָא בְּעִית לְמַהוּי לָךְ בַּהּ חוּלְקָא, אַתְּעֵבֵר מְנָה בְּכֵלָא. אָמַר יְאוּת. אָמַר לִיָּה, הוּאִיל וְכַךְ, הֵב לִי עֵיטָא, אִיךְ אַעֲבִיד דִּיקַבְּלוּן לָהּ בְּנוֹי דִּיעֵקֵב דְּאַתְּ אָמַר. אָמַר לִיָּה מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, אַצְטְרִיךְ לְשַׁחְדָא לוֹן, טוּל נְהוּרָא מְנַהִירוּ דְּחִילִי שְׁמִיָּא, וְהֵב עֲלִייהוּ, וּבְדָא יְקַבְּלוּן לָהּ, וְהָא דִּילִי יְהֵא בְּקַדְמִיתָא. אַפְשִׁיט מְנַיָּה נְהִירוּ דְּחַפִּיָּא עֲלִיָּה, וְיְהֵב לִיָּה, לְמִיָּהב לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב וּזְרַח מְשַׁעִיר לָמוּ. מְשַׁעִיר מְמִשׁ, דָּא סְמָא'ל. דְּכְתִיב (וּיקרא טז) וְנִשְׂא הַשָּׁעִיר עֲלָיו. לָמוּ לְיִשְׂרָאֵל.

כִּיּוֹן דְּבִיעֵר דָּא, וְאַעֲבֵר דְּמָא בִּישָׂא מְדְרוּעָא שְׁמָאֵלָא, אַהֲדֵר לְדְרוּעָא יְמִינָא (ס"א שְׁמָאֵלָא) חָמָא בִּיָּה אוּף הָכִי, אָמַר הָכִי נְמִי אַצְטְרִיךְ לְנִקְיָא, מְדְמָא בִּישָׂא, דְּרוּעָא דָּא. קְרָא לְרַה"ב אָמַר לִיָּה, תְּבַעֵי אַתְּ אֹרִייתָא דִּילִי. אָמַר לִיָּה, מַה כְּתִיב בַּהּ. דְּלִיג לִיָּה, וְאָמַר לָא תְּנַאף. אָמַר וּוִי אִי יְרוּתָא דָּא יַחְסִין לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְרוּתָא בִּישָׂא, דִּיתְעֵבֵר בַּהּ כָּל שְׁלֹטְנֵי, דְּהָא בְּרַכְתָּא דְּמִיָּא נְטִילְנָא, בְּרַכְתָּא דְּנוּבִי יְמָא, דְּכְתִיב (בְּרַאשִׁית א) פָּרוּ וּרְבוּ וּגְו'. וְכְתִיב (בְּרַאשִׁית יז) וְהִפְרִיתִי אוֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אוֹתוֹ וּגְו' וְכְתִיב (בְּרַאשִׁית טז) וְהוּא יְהִיָּה פְּרָא אָדָם.

שְׂאָרִי לְאַתְחַנְנָא קַמִּי מְאָרִיָּה, אָמַר לִיָּה, מְאָרִי דְּעֵלְמָא, תְּרִין בְּנִין נְפִיקְנָא מְאַבְרָהָם, הָא בְּנוֹי דִּיצְחָק, הֵב לוֹן, וְלוֹן אַתְחַזִּי. אָמַר לִיָּה, לָא יְכִילְנָא, דְּאַנְתְּ בּוּכְרָא, וְלָךְ אַתְחַזִּי, שְׂאָרִי לְאַתְחַנְנָא קַמִּיה, וְאָמַר מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, בְּכִירוּתָא דִּילִי יְהֵא דִּילִיָּה, וְהָא נְהוּרָא דְּאַנָּא יְרִיתְנָא עַל דָּא, טוּל וְהֵב לוֹן, וְכַךְ עֵבֵד, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים לג) הוֹפִיעַ מֵהַר פְּאָרֵן.

מֵאִי שְׁנָא בְּסְמָא'ל כְּתִיב וּזְרַח, וּבְרַה"ב כְּתִיב הוֹפִיעַ. אֶלָּא נְטַל בַּהּ הוּא נְהִירוּ דְּאַפְשִׁיט מְנַיָּה סְמָא'ל, חָרַב וְקְטוּלָא, לְקְטֹלָא בְּדִינָא, וְלְקְטֹלָא כְּדָקָא יְאוּת. הֵדָּא

הוא דכתיב, (דברים לג) וַאֲשֶׁר חָרַב גְּאוֹתָךְ. אַף עַל גַּב דְּלֹא הָוּה דִּילְךָ. וְנִטְל בְּהוּא בְּרַכְתָּא דְּאִפְשִׁיט מִנִּיה רַחֲב, זְעִיר, כְּמֵאן דְּאֹפֵע זְעִיר מִבְּרַכְתָּא דְּלָהוּן, לְמַעַבְד פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. בְּגִין כַּךְ הוֹפִיע מֵהַר פְּאָרָן, וְלֹא כְּתִיב וְזָרַח.

דף קצ"ג ע"א

פִּיּוֹן דְּנִטְל מִתְּנָן אֵלִין לְיִשְׂרָאֵל, מֵאִינוּן רַבְרַבִּין שְׁלֹטְנִין, אַתָּא וְקָרָא לְהוּ לְכָל (דף קצ"ג ע"א) רַבְבוֹת קִדְשׁ, דְּמִמֶּנּוּן עַל שְׂאָר עֲמִין, וְאִתִּיבּוּ לִיה אֹנְף חֲכִי. וּמִכְּלָהוּ קָבִיל וְנִטְל מִתְּנָן, לְמִיָּהֵב לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל. לְאִסְיָא, דְּהוּה לִיה חַד מֵאֲנָא מְלִיָּא מִסְמָא דְּחִי, וְנִטְרִי לִיה לְבָרִיָּה. בְּעָא לְמִיָּהֵב לִיה לְבָרִיָּה, הֵהוּא פְּלִיטוֹן דְּסְמָא דְּחִי. אִסְיָא הוּה חֲפִים, אֲמַר עֲבַדִּין בִּישִׁין אִית בְּבִיתִי, אִי יְנַדְעוֹן דְּאֲנָא יְהִיב לְבָרִי נְבוֹזָא דָּא, יְבֵאִישׁ בְּעִינֵיהוּ, וְיַבְעוֹן לְקַטְלָא לִיה.

מָה עֲבַד. נִטְל זְעִיר מִסְמָא דְּמוֹתָא, וְשׁוּי אִפְתַּחָא דְּמֵאֲנָא, קָרָא לְעֲבַדוּי, אֲמַר לֹוֹן, אַתוֹן מְהִימְנָן קְדָמִי, תְּבַעוֹן לְהוּוּא סְמָא. אֲמַרוּ נְחֲמִי מֵאִי הוּא. נִטְלוּ לְמִטְעָם, עַד לֹא אֲרַחוּ, בְּעוּ לְמִימַת, אֲמַרוּ בְּלִבֵּיהוּ, אִי הָאִי סְמָא יְהִיב לְבָרִיָּה, וְדָאִי יְמוֹת וְאֲנָן גִּירַת לְרַבּוֹנָא. אֲמַרוּ קָמִיָּה, מְרַנָּא, סְמָא דָּא לֹא אַתְחַזִּי אֲלָא לְבָרָךְ, וְהָא אֲגָרָא דְּפּוֹלְחָנָא שְׂבַקְנָא גְּבַךְ, זִיל וְהֵב לִיה לְשׁוֹחַדָּא, דִּיקְבַּל סְמָא דָּא.

כַּךְ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּא אִסְיָא חֲפִים, יַדַּע דָּאִי יְהִיב אוֹרִיָּתָא לְיִשְׂרָאֵל, עַד לֹא אוֹדַע לֹוֹן, בְּכָל יוֹמָא הוּוּ רַדְפִּין לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל עָלָה, וְקַטְלִין לֹוֹן. אֲבַל עֲבַד דָּא, וְאִינוּן יְהִיבוּ לִיה מִתְּנָן וְנְבוֹזָוֹן, בְּגִין דִּיקְבַּלוֹן לָהּ. וְכִלְהוּ קָבִיל לֹוֹן מְשָׁה, לְמִיָּהֵב לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים סח) עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'. וּבְגִין כַּךְ יִרְתּוּ יִשְׂרָאֵל אוֹרִיָּתָא, בְּלֹא עֲרַעוּרָא, וּבְלֹא קְטְרוּגָא כְּלָל. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיָּה, לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלְמֵיָּא.

תָּא חֲזִי, עֲדִים דְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, אֵלִין מִתְּנָן וְנְבוֹזָוֹן דְּקָבִילוּ. וּבְגִין כַּךְ, לֹא הוּה שְׁלִיט עֲלֵיהוּ מוֹתָא, וְלֹא סְטְרָא אַחֲרָא, וְלֹא דִי לֹוֹן דִּי נִטְלוּ אוֹרִיָּתָא בְּלֹא עֲרַעוּרָא כְּלָל, אֲלָא דְּקָבִילוּ נְבוֹזָוֹן וּמִתְּנָן מִכְּלָהוּ. פִּיּוֹן דְּחִטּוּ מָה פְּתִיב, (שמות לג) וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. אִינוּן (תהלים סח) מִתְּנוֹת בְּאֲדָם. מָה אֲשַׁתָּאֵר מִנְהוֹן. הֵהוּא שְׁבִי, דְּכְתִיב עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

אוֹסְפוּ וְחִטּוּ, מָה פְּתִיב (במדבר כא) וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּךְ עֶרְד. וּכְתִיב, וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי (ועם כל דא) וְכָל זִמְנָא דִּישְׂרָאֵל תְּבִין לְאַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיָּא, אִינוּן נְבוֹזָוֹן (וכלא) יִתְהַדֵּר לְגַבֵּיָּהוּ, וְאַתְחַפֵּיין בֵּיה. וְלִזְמַנָּא דְּאִתִּי, כְּלָא יִתְהַדֵּר דְּכְתִיב, (דברים ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוֹתֶךָ וְגו'. מִכְּפָאן וְלַהֲלָאָה אִימָא מִיְלָךְ.

אמר רבי יוסי, (שופטים ה) יי בצאתך משעיר בצעדה משדה אדום ארץ רעשה. בשעתא דקודשא בריך הוא תב משעיר, דלא קבילו אורייתא, ארץ רעשה וגו'. מאי טעמא רעשה. בגין דבעאת לאהדרא לתוהו ובוהו, דהכי אתני קודשא בריך הוא בעלמא, אי יקבלון בני ישראל אורייתא, מוטב. ואם לאו, אהדר עלמא לתוהו ובוהו. כיון דחמאת ארעא, דהא אומין קודשא בריך הוא לכל עממא דיקבלו אורייתא, ולא קבילו. ומכל עממא לא אשתארו אלא ישראל בלחודדיהו, חשיבת ארעא, דישראל לא יקבלון כוותייהו, ובגין כך ארץ רעשה. כיון דאמרו נעשה ונשמע, מיד שקטה, הדא הוא דכתיב (תהלים עז) ארץ יראה ושקטה. יראה בקדמיתא, ולבסוף ושקטה.

ותא חזי, בגין דישראל אמרו נעשה, לא דחלין מן כל עשייה, דיכלון כל חרשי דעלמא למעבד, ולא מכל קסמין וחרשין דעלמא. מאי טעמא. חד, בגין דא. וחד, בגין דכד אפיק לון קודשא בריך הוא ממצרים, תבר קמיייהו כל זיני חרשי וקסמין, דלא יכלין לשלטאה עלייהו, וההיא שעתא דאתא בלק, הוה ידע דא. מיד וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על הנהר וגו'. מאי פתורה. אלא דיתקין פתורא, ויבעי מתמן עיטא, מה יעביד. אשר על הנהר, על הנהרים מבעי ליה, מאי על הנהר. ודאי הכי הוא, דעל חד נהרא קיימא תדיר.

דף קצ"ג ע"ב

רבי אלעזר ורבי אבא, הוו אזלי למיחמי לרבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא, חמוי דרבי אלעזר, קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא, יתבו. אמר רבי אלעזר, השתא הוא עדנא, דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, לאשתעשע בצדיקיא דתמן. אמר רבי אבא, שעשועא דא מאי הוא, והיך ישתעשע בהו. אמר רבי אלעזר, מלה דא רזא סתימא איהו, (דף קצ"ג ע"ב) טמירא לגבי, דלא ידיע. אמר ליה, וכי בריקניא הוו סמכין רברבין דמקדמת דנא בהאי עלמא, דלא ידעו, ולא רדפו אבתרה למנדע על מה קיימין בהאי עלמא, ומה הוו מחפאן בההוא עלמא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה כה) יי אלהי אתה ארוממך אודה שמך פי עשית וגו'. האי קרא רזא דמהימנותא איהו. יי, רזא עלאה, שירותא דנקודה עלאה סתימא דלא ידיע. אלהי, רזא (מלכים א יט) קול דממה דקת, ואיהו שירותא דקיימא לשאלא, ואסתים ולא ידיע, ולית מאן דאתיב עליה, בגין דאיהו סתים וטמיר וגניז.

אתה, דא ימינא, שירותא דקיימא לשאלא, ולא תבא ביה, והוא כהן עלאה. כמה דאת אמר (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק. מאן על דברתי מלכי צדק. אלא כהן עלאה דא, איהו דקיימא על דבר, בגין דהוא דבר לא קיימא, אלא בימינא. והוא דבר מאן איהו. מלכי צדק, כן שמייה. ומאי דאמר דברתי, בגין דאתקשר ביה בדוד. וכל מלי שבחא דיליה, בהוא דבר אתיין. ועל דא דברתי. ובגין כן, אתה דא כהן. והא אוקימנא, דתלת דוכתי אינון, דאקרי כל חד אתה.

ארוממך פלא כחדא. אודה שמך כדקא יאות, והאי שם ידיע. כי עשית פלא, פסויא ולבושא, לאתלבשא נהורא סתימא עתיקא, ראשיתא דרגא עלאה, אדם קדמאה, טמירא בכסויא דנהורא אחרא.

דבר אחר כי עשית פלא, כי עשית אלף. ומהו אלף. הא תנינו, אלף בי"ת, אלף בינה. אבל דיוקנא דא, איהו תלת סטרין. ראשית דרוא עלאה דאדם קדמאה. בגין, דבדיוקנא דא, אית תרין דרועין, חד מכאן, וחד מכאן, וגופא באמצעיתא, וכלא רזא חדא. ואיהו רזא דיהודא, א. ובגין כן אלף לחושבנא אחד, והיינו כי עשית פלא. ורב המנונא סבא אמר הכי, כי עשית פלא, פלא דא הוא חד דרגא מאינון פלאות חכמה. ומאן איהו. דא (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ואיהו פלא.

עצות מרחוק קרא להאי בקדמיתא פלא, והכא אמר פלא עצות מרחוק. אלא התם אצטריך לממני שית סטרין לדרגין עלאין, (ישעיהו ו) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. והכא, לא אתא לממני חושבנא. אבל עצות מרחוק מאי נינהו. תרי בדי ערבות. דכל עיטא דנביאי מתמן אתיא. אינון אקרון עצות מרחוק. אמונה אומן, תרין דאינון חד, נהר וגן. דא נפיק מעדן, ודא אשתקי מיניה. הא הכא, כל רזא סתימא דמהימנותא.

השלמה מההשמטות (סימן י)

דאינון חד נהר וגן. נהר דנפיק מעדן וגן דאשתקי מיניה. הכא כל רזא סתימא דמהימנותא. ואוליפנא, האי מאן דאתער בליליא, בההיא שעתיא דעאל קודשא בריך הוא בהדי צדיקייא בגנתא. איצטריך לומר קרא דא, ברעותא דלבא. ולכוונא דעתיה ביה. ובתר (תהלים קל"ט) אודה על כי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. (ולבתר ונהר יוצא מעדן וגו') והיינו שבחא דחסידי קדמאי כד מתערי בפלגות ליליא. ובתר מסדרי שבחיהו ולעאן באורייתא.

שְׁעִשׂוּעָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְאִי הוּא. אֱלֹא, כֹּל צְדִיקָיָא דְקִימִין בְּדִיּוּקְנֵיהוּ מִתְלַבְּשֵׁן בְּגָנְתָא בְּכָל יוּמָא וְיוּמָא. פִּיּוֹן דְאַתְסַחָאן בְּטִלָּא דְזִמִּין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאַחֲרֵיָא בֵּיהּ מִתְיָיא, עָאֲלִין פּוּלְהוֹן לְגַבֵּי מְשִׁיחַ וְשְׂאֲלִין מָה דְשְׂאֲלִין, וְהָא אֲתַעְרוּ חֲבֵרָיָא.

לְבַתֵּר מִתְפַּנְשִׁין וּמִשְׁתַּדְּלִין פּוּלְהוּ בְּדַעְתָּא עֵילָאָה דְכוּלְהוּ מִתִּיבְתֵי דְתַמָּן וְעֵלְיֵיהוּ כְּמָה מְמַנָּן. וּמִתְחַדְּשֵׁי תַמָּן כְּמָה חֲדוּשִׁין בְּאוּרֵיָתָא. לְבַתֵּר נְפֻקֵי פּוּלְהוּ וְחֻמָּאן כַּד אֲתֵי אֲלֵיהוּ לְגַבֵּי אֲבָהָן. אִיהוּ נְפִיק וְאִינְהוּ עָאֲלִין וְקִימָן קָמֵי אֲבָהָן וְחָדוּ בְהוּ בְכְמָה בְּנִין קְדִישִׁין דְבְּסַחְרֵיָיהוּ וְחֻדָּאן פּוּלְהוּ.

כַּד עֵייל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּפִלְגוּת לֵילֵיאָא פּוּלְהוּ קִימֵי מִתְקַנָּן כְּדָקָא יְאוּת. וְכָל אֲשְׁתַּדְלוּתָא דְאֲשְׁתַּדְּלֵי כֹּל הָהוּא יוּמָא בְּחֲדוּשֵׁי דְאוּרֵיָתָא, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, תִּיאוּבְתֵיהּ בְּאִינוֹן צְדִיקָיָא דְחֲדִישׁוּ בְּהּ מִילִין וְאֲשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ וּבְאִינוֹן מִילִין.

לְבַתֵּר פּוּלְהוּ מִתְתַּקְנָן דְכַר וְנוֹקְבָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּתַר דְאַרְחָ וְאֲשְׁתַּעֲשַׁע בְּהוּ בְּכָל אִינוֹן מִילִין רְזִין דְחֻכְמָתָא דִּילְהוֹן, אֲתַגְלֵי עֵלְיֵיהוּ וְאִינוֹן חֻמָּאן בְּהָהוּא נוּעָם יִי. כַּדִּין פְּלָהוּ חֻדָּאן בְּחֻדוּהּ סְגִי, עַד דְמִתְפַּשְׁטֵי זִיּוּא וְנַהוּרָא דִּילְהוֹן. וּמַהֲהוּא מְשִׁיכוּ זִיּוּא וְנַהוּרָא דְחֻדוּהּ דִּילְהוֹן, עַבְדִּין פִּירִין וְאִיבִין לְעֵלְמָא דָּא. וְהָהוּא פְּרִי וְאִיבָא עָאֵל תְּחוּת גְּדַפּוּי דְשְׂכִינְתָּא, עַד זְמַנָּא דְאִיצְטְרִיךְ.

וְכֵן מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּכָל צְדִיק וְצְדִיק (וְאִמְר) וְאִמְרִין, זְכָאָה אִיהוּ מְלַכָּא דְבְּנִין אֲלִין אֲתַבְרִירוּ לְחוּלְקֵיהּ וְעַדְבֵיהּ.

קָלָא אֲתַעַר מְאֻמְצֵיָתָא דְרְקִיעָא וְקָרָא בְּקַל תְּקִיף וְאִמְר, (תְּהֵלִים קל"ז) זְכוּר יִי לְבַנֵּי אֲדוּם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם הָאוּמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הִיסוּד בְּהּ. כַּדִּין עָרְטִירוּ דִּילֵיהּ וְקָרְקוּרָא דִּילֵיהּ וּמְפַל צְדִיקָיָא דְתַמָּן אֲשְׁתַּמַּע בְּתַלְתַּת מָאָה וְתַשְׁעִין רְקִיעִין. בְּגִין דְלָא אִית חֻדוּהּ וְשְׁעִשׂוּעָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֱלֹא בְּשַׁעְתָּא דְקִימֵי בְּהוּ (דְקָאִים בְּהַדִּי) צְדִיקָיָא דְתַמָּן. וּבְגִין דָּא אוּמֵי וְאִמְר, (תְּהֵלִים קל"ז) אִם אֲשַׁכְחֵךְ יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינֵי תִדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחֻפֵי אִם לֹא אֲזַכְרֵכִי אִם לֹא אַעֲלֶה אֵת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמִחָתִי. בְּכָל אֲתַר דְאִית חֻדוּהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, קָלָא דָּא נְפִיק וְקָאֲרֵי.

כַּדִּין נְפִיק מִתַּמָּן וְסֻלִיק וּבְטַש רְקִיעִין וְשְׂאִיג שְׂאִיגִין, עַד דְכָל חֵילֵי שְׂמִיאָא פּוּלְהוּ בְּעָרְטוּרָא. כַּדִּין נִשְׁבָּא רוּחָא וּבְטַש בְּטַרְפִין דְהָהוּא אֵילְנָא רְבַרְבָּא וְכָל עַנְפִין דִּילֵיהּ בְּטַשִׁין דָּא בְּדָא. וְקָלָא אֲתַעַר מְגוּ נּוּפָא דְאֵילְנָא וְקָרֵי וְאִמְר. (תְּהֵלִים ק"ה) זְכוּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְבַר צְוָה לְאַלְפֵי דוֹר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א ט"ז) אֲשֶׁר פָּרַת אֵת אֲבְרָהָם וְשְׂבוּעָתוֹ לִיצְחָק. פִּיּוֹן דְקָלָא דָּא אֲתַעַר שְׁמַע אֲבְרָהָם סְבָא וְאֲתַעַר (כַּדִּין) כַּד אִיהוּ רְעוּא לְמַלְכָּא וְאֲתַנַּחֵם בְּהַדִּיהּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

בְּהֵימָא שְׁעָתָא אֲתַעֲרַת רוּחָא חָדָא מְסִטְרָא דְדָרוּם וְכָל רְעוּ וְחֻדּוּה וְאֶסְוּתָא
אֲתַעֲרַת עַל עֲלָמָא. וְכַדִּין סְלִיק צַפְרָא וְרַעְוָא אֲשַׁתְּכַח וְנִיחָא לְכָל אֲסִירֵי מַלְכָּא
דְּאִינוּן בְּבֵי מְרַעֲיָהוּ. וְכַפָּה עָמָא דִּיכְלִין לְמַנְדַּע מְרֻזִין טְמִירִין סְתִימִין דְּמַלְכָּא
קְדִישָׁא.

בְּהַאי סְפֵר הַזֶּהר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 57]

סדר הלימוד ליום ט אב [יום 304 בשנה]

אמר רבי אבא יומא (ש"ג ע"ב) חד הוינא אנא ורבי יהודה דמן עכו (אולי) במדברא ועאלנא במערתא חדא ואשכחנא תמן ספרא חדא עתיקא דמן יומין קדמאין. פתחנא ליה ואשכחנא דהוה פתיב ביה בריש מלוי (ישעיה מ"ב) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. ואוקים קרא בנשמתהון דצדיקייא. מן יומא דסליק במחשבה למברי עלמא.

ועד לא אתברי עלמא כל רוחין דצדיקייא הוו גניזין במחשבה קמיה כל חד וחד בדיוקניה. פיון דצייר עלמא אתגליין פלהו וקיימו בדיוקניהו קמיה ברומי מרומים. לבתר יתב לון באוצר חד בגנתא דעדן לעילא. ויהוא אוצר לא מליא לעלמין, ותדיר קרי הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מאן אינון אני מגיד כולהו בשמהן ולית תיאובתא וכיסופא להאי אוצר אלא לארקא ביה נשמתין תדיר.

כמה דגיהנם לית תיאובתא וכיסופא אלא לקבלא נשמתין לאתדפאה תמן וכל יומא קארי תב תב. מאי תב תב (אלא) אוקיד אוקיד. ויהוא אוצר נטיל כל (אינון) נשמתין אינון עד זמנא דאלביש לון ונחתי להאי עלמא. ומגו חובה דאדם קדמאה דאמשיך סטרא בישא לעלמא אצטריכו לאלבשא אינון נשמתין בלבושא דא. דהא לבושא אחרא בעא קודשא בריה הוא לאלבשא לאינון נשמתין. (ס"א ואמר בהוא ספרא) ויהוא (והוה) אמר והוא ספרא עד הכא שתיקו (שתוקו). ועוד חמינא מכאן ולהלאה אתוון מחיקו דלא אשתמודען.

ובתר חמינא לון בחלמא ואמרו לי שתוק ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשכחנא ביה מאנין דלבושא אחרא זמין (דומין) קודשא בריה הוא לאלבשא לאינון נשמתין לזימנין (לזמנא) דאתי. (אם כן) מתים דחיו על ידא דיחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

אלא בגין דלא מטא זמנא לאעפרא בעלמא ההוא אוירא דכיא דעביד לבושין. ובגין כך אלביש לון אלא כמה דהוה, וכך יהא לתחיית המתים, בר דההוא זוהמא דקדמיתא לא אשתכח תמן.

כד נפק בר נש מהאי עלמא, פלהו בין צדיקי בין חסידי ותמימי וחייבי ורשיעי. פלהו עברי באוירא, למחמי אדם קדמאה לבני עלמא. ומתמן נטיל אורחא הן לגנתא דעדן הן לגיהנם.

כל אינון דאורחיהו לגנתא דעדן, מתקרבין לגבי חומה דלבר מאינון תלת חומות דתמן. וכדין נפיק חד ממנא ואתער קמיהו וקארי ואמר, זכאין אתון צדיקייא (בעלמין כולהו) בעלמא. וההוא ממנא יעזרי"אל שמייה, אוליה לון אורחא ואזלין קמיה עד תרעא חדא דגיהנם. ההוא ממונה קארי בחיליה ואמר, צנון תננא (תננהא) צנון יקידתא. בההיא שעתא, בבחילו מצננין לה ועאלין כולהו וטבלין ועברין. וכל אינון חייבין אתמסרן בידי דדומ"ה ועאלין בגיהנם. וכל אינון זכאין, לא אתמסרן בידי. אלא (בידי) דהא ממונה.

ובתר דטבלין ועברין, ההוא ממונה אזיל קמיהו עד דמטאן לשור דגנתא דעדן וההוא ממונה קארי לפתחא ואומר, (ישעיה כ"ו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים. כדין פתחין פתחא ואעיל לון, וכן בכל פתחא ופתחא.

פיון דעאלין לגו אתר דצדיקייא, צדיקייא אחרנין קיימין וכמה חדות על חדות על צדיקייא וכל בני מתיבתא חדאן. לסוף תלתא יומין דאתמסרן בהיכלין ידיען נפקי ואוירא נשבי ומתצירין כולהו בדיוקניהו. מכאן ולהלאה ירתין אחסנת ירותא כדקא חזי לכל חד.

חזותא דאתחזי בגנתא דעדן מחזיו יקרא דיוקנא דכל דיוקנין וגוון דכל גוונין. דמלכא קדישא לא אתגלי בהיכלא ולא באתר חד. אלא (אתפתח) אתפשח רקיעא מרקמא על גבי גנתא לארבע סטרין ואתמלייא מזיוא יקרא קדישא ואתחזי תמן, ואתהנן כולהו צדיקייא. מאן חמא חדות וכסופא דההוא נועם יי.

עד כאן הוה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למחמי יתיר ביה, פרח מן ידי ולא חמינא ליה. אשתארנא עציב ובכינא. דמיכנא תמן בההוא מערתא וחמינא ליה (לההוא) דהוה לביש מנא (מצא). אמר לי ר' למה לך למבכי ולא תתעצב (ס"א ממאן) ממה דהוה בההוא ספרא. פרח לגביה ונטליה ועד לא יפוק מהאי עלמא גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דהוה מתגלי לחייא הכא, פרח באוירא לנטליה.

מכאן ולהלאה זיל לך לאורחך, ומההוא יומא ועד השתא לא אתגלי לי ולא זכינא למשמע ממאן הוה. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר, דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה דלא בעי דיתגלי בעלמא.

עד דהוה יתבי ולעאן במלין אחרנין עלאין ויקירין נהר יממא קמו ואזלו. אמר רבי אלעזר השתא עידן רעוא מקמי מלכא קדישא, נימא מילי דאורייתא ונתעסק בה ונשתתף בשכינתא. פתח ואמר, (תהלים ה) יהו"ה בקר תשמע קולי בקר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אָערוּך לָךְ וְאַצְפֵּה. (ע"כ). אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּלַעַם חַיִּיבָא, מֵאֵן קָטִיל לֵיהּ, וְהִיךְ אֶקְטִיל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק וְכוּ'. (עד כאן מההשמטות)

מְזוּהָר חֲדָשׁ דְּף מ"ג ע"ב שוּרָה ז'ךְ (עד כאן מההשמטות) (ד"ש ע"א) סִימָן י' (כ"כ בזהר הרש"ב וצ"ל) י"א דף קצ"ט א' שוּרָה כ"ד ודף ר"ב ע"ב שוּרָה כ"ח דף ר"ג ע"ב ור"ו ע"ב (עד כאן מההשמטות)

לְאִמַר הִנֵּה עִם יֵצָא מִמְצָרִים. אִי תִימָא דְהָא צָרִיךְ לְנִטְלָא פִיפּוּסִין וְיוּחָסִין דִּילְהוֹן, לָא אִיצְטְרִיךְ אֶלָּא אוּרְחָא כְּלָל דְכְתִיב הִנֵּה עִם יֵצָא. מֵאִי טַעְמָא, מִשּׁוּם דְהִכִּי קָרִי לֹון פְּטְרוּנָא דִּילְהוֹן כְּמָה זְמָנִין. וְעַל דָּא לָא תִטְעִי דְכְתִיב (שְׁמוֹת ה) שְׁלַח אֶת עַמִּי בְכָל זְמָן.

וְעוֹד כִּד נִטְלַת עֵיטָא עֲלֵיהּ עִם פְּרַעָה בְּלִישְׁנָא דָּא יְכַלֵּת לְהוּ. דְכְתִיב, (שְׁמוֹת א) הִנֵּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוּם מִמֶּנּוּ. אוּף הִשְׁתָּא דְכְתִיב, הִנֵּה עִם יֵצָא מִמְצָרִים וְלָא אִפִּיק לֹון אַחְרָא, אֶלָּא אִיהוּ מִגְרָמִיה נִפְק. וּבְגִין כִּד תִיכּוּל לְאַבְאֶשָׁא לֹון.

הִנֵּה כֶּסֶה אֶת עֵין הָאָרֶץ, אִית דְאִמְרֵי סִיחּוֹן וְעוּג דְקָטְלִי (דְקָטְלוּ) לֹון יִשְׂרָאֵל, דְהוּ עֵינָא דְאַרְעָא. אֶלָּא כִד אִיִּיתִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַרְבֵּה עַל אַרְעָא דְמִצְרַיִם. כְּתִיב, (שְׁמוֹת י) וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ וְתַחֲשֹׁךְ הָאָרֶץ. אִמְרֵי, בְגִין דְכָל חֲרָשִׁין וְקִסְמִין דְעֵלְמָא לָא יְכַלִּין לְמַעְבַּד חֲרָשִׁין אֶלָּא מְלַח חֲדָא בְדַרְגָּא חֲדָא, בְּזִמְנָא חֲדָא. וְעַמָּא דָּא אִיִּיתִי עֲרוּב מִבּוֹלְבַל מִכְּמָה זִינִין מִבּוֹלְבַלִּין אֶלִּין בְּאֶלִּין, עַד דְלָא יְכַלּוּ כָּל חֲרָשִׁין וְקִסְמִין לְמִיקָם. וְדָא הוּא וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ. וְהִכָּא כְּתִיב, וַיִּכַּס אֶת עֵין הָאָרֶץ וְהִכִּי הוּא וְדָאִי.

אָמַר ר' אַבָּא בְּלֶק וּבְלַעַם לָא הוּוּ בְעֵלְמָא חֲרָשִׁין וְקִסְמִין כְּוּוּתִיִּיהוּ (בְּלַעַם) חִילִּיה וְתוּקִפִּיה הוּוּ בְּפּוּמִיה וְעֵינִיה. בְּלֶק חִילִּיה וְתוּקִפִּיה הוּוּ בְּעוּבְדָא דִּיִּדִין. וְדָא אִיצְטְרִיךְ לְדָא, דְהָא כָּל זִינֵי חֲרָשִׁין דְעֵלְמָא בְּפּוּמָא וְעוּבְדָא הוּוּ, וּבְהוּ תִלְיִין. בְּלַעַם הוּוּ לִיִּה לִישָׁן וְלָא יִדִין, בְּלֶק הוּוּ לִיִּה יִדִין וְלָא לִישָׁן.

אֲזִלוּ חֲבַרְיָא עַד דְמָטוּ חַד בֵּי חֶקֶל וְשִׁמְשָׁא הוּוּ תִקִּיף לְחֲדָא. חָמוּ הָהוּא בֵּי חֶקֶל בְּשִׁפְרוּ דְעֵשְׁבִין וּמִיִּין נִפְקִין לְכָל סֶטֶר וְאִילְגִי חֶקֶלָא סְגִיָּאִין, יְתָבוּ תַמָּן. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּמָה יָאוֹת אֶתֶר דָּא לְנִיחָא בֵּיהּ.

אֲדַהּוּ יְתָבִי, הָא חוּיָא רַבְרָבָא אֶתָּא בְּתוּקִפָּא דְשִׁמְשָׁא וְאַעְבַּר קִמְיִיהוּ. אָמַר לִיִּה רַבִּי אֶלְעָזָר, חוּיָא חוּיָא, סְטִי לָךְ מְאוּרְחָדָּא, דְהָא תָב הָהוּא גְבָרָא וְאַתְנַחֵם עַל מָה דְעַבְדָּא, וְלָא יוֹסִיף לְמַעְבַּד הָהוּא מְלַח. תּוּוּהוּ חֲבַרְיָא. אָמַר ר' אַבָּא מֵאִי הוּוּ. אָמַר לֹון שְׁתוּקוּ.

אמר רבי אלעזר, חוּיָא חוּיָא, לְבַתֵּר דְלַחִישׁוּ לָךְ מִן שְׂמִיָא, אֲתַנְחַם הֵהוּא גְבֵרָא וְשׁוּי בְרַעוּתִיָּה דְלָא יְתִיב בֵּיהּ לְעֵלְמִין סְטִי לָךְ מְאֹרְחָךְ. קָם חוּיָא בְקִיּוּמִיָּה וְלָא נָטִיל הֶכָא וְהֶכָא. תָּב כְּמִלְקַדְמִין. אָמַר לִיהּ, חוּיָא חוּיָא, יִדְעָנָא מָה דְאַתְּ בְּעִי, תּוּב מְאֹרְחָךְ. דְּהָא גּוּי חֲיִיבָא אֲתִי, דְעֵבִיד בִּישׁ לְחַד יוּדָאִי. וְהָא הוּא נְאִים שְׂכִיב בְּמַעְרְתָא דִּילָךְ, זִיל וְקַטְלִיהּ. מִיד אַהֲדַר הֵהוּא חוּיָא וְדִלְג דְלוּגִין קַמִּיָּהוּ.

אמר רבי אלעזר, אִי לָא הוּינָא הֶכָא, כְּמָה בִישִׁין הוּה עֵבִיד הָאִי חוּיָא. דְּהָא כִּד בַּר נֶשׁ יוּדָאִי עֵבִד עוּבְדָא דְחוּבָא, וְעַד לָא תָּב בְּתִיּוּבְתָא, לְחִישׁוּ לִיהּ לְהָאִי חוּיָא לְקַטְלָא לִיהּ. וְאִימְלֵךְ הֵהוּא בַר נֶשׁ בִּין כְּךָ וּבִין כְּךָ, וְאֲתַנְחַם מְחוּבִיָּה. וְאָמַר דְלָא יְתוּב לְעֵלְמִין לְהָאִי חֲטָאָה וְעַל דָּא אֲשַׁתְּזִיב מִן דִּינָא.

אָמְרוּ חֲבֵרִיָּיא לְרַבִּי אֶלְעָזָר, בְּמָה יִדְעָת. אָמַר לְהוּ, סִימְנָא יְהֵב לִי אַבָּא, וְאֲנָא אֲשַׁתְּמוּדְעָנָא בֵּיהּ. אָמְרוּ לִיהּ, תִּינַח חוּיָא דְאֲשַׁתְּמוּדְעָת בֵּיהּ. הֵהוּא דְאֲתַנְחַם וְתָב מְחוּבִיָּה בְּמָה יִדְעָת. אָמַר לְהוּ, כִּד הוּה אֲזִיל הֵהוּא חוּיָא, קִשְׁקִשׁוּי הוּוּ סְלָקִין וְזַנְבוּי זְקִיף וְאִיהוּ דְאֲזִיל (אזיל) בְּבַהִילוּ. רוּחָא חֲדָא הוּה אֲזִיל לְקַבְלִיָּה וְהוּה קָאֲרִי קַמִּיָּה, תּוּב מְאֹרְחָךְ. דְּהָא תָּב מְחוּבִיָּה וְאֲתַנְחַם הֵהוּא בַר נֶשׁ.

וְהֵהוּא חוּיָא בִישָׂא לָא הוּה צִיִּית עַד דִּיתַנּוּן לִיהּ כּוּפֵר בְּהַדִּיָּה בְּאַתְרִיָּה דְהֵהוּא בַר נֶשׁ דְאֲתַחֲיִיב קְטוּלָא וְתָב. דְכֶךָ אֹרְחֵי דְחוּיָא עִילָא וְתַתָּא, כִּיּוֹן דְאֲתִיָּהִיב לִיהּ רֶשׁוּ, לָא תָּב עַד דְאֲשֻׁלִים הֵהוּא דִינָא בִישָׂא דְאֲתִיָּהִיב לִיהּ רֶשׁוּ לְמַעְבַּד, אוּ דִיתַנּוּן לִיהּ בְּאַתְרִיָּה חֲיִיבָא אַחְרָא בְּכוּפְרָא. דְּהָא בְּרִיקְנִיָּיא לָא יְפוּק. כִּיּוֹן דְאֲתִיָּהִיב לִיהּ רֶשׁוּ.

אָמְרוּ לִיהּ, תִּינַח כָּל דָּא. הֵהוּא גּוּי דְאֲמַרְת דִּיהִבְתָּ לִיהּ כּוּפְרָא, בְּמָאִי יִדְעָת. אָמַר לוֹן, כִּיּוֹן דְמַלְלִית לְחוּיָא, הֵהוּא רוּחָא דְהוּה אֲזִיל לְקַבְלִיָּה וְלַחִישׁ לִיהּ דִּיתוּב לְאֹרְחִיָּה דְהָא אֲתַנְחַם הֵהוּא בַר נֶשׁ. דְלִיג הֵהוּא רוּחָא עַל אוּדְנִיָּה. (אודני ואמר לי).

תּוּוּהוּ חֲבֵרִיָּיא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, נִיחָךְ וְנַחְמִי, דְּהָא חוּיָא עֵבִד מָה דְעֵבִד. קָמוּ וְקָרִיבוּ גַבִּי חַד טִינְרָא בְּהֵהוּא בִי חֲקַל, אֲשַׁכְּחוּ לְהֵהוּא גּוּי דְמִית וְהֵהוּא נַחֲשׁ כְּרִיף עַל עַקְבִּיָּה וְלָא הוּה אַבְדִּיל מִנִּיָּה, וּבַתֵּר אֲתַפְרֵשׁ מְעַקְבִּיָּה וְסָלִיק עַל גְּרוּנִיָּה וְאֲכָרִיף תַּמָּן. וּמִתַּמָּן נַחִית עַל עַקְבִּיָּה, דְלָא הוּה מִתַּפְרֵשׁ מִנִּיָּה.

אֲשַׁכְּחוּ לִיהּ אַרְנַקִּי חַד מְלִיא דִינְרִין דְגָזִיל לְחַד יוּדָאִי בְּאַרְחָא וּמְחָא לִיהּ. נָטִל רַבִּי אֶלְעָזָר יַת אַרְנַקִּי. אָמַר, בְּרִיף רַחֲמָנָא דְבְּכוּלָא עֵבִיד שְׁלִיחוּתָא. תָּבוּ לְהֵהוּא אַתֵּר דְהוּוּ (א ל ע).

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (י ש ע י ה מ "ג) מֵאֲשֶׁר יִקְרָת בְּעֵינֵי נְכַבְּדָת וְאֲנִי אֶהְבַּתִּיךָ וְאֲתָן אָדָם תַּחְתֶּיךָ וְלֹאֲמִים תַּחַת נַפְשֶׁךָ. מֵאֲשֶׁר יִקְרָת, יִקָּר מִבְּעֵי לִיהּ, וְהִכִּי

איצטריך. מאשר אתה יקר בעיני, מהו יקרת. מכלל דאיהו מגרמיה אתייקר. אלא הכי הוא ודאי, דכל בר נש דאיהו בחיובא (ד"ש ע"ב) קמי קודשא בריך הוא בקדמיתא, הוא מזלזלא ותועבה (תו ע"ב א) קמי קודשא בריך הוא. ובתר דאימלך ותב מחוביה, השתא איהו אתייקר מגרמיה. וקודשא בריך הוא קארי עליה ואמר, מאשר יקרת בעיני נכבדת, את מגרמך יקרת.

בעיני נכבדת ואני אהבתיך. דהא לית רחימו לקודשא בריך הוא בהדי בר נש בהאי עלמא, אלא במאן דתב מחוביה. ועל דא אני אהבתיך. אבל מה אעביד דהא יהבית רשו לחויא לנזקא. דא הוא עיטא, ואתן אדם תחתיה. מאי איהו אדם דיהב קודשא בריך הוא תחותיה, ההוא אדם דאתי מעמא אחרא, דההוא חויא מדיליה ייכול, דכתיב ואתן אדם. אל תקרי אדם, אלא אדום. ולאמים דא הוא, לאום מלאום יאמץ, ודא זרעא דעשו דיהיב תחות נפשיה.

אדהו יתבי, הא האי יודאי דגזל ההוא גוי דקטל חויא, אתא באורחא לאי ועיף. ומגו תקיפו דשמשא עאל בההוא חקל ויתבי תחות אילנא חד, והוה מתרעם לקודשא בריך הוא, ומצדיק עליה דינא, ואמר. מאריה דעלמא, גלוי וידוע קמך דאנא לא חיישנא עלי ועל גופי ועל ממוני כלום, דהא בדינא אתעביד כל (מה) דאתעביד. אבל אבא ואימא סבין אית לי דלית לי במה אפרנס לון, ועל דא חיישנא.

ותו על כל דא, צרורא חדא דדינרין דהוה בההוא ארנקי דחד מסכנא למעבד חופה לברתיה ענייא. מה אעביד מארי דעלמא, על דא פאיבנא בלבאי יתיר.

בכה ואמר (תהלים קי"ט) משפטי ה' אמת צדקו יחדיו. דינין דמארי עלמא, קשוט אינון. אמאי אינון קשוט, בגין דצדקו יחדיו. דהא בשעתא דדינא דקודשא בריך הוא בעי למעבד (דינא), כמה מארי תריסין קיימין מהאי סטר ומהאי סטר ומצדיקין אלין באלין ומגיחין אלין באלין. פיון דצדקו אלין באלין ואסתכמן פחדא, פדין משפטי ה' אמת. אימתי צדקו יחדיו. פד מצדיקי כל בני דינא לעילא. ועל דא מארי דעלמא, על דא בכינא ולא על דידי.

שמע ר' אלעזר וחברייא וקמו לגביה. חמו יתיה דהוה יתיב תחות ההוא אילנא ואתקיפו ביה ונטלו יתיה לגביהון. אמר רבי אלעזר, (לא תדחל) זכאה קשוט, דאי לאו זכאה אנת, לא ירחיש לך קודשא בריך הוא ניסא רברבא כמה דעבד. בקדמיתא טול ארנקי דילך ותיזיל ותחמי מה דעביד קודשא בריך הוא בגינך.

אזל בהדיהו וחמא ההוא גוי מית וחויא הוה עביד ביה נוקמין והוה פריך על קדליה. אשתטח ההוא יודאי בעפרא ואודי ושבח למארי עלמא. וקם ונשיק ידוי

"זהר היומיו" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

דרבי אלעזר וחבריו. אמר לון השתא ידענא דקודשא בריה הוא ארחיש ניסא דא בגיניכו.

אבל רבנו, על אבא ואימא סבין דאית לי בכינא ועל מסכנא דיהיב לי צרורא. פתח הארנקי ואחמי לון צרורא וכן אחמי לון מחא דעבד ליה ההוא גוי. צלי רבי אלעזר עליה ואתסי.

קריבו לגביה דההוא גוי פמלקדמין, וחמו ההוא חויא דהוה עביד פדפקדמיתא. אמר רבי אלעזר, חויא כל מה דעבדת יאות עבדת. ותו דאחמית חילף וגבורתך ביה, ועבדת ביה נוקמין סגיאין. והא חמינן תלת זמנין ואחמית כל מה דעבדת. מכאן ולהלאה זיל ואתטמר במערתך, וגזרנא עלך דלא תנזיק לברייתא דעלמא. אתפרש ההוא חויא וכפף רישיה ואזל ליה.

אמר רבי אלעזר לההוא יודאי, טול עדאה דשנאך. דהא פיסא דדהבא אית ליה לגביה דשבק ליה בריה דההוא גוי לאבוי, ולא תיטול מדיליה כלום. וזיל לגביה גברא דדוף פלן, ותשכח דמיתא אתתיה. זיל לגביה והב ליה פיסא דדינרין דא, בגין דההוא גברא אית ליה ברא חד ושמעון שמייה והוא אזיל בסחורתא על ימא. ואינון בארבא, בריה דהאי גוי גנב ליה האי פיסא, ויהב ליה לההוא רשע. ואימא לההוא יודאי דיסליק פיסא דא לבריה, דלעגל ייתי לגביה, ויודי לקודשא בריה הוא דאחזר אבידתא למאריה. וכך עביד, נטל פיסא וסגיד קמיה דרבי אלעזר ונשיק ידוי, תוהו חבריו.

אמר רבי אבא, בכל אורחא דא איהו תוהא בכל מה דחמינן בך. והשתא איהו תוהא על תוהא, מהו דין. אמר להו, מלה דא, לאו בסימנא איהי, ולאו בחכמתא. אלא רוחא דילי אסתכל ואנא חמינא פאילו בעינא חמינא. תוהו כולהו חבריו, אזלו כולהו חבריו וההוא יודאי בהדייהו. עד דמטו לגביה חמוי. פיון דמטו לתמן, אשכחיהו לחמוי דהוה יתיב על גבי ערסוי ולעי באורייתא. בריה ברכתא רבי אלעזר, ובריכו חבריו ואיהו חדי בהדייהו:

סדר הלימוד ליום י אב [יום 305 בשנה]

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ירמיה י"ז) רַפְּאֵנִי ה' וְאֶרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשַׁעַה. כִּיּוֹן דְּאָמַר רַפְּאֵנִי ה', מָהוּ וְאֶרְפָּא. כִּיּוֹן דְּאָמַר הוֹשִׁיעֵנִי, מָהוּ וְאוֹשַׁעַה. כִּיּוֹן דְּאָסִיָּא מִסִּי, מָאן הוּא דְמַחֵי.

אֵלָּא (נ"א אמר רבי יוסי חמוי), כָּל אַסּוּתָא דְעֵלְמָא בִידָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֲבָל אֵית מְנַהוֹן עַל יְדָא דְשְׁלִיחָא וְאֵית מְנַהוֹן דְּלָא אַתְמָסְרוּ בִידָא דְשְׁלִיחָא. וְאֵינוֹן דְּאַתְמָסְרוּ בִידָא (ש"ה ע"א) דְשְׁלִיחָא אַסּוּתָא אֵינוֹן, אֲבָל לְזַמְנִין מִתְהַדְרִין. אֲבָל אֵינוֹן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מִסִּי, לָא מִתְהַדְרִין לְעֵלְמִין, וְעַל דָּא אַסּוּתָא דִילִיָּה אֵיְהִי אַסּוּתָא דְלִית בֵּהּ מְרַעָא כְּלָל. וּבְגִין כֵּךְ, רַפְּאֵנִי ה' וְאֶרְפָּא, וְדָא בְלָא קְטְרוּגָא כְּלָל. וְהִשְׁתָּא חֲבַרְיָא, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהֵב לִי אַסּוּתָא וְעֵשֶׂק לִי וְעַרְב לִי.

סָחוּ לִיָּה כָּל הַהוּא עוֹבְדָא תְּוֹהָה וּבְכַּה וְחַדִּי. אָמַר, חֲבַרְיָא נְדַרְנָא דְאֵיְהִי לְגַבְיָה וְאַתְתְּבַר בְּהַדְיָה, וְנוֹדִי וְנִשְׁבַּח לְמֵאֲרִי עֵלְמָא. חַדִּי בְּהַדְיָהוּ.

אָמְרוּ לִיָּה, בְּמֵאִי הוּיְתָא מִתְעַסֵּק. אָמַר לֹוֹן בְּפַרְשֵׁת בְּלָק הוּיְנָא מִתְעַסֵּק וְחַמִּינָא דְחַכְמָתָא דִילִיָּה, הוּהּ תְקִיף וְיִתִיר מִחַכְמָתָא דְבַלְעָם. חַכְמָתָא דְבַלְעָם רְגַעָא חֲדָא, חַכְמָתָא דְבַלָּק בְּכָל זַמְנָא. אֲבָל מִפְתַּחְוֹן כְּלָהוּ בִידוּי דְבַלְעָם הוּי, דְאֵיְהוּ הוּהּ שְׁלִים בְּפוּמָא. בְּלָק הוּהּ יַדַּע לְמַעַבְד חֲרָשׁוּי, וְלָא הוּהּ יַדַּע לְאַשְׁלָמָא בְּפוּמָא.

פָּתַח וְאָמַר, (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְגו'. הָאִי קָרָא (אֵית לַאסְתַּכְלָא בִיָּה) אוּקְמוּהָ. אֲבָל אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב מִחֲרָשׁוּי דְבַלְעָם וְאֵל תַּחַת מְקַסְמוּי דְבַלָּק.

תָּא חֲזִי, חִיךְ הוּוּ תְרוּיָהוּ דָא בְדָא בְעֵיטָא בִישָׂא לְקַבֵּל יִשְׂרָאֵל. אָמַר בַּלְעָם, יַעֲקֹב בְּבִיתָא דְלָבָן אַבָּא הוּוּ, וְנַחֲשׁ נַחֲשִׁין לְקַבְלִיָּה, וְיַכִּיל לִיָּה. אֲנָא אֲסַדְר נַחֲשִׁין לְקַבְלִיָּה. אָמַר בְּלָק, וְאֲנָא אֲסַדְר קַסְמִין לְשִׂמָּא דְאַקְרִי יִשְׂרָאֵל.

בְּהֵיָּא שְׁעָתָא נִפְק רֹוּחָא חֲדָא מִסְטְרָא דִיוֹסָף מְגוּ עֲנַפֵּי אֵילָנָא וְנָשִׁיב בְּאֵינוֹן נַחֲשִׁים וּבְטִיל לֹוֹן. וְהֵיָּינוּ דְאָמַר יוֹסֵף (בְּרַאשִׁית מ"ד) כִּי נַחֲשׁ יִנַּחֵשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי. מֵאִי אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי, בְּגִינִי אֵית אִישׁ דְנַחֲשִׁים יַבְטִיל לְבַנְיָיִכוֹ, בְּגִינִי אֵיְהוּ לְעֵילָא. וְהֵיָּינוּ אִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹנִי. אֵית אִישׁ לְעֵילָא דְנִפְק רֹוּחָא אַחֲרָא מְגוּ אֵילָנָא דְלַתְתָּא וְנָשִׁיב בְּהֵהוּא קַסֵּם וּבְטִיל לֹוֹן.

וְהֵיָּינוּ קַסֵּם עַל שְׁפַתֵי מְלָךְ. מָאן מְלָךְ דָּא, אֵילָנָא דְלַתְתָּא. כְּדִין אַתִּיב בַּלְעָם וְאָמַר, כִּי לָא נַחֲשׁ בִיעֲקֹב וְלָא קַסֵּם בִּישְׂרָאֵל, וְתְרוּיָהוּ הוּוּ בְתַרִּין סְטְרִין אֵלִין.

כי אתך אני, לא הוּו יומין מן יומא דאתבריה עלמא דאיצטריך הכי למהוי קודשא בריך הוא בהדייהו דישראל, כההוא זמנא דבעא בלעם לשיצאה לשנאיהון דישראל מעלמא. ועל דא אמר קודשא בריך הוא, בלעם בעא לשיצאה לכו מעלמא, אבל אנא לא אעביד הכי. (ירמיה ל) כי אעשה כלה בכל הגוים אשר תדחתיה שמה ואותך לא אעשה כלה.

דאילו ייתון כל בני עלמא, לא יכלון לשיצאה לכו מעלמא. אתא לבן בקדמיתא ובעא לאעקרא ליה ליעקב בלחודוי מעלמא, אתא קודשא בריך הוא ואגין עליה. דכתיב (בראשית ל"ג) השמר לך פן תדבר עם יעקב משוב עד רע. אתא פרעה ובעא לשיצאה לון מעלמא, אתא קודשא בריך הוא ואגין עלייהו דכתיב, (שמות א) וכאשר יענו אותו פן ירבה וכן יפרוץ. אתא המן ובעא לשיצאה לון, אתא קודשא בריך הוא ואגין עלייהו ואתיב כלא על רישיה. וכן בכל דרא ודרא קודשא בריך הוא אגין עלייהו דישראל תדיר.

וישראל אמרי (איכה ג) חסדי יי כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. כי לא תמו מבעי ליה, אלא חסדי יי בכל דרא ודרא הוּו בסעדן, כי לא תמנו ולא אשתצינא. מאי טעמא, דלא אתמנעו רחמיו מינן, דכתיב כי לא כלו רחמיו.

תא חזי, מה כתיב בקדמיתא, וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור. ולבתר כתיב, וילכו זקני מואב וזקני מדן. הוּה ליה למימר ויבאו המלאכים, מאי טעמא דקא שני מלה ממאי דקאמר בקדמיתא.

אלא הוּו רשע דבלק חפים הוּה בכל דרגין דלעילא אינון דקשרין קשרין למעבד בהו חרשין וקסמין, וכל אינון דרגין עילאין (מנייהו) מלייהו, דבהו כפין לדרגין תתאין.

אמר ליה, בכל זמנא דאנון חרשין וקסמין ונחשין אית לן דרגין ידיעאן ומלאכין ידיעאן דאשתמודען לגבי חרשין וקסמין. אבל מכאן ולהלאה אית לך לעיינא באתר אחרא עילאה.

כתב ליה שמהן אחרגין באינון דרגין קדישין, והכי אורחיהו דקסמין וחרשין, ידעי אינון דרגין דהוּו קסם שרייא עלייהו. ועבדין חרשייהו ואומאן לון בדרגין אחרגין עלאין מנייהו, ועבדין מה דעבדין.

שלח ליה הכי, עמא דא, לאו קשרא דילהון כשאר עמין דעלמא, אבל קשרא דילהון באתר אחרא עילאה מתקשרן לעילא מכל דרגין.

כתב ושלח ליה פיפוסא ופטרונא דתריסר נשיבין (נשיאן) דסחרן גלגלי רתיכא דכורסייא קדישא. אמר ליה, אי תסתפל, בהני תסתפל. בגין דהני תריסר

דמתקשרין בי”ב שבטין. ואי בהגי תעביד חרשין, בדיוקנא דילהון לתתא דאינון י”ב שבטין וי”ב דגלין פרישין, ניכול להו ונגיח בהו קרבא ונעקר להו מעלמא. והיינו וישלח מלאכים. ודאי הדא הוא דכתיב, וקסמים בידם. פיפוסין דמלאכין קדישין הוו אתיין בידייהו. ואיהו לא ידע דכל דרגין עלאין בידא דקודשא בריך הוא אינון. מה חשיב בלק, חשיב דעמא דישראל אתמסרו למלאכין פשאר עמין דעלמא. ועל דא פתב שמחן דאלין מלאכין תריסר, ושלח ליה. והיינו וישלח מלאכים.

אמר ליה, תא חזי, כל דרגין דאינון מתקשרין קשרין (ש”ה ע”ב) לתברא עמא דא, מסטרא דצפון אינון. ומסטרא דצפון זמינין למנפל ושולטנו דחרשין דילן בסטרא דצפון אינון. השתא ניכול לאגחא בהון קרבא דהא תריסר אלין (דאינון) מתקשרין בהו, ומסטרא דצפון שריין לממני.

והואיל ומשמאלא שריין תוקפא דילהון, אתחלש ואתבר. בגין דכל תוקפא דילהון להווא סטר איהו. מהו דקאמר דכתיב (דברי הימים ב ד) עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה, מצפון שארי לממני. אמר הא תוקפא דילן מצפון איהו ואינון ארבעים חסר חד, דרגין תקיפין מפרזלא ונחשא ותחותיהו לית לון חושבנא. ועל דא ניכול לאגחא קרבא ולא תגרא בהו.

וקודשא בריך הוא לא עביד הכי, דלא שביק לון למלאכים ולא לחילי שמיא. אלא לקודשא בריך הוא בלחודוי. וכל מלאכין רברבין ושלטונין, פלג על כל שאר עמין. וכד אתו ישראל, נטיל לון איהו בלחודוי ואחסין לון בתוקפא בגופא דאילנא ולא שבק לון בידא דמלאכין, ולא בידא דממנן ורברבין דעלמא. דכתיב (דברים ל”ב) בהנחל עליון גוים וגו’. ואלין י”ב תחומין מתחמן בד’ סטרי עלמא. לבתר דבדר ענפין וטרפין, נטל לישראל ואחסין לון בתוקפא דגופא דאילנא. דכתיב, (דברים ל”ב) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

אמר רבי אלעזר, כמה יאות ושפיר האי. זכאה אורחא דילן. וכמה מילין עלאין קדישין רוחנא לון וחמינא. ההוא יודאי הוה תמן לקמיייהו. אמר לון, רבנן, כל מילין אלין, כמה טבאן. ומילין עלאין קדישין גינהו. מאי דכתיב בתריה, ימצאהו בארץ מדבר ובתוהו ילל ישימון וגו’.

אמרו ליה, אי ידעת ביה מלה, אימא. דהא אוקמוה באברהם, דאשכח ליה קודשא בריך הוא בארעא דפלחי עבודה זרה ולא הוה ידעי במהימנותא דקודשא בריך הוא. אלא פולהו הוה טעאן בתר עבודה זרה, וקם אברהם ופרח בינייהו ענפא חדא שלים, קדם מארי דעלמא. ואשכח ליה תמן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

מה עבד קודשא בריך הוא, נטל ליה לההוא ענפא, ואעקר ליה מתמן ואשרי ליה, ואשתדל. ושתל ליה בארעא אחרא. דכתיב (בראשית י"ב) לך לך מארצך וגו'. ועביד מניה עמא קדישא. ודא היא מציאה דאשכח קודשא בריך הוא בעלמא בארעא, דלא מהימני ביה בקודשא בריך הוא ולא ידעי מאן איהו.

אמר ההוא יודאי שפיר הוא, ויאות מלה דא. אבל אית לשאלא, אי אברהם הוה דייקנא דאיצטריך. ותו דהא קרא, לא אוכח על אברהם כלל ולא אדכר לאברהם כלל, ולא ליצחק, אלא ליעקב בלחודוי. דכתיב פי חלק ה' עמו יעקב וגו', ובתריה כתיב, ימצאהו וגו'.

אמר רבי אלעזר, עם כל זה לא קשיא הכא. דהא אברהם אשכחן דנפק מגו פלחי עבודה זרה. והכא אף על גב דיעקב אדכר, הוא על אברהם. ולית פירוכא כלל במלה דא. אבל אי ידעת מלה או חדושא אימא: (עד כאן מההשמטות)

השלמה מההשמטות (סימן יא)

פתח ואמר ההוא יודאי (בראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וגו'. מאן ארץ, תהיא דאשתמודע עילאה ותתאה. היתה תהו, מאי תהו. דא קו ירוק דאקיף כל עלמא ואיקרי קו תהו. דכתיב (ישעיה ל"א) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו. בהו, כמה דתנינו, אבנין מפולמות דמשתקען גו תהומי ומנהון נפקי מיין.

השתא אית למנדע. תהו דאיהו קו ירוק, מאן תהו (הוא) קו ירוק, אלא אשכחן בספרא דאסיא דקרטינאה ויודאן דקסרי שמייה, וקראן שמייה אסיא קרטינאה. בגין דהוא רב על כל אסיין ויקירא בחכמתא. והכי אמר (אמרי) בלשון פרסי לבר נש יקירא. והוא אמר, והארץ היתה תהו, מאי תהו, איהי קו ירוק דאסחר עלמא. ומאן איהו קליפא דאגוזא ודא איהו קליפה דלבר דאיהו ירוק.

לגו מניה בהו, ואינון אבנין מפולמות דמנהון נפקי מיין. מן תהו אתמשכאן עור ובשר. מן בהו אתמשכו גרמי לגו מניה. וחשף, דא משיכו דאתמשף מניה עמא דעשו. ואי תימא מאן תהו. הרי (הכי) הוא ודאי, דהא חשף מניה תלייא. אלא אינון אבנין מפולמות, עאלו באמצעיתא דמניה אתמשכאן גרמי כמה דאתמר. וחשף משיכו דקיק, דמניה אתמשף עשו.

ורוח אלהים דא מוחא דאגוזא, דמתמן אתמשף יעקב שלימא, כגוונא דאגוזא דא. רזא דכתיב (יחזקאל א) והנה רוח סערה באה מן הצפון, לקבליה דתהו. לגו מניה, ענן גדול, לקבליה דבהו. לגו מניה, ואש מתלקחת, לקבליה דחשף. לגו מניה, ונגה לו סביב, לקבליה דרוח אלהים.

ומתוכה כעין החשמל, לגו מפלא. לקבליה מרחפת על פני המים. דא רוחא דאימא עילאה, דקא מרחפת על כלא. ויעקב שלימא איהו, ודא מוחא דאגוזא וקודשא בריך הוא ימצאהו בארץ מדבר, ודאי. לבתר עבד קודשא בריך הוא דכל אינון קליפין יהון כולהון משתעבדן ליה.

עד הכא הוה כתיב בההוא ספרא (דאסיא) דקרטינאה אסיא. לבתר הוה רשים בהאי קרא, כל נטורא דאיצטריך אסיא, חכים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה אסירי דמלכא, למפלח למארי עלמא. דכד אזיל אסיא חכים לגביה, ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון. מרעין דשריין עליה אשכח ליה (ש"ו ע"א) באסירי דמלכא.

אי תימא הואיל וקודשא בריך הוא יפקוד לתפשא ליה דלא ישתדל בר נש אבתריה, לאו הכי. דהא דוד אמר (תהלים מ"א) אשרי משכיל אל דל וגו' ודל הוא דשכיב בבי מרעיה. ואי אסיא חכים הוא, קודשא בריך הוא יהב ליה ברכאן לההוא דישתדל ביה. וההוא אסיא ימצאהו בארץ מדבר, בבי מרעיה שכיב.

ובתהו ילל ישימון, דאינון מרעין דחקין ליה. מאי איצטריך ליה למעבד יסובבנהו, יסובב סיבוב וייתי עילות בגין דימנע מניה אינון מלין דנזקין ליה, יקיו ליה, ויפוק מניה דמא בישא.

יבוננהו, יסתכל ויבין, ההוא מרעא ממה הוי. ויסתכל בגין דלא יתרבי עלוי וימאך ליה. לבתר יצרנהו כאישון עינו, בגין דיהא נטיר כדקא יאות באינון משקין, באינון אסוותא דאצטריכו ליה. ולא יטעי מנייהו, דאלמלי יטעי אפילו במלה חדא, קודשא בריך הוא חשיב על אסיא כאילו שפיך דמא וקטליה.

בגין דקודשא בריך הוא בעי דאף על גב דההוא בר נש איהו בי אסירי דמלכא, דישתדל בר נש עליה ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי.

והוה אמר הכי, קודשא בריך הוא דן דיני בני עלמא לעילא, הן למות, הן לשרושי, הן לעקור, הן לענוש נכסין. מאן דאתחזי לענוש נכסין, נפיל בבי מרעיה ולא יתסי, עד דעבר כל מה דאתגזר עליה. כיון דאתענש בממוניה, ויהיב ליה כל מה דאתגזר עליה, איתסי ונפק מבי אסירי. ועל דא איצטריך לאשתדלא עליה, דיתן עונשא ויפוק.

מאן דאתחזי לשרושי, יתפסון ליה, ויהבי ליה בבי אסירי. עד דישתרש מפלא. ולזמנין דישתרש משייפוי, או מחד מנייהו, ולבתר יפקון ליה מבי אסירי.

מאן דאתחזי למות, הכי הוא, דאילו יתן כל כופרא וכל ממונא דעלמא לא ישתויב. ועל דא איצטריך לאסיא חכים לאשתדלא עליה, אי יכיל למיהב ליה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אסוותא מן גופא, יאות. ואי לאו, יתן ליה אסותא לנשמתי וישתדל על אסוותא דנשמתא. ודא הוא אסיא דקודשא בריך הוא ישתדל עליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

אמר רבי אלעזר, עד השתא לא שמענא מאסיא דא ומספרא דא, בר מזמנא חדא. דאמר לי טייעא חדא דשמע לאבוי, דאסיא חד הוה ביומוי. דכד הוה מסתכל בבר נש כד איהו בבי מרעיה, הוה אומר, דא חי ודא מית. והוה אמרין עליה, (דהוא הוה זכאה), דחיל

חטאה. וכל מאן דלא יכיל למדבק גאצ"ל למזבן] מה דאיצטריך, איהו הוה קני ליה ויהיב מדיליה. והוה אמרין, דלית חכים בעלמא כגיניה. ובצלותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידוי, וכדומה לן, דא הוה ההוא אסיא. אמר ההוא טייעא, ודאי ספרא דיליה בידי איהו, דקא יריתנא מאבי אבא. וכל מלוי דההוא ספרא, בלהו אתייסדן על רזין דאורייתא ורזין סתימין אשכחנא ביה.

ומילין דאסוותא דאיהו אומר דלא יאות למפעל לון, בר מאן דאיהו דחיל חטאה. ואינן ממה דהוה עביד בלעם דהוה לחיש על מרע, והוא אמר בפומיה, ואתסי מיד. וכלהו בריר לון בההוא ספרא.

ואמר, דא אסור ודא מותר למאן דדחיל חטאה, בגין דמרעין סגיין אומר, דתלייא אסוותא דילהון בלחישו דפומא, ואינן מסטרא דנחש, ומנהון מסטרא דקסם. וכל אינן דאסור לומר בפומא ואסור למעבד בעובדא, הוה אומר. עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאיצטריך לומר כן, ולנדויי בנדוי ובשממתא על ההוא מרע, ואיהו תוהא סגי לגבן. חדי רבי אלעזר וחדו חברייה.

אמר רבי אלעזר אי האי ספרא הוה לגבן, נחמי מאי איהו. אומר, אנא אמסר במסירה על מנת לאחואה (לאחואה) לבוצינא קדישא. ותנינן, אומר רבי אלעזר, ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי, ואשכחנא ביה נהורין עלאין. כד מטינא לאינן רזין דהוה מבבלעם תוהנא.

יזמא חד לחישנא באתר חד, והוה אתוון סלקן ונחתן. עד דחמינן בחלמא ואמר לי, מה לך למיעל בתחומא דלאו דילך. אתערנא ואבאיש קמאי על רזין סתימין דהוה תמן, שדרנא לההוא יודאי ויהיבנא ליה ספרא. וברזין דבלעם אשכחנא מאינן שמהן דמלאכים דשדר ליה בלק, ולא הוה מתסדרן על תיקונייהו.

אבל כמה זיני אסוותא אשכחנא ביה דקא מתתקני על תקוני אורייתא ורזין סתימין דיליה. וחמינא דאינן בחסידותא וצלותין לקודשא בריך הוא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה - [חודש אב]

וְאִי תִימָא דְהוּה עֵבִיד אַסְוּוֹתָא בְּפִסְוִקֵי דְאֹרִייתָא, חֶסֶד וְשְׁלוֹם. אֵלָּא הוּה אָמַר
רְזִין דְאֹרִייתָא, וְעַל הַהוּא רְזָא אִפִּיק רְזִין דְאַסְוּוֹתָא, דְלֹא חֲמִינָא פְּהֵהוּא גּוֹוֹנָא
לְעֵלְמִין. אֲמִינָא, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְאַחֲכִים לְבְנֵי נְשָׂא בְּחֻכְמָתָא דְלְעִילָא. וּמֵאִינוּן
מְלִין דְבַלְעִים נְסִיבְנָא. וְחֲמִינָא בְּהוּ, דְלֹא הוּה בְּעֵלְמָא חֲכִים בְּחַרְשִׁין פְּגִינִיה.
אֲמִינָא, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְבְטִיל מְעֵלְמָא חַרְשִׁין דְלֹא יִטְעוּן בְּנֵי נְשָׂא מִבְּתַר דְחַלְתָּא
דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. ע"כ: (עד כאן מההשמטות)

סדר הלימוד ליום יא אב [יום 306 בשנה]

אמר רבי אלעזר, בלעם חייבא מאן קטיל ליה, והיך אקטיל. אמר רבי יצחק, פנחס וסיעתיה קטלוהו. דכתיב, (במדבר לא) הרגו על חלליהם. ותנינן, בקרתא דמדדן הוה עביד בחכמתא דחרשוי, דטאסין באורא הוא ומלכי מדדן. ואלמלא ציץ דקדושא, וצלותא דפינחס, דאפילו להון על קטילייה, הדא הוא דכתיב על חלליהם. וכתיב (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בחרב. אמר ליה רבי אלעזר, כל דא ידענא.

אמר רבי שמעון, אלעזר, כל מלוי דבלעם חייבא, תקיפין אינון, והא אוקמוה חברייה, דכתיב (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, ואמרו, בישראל לא קם אבל באומות העולם קם, ומנו. בלעם, והא אוקימנא מלה, משה לית דכוותיה, בכתרין עלאין. בלעם לית דכוותיה, בכתרין תתאין. דא בסטרא דקדושה, ודא בסטרא דשמאלא. ואי כל דא הוה בידיה, וכל כך תקיף בחכמתא, גבר דישבח גרמיה בחילא תקיף, דכתיב ואנכי אקרה פה, אעקר לכה מהאי היאך יכילו לקטלא ליה.

אלא בספרא דחכמתא דשלמה מלכא הכי אמר, תלת סימנין אינון. סימן לעברה, ירקון. סימן לשטות, מלין. סימן דלא ידע כלום, שבוחי. ודא אכרע לשאר, שוטה בכל עבירות, כלא אית ביה.

והא כתיב (משלי כז) יהללך זר ולא פיך, ואם לא זר. פיך. לאו הכי. אלא אי לא הוי מאן דאשתמודע לך, אפתח פומך למללא באורייתא, ולאודעא מלי קשוט באורייתא. וכדין פתיחו דפומך באורייתא, ישבחון מילך, וינדעון מאן אנת, דלית מלה בעלמא דישתמודעון ליה לבר נש, אלא בזמנא דאפתח פומיה. פומיה הודע לבני נשא מאן הוא.

דף קצ"ד ע"א

ההוא רשע דבלעם, שבוחי משבח גרמיה בכלא. ועם כל דא, גניבו דדעתא קא גניב, ואסתלק במלוי. במלין זעירין, הוה עביד רברבין. מה דאמר על אינון דרגין מלין מסאבין הוה אמר, וקשוט אמר. אבל ההוא רשע הוה אמר ומשבח גרמיה בארץ סתים, ואסתלק במלוי, דכל מאן דהוה שמע, חשיב דאסתלק על כל נביאי עלמא, דכתיב שומע אמרי אל ויודע (דף קצ"ד ע"א) דעת עליון. מאן גבר

בְּעֶלְמָא, דְּהוּוּ שְׁמַע מְפּוּמִיָּה מְלִין אֱלִין, דְּלֵא חָשִׁיב דְּלִית בְּעֶלְמָא נְבִיאָה מְהִימְנָא כְּגִינִיהָ.

וְקָשׁוּט הוּוּ, וְהָכִי הוּוּ. נְאֻם שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָכִי הוּוּ. וְיֹודַע דַּעַת עֲלִיוֹן הָכִי הוּוּ. וְהוּוּא רְשַׁע הוּוּ אֲמַר עַל דְּרַגִּין דְּאֲתַדְּבַק בְּהוּ, שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה דְּאִיהוּ בְּסֻלְיָקוּ עֲלָאָה.

וְהָכִי אֲמַר, שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הָאֵל לֹא פְתִיב, דְּהָא (תהלים יח) הָאֵל תָּמִים דְּרַכּוּ. אֲבַל סֵתָם אֵל, אֵל אַחַר אִיהוּ. (שמות לד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, מְלָה זְעִירָא אִיהִי. וְדַמִּי לְמֵאן דְּלֵא יָדַע, דְּאִיהוּ רַב וְעֲלָאָה. שׁוֹמֵעַ אֲמַרִי אֵל, הֵהוּא דְּאֲקָרִי אֵל אַחַר, דְּכַתִּיב כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחַר.

וְיֹודַע דַּעַת עֲלִיוֹן, עַל כָּל דְּרַגִּין דְּמִסְאָבוּ, אֵינּוֹן דְּמִנְהִגִי אַרְבָּא דִּימָא וְסַעְרָא. אַרְבַּעִין חֹסֵר חַד אֵינּוֹן. וְהוּוּא רַב חַחֻבְל, דְּכֻלְהוּ מִתְנַהֲגִי עַל יְדוּי, אִיהוּ עֲלִיוֹן עַל כְּלָהוּ. בְּדָא הוּוּ מִתְדַבֵּק הֵהוּא רְשַׁע, וְאֲמַר דְּהוּוּ יָדַע דַּעַת עֲלִיוֹן, דְּרַגָּא דְּאִיהוּ עֲלִיוֹן עַל כְּלָהוּ מִנְהִגִי אַרְבָּא. מֵאן שְׁמַע הָכִי דְּלֵא אֲתַבְּהִיל בְּדַעַתִּיהָ, וְיִימָא דְּלֵא הוּוּ כְּגִינִיהָ בְּעֶלְמָא. אֵלָא הֵהוּא רְשַׁע מְשַׁבַּח גְּרַמִּיָּה בְּאַרְחַ סֵתִים וְאֲמַר מְלִי קָשׁוּט, וְגִנִּיב דַּעַתָּא דְּבִנֵי עֲלָמָא.

אֲשֶׁר מִחֻזָּה שְׂדֵי יְחֻזָּה, מֵאן דְּשְׁמַע דָּא, חָשִׁיב דְּהוּוּ חָמִי מַה דְּלֵא חָמִי אַחְרָא בְּעֶלְמָא. מִחֻזָּה שְׂדֵי, דָּא עֲנַפָּא חֲדָא, מֵאֵינּוֹן עֲנַפִּין דְּהוּוּ נְפַקִין מִשְׂדֵי. וְלִמָּה. דְּבַחְכְּמָתָא דָּא, אַחְזִי תִלְת, לְקַבֵּל שׁ' דִּשְׂדֵי, לְקַבֵּל תִּלְת עֲנַפִּין דְּבִיָּה, וְאַחְזִי תְרִין נְבִיאִין, בְּדֵי עֲרֻבוֹת, דְּתַמְכִין בֵּיה. לְקַבֵּל ע' תְרִין עֲנַפִּין דְּעֵינָא בִישָׂא, לְסַתְמָא לֹון. כִּד אֲתָא בְּלָק, אֲמַר אֲנָא אֵיכּוּל לֹון. עֲמַלְק בְּהַדִּי חֲכְמָתָא דָּא אֲתָא לְגַבְיִיהוּ, וְיִכִּיל לֹון.

וְשֹׁדֵר לְבַלְעָם, וְאֲמַר לִיָּה, אֲנָא תְרִי אֲתוּוֹן דְּעַמְלָק אִית בִּי, דְּאֵינּוֹן ל'ק, דְּאֵינּוֹן סִיּוּמָא דְּעַמְלָק. אֲנָא לִי ל'ק, וְעַמְלָק ל'ק, לִי סִיּוּמָא, וּבְךָ שִׁירוּתָא ב'ל. אֲמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָכִי אֵימָא שִׁירוּתָא דְּבָלָק ב'ל, וְשִׁירוּתָא דְּבַלְעָם ב'ל, שִׁירוּתָא דְּבָלָק הוּוּ בִיָּה בְּבַלְעָם. וְסִיּוּמָא דְּעַמְלָק, הוּוּ בִיָּה בְּבָלָק, וְסִיּוּמָא דְּבַלְעָם, הוּוּ שִׁירוּתָא דְּעַמְלָק.

וְאִי תִימָא דְּלֵא נִיכּוּל לְהוֹן, בְּגִין דְּחַרְשֵׁיא דְּרַבְּהוֹן מִשָּׂה, דְּהוּוּ פְּשִׁיט יָדִיָּה, הָאִי יָדָא אִית בְּאֱלִין רַבְּרִבִין, דִּיכְלִי בְּחַרְשִׁין לְאֲתַתְקַפָּא יְתִיר. וְהֵינּוּ דְּכַתִּיב וְקָסָמִים בְּיָדָם, בְּיָדֵיהֶם לֹא פְתִיב, אֵלָא בְּיָדָם, יָדָא לְקַבֵּל יָדָא, הָכִי שְׁדֵר לִיָּה בְּלָק לְבַלְעָם.

וּלְהַכִּי מַחֲזֵה שְׂדֵי כְּדַאמְרָן, וְלְהַכִּי אֲתַעְנָשׁוּ, וְאֲתַעְנָשׁוּ לְעֵילָא, וְאֶקְרוּן מַחֲזֵה, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (מלכים א' ז) וּמּוּל מַחֲזֵה אֵל מַחֲזֵה. עֲנָפָא דְנַפְק מִתְּמָן. וּמֵאֵן תְּהוּא מַחֲזֵה עֲזָא וְעֲזָאל, דְּאֵינּוֹן נוֹפֵל וּגְלוּי עֵינָיִם, וְאֵיהּוּ מַחֲזֵה שְׂדֵי, דְּהוּה חֲמָא נוֹפֵל וּגְלוּי עֵינָיִם.

אֵן הוּה בְּלָעַם בְּהֵיִא שְׁעָתָא. אִי תִימָא בְּמִדְיָן, הָא פְתִיב וְעָתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי. אִי אֲזַל לֵיה, מֵאֵן יִהְיֶיה בְּמִדְיָן. אֲלָא הֵהוּא רְשָׁע, כִּיּוֹן דְּחֲמָא דְנַפְלוּ מִיִּשְׂרָאֵל כִּי אֲלָף עַל עֵיטוּי, אֲתַעֲפֵב תְּמָן וְהוּה בְּעֵי מַנְיִיהוּ אֲגְרוּי. וּבְעוּד דְאֲתַעֲפֵב תְּמָן, אֲתָא פְנַחַס וּרְבַרְבְּנִי חֵילָא לְתַמָּן.

כִּיּוֹן דְּחֲמָא לְפְנַחַס, פְּרַח בְּאֹיֶרָא, וְתִרִין בְּנוֹהֵי עַמִּיָּה, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְּרוֹס. וְאִי תִימָא, הָא מִיתוּ בְּעוּבְדָא דְעַגְלָא, דְּהָא אֵינּוֹן עֲבָדוּ. אֲלָא הָכִי הוּה וְדָאִי, וְדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות לב) וַיִּפּוֹל מִן הָעַם בַּיּוֹם הַהוּא כְּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ. וְכִי לֹא הוּוּ יַדְעֵי חוֹשְׁבְנָא זְעִירָא דָא, וְהָרִי כְּמָה חוֹשְׁבְנִין אַחְרַנִּין, רְמָאִין עֲלָאִין וּרְבַרְבְּנִין, יַדְעֵי קָרָא לְמַמְנִי, וְהִכָּא כְּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ. אֲלָא אֵינּוֹן בְּנוֹי דְּבְלָעַם, יוֹנוֹס וְיוֹמְבְּרוֹס, דְּהוּוּ שְׁקָלִי כְּשֶׁלֶשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ.

אֲלָא הֵהוּא רְשָׁע, כֹּל חֲרָשִׁין דְּעֲלָמָא הוּה יַדְעֵי, וְנָטַל אוּף הָכִי חֲרָשִׁין דְּבְנוּי, דְּהוּוּ רְגִילִין בְּהוּ, וּבְהוּ טָאֵס וְאֲסִתְּלַק. פְּנַחַס חֲמָא לֵיה, דְּהוּה בְּרַשׁ בְּרַשׁ חַד טָס בְּאֹיֶרָא, וְהוּה מְסִתְּלַק בְּאֹיֶרָא מְעֵינָא, רְמָא קָלָא לְבְנֵי חֵילָא, אֲמַר אֵית מֵאֵן דִּידְע לְמַפְרַח אֲבִתְרִיה דְּהֵהוּא רְשָׁע, דְּהָא בְּלָעַם אֵיהּ, חֲמוּ לֵיה דְּהוּה טָאֵס.

דף קצ"ד ע"ב

צִלְיָה בְּרִיה דְּשַׁבְטָא דְדָן, קָם וְנָטַל שְׁלֹטְנוּ דְשְׁלִיט עַל חֲרָשִׁין, וּפְרַח בְּתִרִיה. כִּיּוֹן דְּחֲמָא לֵיה הֵהוּא רְשָׁע, עֲבַד אֲרַחָא אוּחְרָא בְּאֹיֶרָא, וּבְקַע חֲמָשׁ אוּרִין בְּהֵהוּא אֲרַח, (דף קצ"ד ע"ב) וְאֲסִתְּלַק וְאֲתַכְּסִי מְעֵינָא, כְּדִין אֲסִתְּפֵן צִלְיָה בְּתִרִיה שְׁעָתָא, וְהוּה בְּצַעֲרָא דְלֹא הוּה יַדְעֵי מַה יַעֲבִיד. רְמָא לֵיה קָלָא פְנַחַס וְאֲמַר, טוּלָא דְתַנְיִנְיָא דְרַבְעִין עַל כֹּל חוּיִין, הַפּוּךְ בְּמִזְיִיךְ. מִיַּד יַדְעֵי וּגְלוּי הֵהוּא אַחְרָא, וְעָאל לְגַבִּיָּה. מִיַּד אֲתַגְלִי, וְנַחְתוּ תְרוּיִיהוּ קַמִּיָּה דְפְנַחַס.

תָּא חוּי, הֵהוּא רְשָׁע כְּתִיב בֵּיה וַיִּלְךָ שָׁפִי, דָּא הוּא עֲלִיּוֹן דְּדַרְגִין דִּילֵיה, חוּיָא דְכוּרָא. צִלְיָה נָטַל תְּרִין, דְּכַר וְנוֹקְבָא. וּבְהֵהוּא שְׁלִיט עֲלֵיה, בְּגִין דְשְׁלֹטְנוּ דְשְׁלִיט עֲלֵיָּיהוּ נָטַל, וְאֲתַכְּפִיין קַמִּיָּה. וְדָא הוּה (בראשית מט) שְׁפִיפּוֹן עֲלֵי אֲרַח. עַל הֵהוּא אֲרַח, דְּעֲבַד הֵהוּא רְשָׁע, דְּכְּתִיב (בראשית מט) יְהִי דָן נַחֲשׁ עֲלֵי דְרָךְ, דָּא שְׁמִשׁוֹן. שְׁפִיפּוֹן עֲלֵי אֲרַח, דָּא צִלְיָה.

הנושך עקבי סוס, דא עירה, דהוה בהדיה דדוד, דהוה אתי מדן, ובגיניה, תליא גבורתיה בדוד, דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרכב. ויפול רוכבו. אחור, דא שריה, דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן, וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר עמין. וכד דא יקום, כדין מחכא לפורקנא דישראל, דכתיב (בראשית מט) לישועתך קויתי יי. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אבל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמוה. ועל דא אתא קרא ואוכח.

כיון דנחת ההוא רשע לקמי פנחס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישין עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשמא, דלא אתחזי האי, לאדכרא עליה קדושה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתיה, ותתפליל במלין דדרגין קדישין, ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא מית, עד דנטל חרבא דהוה תקין (ס"א חקיק) עלוי חויא מהאי סטרא, וחויא מהאי סטרא. אמר ליה פנחס, בדיליה טול (ב"א קטול ליה), ובדיליה ימות. כדין קטל ליה, ויכיל ליה. דכף ארחוי דההוא סטרא, מאן דאזל אבתראה, בה ימות, ובה תפוק נשמתיה, ובה תתפליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא עלמא, ולא אתקביר לעלמין. וגרמוי פלהו אתרקבו, ואתעבידו כמה חויין מזוהמין, מנזקי שאר בריין, ואפילו תולעתין דהוו אכלי בשריה, אתהדרו חויין.

אשכחנא בספרא דאשמודאי, דיהב ליה לשלמה מלכא, דכל מאן דהוה בעי למעבד חרשין תקיפין סתימין דעינא. אי ידע טנרא דנפל תמן בלעם, ישכח מאינון חויין דהוו מגרמוי דההוא רשע, אי יקטיל חד מנייהו, רישא דיליה ביה יעביד חרשין עלאין, בגופא דיליה חרשין אחרנין, בזנבא דיליה חרשין אחרנין. תלת זיני חרשין, אית בכל חד וחד.

מלכת שבא פד אתת לגבי שלמה, מאינון מלין דשאלת לשלמה, אמרת, גרמא דחויא דתלת חרשין במה נתפס. מיד (מלכים א י) לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד לה, איהי שאילת על דא, והות אצטריכת לאינון חויין. ולא יכילת לנטלא חד מנייהו. מה אתיב לה מלין דהוו בלבה. כך אודע לה, דכתיב ויגד לה שלמה את כל דבריה. אינון חויין, לא יכלין לון כל בני עלמא, בר ממלה דרוא חדא, ומאי איהו. שכבת זרע רותחת.

ואי תימא מאן יכיל. אלא, בשעתא דההוא שכבת זרע אפיק בר נש, פד איהו בתיאובתא, אפיק לה לשמא דההוא חויא, ברעותא דתיאובתא. פד נפיק

בְּרִיתָחוּ, בְּטָלִי לִיה מִיַּד בְּלְבוּשָׁא חֲדָא, וְהָהוּא לְבוּשָׁא זְרָקִין לְגַבֵּי חוּיָא, מִיַּד כְּפִיָּה רִישִׁיָּה, וְתַפְסֵן לִיה, כְּמָה דְתַפְסִים תְּרַנְגוּלָא דְבֵיתָא. וְאִי בְּכָל מְאֵנִי קְרַבִּין דְּעַלְמָא, יִגְחֹן בְּחַד מְנִיָּהוּ, לֹא יִכְלִין לִיה. וּבִהָא, לֹא אֶצְטְרִיךְ בַּר נָשׁ בְּעַלְמָא מְאֵנִי קְרַבָּא, וְלֹא מְלָה אַחְרָא וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּהוּ דְּהָא כְּלָהוּ אֶתְפַּפִּין לְגַבֵּיָּה. כְּדִין אֶתְדַבְּקוּ אֵינּוֹן מְלִין בְּלַבְבָּה, וְתֵאִיבַת לְהָאִי.

דף קצ"ה ע"א

מְכָאן וְלַהֲלָאָה אֶלְעֹזֵר בְּרִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד מַה דְּעֶבֶד בְּתַהוּא חֵיבָא, וְרוּזִין סְתִימִין אֵלִין, לֹא אֶצְטְרִיכוּ לְגַלְאָה, אֲבָל בְּגִין דְּחִבְרִיא דְּהִכָּא יִנְדַעוֹן אַרְחִין סְתִימִין דְּעַלְמָא, גְּלִינָא לְכוּ. דְּהָא כְּמָה נְמוּסִין סְתִימִין אֵינּוֹן בְּעַלְמָא, וּבְנֵי נִשְׂא לֹא יִדְעִין, וְאֵינּוֹן פְּלִיאֵן סְתִימִין, רַבְרַבִּין וְעַלְאִין. עָלִיָּה, וְעַל דְּדָמֵי לִיה, קְרַאֵן (משלי י) וְשֵׁם (דף קצ"ה ע"א) רְשָׁעִים יִרְקֵב. זַכָּאִין אֵינּוֹן זַכָּאִי קְשׁוּט, עָלִיָּהוּ כְּתִיב, (תהלים קמ) אֲךָ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְגו'. (במדבר כ"ב) וְעַתָּה לְכֵה נָא אֲרָה לִי אֶת הָעַם הַזֶּה וְגו'. רַבִּי אַבָּא פִתַּח, (תהלים קב) תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף וְגו', תִּלְתֵּי אֵינּוֹן דְּכְתִיב בְּהוּ תִּפְלָה. וְאוּקְמוּהָ מְלָה דָּא, (אבל מלה דא) חַד תְּהוּ מְשָׁה, וְחַד תְּהוּ דְּוֹד, וְחַד עֵנִי, דְּאֶתְכַלִּיל בְּהוּ, וְאֶתְחַבֵּר בְּהוּ. וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (חבקוק ג) תִּפְלָה לְחַבְּקוֹק הַנְּבִיא, הָא אַרְבַּע אֵינּוֹן. אֶלָּא חַבְּקוֹק לֹאוּ בְּגִין תִּפְלָה הוּא, וְאִף עַל גַּב דְּכְתִיב בֵּיה תִּפְלָה, תּוֹשַׁבְחָתָא וְהוֹדָאָה אִיהוּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל דְּאֶחָיָא לִיה, וְעֶבֶד עֲמִיה גְּסִיּוֹן וְגִבּוֹרִין, דְּהָא בְּרִיה דְּשׁוֹנְמִית הוּא.

אֲבָל ג' אֵינּוֹן דְּאֶקְרוּן תִּפְלָה. (תהלים ז) תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים, תִּפְלָה דָּא דְּלִית כְּגִינָיָה בְּבַר נֶשׁ אַחְרָא. (תהלים פו) תִּפְלָה לְדוֹד, תִּפְלָה דָּא אִיהִי תִּפְלָה, דְּלִית כְּגִינָיָה בְּמִלְכָּא אַחְרָא. תִּפְלָה לְעֵנִי, תִּפְלָה אִיהִי מֵאֵינּוֹן ג'. מֵאֵן חֲשִׁיבָא מְכַלְהוּ. הוּי אִימָא תִּפְלָה דְּעֵנִי. תִּפְלָה דָּא, קָדִים לְתִפְלָה דְּמֹשֶׁה. וְקָדִים לְתִפְלָה דְּדוֹד, וְקָדִים לְכָל שְׂאָר צְלוֹתִין דְּעַלְמָא.

מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּעֵנִי אִיהוּ תְּבִיר לְבָא. וְכְתִיב, (תהלים לד) קָרוֹב יִי לְנִשְׁבְּרֵי לֵב וְגו'. וּמְסַכְנָא עֶבֶד תְּדִיר קְטֻטָּה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶצִּית וְשִׁמַּע מְלוֹי. כִּיִּין דְּצִלֵי צְלוֹתֵיהָ, פִּתַּח כָּל כּוּי רְקִיעִין, וְכָל שְׂאָר צְלוֹתִין דְּקָא סְלִקִין לְעִילָא, דְּחִי לֹון הָהוּא מְסַכְנָא תְּבִיר לְבָא, דְּכְתִיב תִּפְלָה לְעֵנִי כִי יַעֲטוּף. כִּי יִתְעַטֵּף מִבְּעֵי לִיה, מֵאִי כִי יַעֲטוּף. אֶלָּא אִיהוּ עֶבֶד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתִין דְּעַלְמָא, וְלֹא עֲאֵלִין עַד דְּצְלוֹתָא דִּילֵיהָ עֲאֵלַת.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר, יִתְעַטֵּפוּן כָּל צְלוֹתִין, וְצְלוֹתָא דָּא תִיעוּל לְגַבְאִי. לֹא בְּעֵינָא הִכָּא בִּי דִינָא דִּידוּבּוֹן בִּינְנָא, קָמָאִי לִיהוּוּ תְּרַעוּמִין דִּילֵיהָ, וְאֵנָּא וְהוּא

בְּלַחֲדוּנָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיחַד בְּלַחֲדוּי, בְּאִינוּן תּוֹרְעָמִין, בְּהוּא צְלוֹתָא, דְּכְתִיב וּלְפָנַי יִי יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ. לְפָנַי יִי וְדָא.

כָּל חִילֵי שְׂמִיָּא שְׂאֲלִין אֲלִין לְאֲלִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמָאֵי אֲתַעְסֵק, בְּמָאֵי אֲשַׁתְּדַל. אֲמַרִין, אֲתִיחַדָּא בְּתִיאֻבְתָּא בְּמָאֻנִין דִּילֵיהּ, כְּלָהוּ לָא יָדְעוּ מָה אֲתַעְבִּיד מְהוּוּא צְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, וּמְכָל אִינוּן תּוֹרְעָמִין דִּילֵיהּ. דְּלִית תִּיאֻבְתָּא לְמִסְכְּנָא, אֲלָא כַּד שְׂפִיד דְּמַעוּי בְּתוֹרְעָמוֹ, קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא. וְלִית תִּיאֻבְתָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲלָא כַּד מְקַבֵּל לֹון, וְאוּשְׁדוּ קָמִיהּ וְדָא אִיהִי צְלוֹתָא, דְּעַבִּיד עֲטוּפָא לְכָל צְלוֹתִין דְּעֲלָמָא.

מִשָּׁה צְלִי צְלוֹתֵיהּ, וְאֲתַעֲכַב כְּמָה יוֹמִין בְּהַאי תְּפִלָּה. דְּוֹד חֲמָא, דְּכָל כּוּיִן, וְכָל תְּרַעֵי שְׂמִיָּא, כְּלָהוּ זְמִינִין לְאֲפִתְחָא לְמִסְכְּנָא, וְלִית בְּכָל צְלוֹתִין דְּעֲלָמָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית מִיָּד, כְּצְלוֹתָא דְּמִסְכְּנָא, כִּיּוֹן דְּחָמִי הָאֵי, עֶבֶד גְּרַמִּיה עֲנִיא וּמִסְכְּנָא, פִּשְׁט לְבוּשָׁא דְּמַלְכוּתָא, וְיִתִּיב בְּאַרְעָא כְּמִסְכְּנָא, אֲמַר תְּפִלָּה. דְּכְתִיב, תְּפִלָּה לְדוֹד הִטָּה יִי אֲזוּנְךָ עֲנִי. וְאִי תִימָא אֲמָאֵי. בְּגִין כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. אֲמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּוֹד, וְלָאוּ מְלָכָא אַנְתָּ, וְשְׁלִיטָא עַל מַלְכִין תְּקִיפִין, וְאֲתַ עַבִּיד גְּרַמְךָ עֲנִי וְאֲבִיוֹן. מִיָּד אֲהַדְרַר צְלוֹתֵיהּ בְּגוּוֹנָא אַחְרָא, וְשִׁבַּק מְלָה דְּאֲבִיוֹן וְעֲנִי, וְאֲמַר שְׂמֵרָה נְפִשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי. וְעַם כָּל דָּא כְּלָא הוּוּא בֵּיהּ בְּדוֹד.

אֲמַר לֵיהּ רַבִּי אֲלַעְזָר, שְׂפִיר קָאֲמַרְתָּ. וְעַם כָּל דָּא (ס"א ועל דא) אֲצַטְרִיךְ לֵיהּ לְבַר נֶשׁ דְּצִלֵי צְלוֹתֵיהּ, (למחוי תמן עני ואביון) לְמַעַבְד גְּרַמִּיה עֲנִי, בְּגִין דְּתִיעוּל צְלוֹתֵיהּ בְּכֻלָּא דְּכָל עֲנִיִּים. דְּהָא כָּל נְטוּרֵי תְּרַעִין, לָא שְׁבַקִין חֲכִי לְמִיעָאֵל, כְּמָה דְּשְׁבַקִין לְמִסְכְּנִין, דְּהָא בְּלָא רְשׁוּתָא עֲאֲלִין. וְאִי עַבִּיד בַּר נֶשׁ גְּרַמִּיה, וְשׁוּי רְעוּתֵיהּ תְּדִיר כְּמִסְכְּנָא, צְלוֹתֵיהּ סְלָקָא, וְאֲעֲרַעַת בְּאִינוּן צְלוֹתִין דְּמִסְכְּנִין, וְאֲתַחֲבַרְתָּ בְּהוּ, וְסִלְקַת בְּהַדִּיחָהּ, וּבְכֻלָּא דְּלָהוֹן עֲאֲלַת, וְאֲתַקְבַּלְתָּ בְּרְעוּתָא קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא.

(בהו)

דְּוֹד מְלָכָא, שׁוּי גְּרַמִּיה בְּאַרְבַּעָה אַרְחִין, שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי מִסְכְּנִי. שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי חֲסִידִים. שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי עַבְדִּים. שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי אִינוּן דְּמִסְרֵי גְּרַמִּייהוּ וּנְפִשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׂמִיָּהּ. שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי מִסְכְּנָא. דְּכְתִיב כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אָנִי. שׁוּי גְּרַמִּיה בְּהַדִּי חֲסִידִים, דְּכְתִיב שְׂמֵרָה נְפִשִׁי כִּי חֲסִיד אָנִי. בְּגִין דְּאֲצַטְרִיךְ לֵיהּ לְבַר נֶשׁ, דְּלָא לְשׁוּאָה גְּרַמִּיה רְשָׁע. וְאִי תִימָא אִי חֲכִי לָא יִפְרַט חֲטָאוּי לְעֲלָמִין. לָאוּ חֲכִי. אֲלָא כַּד יִפְרַט חֲטָאוּי, כְּדִין אִיהוּ חֲסִיד, דְּאֲתִי לְקַבְּלָא תְּשׁוּבָה, אֲפִיק גְּרַמִּיה מִסְטְרָא בִּישָׁא, דְּהוּוּ בְּטוּפָא דִּילָהּ עַד הַשְׁתָּא, וְהַשְׁתָּא אֲתַדְּבַק בִּימִינָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי פְּשׁוּטָה לְקַבְּלָא לֵיהּ.

דף קצ"ה ע"ב

וְלֹא תִימָא, דְּלֹא מְקַבֵּל לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּיַפְרֵט חֲטָאוֹי מִיּוֹמָא דְּהוּה בְּעֵלְמָא. (ס"א אי הכי) אֵן (או) אֵינּוֹן (דף קצ"ה ע"ב) דְּאִתְּכֶסּוֹן מְנִיָּה, דְּלֹא יְכִיל לְאִדְבָקָא. אֲלֵא לֹא אֲצַטְרִיךְ לְפָרְשָׁא, בַּר אֵינּוֹן דְּיִדְכַר מְנִיָּהּ. וְאִי שׁוּי רְעוּתִיה בְּהוּ, כֹּל אַחֲרָנִין אֲתַמְשְׁכֵן אֲבַתְרִיָּהּ. דְּהָא תְּנִינּוּ, אֵין בּוּדְקִין חוּרֵי בֵּיתָא עֲלָאִין לְעֵילָא, וְלֹא אֵינּוֹן תְּתָאִין לְתַתָּא בְּבִיעוּר חֲמִין. אֲלֵא כִּיּוֹן דְּבִדְקִין כְּפּוּם חִיּוֹן דְּעֵינּוּי מַה דְּיְכִיל לְאִדְבָקָא, כֹּלָּא אֲתַמְשְׁךְ בְּתַר דָּא, וְאֲתַבְטִיל בְּהַדְּיָה.

וְהִכִּי גְרַסִּינּוֹן בְּנִגְעִים, כ"ד רְאִשֵׁי אֲבָרִים אֵינּוֹן דְּלֹא מְטַמְאִין מִשׁוּם מַחְיָה. וְכַהֲנָא לֹא הוּה אֲטַרְח אֲבַתְרִיָּהּ, וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (ויקרא יג) לְכֹל מְרָאָה עֵינֵי הַכֹּהֵן. אֲתַר דְּיְכִיל כְּהֵנָּא לְמַחְזֵי מְכַתְּשָׁא בְּאַסְתַּכְלוּתָא חֲדָא, וְלֹא אֲצַטְרִיךְ לְמֵאכָא גְרַמִּיָּה, וְלֵאֲרַמָּא עֵינּוּי הָכָא וְהָכָא. אוּף הִכִּי. לֹא אֲצַטְרִיךְ לְפָרְטָא חֲטָאוֹי (למבעי) מִן יוֹמָא דְּהוּה, דְּאֵינּוֹן חוּרֵי בֵּיתָא תְּתָאִין, וְלֹא אֵינּוֹן דְּאִתְּכֶסּוֹ, דְּלֹא יְכִיל לְאִדְבָקָא, דְּאֵינּוֹן חוּרֵי בֵּיתָא עֲלָאִין לְעֵילָא. (ס"א אלא) תָּא חֲזִי לְכֹל מְרָאָה עֵינֵי הַכֹּהֵן, וְכִלְהוּ אֲתַמְשְׁכֵן אֲבַתְרִיָּהּ. וְעַל דָּא שׁוּי דּוּד גְרַמִּיָּה גּוֹ חֲסִידִים.

שׁוּי גְרַמִּיָּה בְּהַדְּי עֲבָדִים, דְכְּתִיב, (תהלים קכג) הִגַּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם. וְכְּתִיב, (תהלים פו) הוֹשַׁע עֲבָדֶךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שׁוּי גְרַמִּיָּה בְּהַדְּי אֵינּוֹן דְּמַסְרֵי נַפְשֵׁיהוּ עַל קְדוּשַׁת שְׁמִיָּה. דְכְּתִיב, (תהלים פו) שִׁמַּח נַפְשׁ עֲבָדֶךָ כִּי אֵלֶיךָ יִי נַפְשֵׁי אֲשָׂא. בְּכֹל הַיּוֹם אַרְבַּע, עֲבַד גְרַמִּיָּה דּוּד מְלָכָא קַמִּי מְאָרִיָּה.

סדר הלימוד ליום יב אב [יום 307 בשנה]

אמר רבי אלעזר, ארימית ידי בצלו לקמי מלכא קדישא. דהא תנינן, אסור ליה לבר נש לארמא ידוי לעילא, בר בצלו, ובברפאן ותחנונים למריה. דכתיב, (בראשית יד) הרימותי ידי אל יי אל עליון, ומתרגמינן, ארימית ידי בצלו, דהא אצבעאן דידין מלין עלאין אית בהו. והשתא אנא הכי עבידנא. ואמינא דכל מאן דאלין ארבע יסדר קמי מאריה, ועביד גרמיה ברעותא, בתקונא דא כדקא יאות, בתקונא דא לא תהדר צלותיה בריקניא.

בקדמיתא עבד, לסדרא שבחא קמי מאריה, ולזמרא קמיה. ודא בתושבחן דקמי צלותא. ולבתר עבד, לבתר דצלי צלותא דעמידה, איהו עבדא דסדר צלותא דמאריה. ולבתר עבד, לבתר דצלי כל צלותיה, ואזיל ליה, ועל דא דוד תלת זמנין עבד גרמיה בצלותא דא עבד. דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. שמח נפש עבדך. וכתיב (תהלים פו) תנה עזך לעבדך. הא תלת זמנין, אצטריך לשואה גרמיה עבד.

לבתר לשואה גרמיה גו אינון דמסרי נפשיהו על קדושת שמייה, והיינו ביחודא דשמע ישראל, דכל מאן דשוי הכי רעותיה בהאי קרא, אתחשיב ליה כאלו מסר נפשיה על קדושת שמייה.

לבתר לשואה גרמיה עני, בזמנא דעאל ודפיק דשין דרומי מרומים, כד אמר אמת ויציב, (וסמיד) גאולה לתפלה. למהוי בצלותא דעמידה, תביר לבא, עניא ומסכנא. ולשואה רעותיה, לאתפללא גו מסכני, בתבירו דלבא, במאיכו דנפשא. לבתר לשואה גרמיה גו חסידים, בשומע תפלה, לפרשא חטאוי. דהכי אצטריך יחיד בשומע תפלה, בגין לאתדבקא בימינא, דפשוטה לקבלא לאינון דתבין, וכדין אקרי חסיד, הא ארבע אלין כדקא יאות.

מאן פליל לכל הני, תהוא דקא אצטריך לכללא לון, והאי איהו עבד, דאכליל לכל שאר. תלת עבדין אינון בתלת דוכתיין, וכלהו חד. ועלייהו כתיב, הנה כעיני עבדים אל יד אדונייהם וגו'. בין עבד לעבד אינון אחרנין. בין עבד קדמאה, לעבד תניינא, אית ליה למסר נפשיה על יחודא דקדושת שמייה, ולשואה גרמיה עני ומסכנא בצלותא דעמידה, ולשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה. עבד תליתאה בתר דסיים וסדר כלא.

דף קצ"ו ע"א

תנן, בההיא שעתא דסדר בר נש כל הני סדורין ארבע, ברעו דלבא, קודשא בריך הוא ניחא קמיה, ופריש ימיניה עליה, בההוא עבד תליתאה, וקרא עליה ואמר ליה, עבדי אתה, דכתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. ודאי צלותא (דף קצ"ו ע"א) דהאי בר נש, לא תהדר בריקניא לעלמין. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אלעזר, תא חזי, תרי עבד מאינן תלתא, אינן דכללי כל הני, דהא תליתאה קיימא לחתמא ביה חותמא לעילא, לשואה ביה ידא מימינא דמלכא, ולאשתבחא ביה. אבל הני תרי, קדמאה ותניינא, אינן כללא דכלא. ודוד שבח גרמיה בהו, דכתיב, (תהלים קטז) אָנָּא יי כִּי אָנִי עֲבָדְךָ אָנִי עֲבָדְךָ וְגו', דאלין כללי דכל שאר. תליתאה בך קיימא למפרק לי, דכתיב הושע עבדך אתה אלהי. מאן דמסדר דא, ידיע ליהוי ליה דקודשא בריך הוא משתבח ביה, וקרא עליה עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

אמר רבי אבא, על דא קרינן, (תהלים יט) הנחמדים מזהב ומפז רב וגו', כמה מתיקין מלין עתיקין דסדרו קדמאי, ואנן פד טעמין לון, לא יכלין למיכל. ודאי הכי הוא, והא קרא אוכח על תלתא עבדין, ואינן חד, ובאתר חד. ותרין פדקאמרת, וחד דאיהו לאתעטרא ביה קודשא בריך הוא, דכתיב, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו'. (בראשית קל"א ע"ב) לא ימכרו ממכרת עבד. בגין דקודשא בריך הוא אצטריך לאתעטרא בהאי תליתאה. ועל דא לא ימכרו לשמא דעבד, דהא דקודשא בריך הוא הוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה ג) מי בכם ירא יי וגו'. מאי שומע בקול עבדו. האי קרא אוקמוה חברייא ח בצלותא, והכי הוא. מאן דרגיל למיתי לבי פנשתא לצלאה, ויומא חדא לא אתי, קודשא בריך הוא שאיל עליה ואמר, מי בכם ירא יי שומע בקול עבדו אשר הלך חשכים ואין נגה לו. מאי שומע בקול עבדו. במאן. אי תימא בנביאה, או גבר אחרא, מאן ירב נביאה, או גבר אחרא לצלותא. דבגין דצלי צלותיה שומע בקול נביאה, או דגבר בעלמא.

אלא ההוא דצלי צלותין בכל יומא, איהו שומע בההוא קול, דקרי ליה קודשא בריך הוא, ומשתבח ביה, ואמר דאיהו עבדו ודאי. שומע בקול, במאי קול. בההוא דאקרי עבדו. שבחא עלאה איהו דנפיק עליה קול דאיהו עבדו. ותו, דקלא אשתמע בכל אינן רקיעין, דאיהו עבדא דמלכא קדישא, ודא הוא שומע בקול עבדו.

אשר הלך חשכים ואין נגה לו, וכי בגין דלא אתא לצלויי הלך חשכים. אלא אוקמוה. אבל עד לא יתכונשון ישראל לבתי כנסיות לצלאה, סטרא אחרא קיימא וסגיר כל נהורין עלאין, דלא יתפשטון ויפקון על עלמין. ותלת זמנין ביומא אזלי סטר אחרא, דכר ונוקבא, ומשטטין בעלמא, והוא עידן אתקן לצלותא, בגין דלא הוי תמן קטרוגא כלל.

וכדין איהו עידן לצלותא, בגין (כי תשא קצ"א ע"א) דאינון אזלי למשטטא, בטורי חשוף, והר נשפה, כדין פתיחין כוי נהורין עלאין, ונפקי ושריאן על בתי כנסיות, ברישיהון דאינון דצלאן צלותין, ומתפלגן נהורין על רישייהו. וקודשא בריך הוא שאיל, על ההוא דלא אשתכח תמן, ואמר חבל על פלניא, דהוה רגיל הכא, והשתא דהלך חשכים ואתעבר מקמי נהורין, והלך לשטטא בטוריא בעלמא, ונפק מההוא נגה נהורא דנהיר, ולית (ליה) ביה חולקא, אין נגה לו, כמה דאתפליג ושריא על אחרנין דתמן, כמה טבין אתאבידו מניה. (אין נוגה לו השתא דהלך חשכים) ואלו הוה תמן, יבטח בשם יי, בכללא דעבד קדמאה. וישען באלהיו ברזא דעבד תניינא.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, ודאי רוח נבואה שריא עלך. אמר רבי אבא, אריא בר אריא, מאן יקום קמייהו, כד שאגי למטרף טרפא. כל אריין דעלמא תקיפין, ואלין יתיר מפלהו. כל אריין דעלמא, קשיין לאפקא טרפא מפומייהו, ואלין נוחין לאפקא מפומייהו טרפא. אינון טרפי טרפא, ויהבי לכלא.

דף קצ"ו ע"ב

אשר הלך חשכים, אשר הלכו מבעי ליה. אמר רבי אלעזר, (שמות קפ"ח, קמ"ח ע"ב, צ"ה ע"א) בגין דאינון שריין בחבורא, ומיד מתפרשן. הלך חבורא, חשכים אתפרשן. שראן בחבורא, ואתפרשן מיד. פגוונא דא, (יחזקאל א) רוח סערה באה, כלל דכר ונוקבא. באה (דף קצ"ו ע"ב) והיא שבקת ליה, מיד מתפרשן. (לעיל קפ"ז ע"א) (ע"כ מצאתי ולפי דעתי חסר בהעתק) (במדבר כ"ב) וירא בלק וגו'. רבי אלעזר אמר, ודאי מה (קפ"ו) דאמר רבי חייא, מלה סתימא הוה. אבל כתיב, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה וגו'. וכי דוד מלפא, על צפרא בעלמא, הוה אמר מלה דא.

אלא, כמה דתנינו, כמה חביבין נשמתין קמי קודשא בריך הוא. אי תימא כל נשמתין דעלמא. לאו הכי. אלא אינון נשמתהון דצדיקייא, דתמן מדוריהון בהדיה, מדוריהון לעילא, ומדוריהון לתתא. והכי אתמר. גם צפור מצאה בית, אלין רוחיהון דצדיקייא.

תְּנִינּוּ, תִּלְת שׁוּרִין אֵינּוּן לְגַן עֵדֶן, וּבֵין כָּל חַד וְחַד, כְּמָה רוּחִין וְנִשְׁמָתִין מְטִיילִין תַּמָּן, וְאַתְהֵנּוּ מְרִיחָא דְעֵנוּגִין דְּצַדִּיקֵי דְלָגוּ, אַף עַל גַּב דְּלֹא זָכוּ לְמִיעָאֵל. אָבֵל עֵנוּגָא דְרוּחִיהוֹן דְּצַדִּיקֵי דְלָגוּ, (ישעיה טד) עֵין לֹא רָאתָה אֱלֹהִים וְגו'.

וְיוֹמִין רְשִׁימִין אֵית בְּשֵׁתָא, וְאֵינּוּן יוֹמֵי נִיֶּסֶן, וְיוֹמֵי תִּשְׁרִי, דְּאֵינּוּן רוּחִין מְשֻׁטָּן וּפְקֻדָּן לְאַתְר דְּאַצְטְרִיךְ. וְאַף עַל גַּב דְּזִמְנִין סְגִיֵּאִין מְשֻׁטָּן, אָבֵל יוֹמִין אֵלִין רְשִׁימִין אֵינּוּן, וְאַתְחַזוּן עַל גַּבֵּי שׁוּרִין דְּגַבְתָּא, כָּל חַד וְחַד כְּחִיזוּ דְּצַפְרִין מְצַפְצָפּוּן, בְּכָל צַפְרָא וְצַפְרָא.

וְהָהוּא צַפְצוּפָא שְׁבַחָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְצִלּוּתָא עַל חַיֵּי בְנֵי נֶשָׁא דְהָאֵי עֲלָמָא. בְּגִין דְּאֵלִין יוֹמִין, יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ מִתְעַסְקִין בְּמִצּוֹת, וּבְפְקוּדֵין דְּמֵאֲרֵי עֲלָמָא. וּכְדִין בְּחֵדוּ אֶתְחַזוּן צַפְרִין מְצַפְצָפּוּן, וְעַל גַּבֵּי שׁוּרִין דְּגַן עֵדֶן מְצַפְצָפּוּן מְשַׁבְּחִין וְאוֹדִין וּמְצַלֵּן עַל חַיֵּי דְהָאֵי עֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזֹר וְדָאֵי שְׁפִיר קְאָמְרַת, דְּוֵדָאֵי אֵינּוּן רוּחִין תַּמָּן. אָבֵל מַה תִּימָא וְדְרוּר קֵן לָהּ. אָמַר, הֲכִי אוֹלִיפְנָא, דָּא הִיא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא, דְּסִלְקָא לְעֵילָא, וְסִלְקָא לְאַתְר טְמִיר וְגַבֵּי, דְּעֵין לֹא רָאתָה אֱלֹהִים זִוְלַתָּךְ וְגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזֹר וְדָאֵי שְׁפִיר קְאָמְרַת, וְשְׁפִיר אֵיחֻוּ. אָבֵל כָּל דָּא בְּגַן עֵדֶן דְּלִתְתָּא הִיא, וּכְמָה דְּאָמְרַת הוּא, וְהֲכִי הוּא וְדָאֵי, גַּם צְפוּר מְצַאָה בֵּית, אֵלִין רוּחִין קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְמִיעָאֵל וְלְמִיפְקָ לְבֵתָּךְ, בְּגִין דְּמִשְׁטָטֵן (קס"ב ע"א) וְאַתְחַזוּן כְּחִיזוּ דְּצַפְרִין, וְאֵלִין רוּחִין מְצַאָה בֵּית. וְדָאֵי כָּל חֵדָא וְחֵדָא אֵית לוֹן מְדוּרִין יְדִיעָאֵן לָגוּ.

וְעַם כָּל דָּא, כְּלָהוּ נְכוּיִן מְחוּפָּה דְחִבְרֵייהוּ. אֵינּוּן דָּאֵית לוֹן דְּרוּר, וְחִירוּ מְכֻלָּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲזֵי לוֹן הִיכְלָא טְמִירוּ חֵדָא גַּבֵּי, דְּעֵין לֹא רָאתָה אֱלֹהִים זִוְלַתָּךְ, וְהָהוּא הִיכְלָא אֶקְרִי קֵן צְפוּר. וּמִתַּמָּן מִתְעַטְרִין עַטְרִין לְמִשִּׁיחַ בְּזִמְנָא דְּאֵתִי, וּבְיוֹמִין רְשִׁימִין, תִּלְת זִמְנִין בְּשֵׁתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַשְׁתַּעֲשַׂעָא בְּאֵינּוּן צַדִּיקֵי, וְאַחֲזֵי לוֹן הָהוּא הִיכְלָא טְמִירָא גַּבֵּי, דְּלֹא יְדַעִין וְלֹא אֶשְׁתַּמוּדְעִין בֵּיהּ, כָּל צַדִּיקֵי דְתַמָּן.

אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה אֶת מְזַבְּחוֹתֶיךָ, אֵלִין אֵינּוּן צַדִּיקֵי, דְּאֶשְׁתְּכַלְלוּ בְּבִנֵּי קְדִישִׁין, דְּזָכוּ לְתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלְתוֹרָה שְׁבַעַל פִּה בְּהָאֵי עֲלָמָא. וְאֵלִין אֶקְרוּן תְּרִין מְדַבְּחֵן. מִתְעַטְרִין לְקַמֵּי מְלָכָא קְדִישָׁא, דְּהָא זְכוּתָא דְּבִנְיָהוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא, אֲגִין עֲלִייהוּ, וּמְעַטְרִין לְהוּ תַּמָּן. מֵאֵן רוּחָא זְכָאָה לְכָל הָאֵי. הָאֵי דְשִׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה,

לְאוֹלְפָא לְמִזְבְּחוֹתֶיךָ וְגו'. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה אִימָא מִיִּלְךָ, דְּהָא בְּלָא כְּסוּפָא אֲתַחְזִינָא תַמְן.

פְּתַח כְּמַלְקֵדְמִין רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית, דָּא יִתְרוּ. וְדָרוּר קָן לָהּ, דָּא בְּנוֹי, דְּהוּוּ בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית, אוֹלְפִי אוֹרִייתָא, וְחֲתַכִּין מְלִין דְּאוֹרִייתָא בְּפוּמִייהוּ. מְצָאָה בֵּית מַהוּ. אֶלָּא בְּקַדְמִיתָא נְטִלוּ וְשָׂרוּ בְּמַדְבְּרָא, נְטִלוּ מְעַנּוּגָא דְּמַדְיָן, וּמְמַתִּיקוּ דְּתַמְן, וְשָׂרוּ בְּמַדְבְּרָא. כִּיּוֹן דְּחֲמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּעַל אוֹרִייתָא הוּוּ כְּסוּפָא דְּלַהוֹן, מְשִׁיךְ לֹון מִתַּמְן, וְאֶעִיל לֹון לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית. וְדָרוּר קָן לָהּ, כְּלָא חֲד. צְפוּר דְּרוּר כְּלָא אִיהוּ חֲד. (שׁוּפְטִים ד) חֶבֶר הַקְּנִי. (שְׁמוּאֵל א טו) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל הַקְּנִי וְגו'.

דָּה קְצִי ע"א

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וַיֵּרָא בְּלַק בֶּן צְפוּר. וְכִי מָאִי שָׁנָא דְּאֲדַכִּיר שְׁמָא דְּאָבוּי מְשָׂאֵר מְלַכִּין. אֶלָּא יִתְרוּ אֲתַמְשֵׁךְ וְאֲתַעְבֵּר מְעַבּוּדָה זֹרָה, וְאֲתָא לְאֲתַדְבָּקָא בְּיִשְׂרָאֵל, הוּא וּבְנוֹי, וְכָל עֲלָמָא נְדוּחוּ (דָּה קְצִי ע"א) וְרַדְפוּ אֲבַתְרִיָּה.

בְּלַק מְבַנֵּי בְּנוֹי הוּוּ, וְאֲתַעְבֵּר מְאָרְחָא דְּאָבוּי, כִּיּוֹן דְּחֲמוּ סְבִי מוֹאָב וְסְבִי מַדְיָן, דְּהוּוּ בְּהַדִּי הַדִּי בְּאַחֹה דְּלַהוֹן בְּעַבּוּדָה זֹרָה, בְּחוּלְקָא דְּלַהוֹן, דִּיתְרוּ וּבְנוֹי אֲתַדְבָּקוּ בְּשְׁכִינְתָא, וְדָא אֲתַמְשֵׁךְ מְנַהוֹן. אֲתוּ וְאֲמַלְכוּהוּ עַלִּייהוּ בְּהַאי שְׁעָתָא, דְּכְתִיב וּבְלַק בֶּן צְפוּר מִלְךְ לְמוֹאָב בְּעַת הַהִיא. בְּעַת הַהִיא הוּוּ מִלְךְ, מַה דְּלָא הוּוּ מְקַדְמַת דְּנָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בֶּן צְפוּר, מַה דְּלָא אֲתַחְזִי לְמַעְבַּד הָכִי. וַיֵּרָא בְּלַק, וַיִּשְׁמַע מִבְּעֵי לֵיהּ, מַהוּ וַיֵּרָא. רְאִייה חֲמָא, וַיִּדַע דְּזַמִּין הוּא לְמַנְפֵּל בִּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשְׂרָאֵל לְמַנְפֵּל בִּידוּי בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתָּר אִיהוּ בִּידָא דְּיִשְׂרָאֵל, וַיֵּרָא בְּלַק בֶּן צְפוּר.

רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) אִם לֹא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאן. כְּנִישְׁתָּא דְּיִשְׂרָאֵל אֲמַרַת לְגַבִּי מִלְכָּא עֲלָאָה. כְּנִישְׁתָּא דְּיִשְׂרָאֵל, מַהוּ כְּנִישְׁתָּא. דָּא אִיהוּ עֲצָרַת, כְּנִישׁוּ. כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (בְּמַדְבָּר י) מֵאִסָּף לְכָל הַמְּחַנּוֹת. מֵאֵן דְּכְנִישׁ לְכָל מְשָׁרְיִין עֲלָאִין לְגַבִּיָּה.

וּמַגּוּ דְּלְזַמְנִין נוֹקְבָא אֶקְרִי כְּנִישְׁתָּא, וְאֲתַמַּר עֲצָרַת, כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר (בְּרַאשִׁית כ) כִּי עָצוּר עָצַר יֵי, דְּנָקִיט וְלֹא יְהִיב. הָכִי הוּא וְדָאִי, דְּהָא מַגּוּ מְהִימְנוּ סְגִיא דִּילָהּ, דְּלָא אֲשַׁכְּחֹן בְּהּ מוּמָא, (ס"א מוּחָא) יְהִיבוּ לָהּ בְּלָא עֲפוּבָא כְּלָל. וְאִיהִי כַּד מְטָא לְגַבְיָהּ, כָּל מֵאֵן דְּכְנִישְׁתָּא, עָצַר וּמְעָצַר וּמְעַכְבַּת, דְּלָא נְחִית וְנִהִיר, אֶלָּא כְּפוּם טָלָא, טְפִין טְפִין, זְעִיר זְעִיר. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלָא אֲשַׁתְּכַח לְתַתָּא מְהִימְנוֹתָא,

אָלֵא כְּמָה דַּאת אָמַר, (ישעיה כח) זַעִיר שָׁם זַעִיר שָׁם, זַעִיר זְכוּתָא, וְזַעִיר אַנְהָרוּתָא דְטַלָּא, מַדָּה לְקַבֵּל מַדָּה.

דְּאַלְמֵלָא תִשְׁכַּח מְהִימְנוּתָא, כְּמָה דְאַשְׁתַּכַּחוּ בְּהָ, אַרְיִקַת בְּכַל סַטְרָא וְסַטְרָא, בְּלֹא עֲכוּבָא כְּלָל, וְאִיְהִי חֲדָתָא. וְכַדִּין יִהְיִין לָהּ מִתְנָן וְנִבְזֻבֻן סְגִיִּין דָּא עַל דָּא, וְלֹא יְהוֹן מְעַפְבִּין לָהּ כְּלָל. אָבֵל תַּתְּאִין אֵינֻן מְעַפְבִּין לוֹן, וּמְעַפְבִּין לָהּ, וְכַדִּין אִיְהִי עֲצַרְתָּ. עֲצוּר עֲצוּר יְיָ וְדָאִי, כְּבִיכּוֹל, יִהְיֵב תְּמַצִּית, וְלֹא יִתִּיר.

וְעַם כָּל דָּא כְּאִימָא יִהְיֵב לְבַנִּין בְּטַמִּירוּ, דְלֹא יִדְעִין בְּהָ, הָכִי עֲבִידַת לוֹן לְבִנְהָא יִשְׂרָאֵל. וְאוּלִּיפְנָא מְגוּ בּוּצִינָא קְדִישָׁא, דְבִשְׁעַתָּא דְאִיְהִי סְלִיקַת לְמִנְקֻט עֲנֻגִין וְכִסּוּפִין, וּמוּמָא אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ בִישְׂרָאֵל לְתַתָּא, כְּדִין מְטִי לְגַבְהָ טַפְּהָ דְחַרְדָּל וּמִיד אַעֲדִיִּיתָ, וְיִתִּיבַת עֲלָהּ יוֹמִין בְּמִנְיָן. וְכַדִּין יִדְעִין לְעֵילָא, דְמוּמָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל.

וְאַתְעַר שְׂמַאלָא מִיד, וּמְשִׁיךְ חוּטָא לְתַתָּא. (בראשית כז) וְתַכְהִין עֵינֵינוּ מֵרְאוֹת, מַה דְהוּהוּ מְסַתְּפֵל בְּעֵין שְׁפִירוּ, בְּכַלְלָא דְאַבְרָהָם, בְּלֹא דִינָא כְּלָל, כְּדִין וְתַכְהִין עֵינֵינוּ מֵרְאוֹת, מֵרְאוֹת וְדָאִי, מְלֵאסְתַּכְּלָא בְּכַלְלָא דְרַחֲמֵנוּ. כְּדִין אַתְעַרוּ דְסַמְאָל בְּקַל תַּקִּיָּה, לְאַתְעַרָּא עַל עֲלָמָא. כְּמָה דַּאת אָמַר וַיִּקְרָא אֶת עֶשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדוֹל וְגו'. גְּדוֹל אִיְהוּ לְגַבֵּי מְשַׁרְיִין דְסַטְרָא אַחְרָא, אִיְהוּ גְּדוֹל, וְנַהִיג לְכָל אַרְבִּין דִּימָא, דְעַרְעוּרֵן בְּרוּחָא בִישָׁא, לְאַטְבַּעָּא לוֹן בְּעוּמְקָא דִימָא, בְּאֵינֻן מְצוּלוֹת יָם דִּילִיָּה.

וְכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא בְּרַחֲמֵנוּ, כְּדִין כָּל חַטָּאִין וְכָל חוּבִין דִּישְׂרָאֵל, יִהְיֵב לִיָּהּ, וְאִיְהוּ אֲטִיל לוֹן לְמְצוּלוֹת יָם. כָּל מְשַׁרְיִין דִּילִיָּה מְצוּלוֹת יָם אַקְרוּן, וְאֵינֻן נְטִילֵי לוֹן, וּמְשַׁטְטֵי בְּהוֹן לְכָל שְׂאֵר עַמִּין. וְכִי חַטָּאִין דִּישְׂרָאֵל, וְחוּבִין דְלַהוֹן, זְרַקִין וּמִתְפַּלְגִין לְעַמָּא דְלַהוֹן. אָלֵא, אֵינֻן מְחַכָּאן וּמְצַפָּאן לְמִתְנָן דְלְעֵילָא, כְּכַלְבֵּי לְקַמֵּי פְתוּרָא. וְכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל כָּל חוּבֵיהוּ דִישְׂרָאֵל, וְזַרִיק עֲלֵיהוּ, כְּלַהוּ חֲשָׁבֵי דְמִתְנָן וְנִבְזֻבֻן דְאִיְהוּ בְּעָא לְמִיְהֵב לִישְׂרָאֵל, דְאַעֲבַר מְנִיְהוּ, וְיִהְיֵב לוֹן. וּמִיד כְּלַהוּ כְּחֲדָא זְרַקִין (ס"א וְחִיזוּ וְזַרִיקִין) לוֹן עַל שְׂאֵר עַמִּין.

סדר הלימוד ליום יג אב [יום 308 בשנה]

תא חזי, כְּנִישְׁתָּא דִּישְׂרָאֵל, אִיהִי אֲמַרְתּוּ בְּקִדְמִיתָא, (ס"א בגלותא) (שיר השירים א) שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאווָה, אֲזַעֲרִית גְּרָמָה לְקַמֵּי מַלְכָּא עֲלָאָה. וְכַדִּין שְׁאִילַת מַנִּיָּה וְאֲמַרְתּוּ, (שיר השירים א) הַגִּידָה לִּי שְׂאֵהָבָה נִפְשֵׁי אִיכָה תִרְעָה אִיכָה תִרְבִּיץ בְּצַהָרִים. תְּרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה אֲמַאי. אֶלָּא אִיהִי רְמִיזָא עַל תְּרִין חֲרַבְנִין, דְּתִרִין מְקַדְשִׁין. דְּקָרְאֵן כְּלָא אִיכָה אִיכָה. אִיכָה תִרְעָה, בְּחַרְבֵּן בֵּית רֵאשׁוֹן. אִיכָה תִרְבִּיץ, בְּחַרְבֵּן בֵּית שְׁנִי. וְעַל דָּא תְּרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה.

תִרְעָה תִרְבִּיץ, לָאוּ דָא כְּדָא. גְּלוּתָא דְבְּבַל, דְּאִיהִי זְמַן זְעִיר, קָאֲרִי בֵּיה תִרְעָה. וְעַל גְּלוּתָא דְאַדּוּם, דְּאִיהוּ זְמַן סָגִי, קָאֲרִי בֵּיה תִרְבִּיץ. וְעַל דָּא תְּרִין זְמַנִּין אִיכָה אִיכָה. וְתוּ תִרְעָה תִרְבִּיץ, יִרְעָה מִבְּעֵי לִיָּה, יִרְבִּיץ מִבְּעֵי לִיָּה אוּף הָכִי, דְּהָא עַל יִשְׂרָאֵל אֲמַרְתּוּ. אֶלָּא אִיהִי אֲמַרְתּוּ עַל נִפְשָׁה אִיכָה תִרְעָה כְּלַתְּךָ לְבִנְהָא בְּגְלוּתָא, דִּיהוֹן בֵּין שְׂאֵר עַמִּין. אִיכָה תִרְבִּיץ בְּצַהָרִים, הִיךְ תִּטִּיף אִיהִי עַלִּיהוּ טְלִין וּמִיָּין, גּוּ חֲמִימוּ דְצַהָרִים.

דף קצ"ז ע"ב

שְׁלָמָה אֶהֱיָה כְּעוּטִיָּה, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל קָרְאֵן מִגּוּ עֲאָקוּ, דְּחִיקוּ דִּלְהוֹן, וְשְׂאֵר עַמִּין (דף קצ"ז ע"ב) מְחַרְפִּין וּמְגַדְפִּין לוֹן, אִימְתִי תִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא. אֶלְהָכוֹן הִיךְ לָא עֵבִיד לְכוֹן נְסִין. (ואינן משכחן גרמייחו ואמרי כה תרעי לון ביומין קדמאין. כה תרביץ במיין קדישין לצננא חמימו דרשפין ושלחובין דילהון. ואינן משבחא כל דא) (נ"א ואינן משבחן לקודשא בריך הוא ואודן ליה עם כל צערא וארכו דגלותא ואמרי כה תרעי לן ביומין קדמאין כה תרביץ עמנא בגלותא ופרוק לנא לזמנא בתראה כל דא שבחא ומיהמנותא תאיבין לון לישראל.) וְאֲנָא יְתִיב כְּעוּטִיָּה, וְלָא יְכִילַת לְמַעַבְד לוֹן נְסִין, וְלִמְיָהָב לוֹן נוֹקְמִין. אִיהוּ אֲתִיב לְגַבְתָּהּ, אִם לָא תִדְעִי לָךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים. הָאִי קָרָא הָכִי מִבְּעֵי לִיָּה, אִם לָא תִדְעִי הִיפָּה בְּנָשִׁים. לָךְ אֲמַאי. אֶלָּא אִם לָא תִדְעִי לָךְ: לְאַתְקָפָא גְרָמָךְ בְּגְלוּתָא, וְלְאַתְקָפָא חֵילָא, לְאַגְנָא עַל בְּנֵךְ. צְאִי לָךְ, צְאִי לָךְ לְאַתְקָפָא בְּעַקְבֵי הַצֵּאן. אִינּוֹן תִּינּוּקוֹת דְּבִי רַבֵּן, דְּאוּלְפֵי תוֹרָה.

וְרַעֲי אֶת גְּדִיּוֹתֶיךָ, אֵלֶיךָ עֲתִיקֵי מְשֻׁדִּים, דְּקָא מְסַתְלָקֵי מְעַלְמָא וְאַתְמַשְׁכֵּן לְבִי מְתִיבְתָא עֲלָאָה, דְּאִיהִי עַל מְשַׁכְּנוֹת הָרוּעִים, עַל דִּיִּיקָא, בְּמִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים לָא כְּתִיב, אֶלָּא עַל מְשַׁכְּנוֹת הָרוּעִים, דָּא מְתִיבְתָא דְמִטְטְרוּן, דְּתַמְזַן כָּל תְּקִיפִין וִינּוּקִין דְּעַלְמָא, וּמְנַהֲיָי אֲוִרִיָּתָא בְּהָאִי עַלְמָא בְּאִיסוּר וְהִיתָר, בְּכָל מַה דְּאַצְטְרִיכוּ בְּנֵי עַלְמָא, דְּהָא עַקְבֵי הַצֵּאן אִינּוֹן תִּינּוּקוֹת כְּדָאֲמָרוּן.

אמר רבי אלעזר, עקבי הצאן, אינון תלמידי דבי רב, דקא אתיין לבתר בעלמא, ואשכחן אורייתא בארץ מישר, ואורחא פתיחא, ועל דא אינון מחדשן מלין עתיקין בכל יומא, ושכינתא שרייא עליהו, וציינתא למליהון, כמה דאת אמר (מלאכי ג) ויקשב יי וישמע. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, וכלא חד מלה.

דבר אחר אם לא תדעי לך. לך למה. אלא בכל אתר דישראל בגלותא, איהי עמהון בגלותא. ועל דא כתיב לך, וכתיב (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. ודא הוא לך. היפה בנשים, היפה, איהי אמרת דאיהי אופמתא, כמה דאת אמר (שיר השירים א) שחורה אני. ואיהו אמר לגבה, יפה את, שפירתא, היפה בנשים, שפירתא איהי על כל דרגין, וכתיב (שיר השירים א) יפה את רעיתי.

דבר אחר היפה בנשים, טבתא בטיבו. דעבידת טיבו לבנהא, בטמירו בגניזו. וקודשא בריך הוא סגי טב עליה, כל מה דעבידת לבנהא בטמירו בגניזו, אף על גב דלא מכשרן עובדין. מכאן דאתחזי לאבא כד אמא רחמא על בנין ותאיב עליה כל מה דעבידת לבנהא רחמין בטמירו אף על גב דלא מכשרן עובדוי.

אמר רבי אבא, תוהנא על ההוא דכתיב, (דברים כא) כי יהיה לאיש בן סורר ומורה וגו', ותפשו בו אביו ואמו וגו', ותנינן, דבההיא שעתא אמר קודשא בריך הוא למשה פתוב. אמר ליה משה, מאריה דעלמא, שביק דא, אית אבא דעביד כדין לבריה. ומשה מרחיק תוה חמי בחכמתא, כל מה דזמין קודשא בריך הוא לבני ישראל. אמר, מאריה דעלמא, שבוק מלה דא. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, חמינא מה דאת אמר, פתוב וקבל אגרא. את ידעת ואנא ידע יתיר. מה דאת חמי, עלי ההוא עובדא. דרוש קרא ותשכח.

בההוא שעתא רמו ליה ליופיא"ל, רבנא דאורייתא, אמר למשה, אנא דרישנא להאי קרא. כתיב כי יהיה לאיש, דא קודשא בריך הוא, דכתיב, (שמות טו) יי איש מלחמה. בן, דא ישראל. סורר ומורה, דכתיב, (הושע ד) כי כפרה סוררה סרר ישראל. אינון שומע בקול אביו ובקול אמו, דא קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. ויסרו אותו, דכתיב, (מלכים ב יז) ויעד יי בישראל וביהודה ביד כל נביאי כל חוזה וגו'. ולא שמע אליהם, דכתיב ולא ישמעו אל יי וגו'. ותפשו בו אביו ואמו, בדעתא חדא. בהספמה חדא.

והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו. אל זקני עירו, אל זקני עירם, ואל שער מקומם, מבעי ליה, מאי אל זקני עירו, ואל שער מקומו. אלא, אל זקני עירו, דא קודשא בריך הוא, ואל שער מקומו, דא כנסת ישראל. זקני

עירו, אליו יומין קדמאין, יומין עתיקין (ס"א סבין) דכלא. שער מקומו, דא מוסף שבת.

דף קצ"ח ע"א

ועם כל דא, אף על גב דכלא ידעין, דינא לעילא איהו, בגין דבי דינא דאמא קריבין אינון לישראל, ואחדין בהו, וכל קריב לא דאין דינא לקריבים (לקריביה), ופסול איהו לדינא. בקדמיתא מה פתיב, אל זקני עירו ואל שער מקומו, פיון דחמא קודשא בריך הוא דאינון קריבין, מיד סליק דינא משער מקומו, מה פתיב בתריה, ואמרו אל זקני עירו (דף קצ"ח ע"א) לחוד. ואל שער מקומו לא פתיב, אלא אל זקני עירו.

בנינו זה ודאי, ולא דשאר עמין. סורר ומורה אינון שומע בקולנו. מאי שנא, דהא בקדמיתא לא פתיב זולל וסובא, ולבתר פתיב זולל וסובא. אלא מאן גרים להו לישראל, למהוי סורר ומורה לגבי אבוהון דבשמיא, בגין דאיהו זולל וסובא, בשאר עמין דכתיב, (תהלים קו) ויתערבו בגוים וילמדו ממעשיהם וכתיב ויאכל העם וישתחוו, דעקרא ויסודא אכילה ושתיה, פד עבדין בשאר עמין. דא גרים לון, למהוי בן סורר ומורה, לגבי אבוהון דבשמיא.

ועל דא ורגמוהו כל אנשי עירו באבנים. אליו כל שאר עמין, דהו מקלעין להו באבנים, וסתרין שורין, ומנתצין מגדלין, ולא מהני לון כלום. פיון דשמע משה פדין, פתב פרשתא דא.

ועם כל דא היפה בנשים, טבא ויקרא בנשים דעלמא. צאי לך בעקבי הצאן, הא אוקימנא, אליו בתי פנסיות ובתי מדרשות. ורעי את גדיותיך, אליו ינוקי דבי רב, דלא טעמו טעם חובא בעלמא. על משכנות הרועים, אליו מלמדי תינוקות ורישי ישיבות.

דבר אחר על משכנות הרועים, חסר ו'. אינון בישין, אליו מלכי האמורי, דנטלו ישראל ארעא דלהון, לרעיא מקניהון, ולבי מרעה יהב ישראל ארעא דא. פדין שמע בלק, דארעא דהות חשיבא כל פך, עבדו ישראל קרבא דא, וסתרו לה, עד דשוו לה בי מרעה. פדין אשתדל בכל מה דאשתדל, ושתף בהדיה לבלעם.

וירא בלק, רבי חזקיה פתח, (ישעיה נז) כה אמר יי שמרו משפט ועשו צדקה פי קרובה ישועתי וגו'. כמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דאף על גב דאינון חאבו קמיה, וחבין קמיה בכל זמנא וזמנא, איהו עביד לון לישראל, ודונות פשגגות.

והכי אמר רב המנונא סבא, תלת דינין בבי דינא, תקינו (ס”א רבנן) בסדרי מתניתא. חדא, קדמיתא, בארבע אבות נזיקין השור וכו’. תניינא, טלית דאשתכח. תליתאה, שותפין ורזא דאבידה. מאי טעמא. אלא, קודשא בריך הוא בכל זמנא, עביד לון לישראל זדונות כשגגות. ואינון דסדרו מתניתין דתלתא בבי, הכי סדרו, ארז דקרא נקטו, דכתיב, (שמות כב) על כל דבר פשע, והאי פשע איהו דלאו בזדון, ומאן איהו. על שור, על חמור, על שה, דא בבא קמא, דהכא הוא באינון מלין. על שלמה, דא בבא מציעא, על כל אבדה, דא בבא תליתאה. דארז קרא נקטו. דכד מטא לבבא מציעא, הוה אמר, שירותא דקא נקטו בטלית דא, אמאי. פיון דאשתכח קרא, אמר, ודאי דא הלכה למשה מסיני, וביארו כל מלי דרבנן.

כה אמר יי, מאי שנא בכל דוכתא דנביאי, דכתיב כה אמר יי, ובמשה לא כתיב הכי. אלא, משה דהות נביאותיה מגו אספקלריאה דנהרא דלעילא, לא כתיב ביה כה. אבל שאר נביאים, דהוו מנבאין מגו אספקלריאה דלא נהרא, נביאו מגו כה. (נ”א לאחזאה דכלא איהו חד בלא פירודא דאף על גב דאמרו וכו’, לא אמרו אלא מגו כ”ה) (במדבר כ”ב) ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה וגו’. ועתה, רבי אלעזר אמר, אמר ההוא רשע, ודאי שעתא קיימא לי למעבד מה דאנא בעי. חמא, ולא חמא יאות. חמא כמה אלפין נפלין מישראל על ידי לזמן זעיר, אמר ודאי השתא שעתא קיימי לי. ובגין כך ועתה, ולא בזמנא אחרא.

לכה, לך מבעי ליה, מאי לכה. אמר, נזדרזו גרמן לההוא דרחיק בגדפוי עלייהו, לההוא דשמיה כ”ה. ועתה לכה, נגח קרבא בההוא כ”ה. (ועתה לכה כמה דאת אמר (מלכים ב’ ג) ועתה לשלל מואב)

אמר, עד השתא לא הוה בעלמא מאן דייכול להו, בגין ההוא פטרונא דקיימא עלייהו, השתא דשעתא קיימא לן, לכה נעביד קרבא. וכל עיטא דההוא רשע לכ”ה הוה, דכתיב ואנכי אקרה כה אעקר לההוא כה מאתריה. ותרווייהו בעיטא בישא להאי כה הוה, כמה דאת אמר (תהלים ב) על יי ועל משיחו, לא ידעו דהא לבתר, האי כ”ה אעקר לון מעלמא.

דף קצ”ח ע”ב

פי עצום הוא ממני. וכי עד ההוא שעתא אן אגחו ביה קרבא ונצחו ליה. באן אתר אערעו בחרבא דלהון, והוה גברין (דף קצ”ח ע”ב) כגברין לאחזאה גבורתא דלהון. מאי פי עצום הוא ממני. אלא ההוא רשע חפים הוה, וחמי למרחיק, חמא לדוד מלכא, דאתי מרות המואבית, גיבר תקיף כאריה, ועביד קרבין תקיפין,

וְנִצַּח לְמוֹאָב, וְשׂוּי לֹון תַּחֲת רַגְלוֹי. אָמַר עֲצוּם הוּא. הֵהוּא דִירְתָא הֵהוּא גְבוּרְתָא, חַד מְלָפָא דְלֵהוּן, מִיָּנָן יְפוּק לְשִׁיצָאָה לְמוֹאָב.

אוּלַי אוּכַל נִכָּה בּוּ. הַאי קָרָא הֲכִי הוּה לִיה לְמִימַר, אוּלַי אוּכַל אִכָּה בּוּ. אוּ אוּלַי נוּכַל נִכָּה בּוּ. אֵלָא הֵהוּא רְשַׁע הוּה חֲפִים, אָמַר, חֲמִינָא יְדָא חֲדָא, דְחַד אַרְיָא תְקִיפָא, פְּרִישׁ (קע”ב) רַגְלָא (ידא), אִי אִיכּוּל עֲמָךְ, דְנִתְחַבֵּר (ס”א תְרוּנָא) תְרוּוֹיִיהוּ (וּנְתַחֲבֵר) וְנִגְרַע מִתְהוּא אַרְיָה יְדָא דָא, עַד לָא יִיְתִי הֵהוּא מְלָפָא לְעֵלְמָא, וְלָא יִתְרַךְ יֵת מוֹאָב מֵאַתְרֵיהָ.

אַרְה לִי, מַאי אַרְה לִי. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הֵהוּא רְשַׁע בְּתַרִי לִישְׁנֵי קָאָמַר לְבַלְעָם. חַד אָמַר אַרְה לִי, וְחַד אָמַר קָבָה לִי. מַה בֵּין הַאי לְהַאי. אֵלָא אָמַר לִיה, אַרְה לִי עֲשִׁבִין וְחַרְשִׁין דְרִישֵׁי דְחֻוּיִין, וְשׂוּי לֹון בְּקִנְדְרָה דְחַרְשֵׁיא, כִּיּוֹן דְחֲמָא דְחִילִיָה יִתִיר בְּפוּמָא, תָּב וְאָמַר, וּלְכָה נָא קָבָה לִי.

וְאִפִּילוּ הֲכִי, הֵהוּא רְשַׁע דְבַלְקָ, לָא שְׁבַק חַרְשׁוֹי, אֵלָא לְקִיט כָּל זִינֵי עֲשִׁבִין, חַרְשֵׁי דְרִישֵׁי דְחֻוּיִין, וְנִטִּיל קִנְדְרָה דְחַרְשִׁין, וְנַעֲיִץ לָהּ תַּחֲת אַרְעָא אֵלְפָ וְחַמֶּשׁ מָאָה אַמִּין, וְגִנִּיז לָהּ לְסוּף יוֹמִין. כִּיּוֹן דָּאֲתָא דוּד, כָּרָא בְתֵהוּמָא, אֵלְפָ וְחַמֶּשׁ מָאָה אַמִּין (עַל אֵלְפָ וְחַמֶּשֶׁה מָאָה אַמִּין), וְאִפִּיק מִיָּא מִן תְּהוּמָא, וְנִסִּיךְ עַל מְדַבְּחָא. בְּהֵהוּא שַׁעְתָּא, אָמַר, אֲנָא אֶסְחִי הֵהוּא קִנְדְרָה, (תְּהִלִּים ס) מוֹאָב סִיר רַחְצִי. סִיר רַחְצִי וְדָאִי. עַל אֲדוּם אֲשֶׁלִּיךְ נַעְלִי, מַאי אֲשֶׁלִּיךְ נַעְלִי. אֵלָא דָא אוּף הֲכִי לְמַרְחִיק הוּה, דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כח) וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֵל יַעֲקֹב הַלְעִיטְנִי נָא מִן הָאֲדוּם הָאֲדוּם הַזֶּה כִּי עֵיף אֲנֹכִי. הַלְעִיטְנִי: הַלְעִטָה מִמֶּשׁ, פְּתִיחוּ דְפוּמָא וְגִרוּנָא לְמַבְלַע. אָמַר דוּד לְהֵהוּא בַלְעוּן, מְלַעַט הַלְעִטִין, אֲנָא אַרְמִי עָלֶיהָ נַעְלִי, לְמַסְתֵּם גְרוּנֵיהָ. עָלִי פְלִשְׁת אֲתֵרוּעַע, אוּף הֲכִי דָא לְמַרְחִיק אֶסְתְּכִי דוּד, אָמַר, כְּנַעַן סְטָרָא בִישָׂא דְסְטָרָא אַחְרָא אִיהוּ, וּפְלִשְׁתִּים מִתְמָן אֵינּוּן, לְסְטָרָא אַחְרָא מַה אַצְטְרִיךְ. תְּרוּעָה. דְכַתִּיב, (בְּמִדְבָר י) וְכִי תִבְאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם וְהִרְעוּתֶם וְגו', לְתַבְרָא חִילִיָה וְתוּקְפֵיהָ, וּבְגִין כֶּךָ עָלִי פְלִשְׁת אֲתֵרוּעַע, וְהֲכִי אֲתַחֲזִי לֹון.

וְעַתָּה לְכָה נָא אַרְה לִי אֵת הַעֵם הַזֶּה כִּי עֲצוּם הוּא מִמֶּנִּי. רַבִּי חֲזַקְיָה פְתַח, (יִשְׁעִיָה יא) וְהָיָה צְדָק אֲזוּר מִתְנִיּוּ וְהָאֲמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִיו. הַאי קָרָא כָּלָא אִיהוּ חַד. מַאי חֲדוּשָׂא אֲתָא לְאַשְׁמוּעִינָן, דְהָא צְדָק הֵינּוּ אֲמוּנָה, וְאֲמוּנָה הֵינּוּ צְדָק. אֲזוּר מִתְנִיּוּ, הֵינּוּ אֲזוּר חֲלָצִיו, לָא אֶשְׁכַּחַן קָרָא כְּהַאי גְוּוּנָא.

אֵלָא לָאו צְדָק כְּאֲמוּנָה, וְאֵף עַל גַּב דְכֵלָא חַד, וְחַד דְרָגָא אִיהוּ. אַבְל בְּזַמְנָא דְקִיָּימָא בְּדִינָא קְשִׁיא, וּמְקַבְּלָא מְסִטֵר שְׁמַאלָא, כְּדִין אַקְרִי צְדָק, דִּינָא מִמֶּשׁ. וְהֵינּוּ (יִשְׁעִיָה כו) כִּי כַּאֲשֶׁר מִשְׁפָּטִיךְ לְאַרְץ צְדָק לְמַדּוּ יוֹשְׁבֵי תַבַּל. דְהַאי דְרָגָא

דמשפט, רחמי איהו. וכד אתקריב משפט בצדק, כדין אתבסם (כלא), ויכלין בני עלמא, למסבל דינא דצדק. (ועל דא צדק לאו איהו כאמונה) אמונה, בשעתא דאתחבר בה (כדין איהו) אמת, לחדות. וכל אנפין נהירין, כדין אקרי אמונה. ואית וותרנותא לכלא, וכל נשמתינ סלקין, מתחייבי בכמה חיובין דחייבין בישין, וכיון דבפקדון סלקין (אקדים), אהדר לון ברחמי, וחס עלייהו. וכדין אקרי אמונה, ולית אמונה בלא אמת.

השתא אזור מתניו, ואזור חלציו. מהו תרין אזורין הכא. ומתנים וחלצין אף על גב דחד אינון, תרין דרגין אינון, חד לעילא, וחד לתתא. לעילא בשירותא, אקרי מתנים. לתתא בסופא, אקרי חלצין, כמה דאת אמר (ישעיה לב) וחגורה על חלצים, בסופא, על ריש ירכים. כד אתתא בצערא, מנתקן אינון חלצים, מריש ירכין, ושויאת ידהא בכאיבא עלייהו.

דף קצ"ט ע"א

ובגין כך לגבורה ולקרבה, צדק אזור מתניו. והכי אצטריך. לרחמנו ולטב, אמונה אזור חלציו, בחד דרגא ידן עלמא, ושלטא לתרין סטרין, חד רחמי (דף קצ"ט ע"א) לישראל. וחד דינא לשאר עמין.

ואי תימא, צדק דינא תקיף איהו, והא כתיב (ויקרא יט) בצדק תשפוט עמיתך. (דברים טז) צדק צדק תרדוף. וכמה אינון. ודאי הכי הוא. דהא צדק לית ביה וותרנותא כלל. אוף הכי מאן דדאין לחבריה, לא אצטריך למעבד ליה וותרנותא מן דינא כלל, אלא בצדק, דלא ישגח לרחימו. מאזני צדק, בלא וותרנו להאי סטרא ולהאי סטרא, למאן דיהיב ולמאן דמקבל. ובגין כך חד דרגא איהו, ואתפלג לתרין סטרין. והני תרין סטרין, ב' אזורין, קיימן, חד לשאר עמין, וחד לישראל. ובשעתא דנפקו ישראל ממצרים, אתאזרו באזורין אלין, חד דקרבה וחד הוה דשלמא. (חסר כאן) (וכלא הוה בצדק) כד אתיעט בלק, אמר ואגרשנו מן הארץ. אמר ההוא דרגא דקא (ס"א אתאחדת ביה הארץ ודא וכו') אתאחדן ביה, מן הארץ ודאי. ודא הוא פי עצום הוא ממני ודאי, מאן ייכול לאגחא ולקיימא בהו בישראל דרגא דלהון תקיף הוא מדילי. ובגין כך, ואגרשנו מן הארץ. ואי מהאי ארץ אגרשנו, ואתרף יתיה מיניה, איכול למעבד כל רעותי, חילא דלהון במאי איהו. בפומא, ובעובדא. הא פומא דילך, ועובדא דילי.

פי ידעתי את אשר תברך מבורך וגו'. וכי מאן הוה ידע. הא אוקמוה, דהא בקדמיתא כתיב, (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון ויקח את כל ארצו מידו, דאגר ליה לבלעם וכו'. אבל פי ידעתי, ידיעה ודאי ידע, בחכמתא דיליה.

את אשר תברך מבורך, מאי אצטריך הכא ברכה, דהא בגין קללה הוה אזיל. ואי
ההוא מלה דהוה ידע מן בלעם בקדמיתא, קללה הוה, מאי את אשר תברך
מבורך.

אלא מלה הכא, ולא ידענא בה, ולא זכינא בה, עד דאתא רבי אלעזר ודרש,
(תהלים לד) אברכה את יי בכל עת תמיד תהללתו בפני. וכתביב (תהלים טז) אברך את יי
אשר יעצני. מאן (ס"א אצטריך) דאצטריך ברכתא מן תתאי. את, דהא אתאחד בהו
כשלהובא בפתילה. ודוד דהוה ידע דא, אמר אברכה את. אמר ההוא רשע, ההוא
דרגא דלהון, אחיד בהו, בגין ברכאן דלהון, דקא מברכין ליה בכל יומא. חילא
אית לך לברכא לההוא דרגא, ותעקר לה מנייהו ודא הוא פי ידעתי את אשר
תברך מבורך וגו'. ובדא ניכול בהו. תברך לההוא דרגא ותילוט לפתילה. ועל דא
אמר, ואנכי אקרה כה, אעקר לה מנייהו, דלא יתאחד בהו.

ותו אקרה כה, אנגיד ואמשיך לההוא דרגא, בחובין ומסאבי ובקרי ובטומאה
דעבדו בנוי, והיא תעביד עמהון גמירא. מיד וילכו זקני מואב וזקני מדן וקסמים
בידם, דלא יימא ההוא רשע דלאו המניה אינון זינין חרשין דאצטריך בידו
להתעבב עלייהו (ויתעבב עלייהו). (מה שחסר כאן תמצא בסוף הספר סי' י"א (סי' יו"ד))

פתח ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל פי אתך אני
וגו'. האי קרא אתמר ואתערו ביה, אבל עד כען אית לאתערא יתיר. אתה, מאי
איהו. רזא ארון הברית. דדא איהו דרגא דאזלא בגלותא בהדי בנהא עמא
קדישא. משה בשעתא דבעא רחמין עלייהו דישראל, מה פתיב (במדבר יא) ואם
פכה את עושה לי הרגני נא הרוג, ואוקמוה.

אבל הכי אמר משה, דרגא חד דיתהבית לי אקרי אתה, בגין דלית ליה פרישו
ממך. ה' דילא אתאחד בהו בישראל. אי את (ס"א תשיצי לון מעלמא) אשתצי לון
בעלמא, הא ה' דשמא דא דאתאחד בהו אתעבר מניה, אי הכי את עושה לי,
דה' עקרא דשמא דא אתעקר.

ועל דא אמר יהושע לבתר, (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול, דהא ודאי שמא
דא עקרא ויסודא דכלא, אתה הוא יי. ומשה אף על גב דקודשא בריך הוא לא
אמר ליה, הכי ידע, דהא בהא תלייא, וחובה גרים. ואתה אל תירא עבדי יעקב
וגו', כלא חד. פי אתך אני, הא אוקימנא פי אתי אתה לא פתיב, אלא פי אתך
אני. פי אעשה כלה בכל הגוים וגו', בכל הגוים אעשה כלה.

דף קצ”ט ע”ב

רב המנונא קדמא אמר, דחיקו ועאקו דישראל, כמה טב וכמה תועלתא גרים לון. רפיון דשאר עמין, כמה בישין גרים לון. דחיקו ועאקו דישראל, גרים לון דטב ליהוי ותועלתא. ומאי ניהו. (דף קצ”ט ע”ב) כלה. כלה דחיק. רפיון דשאר עמין, גרים לון רפיון וביש, והאי איהו כלה. והכי אתחזי לון, דהא כל רפיון בלא דחיקו דהוה לון בהאי עלמא, גרים לון רפיון לבתר בלא דחיקו, כלה. (ישעיה כח) כי כלה ונחרצה שמעתי. כי אעשה כלה. כלה ברפיון. לישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, כלה, (ישעיה סא) וככלה תעדה כליה.

מאן כליה. אלין ישראל, דאינון כלים דהאי כלה, ישראל דהוה לון דחיקו ועאקו, (עמוס ט) אקים את סכת דוד הנופלת, סכת שלום. לשאר עמין דהוה לון רפיון צרה וצוקה, (צוקה) כלה ברפיון, כמה דהוה לון בקדמיתא. ועל דא כי אעשה כלה בכל הגוים וגו', ואותך לא אעשה כלה, דהא לא אתחזי לך. דהא דחיק הוית בקדמיתא זמנין סגיאין, בדחיקו, דגלותא תדיר, ודחיק תהיה כלה. (ס”א תרית כליה)

ויסרתיה למשפט, האי קרא הכי מבעי ליה ויסרתיה במשפט, דהא אימתי ייסורי בשעתא דדינא. (והכא לאו הכי אלא) מאי ויסרתיה למשפט. אלא כתיב (ישעיה ג) ”במשפט יבא עם זקני עמו. והוא יומא, אקדים קודשא בריה הוא אסוותא לישראל, עד לא ייעלון לדינא, בגין דייכלון לקיימא ביה. ומאי אסוותא, היא דבכל שעתא ושעתא קודשא בריה הוא יהיב יסורין לישראל זעיר, זעיר בכל זמנא וזמנא, ובכל דרא ודרא בגין דכד ייעלון וליומא דדינא רבא, דייחון מתייא, לא ישלוט עלייהו דינא.

ונקה לא אנקך, מהו. אלא, כד ישראל בלחודייהו, ולא עאלין בדינא עם שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות, קודשא בריה הוא עביד לון לגו משורת הדין, והוא מכפר עלייהו. ובזמנא דעאלין בדינא בשאר עמין, מה עביד. ידע קודשא בריה הוא דהא סמא”ל אפטרופסא דעשו, ייתי לאדכרא חוביהון דישראל, וכניש כלהו לגביה ליומא דדינא, והא קודשא בריה הוא אקדים להו אסוותא, ועל כל חובא וחובא לקי ונקה להו ביסורין זעיר זעיר. ודא הוא ונקה, ביסורין. ובגין כף בדינא דקשוט, לא אנקך מעלמא בדינא בתר דסבלת יסורין זעיר זעיר.

ותו לא אנקף, אף על גב דאתון בני, לא אשבוק חוביכון, אלא אתפרע מנכון זעיר זעיר, בגין דתהוון זכאין ליומא דדינא רבא. כף אתאן לדינא, אתא סמא"ל, בכמה פתקין עלייהו. וקודשא בריך הוא אפיק פתקין דיסורין, דסבלו ישראל על כל חובא וחובא, ונמוחו כל חובין, ולא עביד לון וותרנותא כלל. כדין תשש פחיה וחיליה דסמאל, ולא יכיל לון. ויתעבר מעלמא, הוא, וכל סטרוי, וכל עמין. הדא הוא דכתיב, ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', בגין כף ויסרתיה למשפט ונקה לא אנקף.

ודוד מלכא אמר, (תהלים יא) פי הנה הרשעים ידרכון קשת פוננו וגו'. ואף על גב דהאי קרא הא אוקמוה, על שבנא ויואח ממנן דחזקיה אתמר, אבל האי קרא על סמא"ל וסיעתיה אוף הכי אתמר, דכל עובדוי ועיטוי על ישראל נינהו. בלק ובלעם ההוא ארח ממש נקטו, והא אתמר דחבורא בישא עבדו. אמרו, עמל"ק: ע"ם ל"ק, עמא דלקא לון, פחויא דמחי בזנבא דיליה, הא אנן יתיר. בל"ק: ב"א ל"ק. אתא מאן דלקי לון פרעותיה. בלע"ם: ב"ל ע"ם, לית עמא, ולית רעיא. שמא דילן גרים לשיצאה לון ולאעקרא להו מעלמא.

וקודשא בריך הוא חשיב בגוונא אחרא שמייהו, בבלק ב"ל, בבלעם ב"ל, הא בלב"ל. מה אתוון אשתארו עמ"ק, בלב"ל עמקא דמחשבה דלהון, דלא ישלטון בעלמא, ולא ישתארון בעלמא.

אמר רבי שמעון, אלעזר, יאות אמרת, אבל בלק, תפח רוחיה בגיהנם. ובלעם ישתחקון תמן גרמוי ורוחיה. והכי הוא עיטא בישא נטלו על פטרונא. על האי פה, דחשיבו לאעקרא להאי פה, וחשיבו לסטרא בישא לסלקא ליה בפומא ובעובדא.

דף ר' ע"א

אמר ההוא רשע, קדמאי אשתדלו ולא יכילו. דור הפלגה אשתדלו, ולא יכילו. עבדו עובדא, ופומא חסר מנייהו, דלישנהון אתבלבל, ולא יכיל. אבל אנת, הא פומך שגן, ולישנהך מתתקן בתרין סטרין אלין, את אשר תברך מבורך, ואשר תאור יואר, ההוא סטרא דאת בעי לסלקא לעילא בפומך ולישנהך, אסתליק. וההוא סטרא דאת בעי למילט, בחילא דפומך תילוט (וסטרא קמד) וכלא בך תלייא (דף ר' ע"א) דהא עובדא אתתקן. אבל במלה תלייא כלא, ועל דא (ס"א בעובדא) כעובדא דנחש אנא אתקין. ואנת תשלים כלא בפומך, ההוא סטרא דתברך מבורך, וההוא סטרא דתאור יואר.

והוא לא ידע דקודשא בריך הוא (איוב יב) מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח, וכלא ברשותיה קיימא. מסיר שפה לנאמנים, אלו דור הפלגה, דבלבל לישנהון, דלא ישלטון במלה כלל. דכתיב, (בראשית יא) אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. וטעם זקנים יקח, אלו בלעם ובלק דתרווייהו הוו בעיטא חדא, דכתיב ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח.

תא חזי, ההוא רשע דבלעם, כל עובדוי לביש, ברום לבא. תרווייהו הוו סלקין קרבנא, דכתיב ויעל בלק ובלעם. וכל מדבחין בלק הוה מסדר, ואיהו רשע, הוה משבח גרמיה ואמר, את שבע המזבחות ערכתי ואעל פר ואיל במזבח. ואלו לבלק לא שתף בהדיה. אמר קודשא בריך הוא, רשע, כלא ידענא, אלא שוב אל בלק, ואת לא צריך למללא אלא וכה תדבר. הדא הוא דכתיב, וטעם זקנים יקח.

דבר אחר וטעם זקנים יקח, דכתיב וילכו זקני מואב וזקני מדין ויקסמים בידם. טעמא דאינון זקנים נטל מנייהו, ולא יכילו למשלט בחרשייהו כלל. וידברו אלי דברי בלק. מלין באתגליא, ולא בלחישו. פגים אוינא הוה, ופגים עינא, ופגים רגלא. מתלת דוכתין הוה פגים. מתוקן הוה לסטרא אחרא, והכי אצטריך להווא סטרא אחרא, אתר דשריא פגים, זינא לזיניה. (במדבר כ"ב) ויאמר אליהם לינו פה הלילה והשיבותי, אינון כתיב, וידברו אליו. ואיהו כתיב, ויאמר אליהם. לינו פה הלילה, בגין דליליא איהו שעטא דסטרא אחרא הוי, לחרשיא, בשעתא דמשתכחי ושלטי סטרי בישין ומתפשטן בעלמא. פאשר ידבר יי אלי. שבוחי קא משבח גרמיה בשמא דיי.

וישבו שרי מואב, ושרי מדין אתפרשו מנייהו, ולא בעו למיתב תמן. וסבי מואב אשתארו, דכתיב וישבו שרי מואב, בלחודייהו. יאות עבדי מדין, דאתפרשו מכל וכל מנייהו. ואלמלא לא הוו מחאן בסופא דהוו בעיטא דבלעם, לשלחא נשיהון לישראל בשטים למטעי לון. וקרא אוכח חובא דלהון, דכתיב, (במדבר כה) פי צוררים הם לכם בנכליהם אשר נפלו לכם על דבר פעור ועל דבר פזבי בת נשיא מדין אחותם וגו'. בתרין אלין חאבו. והוה חובא דלהון סגי. מחו בזנבא לבתר. ובגין כך אלין אשתארו בהדיה, ואלין אזלו בלחודייהו.

דבר אחר וישבו שרי מואב עם בלעם, כמה יאות הוה לון לבני מדין דאזלי, אי רעותא דלהון הכי. אבל ישיבה דיתיבו אינון דמואב, גרמא לון טב, בגין דאשתארו תמן. ומאן דאזלו אינון דמדין, גרמי לון ביש. מאי טעמא. אלין

חֲשׂוּ לִיקְרָא דְמַלְה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְיִתְיַבּוּ. וְאֵלִין לָא חֲשׂוּ לָהּ כְּלוּם. וְאֶזְלוּ לְאַרְחֵייהוּ.

בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר הָהוּא רְשַׁע, וְהִשְׁיבֹתִי אֶתְכֶם דְּבַר כְּאֶשֶׁר יְדַבֵּר יְיָ. מִיַּד אֲזַדְעֹזְעוּ אֵינּוֹן דְּמוֹאֵב לְמַלְה דָּא, וְיִתְיַבּוּ תַּמָּן. וְאֵינּוֹן דְּמַדִּין לָא חֲשׂוּ לְדָא כְּלוּם, וְאֶזְלוּ לֹון, וְאֶתְעַנְשׂוּ לְבַתְרָה. וְעַל דָּא וַיִּשְׁבּוּ שְׂרִי מוֹאֵב עִם בְּלַעַם. בְּהָהוּא יִלְיָא, הָהוּא רְשַׁע לְחִישׁ לְחִישִׁין, וְעֵבִיד בְּלַטִּין, וְאִמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא מְלַעֲיָלָא, מִיַּד וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם, אֱלֹהִים סָתָם, דְּרָגָא דִּילֵיהָ מְסַטְרָא אַחְרָא דְשִׁמְאָלָא. (במדבר כ"ב) וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ. דְּרָגָא דִּילֵיהָ, מְסַטְרָא אַחְרָא דְשִׁמְאָלָא הָוֵה, דְקָא אֲצִטְרִיךְ לְמִשְׁאֵל. וְאִף עַל גַּב דְחִבְרִיָּא אֶתְעֵרוּ בְּדָא, בְּגוּוֹנָא אַחְרָא, וְאֵינּוֹן אֲמַרִי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא (עבד ביה) נְסִינּוֹנָא עֵבֵד לִיהָ בְּמַלוּי. תְּלַתָּא הָוּ, חַד חֲזֻקִּיהָ. וְחַד יְחֻזְקָאֵל. וְחַד בְּלַעַם. תְּרִין לָא קְיִימוּ כְּדָקָא יְאוּת, וְחַד קָאִים. וּמְנוּ. יְחֻזְקָאֵל. דְכֻתִּיב, (יחזקאל לו) הִתְחַיֵּינָה הַעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה, וְאִיהוּ תֵב וְאָמַר, וַיֹּאמֶר יְיָ אֱלֹהִים אֵתָהּ יָדַעְתָּ. חֲזֻקִּיהוּ אָמַר, (מלכים ב כ) מֶאֱרֶץ רְחוֹקָה בָּאוּ אֵלַי מִבְּבֶל. בְּלַעַם אָמַר בְּלֶק בֶּן צְפוּר מֶלֶךְ מוֹאֵב שָׁלַח אֵלַי, חָשִׁיב אֲנָא בְּעֵינֵי מַלְכִין וְשְׁלִיטִין. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁאִיל לִיהָ לְמַטְעֵי לִיהָ, דְכֻתִּיב, (איוב יב) מִשְׁגִּיא לְגוּיִם וַיֵּאבְדֻם וְאִוְקְמוּהָ.

דף ר' ע"ב

חַד כּוּתִי שְׁאִיל לְרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לִיהָ, חֵילָא תְקִיפָא חֲמִינָא בֵּיהָ בְּבִלְעָם, יְתִיר מִמִּשְׁהָ. דְאִילוּ בְּמִשְׁהָ כְּתִיב וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. וּבְבִלְעָם (דף ר' ע"ב) כְּתִיב, וַיִּקְרָא אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם, וְכֻתִּיב וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם.

אָמַר לִיהָ, לְמַלְכָּא דִּיתִיב בְּחִיכְלֵיהָ עַל כְּרִסְיָא, חַד סְגִיר קָרָא לְתַרְעָא. אָמַר, מֵאֵן הוּא דְבִטְשׁ לְתַרְעָא. אָמַרו, סְגִיר פִּלְן. אָמַר לָא יִיעוּל הָכָא, וְלָא יִטְנֶף הִיכְלָא, יָדַעְנָא דְאִי בְּשְׁלִיחָא אִימָא לִיהָ, לָא חֵישׁ. וַיִּזְזִיל בְּרִי וַיִּסְתָּאֵב וַיִּקְרַב בְּהַדְיָה. אָבֵל אֲנָא אִיזִיל, וְאִגְזִים בֵּיהָ, דִּירְחֻק אַרְחֵיהָ מִמוֹתְבָא דְבְרִי, וְלָא יִסְאֵב לִיהָ. אֶקְדִים מְלַכָּא, וְאֶתָּא לְגַבֵּיהָ, וְאִגְזִים. וְאָמַר לִיהָ, סְגִיר סְגִיר, מְנַע רְגְלֶךָ מֵאַרְחָא דְבְרִי שְׁאִרֵי תַּמָּן, וְאִי לָאו, אֲוִמִּינָא, דְחִתִּיכִין יַעֲבֹדוּן גּוֹפֶךָ בְּנֵי שְׁפָחוֹתִי.

רְחִימָא דְמְלַכָּא קְרִי לְדָשָׁא. אָמַר מְלַכָּא, מֵאֵן הוּא. אָמַרו, רְחִימֶךָ פְּלַנְיָא. אָמַר, רְחִימָא חֲבִיבָא דְנַפְשָׁאִי, לָא יְקָרִי לִיהָ קְלָא אַחְרָא, אֶלָּא אֲנָא. צוּחַ מְלַכָּא וְאָמַר, פְּלַנְיָא פְּלַנְיָא עוּל, חֲבִיבָא דְנַפְשָׁאִי, רְחִימָא דִּילִי, אֶתְקִינוּ הִיכְלִין לְמַלְלָא עֲמִיָּה.

כֶּף בְּלַעַם אִיהוּ סְגִיר, רְחִיקָא מִבְּנֵי נְשָׂא, קָרָא לְתַרְעָא דְמְלַכָּא, שְׁמַע מְלַכָּא, אָמַר סְגִיר מְסַאֲבָא לָא יִיעוּל, וְלָא יִטְנֶף הִיכְלָא דִּילִי. אֲנָא אֲצִטְרִיךְ לְמִזִּיל

לֹא־גִזְמָא לִיה, דְּלֹא יִקְרַב לְגַבֵּי תַרְעָא דְבְרִי, וְלֹא יִסְאֵב לִיה, וְעַל דָּא וַיְבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעָם וְגו'. אָמַר לִיה, סְגִיר סְגִיר לֹא תִלְךְ עִמָּהֶם, לֹא תֵאֹר אֶת הָעַם כִּי בְרוּךְ הוּא. לֹא תִקְרַב לְגַבֵּי דְבְרִי, הֵן לְטַב הֵן לְבִישׁ, מְסַאֵב אַנְתָּ בְכֻלָּא. אֲבַל בְּמִשָּׁה כְּתִיב, וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, קָלָא דְמַלְכָּא, וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחָא אַחֲרָא. מֵאֵהֵל מוֹעֵד מֵהֵיכְלָא קִדִּישָׁא, מֵהֵיכְלָא מִתְקַנָּא, מֵהֵיכְלָא יִקְרָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין תַּאֲיִבִין לְגַבֵּיה, וְלֹא יִכְלִין לְמִקְרַב לְגַבֵּיה.

וַיֹּאמֶר בְּלָעָם אֶל הָאֱלֹהִים בְּלַק בֶּן צְפוּר. וְהוּא אָמַר מֶלֶךְ מוֹאֵב, מִלְכָּא חֲשִׁיבָא שְׁלַח אֲלֵי. מֶלֶךְ מוֹאֵב. חֲמוּ גְאוּתָא דְהָהוּא רִשְׁעָ, (דאפילו ליה לבלק לא חשיב כלום) דְכְתִיב מֶלֶךְ מוֹאֵב, וְלֹא אָמַר לְמוֹאֵב, מְכַלֵּל גְבַרָא דְלֹא אֶתְחַזִּי לְמַלְכָּא, וְהָא אֶתְעַבִּיד מִלְכָּא לְמוֹאֵב. קְדַמָּא מַה כְּתִיב בֵּיה. (במדבר כא) וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרֵאשׁוֹן, מִלְכָּא בַר מִלְכָּא. חֲשִׁיבָא בַר חֲשִׁיבָא. אֲבַל דָּא מֶלֶךְ לְמוֹאֵב כְּתִיב. קָרָא אֶסְהִיד מֶלֶךְ לְמוֹאֵב. וְהָא אֶתְעַרְנָא, דְאֶתְכוּוֹן הוּא לְגְאוּתָא לְבָא רַב. כָּל מַלְכִין דְעֵלְמָא, שְׁלַחִין לְגַבְאֵי שְׁלוּחֵיהוֹן. (ס"א ויאמר בלעם אל האלהים בלק בן צפור מלך מואב שלח אלי. חמו גאותא דההוא רשע, דאמר מלך מואב, ולא אמר למואב, במלכא דמואב. קדמא מה כתיב ביה. (במדבר כא) והוא נלחם במלך מואב הראשון, מלכא בר מלכא. חשיבא בר חשיבא. אבל דא מלך למואב כתיב. וקרא אסהיד עליה מלך למואב בעת ההיא גברא דלא אתחזי למלכא והא אתעביד מלכא. והא אתערנא, דמתכוון לגאותא דלכא רב. דכל מלכין דעלמא, שלח לגבאי שלוחיה). (חשיבנא לגבי)

רַבִּי פְּנַחֵס הוּוּ אֲזִיל לְמַחְמֵי בְרַתִּיה, אַנְתוּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְהוּת בְּמַרְעָא. וְהוּוּ אֲזִיל עִמֵּיהַ חֲבֵרְיָא, וְהוּוּ הוּוּ רְכִיב בְּחַמְרִיה. עַד דְהוּוּ אֲזִיל בְּאַרְחָא, פָּגַע בְּתַרְיִן עַרְבָאֵי, אָמַר לוֹן, בְּחַקֵּל דָּא אֶתְעַר קָלָא מִיּוֹמִין דְעֵלְמָא. אָמְרוּ לִיה, מִיּוֹמִין דְעֵלְמָא לִית אֲנִן יַדְעִין. מִיּוֹמִין דִּילָן, אֲנִן יַדְעִין. דְהָא יוֹמָא חַד, הוּוּ אֵינּוֹן לְסַטִין מְקַפְּחֵי אַרְחִין דְגוּבְרִין בְּהָהוּא חַקְלָא, וּפְגַעוּ בְּאֵינּוֹן יוֹדָאֵי, וְאַתּוּ לְקַפְּחָא לוֹן. וְאַשְׁתַּמַּע מְרַחֵיק בְּהָאֵי חַקֵּל, קַל דְחַמְרָא דָּא, דְנִהַק תְּרֵי זְמַנֵּי, וְאַתָּא שְׁלַהוּבָא דְאִשָּׁא בְּהָהוּא קָלָא (נ"א בהווא חקלא) וְאוֹקִיד לוֹן. וְאַשְׁתַּזִּיבוּ אֵינּוֹן יוֹדָאֵי. אָמַר לִיה. עַרְבָאֵי, עַרְבָאֵי, בְּמַלְהָ דָּא דְקָא אֶמְרַתּוֹן לִי, תִשְׁתַּזְבּוֹן יוֹמָא דָּא מִלְסַטִין אַחֲרַנִין, דְקָא מְחַפֵּן לְכוּ בְּאַרְחָא.

בְּכַה רַבִּי פְּנַחֵס, אָמַר, מְאָרִיָּה דְעֵלְמָא רַחֲשָׁא דְנִיסָא דָּא עַבְדַּת בְּגִינֵי, וְאַשְׁתַּזְבּוֹן אֵינּוֹן יוֹדָאֵי, וְלֹא יַדְעָנָא. פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קלו) לְעוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ. כְּמָה טִיבוּ עַבִּיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ עִם בְּנֵי נִשָּׁא, וְכְמָה נְסִין אַרְחִישׁ לוֹן בְּכָל יוֹמָא, וְלֹא יַדַּע אֲלֵא אִיהוּ בְּלַחֲדוּי. בַּר נִשׁ קָם בְּצַפְרָא, וְחוּיָא אֶתִּי לְקַטְלָא לִיה, וּבַר נִשׁ שׁוּי רַגְלִיהָ עַל רִישִׁיהָ, וְקַטִּיל לִיה, וְלֹא יַדַּע בֵּיה בַּר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ בְּלַחֲדוּי, הוּוּ, לְעוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ. בַּר נִשׁ אֲזִיל

בְּאַרְחָא, וְלִסְטִין מְחַפְּאן לְמִקְטְלִיה, אַתָּא אַחְרָא וְאַתְיִיב כּוּפְרָא תְּחוּתִיה, וְהוּא אֲשֵׁתִיב. לֹא יָדַע טִיבו דְּעֵבֵד לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, וְנִסָּא דְאַרְחִישׁ לִיה, בְּר אִיהוּ בְּלַחֲדוּי, הוּי, לְעוֹשֶׂה נְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבְדוּ. לְבְדוּ עֲבִיד וְיָדַע. וְאַחְרָא לָא יָדַע.

דף ר"א ע"א

אָמַר לְחַבְרִיא, חַבְרִיא (דף ר"א ע"א) מַה דְּשְׂאִילְנָא לְהַנִּי עֲרַבְאִי, דְּמִשְׁתַּכְּחִי תְּדִיר בְּחַקְלִי, אִי קָלָא דְּחַבְרִיא, דְּאִינּוֹן מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא שְׁמַעוּ. דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, וְשֹׁאֵר חַבְרִיא, אֶזְלִין לְקַמּוֹ, וְלֹא יָדַעִין מִנּוּ, וְשְׂאִילְנָא לְהַנִּי עֲרַבְאִי עֲלִייהוּ. דִּידַעְנָא דְּקַלִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן יִרְגִּיזוּ חַקְלִין וְטוּרִין, וְאִינּוֹן גָּלוּ לִי מַה דְּלֹא יָדַעְנָא.

עַד דְּהוּוּ אֶזְלִין, אִינּוֹן עֲרַבְאִי אֶהְדְּרוּ לְגַבִּיה. אָמְרוּ לִיה, סָבָא סָבָא אַנְתָּ שְׂאִילְתָּא לָן מִן יוֹמִין דְּעֶלְמָא, וְלֹא שְׂאִילְתָּא עַל יוֹמָא דָּא, דְּחַמִּינָא תְּוֹהָא עַל תְּוֹהָא, חַמִּינָא חַמְשָׁא בְּנֵי נְשָׂא יִתְבִּין, וְחַד סָבָא בְּהַדִּייהוּ, וְחַמִּינָא עוֹפִי מִתְכַּנְפִּי וְקָא פְּרִשִׁין גְּדַפִּין עַל רִישִׁיהוּ, אֶלִּין אֶזְלִין, וְאֶלִּין תְּבִין, וְטוּלָא לָא אֶתְעַבְּרָ מֵעַל רִישִׁיהוּ. וְהוּוּ סָבָא אַרְיִים קַלִּיה עֲלִייהוּ, וְאִינּוֹן שְׁמַעִין.

אָמַר עַל דָּא שְׂאִילְנָא. עֲרַבְאִי עֲרַבְאִי תַּהֲכוּן, וְאַרְחָא דָּא תַּהָא מִתְקַנָּא קַמִּיכוּ, בְּכָל מַה דְּתַבְּעוּן. תְּרִין מַלִּין אֶמְרַתוֹן לִי, דְּחַדִּינָא בְּהוּ. אֶזְלוּ. אָמְרוּ לוּ חַבְרִיא, הוּוּ אֶתְר דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂאִרִי בִּיה, הִיד אֶנּוּ יָדַעִין. אָמַר לוֹן שְׂבוּקוּ לְמַאֲרִי פְּסִיעִין דְּבַעִירִי, דְּהוּוּ יְדִירִי פְּסִיעוּי לְתַמּוֹן. לֹא הוּי טַעִין חַמְרִיה, וְחַמְרִיה סָאֲטִי מְאַרְחָא תְּרִין מַלִּין, וְאֶזְל לְתַמּוֹן.

שְׂאִרִי נְהִיק תְּלַת זְמַנִּין, נַחַת רַבִּי פְּנַחַס, אָמַר לְחַבְרִיא, נַתְתַּקֵּן לְקַבְּלָא סִבְר אֶפִּי יוֹמִין, דְּהַשְׁתָּא יִפְקוּן לְגַבְּן אֶנְפִּי רַבְרַבִּי וְאַנְפִּי זוּטְרִי. שְׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן נְהִיקוּ דְּחַמְרָא, אָמַר לְחַבְרִיא, נִיקוּם דְּהָא קָלָא (דְּחַדוּה) דְּחַמְרָא דְּסָבָא חֲסִידָא אֶתְעַר לְגַבְּן. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְקָמוּ חַבְרִיא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תְּהִלִּים צח) מְזִמּוֹר שִׁירוּ לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נְפִלְאוֹת עָשָׂה וְגו'. מְזִמּוֹר זְקִיף טַעְמָא לְעִילָא. (שִׁירָה יִתְמָא קְרִינָן לְהַאֲרִי) אֶמְאִי. אֶלָּא רְשִׁים טַעְמָא רַבָּא, דְּהָא אֶתִּי הוּוּ מְזִמּוֹר, מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא עֲלָאָה לְעִילָא עַל רִישִׁיה וְאַתִּי זְקִיף. מֵאֵן הוּוּ אָמַר שִׁירָה דָּא. אִינּוֹן פְּרוֹת, בְּאִינּוֹן גּוֹעִין דְּהוּוּ גְּעָאן. (תְּהִלִּים צח) שִׁירוּ לִי שִׁיר חֲדָשׁ. לְמֵאֵן הוּוּ אֶמְרִין שִׁירוּ. לְכַמְּה רְתִיכִין, לְכַמְּה מְמַנּוּ, לְכַמְּה דְּרַגִּין, דְּהוּוּ אֶתָּאן תַּמּוֹן וְנִפְקוּ לְקַבְּלָא לִיה לְאַרְוֵנָא (סַתִּים), וְלַהוֹן הוּוּ אֶמְרִי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

שירו ליי שיר חדש, דבר. מאי טעמא הכא שיר, ומשה אמר שירה, נוקבא. אלא התם במשה ארונא חדא (נ"א לחודא), זאת, נפקת מן גלותא, היא ואוכלוסהא, ולא יתיר. ובגין כך (שמות טו) את השירה הזאת, נוקבא. אבל הכא ארונא, ומה דהוה גניז בגויה נפיק. ובגין ההוא דהוה גניז בגויה, אתמר שיר חדש, דבר.

סדר הלימוד ליום טו אב [יום 310 בשנה]

פי נפלאות עשה, מה דעבד בפלשתים, ומה דעבד בטעוותהון. הושיעה לו מינו, למאן. לעצמו. מאן עצמו. ההוא מזמור עצמו, ורוחא עלאה קדישא גניז ביה. מינו, ההוא דירית סבא. ודא מינו, אתקיף בההוא מזמור, ולא שביק ליה בידיא דאחרא.

הכא אית לגלאה מלה חדא, כל זמנא דההוא מינא, הוה לארחשא ניסא, הוה אתקיף בהאי מזמור, ושוי ליה לקמיה, לאתקפא ביה, כאבא דאתקיף מיניה בחדוי דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. כיון דסרח לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על כתפוי לאחורא, ושדייה בידיא דשנאוי.

כפיכול, בקדמיתא כתיב, (שמות ט"ו) מינד יי נאדרי בכח. בכח מאן. ההוא דאשתמודעא. בערביא קורין לחדוי דבר נש כח. ההוא מינא נאדרי ואתקיף בכח. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה כתיב, (איכה ב) השיב אחור מינו מפני אויב, שוי מיניה על כתפיה, ודחי ליה בידיא דשנאוי. בקדמיתא מיניה לקמיה בחדוי, לאתקפא ביה. ולבתר לאחורא על כתפוי, לדחייא ליה. והכא הושיעה לו מינו וזרוע קדשו, תרין דרועין לאתקפא ביה.

דף ר"א ע"ב

דאי אינון פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שעתא בגועא דלהון אמרו שירתא. דא נהיקו דחמרא דסבא חסידא דרגיל בנסין, על אחת כמה וכמה דאמר שירה. חברייא, אי תימרון דחמרא לא הוה ארחיה בכך מיומא דאברי עלמא, פויקו וחמו אתון דבלעם חייבא, דנצחת לרבונה בכלא. חמריה דרבי (דף ר"א ע"ב) פנחס בן יאיר על אחת כמה וכמה. ותו אתון דבלעם כד מלילת, מלאכא עלאה הוה עלה מלעילא.

השתא אית לגלאה, חברייא שמעו. פי האתון דאברי ערב שבת בין השמשות, סלקא בדעתייכו דפומא הוה פתיחא מההוא זמנא. או תנאי דאתני קודשא בריך הוא מההוא זמנא. לאו הכי. ורזא הכא דאתמסר לחכימי, דלא משגחן לטפשו דלבא. פי האתון, דרגא דאתני, ההוא עלאה דסטר נוקבי. ההוא הוה דשריא על ההוא אתון, ומליל עלה. וכד ברא קודשא בריך הוא להאי דרגא, דאקרי פי האתון, סתם ליה בגו (האתון) נוקבא דתהומא רבא, ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא ההוא זמנא, פתח ההוא נוקבא, ונפק ושרא עלה, ומלילת.

כְּגוֹנָא דָא, (במדבר טו) וּתְפַתַח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ. אַתְּ, לְאַסְגָּאָה דוּמָ"ה דְאִיהוּ פִי הָאָרֶץ. אֶת פִּי הָאֶתוֹן (במדבר כ"ב), לְאַסְגָּאָה קַמְרִיא"ל, דְאֶקְרִי פִי הָאֶתוֹן. פִּי הַבְּאָר כְּגוֹנָא דָא. מֵאֵן פִּי הַבְּאָר. הֵהוּא דְרָגָא דְהוּה מְמַנָּא עָלֵיהּ לְתַתָּא, וְאִיהוּ תַחוּת פִּי יי, וּמֵאֵן אִיהוּ. יְהִדְרִיא"ל שְׁמִיה. תְּלַת פּוּמִין אֵלִין, אַתְבְּרִיאוּ עָרְב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת. בְּשַׁעְתָּא דְקֻדְשׁ יוֹמָא סְלִקָּא פִּה דְמְמַנָּא עַל כָּל שְׂאָר פּוּמִין, וּמֵאֵן אִיהוּ. הֵהוּא יוֹמָא דְאַסְתְּלֵק וְאַתְקֻדְשׁ בְּכֻלָּא, הֵהוּא דְאֶקְרִי פִּי יי. עָרְב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, אַבְרוּן שְׂאָר פּוּמִין. אַתְקֻדְשׁ יוֹמָא סְלִיק פּוּמָא דְשִׁלִּיט עַל כְּלָא פִּי יי.

אַדְהֵכִי, חֲמוּ לְרַבֵּי פְנַחַס דְהוּה אֲתִי, מְטוּ לְגַבִּיּהּ, אַתָּא רַבִּי פְנַחַס וּנְשָׁקִיָּה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, נְשָׁקְנָא פִּי יי, אַתְפָּס בְּבוֹסְמִין דְגִנְתָּא דִּילֵיהּ. חֲדוּ פַחְדָּא, וַיִּתְּבוּ. כִּיּוֹן דִּיתְבוּ פְּרַחוּ כָּל אֵינּוֹן עוֹפִין דְהוּוּ עֲבָדֵי טוּלָא, וְאַתְבְּדְרוּ. אַהֲדַר רִישֵׁיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָמָא לֹוֹן קָלִין וְאָמַר, עוֹפֵי שְׁמִיא לִית אַתּוֹן מְשַׁגְיַחִין בִּיקְרָא דְמַרְיִכוֹן דְקָאִים הָכָא. קִיִּימוּ, וְלֹא נְטִלוּ מְדוּכְתֵייהוּ, וְלֹא קָרִיבוּ לְגַבִּיּהוּ. אָמַר רַבִּי פְנַחַס אֵימָא לֹוֹן דִּיהֲכוֹן לְאַרְחֵייהוּ, דְהָא לֹא יְהִבִּין לֹוֹן רִשׁוּ לְאַהֲדָרָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, יִדְעֵנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּעֵי לְמַרְחֵשׁ לֹן גִּיסָא. עוֹפִין עוֹפִין זִילוּ לְאַרְחֵיכוּ, וְאָמְרוּ לְהֵהוּא דְמְמַנָּא עַלְיִיכוּ, דְהָא בְּקַדְמִיתָא הוּה בְּרִשׁוּתֵיהּ, וְהַשְׁתָּא לָאוּ בְּרִשׁוּתֵיהּ קִיִּימָא. אָבַל סְלִיקְנָא לֵיהּ לְיוֹמָא דְטַנְרָא, כַּד סְלִיק עֵיבָא בֵּין שְׁנֵי תְקִיפִין, וְלֹא מִתְחַבְּרָאן. אַתְבְּדְרוּ אֵינּוֹן עוֹפֵי וְאִזְלוּ.

אַדְהֵכִי, הָא תְּלַת אֵילָנִין, מִתְפַּשְׁטִין בְּעַנְפִּין לְתַלְתָּ סַטְרִין עַלְיֵיהוּ, וּמַעְיִינָא דְמִיא נְבַעִין קַמְיֵיהוּ. חֲדוּ כְּלֵהוּ חֲבַרְיָא, וְחֲדוּ רַבִּי פְנַחַס וְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי פְנַחַס טוּרַח סְגִי הוּה לְאֵינּוֹן עוֹפֵי בְּקַדְמִיתָא, וְטוּרַח בְּעַלֵי חַיִּים לֹא בְּעֵינָן. דְהָא (תהלים קמה) וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו כְּתִיב. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָנָּא לֹא אֶטְרַחְנָא לֹוֹן. אָבַל אֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חַס עַלְן לִית אֲנִן יְכַלִּין לְדַחֲיָא מִתְנָן דִּילֵיהּ. יִתְבוּ תַחוּת הֵהוּא אֵילָנָא, וְשָׁתוּ מִן מִיא, וְאַתְהֵנוּ תַמָּן.

פִּתַח רַבִּי פְנַחַס וְאָמַר, (שיר השירים ד) מַעְיִן גְּנִים בְּאָר מִים חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן. מַעְיִן גְּנִים, וְכִי לִית מַעְיִין אֵלָא הֵהוּא מִן גְּנִים, וְהָא כְּמָה מַעְיִינִין טְבִין וַיְקִירִין אִית בְּעַלְמָא. אֵלָא לִית כָּל הַנְּאוֹת שׁוּין. אִית מַעְיִין דְנַפְיָק בְּמַדְבְּרָא, בְּאַתְרַּיְבִּישָׁא, הַנְּאָה אִית לְמֵאֵן דִּיתִיב וְשָׁתִי. אָבַל מַעְיִין גְּנִים, כְּמָה אִיהוּ טַב וַיְקִירָא, הֵהוּא מַעְיִין עֲבִיד טִיבוּ לְעֵשְׂבִין וְאֵיבִין, מֵאֵן דְקָרִיב עָלֵיהּ אַתְהֵנִי בְּכֻלָּא. אַתְהֵנִי בְּמִיא, אַתְהֵנִי בְּעֵשְׂבִין, אַתְהֵנִי בְּאֵיבִין. הֵהוּא מַעְיִין מִתְעַטְרָא בְּכֻלָּא. כְּמָה וּוְרָדִין, כְּמָה עֵשְׂבִין דְרִיחָא סַחְרָנִיָּה, כְּמָה יָאוֹת הֵהוּא מַעְיִין, מִשְׂאָר מַעְיִינִין, בְּאָר מִים חַיִּים.

והכי אוקימנא כלא בכנסת ישראל קאמר, איהי מעיין גנים. מאן גנים. חמש גנים אית ליה לקודשא בריך הוא, דקא משתעשעא בהו. ומעינא חדא עלווייהו, דקא אשקי לון, ורוי לון, טמיר וגניז, וכלהו עבדין פירין ואיבין. גנתא חדא אית לתתא מנייהו, וההוא גנתא נטיר סחרא מפל סטרין דעלמא. תחות האי גנתא, אית גנים אחרנין, עבדין איבין לזנייהו.

דף ר"ב ע"א

והאי גנתא, אתהפך והוי מעיין דאשקי לון, באר מים חיים, פד אצטריך הוי מעיין, וכד אצטריך הוי באר, מה בין האי להאי. לא דאמי, פד אתמשכון (דף ר"ב ע"א) מיא מאלייהו, לכד שאבין מיא לאשקאה. ונוזלים מן לבנון, מאי נוזלים. אלין נוזלים אהדרו למעיין, (ס"א דכלהו) פד נבעין מיין ונוזלים טפין לעילא (ס"א מלעילא) אלין בתר אלין, מיין מתיקן, דנפשא אזלא אבתרייהו. כף אינון חמש מקורין, דנפקו מן לבנון, אתעבידו נוזלים בהאי מעיין. כף קודשא בריך הוא רחיש לן ניסא באתר דא, קרינא על מעינא דא קרא דא. (ס"א מאי נוזלים. אלין חמש מקורין דנפקו מן לבנון לעילא, אתעבידו נוזלים דכד אהדרו למעיין, נבעין מיין ונוזלים טפין אלין בתר אלין מיין מתיקן, דנפשא אזלא אבתרייהו. כך קודשא בריך הוא רחיש לן ניסא באתר דא, בהאי מעיין ועל מעינא דא קרינא קרא דא.)

תו פתח ואמר, (דברים כ) כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה וגו', כמה טבין אינון ארחין ושבילין דאורייתא, דהא בכל מלה ומלה, אית כמה עיטין, כמה טבין לבני נשא, כמה מרגלאן דקא מנהרין לכל סטר, ולית לך מלה באורייתא, דלית בה כמה בוצינין מנהרין לכל סטר. האי קרא איהו כפום פשטיה. ואית ביה כפום מדרשיה. ואית ביה חכמתא עלאה, לאודיהרא למאן דאצטריך. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא תדיר.

מאן דאשתדל בה, מה פתיב ביה, (תהלים א) כי אם בתורת יי חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה פעץ. אמאי דא סמיך לדא. אלא מאן דאשתדל באורייתא יומם ולילה, לא ליהוי כאעא יבישא, אלא פעץ שתול על פלגי מים. מה אילן אית ביה שרשין, ואית ביה קליפין, ואית ביה מוחא, ואית ביה ענפין, ואית ביה טרפין, ואית ביה פרחין, ואית ביה איבא. שבעת זינין אלין, סלקין לשבעה עשר, לשבעין. אוף מלין דאורייתא אית בהו פשטא דקרא. דרשא. רמוז, דקא רמיז חכמתא. גימטריאות. רזין טמירין. רזין סתימין אלין על אלין. פסול וכשר. טמא וטהור. איסור והיתר. מכאן ולהלאה, מתפשטאן ענפין לכל סטר. והיה פעץ ודאי, ואי לאו, לאו איהו חכם בחכמתא.

תא חזי, כמה חביבין אינון דמשתדלי באורייתא קמי קודשא בריך הוא, דאפילו בזמנא דדינא תליא בעלמא, ואתייהיב רשו למחבלא לחבלא, קודשא בריך הוא פקיד ליה עלווייהו, על אינון דקא משתדלי באורייתא. והכי אמר ליה קודשא בריך הוא, כי תצור אל עיר, בגין חוביהון סגיאיין דחטאן לקמאי, ואתחייבו בדינא.

ימים רבים, מאי רבים. (תלתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצור על עיר, ימים רבים) תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. מנלן דיימים רבים תלתא יומין אינון, דכתיב, (ויקרא טו) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים. וכי ימים רבים אינון. אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים. אוף הכי כי תצור אל עיר ימים רבים, תלתא יומין דא בתר דא, דאשתמודעא דבר במתא. תא ואפקיד לך על (כל) בני ביתי. לא תשחית את עצה, דא תלמיד חכם דאיהו במתא, דאיהו אילנא דחיי, אילנא דיהיב איבין.

דבר אחר את עצה, ההוא דיהיב עיטא למתא, לאשתנבא מן דינא, ואוליף לון ארחא דיהכון בה, ועל דא לא תשחית את עצה לנדוח עליו גרון, לנדחא עליה דינא, ולא לאושטא עליה חרבא מלהטא, חרבא משננא, ההיא דקטלא לשאר אינשי דעלמא. פי ממנו תאכל. וכי ההוא מחבלא אכיל מניה, לא. אלא פי ממנו תאכל, ההיא טנרא תקיפא, ההיא דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקין מנה, דלית הנאה ותיאובתא לרוח קודשא בהאי עלמא, אלא אורייתא דההוא זפאה, כביכול איהו מפרנס לה, ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, יתיר מפל קרבנין דעלמא.

בקרבן מה פתיב. (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי אכלו רעים. ומיזמא דאתחרב בי מקדשא, ובטלו קרבנין, לית ליה לקודשא בריך הוא, אלא אינון מלין דאורייתא, ואורייתא דאתחדשא בפומיה, בגין כך פי ממנו תאכל, ולית לה מזונא בהאי עלמא, אלא ממנו, ומאינון דכוותיה. וכיון דממנו תאכל, ואיהו זן לה, אותו לא תכרות, הוי (טמיר) זהיר ביה, דלא תקרב ביה.

דף ר"ב ע"ב

פי האדם (דף ר"ב ע"ב) עץ השדה, דא אקרי אדם דאשתמודע עילא ותתא. עץ השדה, אילנא רברבא ותקיף דההוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו יי. (דא) סמיך עליה, אילן דאשתמודע לההוא שדה תדיר. לבא מפניך במצור, מלה דא אהדר לרישא דקרא, דכתיב לא תשחית את עצה, ההוא דיהיב לון עיטא, ואתקין למתא, לבא מפניך במצור, איהו יהיב לון עיטא, לאתקנא ולאהדרא בתיובתא, ואתקין ליה מאני זיינין, בוקינס ושופרין. לבא מפניך, מאי לבא מפניך. לבא

לקמאי, ולא עלא מפניך. מקמי דחילו דילך. במצור, באתר דעלאין ותתאין לא יכלין לא עלא תמן. ומאן איהו. דרגא דבעלי תשובה עאלין תמן, ומאן איהו. תשובה. דא איהו מצור, אתר תקיף, וטנרא תקיפא.

וכיון דעיטא דא נטלין, אנא מכפר לחובייהו ואתקבלן ברעוא לקמאי. וכל דא פקיד קודשא בריך הוא, על אינון דמשתדלי באורייתא. בגין כך זכאין אינון דקא משתדלי באורייתא, אינון דמשתדלי באורייתא אינון אילנין רברבין בהאי עלמא.

חמו, מה עבד קודשא בריך הוא דנטע אילין אילנין, זכאה ארחא דא, ולא די אילנא חדא, אלא תלתא אילנין רברבין, פריסן ענפין לכל סטר, עבד לן קודשא בריך הוא. יהא רעוא קמי שמיא, דלא יתעדון לעלמא אילנין אילין, ודא מעיינא, מאתר דא ועד יומא קיימין תמן, וההוא מעיינא דמיא. וקראן לון בני נשא, נציבו דרבי פנחס בן יאיר. (ע”כ) (חסר וזהו)

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית לג) וישא את עיניו וירא את הנשים ואת הילדים ויאמר מי אלה לך ויאמר הילדים אשר חנן אלהים את עבדך. תא חזי, ההוא רשע דעשו, יהיב עינוי לעיינא על גשין, ובגיניה אתקין תיקונוי. יעקב, שוי שפחות בקדמיתא, ובניהון לבתר, דחשיבו יתיר. לאה אבתרייהו, ובנהא לבתר. לבתר יוסף, ובתרה רחל, והוא עבר לפניהם.

כד סגידו פלהון, מה כתיב. (בראשית לג) ותגשנה השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין. ולבתר כתיב, ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו ואחר נגש יוסף ורחל וגו'. והא יוסף לבתרייתא הוה, ורחל לקמיה. אלא ברא טבא, ברא רחמיא, צדיקא דעלמא, יוסף, כיון דחמא עיניה דההוא רשע מסתכל בגשין, דחיל על אמיה, נפיק מאבתרה, ופריש דרועוי וגופיה, וכסי עלה, בגין דלא יתן ההוא רשע עינוי באמיה. כמה אתסגי, שית אמין לכל סטר, וחפא עלה, ולא יכיל עיניה דההוא רשע לשלטאה עלה.

כגוונא דא, וישא בלעם את עינוי, עינו כתיב, ההוא עינא בישא (תרין עינין הוי זקיף, אלא בשעתא) דבעא לאסתכלא עלייהו. וירא את ישראל שוכן לשבטיו. מהו שוכן לשבטיו. אלא שבטא דיוסף הוה תמן, ושבטא דבנימין. שבטא דיוסף, דלא שלטא בהו עינא בישא, דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. מאן בן פורת. דאתסגי לכסאה על אמיה. בן פורת עלי עין, דלא שלטא ביה עינא בישא. שבטא דבנימין, דכתיב ביה (דברים לג) ובין כתפיו שכן. וכתיב (דברים לג) ישכון לבטח. מאי לבטח. דלא דחיל מעינא בישא, ולא דחיל מפגעין בישין.

אמר ההוא רשע, אָנָּא אַעֲבַר שׁוּרָה דָּא, דְּלֵא אַתְקִיָּים, וְאָנָּא אַסְתְּכַל כְּדָקָא יָאוּת. רַחֵל הוּת תְּמֹן, חֲמַת דְּעֵינָא דִּהְהוּא רִשְׁעֵ מְשַׁנָּא לְאַבְאֶשָׁא, מַה עֲבַדַּת. נִפְקַת וּפְרִישַׁת גְּדַפְהָא עֲלֵייהוּ, וְחִפְאָת עַל בְּרַהָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיֵּשֶׁא בְלָעַם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן דְּחֲמָא רוּחַ דְּקוּדְשָׁא, עֵינָא מְשַׁנָּא, מִיַּד וְתַהֵי עֲלִיו רוּחַ אֱלֹהִים. עַל מַאן. עַל יִשְׂרָאֵל. דְּפְרִישַׁ גְּדַפּוּי, וְחִפְא עֲלֵיהוּן. וּמִיַּד תֵּב הֵהוּא רִשְׁע לְאַחֹרָא.

בְּקִדְמִיתָא בְּרָא חֲפָא עַל אַמִּיהָ. וְהִשְׁתָּא אִימָא חֲפָאָת עַל בְּרָא. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּהִתְחִיָּא שְׁעֵתָא דְּחֲפָא אִיהוּ עַל רַחֵל אַמִּיהָ, דְּלֵא יִשְׁלוּט עֵינָא דִּהְהוּא רִשְׁע עֲלָהּ, חֲתִיךְ, בְּשְׁעֵתָא דִּיִּתִי עֵינָא בִּישָׁא אַחֲרָא לְאַסְתְּכַלָּא עַל בְּנֵךְ וְעַל בְּנֵי, אָמַךְ תַּחֲפִי עֲלֵיהוּ. אֶת חֲפִית עַל אָמַךְ, אָמַךְ תַּחֲפִי עֲלֵךְ.

וַיֵּשֶׁא אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַנְּשִׁים. הַאי קְרָא, בְּרֹזָא דְּחֲכַמְתָּא אַתְמַר, בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי, דְּבַנֵּי עֲלֵמָא קִיִּמִי בְּדִינָא, וַיִּשְׂרָאֵל תִּיַּיְבִין בְּתִיּוּבְתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְכַפְרָא עַל חוֹבֵייהוּ. וְהֵהוּא מְקַטְרָגָא קִיִּמָּא עֲלֵיהוּ, דְּחָשִׁיב לְאוּבְדָא לֹון עַל חוֹבֵייהוּ, שְׁלַחֵי לִיָּה הֵהוּא דוּרוּנָא, וּכְדִין כְּתִיב, (בראשית לג) כִּי אָמַר אֲכַפְרָה פָּנָיו בְּמַנְחָה הַהוּלָכֶת לִפְנָי. לְבַתֵּר דְּמַקְבֵּל הֵהוּא מְקַטְרָגָא לְהֵהוּא דוּרוּנָא, אַתְהַפֵּךְ לְהוּ סִיגוּרָא.

דף ר"ג ע"א

זְקִיף וְחָמִי לֹון לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָהוּ מִתְעַנֵּן בְּתַעֲנִיתָא, יַחֲפִי רַגְלִין. חָמִי נְשִׁין, חָמִי יְנוּקִין, כְּלָהוּ בְּתַעֲנִיתָא, כְּלָהוּ (דף ר"ג ע"א) נְקִיָּים בְּנְקִיו. וַיֹּאמֶר מִי אֱלֹהֵי לָךְ. שְׁמָא קְדִישָׁא לָךְ. מִי אֱלֹהֵי לָךְ. שְׁאִיל עַל יְנוּקִי, וְאָמַר הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ. וְכִי אָמַי אֲצַטְרִיךְ לְאַתְבָּא לִיָּה כְּלוּם. אֲלֵא כִּיּוֹן דְּמַקְבֵּל הֵהוּא שׁוּחַד, אַתְהַפֵּךְ לְהוּ סִיגוּר. זְקִיף עֵינָיו, וְחָמִי לֹון לְיִשְׂרָאֵל כְּגוּוּנָא דָּא, חָשִׁיב דְּבַגִּין דְּחִילוֹ דִּילִיָּה אֵינֹון קִיִּמִין כְּךָ.

שְׁאִיל עַל יְנוּקִי, וְאָמַר מִי אֱלֹהֵי לָךְ. (ואמר באורח סתים הילדים) מַהוּ מִי אֱלֹהֵי לָךְ. אֲלֵא אָמַר, תִּיַּנַּח אַתּוֹן דְּחַבְתוֹן קָמִי מְלָכָא. אֲבַל אֲלִין יְנוּקִי, אָמַי קִיִּמִין הָכִי, מִי אֱלֹהֵי לָךְ. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים, רוּחַ קְדִישָׁא אָמַר, וְעַל דָּא זְקִיף טַעְמָא. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים. בְּאַרְחַ סְתִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ, וְכִי רוּחַ הַקְּדִשׁ אָמַר אֶת עַבְדְּךָ. אֲלֵא רוּחַ קְדִישָׁא אָמַר, אֲלִין אֵינֹון יְנוּקִי דְּלֵא חָאבוּ, וְלֵא טַעֲמֹו טַעְמָא דְּחֲטָאָה, וּמְסַר לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בִּידָא דִּהְהוּא מְמַנָּא דִּילָךְ, וְקָטִיל לֹון בְּלֵא חוּבָא, כְּמָה דָּאֶת אָמַר (קהלת ד) וּמִיַּד עוֹשְׁקִיהֶם כַּח. וְדָא הוּא אֶת עַבְדְּךָ.

פִּיּוֹן דְּשִׁמְעַ מְאִינּוֹן יְנוּקֵי, מִיַּד סְלִיק לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר, מְאָרִיָּה דְּעֵלְמָא, כָּל אַרְחָךְ בְּדִינָא דְקִשּׁוּט, וְאִי דִינָא שְׂרִיא עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִין חוּבֵיהוֹן אִיהוּ, יְנוּקֵין דְּלֵהוֹן דְּלֵא תָּאבוּ לְקַמְךָ, אֲמַאי מְסַרְתָּ לֹוֹן לְקַטְלָא לֹוֹן בְּלֵא חוּבָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל מְלוֹי בְּכַךְ, וְחַס עֲלֵיהוֹ. וְהֵיכֵא שְׁעָתָא, לָא הוּי אֲסַפְרָא בְּתִיבּוּקוֹת.

וְהֵהוּא מְקַטְרְגָא נְטִיל קְנָאָה מֵהֵהוּא מְמַנָּא דְתַחֲתוֹת יְדֵיהָ. אָמַר, וְכִי לִי יְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִינּוֹן דְּמַתְּלַבְשָׁן בְּחַטְאִין וְחוּבִין, וְלֵהֵהוּא מְמַנָּא דִּילֵי מְסַר יְנוּקֵין בְּלֵא חוּבָא, דְּלֵא טַעְמוֹן טַעְמָא דְחוּבָה. מִיַּד אֹזַל לְאַפְקָא לֹוֹן מֵתַחֲתוֹת יְדֵיהָ, וְלֵא יִשְׁלוּט בְּהוּ. וְעַל דָּא אֲקֻדִים לִיהָ וְאָמַר לִיהָ, הִילְדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ. לֵהֵהוּא עַבְדְּךָ, בְּלֵא חוּבָא וּבְלֵא חַטְאָה. וּבְגִין דְּלֵא יְהֵא שְׁבַחָא לְמְמַנָּא דִּילֵיהָ יִתִּיר מִנִּיהָ, בְּעָא לְאַפְקָא לֹוֹן מִן יְדוּי.

כַּד סְלִקִין צְלוֹתֵין דִּישְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דָּא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַה פְּתִיב (בראשית לג) וְהוּא עֵבֶר לְפָנֵיהֶם. הָא רוּחַ קוּדְשָׁא אֲעַבְרָ לְקַמֵּיהוֹ, (כמה דאת אמר (מיכה ב) ויעבור מלכם לפניכם) וְהוּא וְדָאֵי עֵבֶר לְפָנֵיהֶם. וְיִשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים, רוּחַ קוּדְשָׁא, אֲזַעֵר גְּרַמְיָה לְגַבֵּי עֵילָא ז' זְמַנִּין, לְגַבֵּי ז' דְּרָגִין עֲלָאִין דְּעֵלִיָּה, וְאַקְטִין גְּרַמְיָה, לְאַכְלָלָא לֹוֹן עֲמִיָּה כָּל חַד וְחַד. עַד גִּשְׁתּוֹ עַד אַחִיו, לֵהֵהוּא דְרָגָא דְרַחֲמֵי, דְּהָא בֶן וּבֵת אִינּוֹן. בֶּן, (שמות ד) בְּנֵי בְכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. בֵּת, כְּפָסַת יִשְׂרָאֵל. רוּחַ קוּדְשָׁא עֵבִיד אֲזַעֵירוֹ דְּגְרַמְיָה, עַד גִּשְׁתּוֹ.

פִּיּוֹן דְּמָטָא לְגַבֵּיהָ, תְּבַע מִינִיָּה, וְאוֹדַע לִיהָ צַעְרָא דְּבִנְיָהּ לְתַתָּא. וְתַרוּוִיָּהּ עָאֲלִין לְהִיכְלָא טְמִירָא גְּנִיזָא דְיּוֹם הַכְּפוּרִים, אִימָא דְלֵהוֹן, וְתַבְעִין עַל יִשְׂרָאֵל לְכַפְרָא לֹוֹן, כְּדִין פְּתִיב (ויקרא טז) כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם וְגו'. אַכְפֵּר עֲלֵיכֶם לָא פְתִיב, אֲלֵא יַכְפֵּר עֲלֵיכֶם.

וְהֵשְׁתָּא הִילְדִים, אֲלִין חַפְיִמִין דְּהַכָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹוֹן רִזִין דְּאוּרִיָּתָא, לְאַתְעֻטְרָא בְּהוּ, וְלֵאשְׁתְּכֻלָּא (נ"א ולאשתדלא) בְּהוּ. עֵינָא בִישָׁא לָא שְׁלֻטָא עֲלֵיהוּ, בְּגִין עֵינָא טְבָא, רוּחַ קוּדְשָׁא דְרַבֵּי פְנַחַס, דְּשְׂרִיא עֲלֵיהוּ. אֲתָא רַבֵּי פְנַחַס וּנְשָׁקִיָּה. אָמַר, אֲלִמְלָא לָא אֲתִינָא אַרְחָא דָּא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין, דִּי לִי. זַכָּאָה אַרְחָא דָּא דְּאַתִּינָא לְגַבְךָ.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הַכָּא, דְּאַסְתְּכֶם עֲמָנָא. וְלֵא דִי אִילְנָא חַד, אֲלֵא תִלְת. אָבֵל מְעֵינָא דָּא, דִּיּוּקְנָא עֲלָאָה הוּא, לְגַבֵּי הַהוּא מְעֵינָא דְטְמִיר וּגְנִיז. תִּלְת אִילְנִין אֲלִין, תִּלְת אַרְזִין אִינּוֹן, דְּאַקְרוּן אַרְזֵי לְבָנוֹן. וְאִינּוֹן דִּיּוּקְנָא דְתִלְת אִילְנִין

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לִיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

רַב־רַבִּין, רִזָּא דְאַבְהֵן. (ס"א דאסתכם עמנא. מעיינא דא, דיוקנא דההוא מעיינא עינא עלאה דטמיר וגניז. תלת אילנין אלן אינון דיוקנא דתלת אילנין רברבין, רזא דאבהן.) זְכָאָה חוֹלְקָנָא בְּהֵיאָ שַׁעְתָּא.

סדר הלימוד ליום טז אב [יום 311 בשנה]

דף ר"ג ע"ב

אֲרַכְּנוּ אֵילָנִין, חַד עַל רִישֵׁיהֶם דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן, וְחַד עַל רִישֵׁיהֶם דְּרַבֵּי פְּנַחֵס, וְחַד עַל רִישֵׁיהֶם דְּרַבֵּי אֶלְעָזָר. אֲתַפְּשֶׁטּוּ עֲנַפֵּינָן, לְכָל סִטְרָא, עַל רִישֵׁיהוֹן דְּחַבְרַיִיא, בְּכַה רַבֵּי פְּנַחֵס וְאָמַר, זַכָּאָה חוּלְקֵי וְזַכָּאִין עֵינֵי דְחַמְאָן כַּךְ. וְלֹא עַל דִּידָךְ וְעַל דִּינֵי חַדִּינָא בְּלַחוּדֵיהוֹן, אֶלְא עַל רַבֵּי אֶלְעָזָר בְּרַנָּא קָא חַדִּינָא, דְּחָשִׁיב אִיהוּ קַמִּי מְלַכָּא קְדִישָׁא כַּחַד מִינָן. קָם וּנְשָׁקִיה. אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר קוּם בְּקִיּוּמָךְ, וְאִימָא לְקַמִּי מֵאַרְבֵּי מַלְיָן דִּילֵיהָ. קָם רַבֵּי אֶלְעָזָר. (דף ר"ג ע"ב)

פִּתַח וְאָמַר (מִיכָה ו) עַמִּי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵב בְּלֶךְ מְלֶךְ מוֹאָב וְגוֹ'. עַמִּי, כַּמָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַבָּא רַחֲמָן עַל בְּנוֹי, אִף עַל גַּב דְּחָאבוּ גַבִּיהָ, כָּל מְלוֹי בְּרַחֲמֵינוּ לְגַבִּייהוֹן, כַּאֲבָא לְגַבִּי בְּרִיהָ. חֲטִי בְּרִיהָ לְגַבִּי אַבוּי, אֶלְקֵי לֵיהָ, כָּל כֶּךָ דְּאֶלְקֵי לֵיהָ לֹא תַב מֵאַרְחִיהָ, נְזִיף בֵּיהָ בְּמַלְיָן וְלֹא קַבִּיל. אָמַר אַבוּי, לֹא בַעֲיִנָא לְמַעַבְדַּ לְבְּרִי כַּמָּה דְּעַבְדְּנָא עַד יוּמָא. אֵלוּ אֶלְקֵיהָ יְהֵא חָשִׁישׁ בְּרִישֵׁיהָ, הָא כַּאֲבָא דִּילֵיהָ גַבִּי, אַהֵא נְזִיף בֵּיהָ, הָא דִּיוֹקְנֵיהָ מִשְׁתַּנָּא, מַה אַעֲבִיד, אֶלְא אִיזִיל וְאַתְחַנֵּן לְגַבִּיהָ, וְאִימָא לֵיהָ מַלְיָן רַכִּיכִין, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַצֵּב.

בְּן בְּכָל זִינִין, אִזִּיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּישְׂרָאֵל. שְׂאָרֵי עַמְהוֹן אֶלְקָאָה וְלֹא קַבִּילוּ. נְזִיף בְּהוּ, וְלֹא קַבִּילוּ. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חֲמִינָא בְּבְרִי, דְּבִגִין מְלַקְיוּתָא דְּלֶקִינָא לֹון, אִינּוֹן חָשִׁישׁוּ בְּרִישֵׁיהוֹן. וּוִי, דְּהָא מַגּוּ כַּאֲבָא דְּלַהוֹן, חָשִׁישְׁנָא אֲנָא. דְּכַתִּיב, (ישעיה סג) בְּכָל צָרְתֶם לֹו צַר. נְזִיפְנָא בְּהוּ, אֶשְׁתַּנָּא דִּיוֹקְנָא דְּלַהוֹן, דְּכַתִּיב, (איכה ד) חֲשֶׁךְ מִשְׁחֹר תֵּאָרֶם לֹא נִכְרוּ בַחֲצוֹת. וּוִי כַּד אֶסְתַּכְּלִית בְּהוּ, וְלֹא אֶשְׁתַּמוּדְעוּ. הַשְׁתָּא, אַהֵא מִתְחַנְנָא לְגַבִּייהוּ גּוּ תַחְנוּנִים. עַמִּי מַה עֲשִׂיתִי לָךְ וּמַה הִלְאִיתִיךָ. בְּרִי יַחֲדָאָה דִּילֵי, חֲבִיבָא דְּנַפְשָׁאִי, חֲמִי מַה עַבְדִּית לָךְ, שְׁלִיטִית לָךְ עַל כָּל בְּנֵי הַיְכָלִי, שְׁלִיטִית לָךְ עַל כָּל מְלַכִין דְּעַלְמָא, וְאִי עַבְדִּית לָךְ עוֹבְדִין אַחַרְנִין, עֲנָה בִי, אֲנִתְּ הוּי סְהִיד בִּי.

עַמִּי זָכַר נָא מַה יַעֲזֵב בְּלֶךְ מְלֶךְ מוֹאָב וּמַה עֲנָה אוֹתוֹ בְּלַעַם בֶּן בְּעוֹר. זָכַר נָא, הוּי דְּכִיר בְּמִטּוּ מִינָךְ. מַה יַעֲזֵב הַשְׁתָּא אִיתְּ לְאַסְתַּכְּלָא, מַה הוּהוּ עֵיטָא דְּבָלַק עַל עַמָּא קְדִישָׁא (חסר כאן) וְאוֹרִייתָא לֹא חָשִׁיבִתְּ לֵיהָ לְבָלַק כְּלוּם, כַּמָּה דְּהוּהוּ לְלַבּוֹן, דְּכַתִּיב, (דברים כו) אֲרַמִּי אוֹבֵד אֲבִי. (שייך פִּרְשֵׁת שֶׁלַח לָךְ דָּף קס"א ע"ב מ' הַמְתַּחִּיל דָּא עִם דָּא)

"זוהר היומיי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

אֲשׁוּרְנוּ וְגו', צִיּוּרָא וּדְיוּקְנָא דְאֲבוּי, אֲתַרְשִׁים בֵּיה מִמֶּשׁ. וּמַהְהוּא זְמַנָּא דְהוּה
בְּמַעְהָא דְאֲמִיָּה, מִסְטָרָא דִילָהּ, אֲתַמְתַּח וְאוֹשִׁיט פְּסִיעָה לְבַר יִתִיר. כִּי מִרְאֵשׁ
צוּרִים אֲרָאנוּ, דָּא דְיוּקְנָא וְצִיּוּרָא דְאֲבוּי (מִמֶּשׁ). כִּיּוֹן דְהוּה בְּמַעְהָא דְאֲמִיָּה,
אֲשׁוּרְנוּ, אוֹשִׁיט פְּסִיעָה לְבַר, כְּגוּוֹנָא דָּא ת' (נ"א ו').

וְדָא הוּא וּמַגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ, בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה, גְּבַעַת חֶסֶד ו'. (רמאה דכלא התיא
עלאה דכלא) בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא, וּמַגְבְּעוֹת בְּאֵת ו'. וְאֲשֵׁלִים לְתַרְיִן סְטָרִין. חַד, דְּהָא
הָאִי גְבַעַת לָא אֲתַפְרָשָׁא מִן בְּרַה לְעֲלָמִין, וְלֹא שְׁבַקַת לִיהָ. וְעַל דָּא אֲתַכְּלִיל ו'
בְּהַדְהָ לְעֵלָם. וְחַד, דְּהָא גְבַעָה דְלַתְתָּא בְּרַה דְאֲתַכְּלִיל בְּהָ, אֲצִטְרִיף לְזַמְנָא דְאֲתִי
פַּד יִיתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, לְנִטְלָא לִיהָ גְבַעַת עֲלָאָה, וְלֹאֲעֲלָא לִיהָ גּוּ גְדַפְהָא, בְּגִין
לְאֲתַקְפָּא לִיהָ, וְלֹאֲוֹקְמָא לִיהָ בְּחִיּוֹן עֲלָאִין, וּמְנָה יְפוּק בְּהַהוּא יוֹמָא מְשִׁיחָא דְדוּד.

וְרִזָּא דָּא, (תהלים ב) אֲסַפְרָה אֶל חֶק יי אֲמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךָ. זְמִין
אֲנָא לּוֹמַר לְהַהוּא אֲתָר דְאֲקָרִי חֶק, וְלִבְשָׂרָא לִיהָ, (ה' אֲמַר אֵלֵי בְנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלַדְתִּיךָ).
בְּהַהוּא יוֹמָא מִמֶּשׁ, יְפִיק לִיהָ הַהוּא חֶק מִתְּחוֹת גְּדַפְהָא, בְּכַמְהָ חִיּוֹן, בְּכַמְהָ עֲטָרִין,
בְּכַמְהָ בְּרַכָּאן, כְּדָקָא יָאוּת.

וְהַהוּא חֶק לָא יִשְׁתַּאֲר בְּלַחֲדוּי, יִתְכַלִּיל בֵּיה מְשִׁיחָא אַחְרָא בְּרִיָּה דִּיּוֹסְפָה, וְתַמֵּן
יִתְתַּקַּף, וְלֹא בְּאֲתָר אַחְרָא. וּבְגִין דְאִיהוּ גְבַעָה תַתְּאָה, דְלִית בְּהָ חִיּוֹן, יְמוֹת מְשִׁיחָ
דָּא, וְיִתְקַטֵּל, וְיִהָא מִית עַד דְתַלְקוּט חִיּוֹן גְבַעָה דָּא, מִתְּהִיא גְבַעָה עֲלָאָה, וְיִקּוּם.

וּבְגִין כְּךָ, בְּמַתִּיבְתָא דְרַקִּיעָא וּמַגְבְּעוֹת שְׁלִים בְּאוֹת ו', עַל תְּרִין סְטָרִין אֲלִין
(כתיב). אֲבַל בְּמַתִּיבְתָא עֲלָאָה, חֶסֶד, בְּלֹא ו', לְאַחֲזָאָה מְלָה דְלִית בְּהָ קוּשִׁיָּא וְסַפְקָ.
הֵן עִם לְבַדְד יִשְׁכּוֹן, בִּיחֻדָּא, בְּלֹא עֲרַבּוּבִיא אַחְרָא.

כָּל יְחֻדָּא שְׁלִים, הֵכָא אִיהוּ. יי אֲלַהֲיִנוּ יי. דְּהָא רִזָּא דִילִיָּה, מִרְאֵשׁ צוּרִים
אִיהוּ, וְאֲתִיּוּחַד בְּרִישָׁא, בְּגִזְעָא וְשְׁבִילָא. יי: דָּא רִישָׁא עֲלָאָה, אֲוִירָא דְסַלְקָא.
אֲלַהֲיִנוּ: דָּא גִזְעָא, דְאֲתַמַּר (ישעיה יא) גִזְעַי יִשִׁי. יי: דָּא שְׁבִילָא דְלַתְתָּא. וְעַל רִזָּא
דָּא אֲתִיּוּחַד בֵּיה כְּדָקָא יָאוּת. וּבְגִין דְאֲתַמְתַּח בֵּיה שְׁבִילָא אֲצִטְרִיף (כאן חסר). רִזָּא
דְאֲתַגְזוֹר בְּתַרִי מַתִּיבְתִי.

דף ר"ד ע"א

זַכָּאָה חוּלְקָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְזָכִית לְמַלְיָן עֲלָאִין דְמֵאֲרִיף, וּמֵאֲרִיף אֲתַרְעִי כְּךָ,
כְּמָה שִׁיעוּרָא דְמַתִּיחֻן דְשְׁבִילָא דָּא בְשִׁיעוּרָא עֲלָאָה, דְרִישָׁא (דף ר"ד ע"א) וּגִזְעָא
וְשְׁבִילָא, וְאֲתַלְבָּשׁוֹן בְּמַתִּיחֻוּ דָּא. (נ"א ועל דא מתחו דאחד, שיעורא דשית סטריין. וכלא אתיחד בהאי
את ד' אח ד'), וְעַל דָּא מַתִּיחֻוּ דָּא' (נ"א ה') שִׁיעוּרָא דְשִׁית סְטָרִין. וְכֹלָא אֲתִיּוּחַד בְּהָאִי
אֲת' (נ"א אח) וּבְגִין כְּךָ, לְבַדְד יִשְׁכּוֹן כְּדָקָא יָאוּת.

ובגוים לא יתחשב, ישראל אית לון פתב ולשון. ובכל את, יכלין לאסתפלא
בדיקנא וצירא כדקא יאות. אבל בגוים עובדי פוכבים ומזלות, לא יתחשב. רזא
דנא, בגין דלית לון פתב ולשון, ולית לון לאסתפלא ולמנדע כלום, דהא (ירמיה י'
הבל המה מעשה תעתועים. ולא יתחשב רזא דנא במחשבה ובאסתפלונא דלהון,
הואיל ולית לון פתב. זכאין אינון ישראל.

מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל. (מי) ההוא נקודה עלאה, רישא
וגזעא ושבילא, בטמירו איהו, ולא קיימא לשאלא לבר. אבל משעתא דשאר
לאתבנאה, ולמעבד היכלא ברעותיה, ואקרי מ"י, שארי לאתבנאה, דיוקנא,
דיליה ממש. אפיק נוקבא דיליה, בדיוקנא דאמיה.

מאי מי. דא רישא וגזעא ושבילא. (י) ואתפשט לאתבנאה בפשיטו דחד
היכלא, לתרין סטרין באני. ואף על גב דאפיק לישראל. דאיהו ו', אוף הכי
אפיק לנוקבא דיליה פחדא, ואזמנה לגביה. מנה, כמה דאת אמר (דניאל א) וימן
להם המלך (אסתר ט) ומשלוח מנות. יהב ליה נבזבזא רב ויקרא, ואפיק לה פחדא
מניה. בההוא פשיטו דאתפשט אפיק תרווייהו פחדא, (כגוונא דא פשוט להכא ולהכא, אפיק
ברא וברתא ברגעא חדא, ועל דא שמים וארץ ברגעא חדא אתבריוו חדא) בשעתא חדא.

ומספר את רובע ישראל, רובע ישראל רזא דא בגינה ר' אתמסר, זכאה
חולקה. רובע ישראל, רביעית, מן מדידו דישאל, איהו ברית. אמאי אקרי
רובע. אלא שיעורא דגופא ארבע בריתות הוי בשיעורא דיליה. וברית רובע איהו
בשיעורא דמדידו דגופא. כלא אפיק מי. (ע"ב)

רבי אלעזר הוה אזיל למחמי לרבי יוסי חמוי, רבי אבא וחברוי אזלו עמיה.
פתח רבי אלעזר ואמר, (תהלים ה) "בקר תשמע קולי וגו'." "בקר מאי בקר. אלא
דא בקר דאברהם, דאתער בעלמא. דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. דהא
פד אתי צפרא, ההוא בקר אתער בעלמא, והוא עידן רעוא לכלא, ולמעבד טיבו
לכל עלמא, לזכאין ולחייבין. וכדין עידן צלותא הוא, למצלי קמי מלפא קדישא.
ועל דא, בשעתא דאתי צפרא, כל אינון אסירי מלפא, אשכחו גיחא, עידן
צלותא איהו עלייהו. וכל שכן אינון דתייבין בתיבתא, ובעאן בעותהון לקמי
מלפא קדישא. בגין, דהאי שעתא, חד ממנא נפיק לסטר דרום, ורפאל שמייה,
וכל זיני אסוותא בידוי. ומסטר דרום, נפק חד רוחא, ומטי לגבי ההוא ממנא,
דממנא על אסוותא. וכד מטי צלותא לקמי קודשא בריך הוא, פקיד לבי דינא
דיליה, דלא יפתחון בדינא, בגין דחיים בינא דקודשא בריך הוא, ולא בידיהון.

ומגו דאיהו עידן רעוא, בעא קודשא בריך הוא זכותא דהווא בר נש, אי שיתפח בצלותא, (יאות, ואי לא חשיב ליה בשוגג) או דאיהו מאריה דתיובתא, חס עליה. (קצ"ז ע"ב) בההיא שעתא קל צפרין דמקננן אשתמעו, דכתיב, (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו. ואינון צפרין אודאן ומשבחן לקודשא בריך הוא. ויהווא אילת השחר אתער בעלמא ואמר, (תהלים לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. פדין ההוא ממנא נפיק, ועביד כל מה דאתפקד.

ואי תימא דזיני אסוותא בידוי כמה דאמרן. לאו הכי. דהא אסוותא לא הוי, אלא בידוי דמלכא קדישא. אבל בשעתא דפקיד קודשא בריך הוא אסוותא להווא בר נש, איהו נפיק, וכל אינון מקטרגין דממנו על מרעין בישין, דחלין מניה. פדין ההוא רוחא דקא נסע מסטרא דדרום, אושיט ליה להווא בר נש, והא אסוותא אשתכח, וכלא בידוי דקודשא בריך הוא.

דף ר"ד ע"ב

ועל דא כתיב, יי בקר תשמע קולי. ולא כתיב יי בבקר תשמע קולי. אלא לגבי בקר דאברהם קאמר. (תהלים ה) בקר אערך לך ואצפה. תרי בקר אמאי. אלא חד בקר דאברהם. וחד בקר דיוסף. דכתיב, (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן צפרא (דף ר"ד ע"ב) נהיר, נהיר ודאי. אערך לך ואצפה, אערך לך מהו. אלא אסדר לך בוצינא דילך לאדלקא. כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחי. ולגבי בקר דיוסף קאמר, דהווא סדורא דבוצינא דיליה הוא.

ואצפה, מהו ואצפה. הא כל בני עלמא מצפאן ומחפאן לטיבו דקודשא בריך הוא, ואפילו בעירי דחקלא, ומה שבחא דדוד יתיר מכל בני עלמא, אלא, מלה דא שאילנא, והכי אמרו לי, ואיהי מלה קשוט דאתי מרחיק. נהורא קנדמאה דברא קודשא בריך הוא, הוה נהיר עד דלא הוה יכלין עלמין למסבליה. מה עבד קודשא בריך הוא, עבד נהורא לנהוריה, לאתלבשא דא בדא. וכן כל שאר נהורין, עד דעלמין פלהו אתקיימו בקיומיהו, ויכלין למסבל.

ובגין כף אתפשטו דרגין, ואתלבשו נהורין, ואינון אקרון פנפים עלאין, עד דמטו להאי בקר דיוסף, ואיהו נטיל כל נהורין עלאין, ומגו דכל נהורין עלאין ביה תליין, זיזיה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא דלעילא, עד דעלמין דלתתא לא יכלין למסבל. אתא דוד ואתקן האי בוצינא, חופאה להאי בקר דיוסף, לאתחפאה ביה, ולקיימא עלמין דלתתא, בסדורא דבוצינא דא ועל דא כתיב, בקר אערך לך ואצפה. כמה דאת אמר, (שמות לו) ויצפהו זהב טהור. (נ"א ובגין דהווא בוצינא דוד ביה תלייא וכו') בגין דהווא בוצינא דדוד איהי, ובה תלייא, אמר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

דאיהו ליהוי חופאה להאי בקר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארחא, אלא למשמע מלה דא דיי.

עד דהוו אזלי, הא יונה חד מטא לגבי רבי אלעזר. שריאת, וקא מצפצפא קמיה. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה מהימנת הוית תדיר בשליחותיה, זילי ואימא ליה, הא חברייא אתאן לגבך, ואנא עמהון. ונסא יתרחיש ליה לתלתא יומין, ולא נפול עליה דחילו, דהא בחדוה אנן אזלין לגביה. אתיב זמנא אחרא ואמר, לא חדינא סגיא, ובאיש בעיני סגי, על חד רמונא מליא דאתיהיב תחותיה, ויוסי שמייה. אזלת ההיא יונא מקמיה, ואינון חברייא אזלו.

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי, תוהנא סגי, ממה דחמינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לגבאי בשליחותיה דרבי יוסי חמי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתזיב, וחלופא אתייהיב עליה ואתסי.

עד דהוו אזלו, הא עורבא חד קאים לקמיהו, קרא בחילא, ומצפצפא צפצופא סגי. אמר רבי אלעזר, להכי את קיימא, ולהכי אנת מתקן, זיל לארחך, דהא ידענא. אמר רבי אלעזר, חברייא ניזיל ונגמול חסד לרמונא, דהוה מליא מפלא, ורבי יוסי דפקיעין שמייה איהו, דהא אסתלק מעלמא דין, ולית מאן דחזי לאשתדלא ביה, ואיהו קרב לגבן.

סטו מארחא, ואזלו לתמן. פיון דחמו לון כל בני מאתא, נפקו לגבייהו. ועאלו תמן בבי רבי יוסי דפקיעין, אינון חברייא אלין. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בתר דמית. אלא הוא בלחודוי הוה סמיך ליה, ובכי עליה, פומיה בפומיה מתדבקא.

פתח ההוא ינוקא ואמר, מאריה דעלמא, כתיב באורייתא, (דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניה וגו', שלח תשלח את האם וגו'. הוה געי ההוא ינוקא ובכי, אמר, מאריה דעלמא, קיים מלה דא דאורייתא, תרין בנין הוינא מאבא ואמי, אנא ואחתי זעירתא מנאי. הוה לך למיסב לן, ולקיימא מלה דאורייתא. ואי תימא מאריה דעלמא, אם כתיב, ולא אב, הא הכא כולא הוא, אבא ואמא. אימא מיתת, ונסיבת לה מעל בנין. השתא אבא דהוי חפי עלן, אנסיב מעל בנין, אן דינא דאורייתא. בכו רבי אלעזר וחברייא, לקבל בכיה וגעו דההוא ינוקא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד דהוה אמר רבי אלעזר קרא דא, הוה עמודא דאשא פסיק בינייהו, וההוא ינוקא הוה דביק בפומיה דאבוי, ולא הוה מתפרשאן. אמר רבי אלעזר, או בעי קודשא בריך הוא

למרחש ניסא, או בעי דלא ישתדל בר נש אחרא עליה, אבל על מלין דההוא
ינוקא ודמעוי, לא יכילנא למסבל.

דף ר"ה ע"א

עד דהוו יתבין, שמעו חד קלא, דהוה (דף ר"ה ע"א) אמר, זכאה אנת רבי יוסי,
דמלין דהאי גדאי זעירא, ודמעוי, סליקו לגבי פרסייא דמלכא קדישא, ודנו
דינא, ותליסר בני נשא אזמין קודשא בריך הוא למלאך המות בגינה, והא
עשרין ותרין שנין אוסיפו לה, עד דתוליה אורייתא, להאי גדאי שלימא, חביבא
קמי קודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום יז אב [יום 312 בשנה]

קמו רבי אלעזר וחברייא, ולא שבקו לבר נש למיקם בביתא, מיד חמו תהוה עמודא דאשא דסליק, ורבי יוסי פתח עינוי. וההוא ינוקא דביק פומיה בפומיה. אמר רבי אלעזר, זכאה חולקנא דחמינא תחית המתים, עינא בעינא. קריבו לגביה, והוה תהוה ינוקא נאים, כמה דגוע מהאי עלמא, אמרו זכאה חולקך רבי יוסי, ובריך רחמנא דארחיש לך ניסא, על געיא ובכייא דבנה, ובמלוי, דהכי דחיק במלין שפירין לתרע שמיא, במלוי ובדמעוי אוסיפו לך חין.

נטלוהו לההוא ינוקא, ונשקוהו ובכו עמיה מחדוה סגיא. ואפקוהו לביתא אחרא, ואתערו עליה, ולא אודעו ליה מיד, אלא לבתר הכי. חדו תמן תלתא יומין, וחדישו בהדי ההוא רבי יוסי, כמה חדושין באורייתא.

אמר לון רבי יוסי, חברייא, לא אתיהיבת לי רשו לגלאה מההוא דחמינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וחמש דמעין, דאושיד ברי, עאלו בחושבנא קמי מלכא קדישא, ואומינא לכו חברייא, דבשעתא דפתח בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אודעזעו תלת מאה אלפי ספסלי דהו במתיבתא דרקיעא, וכלהו קיימי קמיה דמלכא קדישא, ובעו רחמי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רחמין עלי.

ושפיר קמיה, אינון מלין, והיך מסר נפשיה עלי. וחד אפטרופסא הוה קמיה, וקאמר, מארי דעלמא, הא כתיב (תהלים ה) מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. יהא רעוא קמך, זכו דאורייתא, וזכו דההוא רביא, דקא מסר נפשיה על אבוה דתחוס עליה, וישתזיב.

ותליסר בני נשא אזמין ליה תחותי, וערבונא יהב ליה, מדינא תקיפא דא. כדין קרא קודשא בריך הוא למלאך המות, ופקיד ליה עלי, דליתב לבתר עשרין ותרין שנין, דהא לאו ערבונא קמיה, אלא ליתוב לידוי, משפנין דהו בידוי, השתא חברייא, בגין דחמא קודשא בריך הוא דאתון זכאי קשוט, אתרחיש ניסא לעיניכו.

פתח רבי יוסי ואמר, (שמואל א ב) יי ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. האי קרא אית לאסתכלא ביה, וכי יי ממית, והא שמא דא סמא דחין איהו לכלא. ומלה דא דמותא, לא שריא ביה, ובכל אתר שמא דא יהיב חין לכל עלמא, מהו יי ממית, חשבין בני נשא דאיהו קטיל לכל בני נשא. אלא יי ממית ודאי דאיהו

עליה, לא יכלין כל מקטרגין דעלמא לנזקא ליה, בשעתא דאסתליק מגיה, מיד כל מקטרגין יכלין ליה, ומית בר נש. לאו הכי.

אלא יי ממית, למאן ממית. להווא משיכו דסטרא אחרא בישא. פיון דמשיכו דסטרא בישא, חמי ליה לזיו יקרית דקודשא בריך הוא, מיד מית. ולית ליה קיומא אפילו רגעא חדא. פיון דהווא משיכו דסטרא אחרא מית ואתעבר מן עלמא, מיד מחיה. למאן מחיה. להווא משיכו דרוח קדשא, דאתי מסטרא דקדושה, מחיה ליה, ואוקים ליה בקיומא שלים. כלא עביד קודשא בריך הוא בזמנא חדא. ומה דאמר מוריד שאול ויעל. מוריד להווא רוח קדישא לשאול, ועביד ליה תמן טבילה, לאתדכאה, ומיד סליק ליה, (לשאול, לאתדנא תמן, ומיד סליק ליה ועביד ליה תמן טבילה) ועאל לאתר דאצטריך בגן עדן.

ואנא, חברייא, בהווא שעתא דאסתלקנא מעלמא, רוחא דילי אסתלק ודמדך מיד, עד שעתא זעירא דאחייא לי קודשא בריך הוא, וגופא הוה מית. בשעתא דפתח ברי באינון מלין, כדין פרחא נשמתייה (נ"א נשמתי), ואערעת בנשמתי דילי, דהוה סלקא מגו דכיו ומגו טבילה, ועאלת באתר דעאלת, ותמן אתדן דינהא, ואתייהבו לי עשרין ותרין שנין דחייז, בגין דמעין (דף ר"ה ע"ב) ומלין דברי, מכאן ולהלאה, אית לי לאשתדלא במה דחמינא, דהא לית לי לאשתדלא במלין דהאי עלמא. פיון דחמינא מה דחמינא, ובעי קודשא בריך הוא דלא יתאביד ויתנשי מנאי כלום.

פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסרני יה וגו', דוד מלכא אמר דא, על כל מה (ס"א דאעבר) דעבד בהאי עלמא, ואמר על אבטחותא דהוה ליה בהווא עלמא. על כל מה דאעבר בהאי עלמא, דרדיפו ליה, והוה (ליה) עריק בארעא נוכראה, בארעא דמואב, ובארעא דפלשתאי, ומפלהו שזיב ליה קודשא בריך הוא, ולא שביק ליה למותא, ואמר על אבטחותא דהווא עלמא.

אמר דוד, אי הכא חבנא לגבי קודשא בריך הוא, הכא אלקינא, וקבילנא עונשא דילי, ואדפי לי מפל מה דחבנא, ולא שביק עונשא דילי להווא עלמא, בתר מיתה. ודאי יסור יסרני יה, בהאי עלמא, בגין לנקאה לי. ולמות לא נתנני, בהווא עלמא, לנטלא נקמתא מנאי, ואנא, הא קודשא בריך הוא, אנקי לי זמנא חדא בהאי עלמא, מכאן והלאה אצטריכנא דלא אהא בכסופא בעלמא דאתי.

פתח הווא ינוקא בריה ואמר, (במדבר כז) אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה וגו'. אבינו, הא טעמא לעילא, אריך מלה ומשיך לה, אי חסידין קדישין,

כמה משיכו דצערא במקרי אבינו. לית צערא, ולית כאבא דרוחא ונפשא, אלא כד קראן הכי, אבינו, בכאבא מלבא. מת במדבר, וכי אחרנין לא מיתו במדברא, דהכא רשים ליה, ואמר דאיהו מת במדבר, והא אלה ורבבן מיתו במדברא.

אלא כמה בני נשא ערטילאין על דא, מנהון אמרי דהוא מקושש עצים הוה, דכתיב פי בחטאו מת. ומנהון אמרי הכי, ומנהון אמרי הכי, ואנא הכי אוליפנא, יומא דאבא נפל בבי מרעיה, אוליפי לי דא. ואנא חמינא מה דחמינא, דפקיד לי אבא דלא לגלאה. אלא כמה הוה דמיתו במדברא, ולא על חובא דקרת, ולא על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, (ס"א ולא על חובא דעגלא דעבדו וכו') אלא קודם (ס"א דמיתו על חובא דקרת, על חובא דמרגלים, כד אתגזר גזרה, וקודם) מתן תורה, ובתר עגלא דעבדו, אינון מטעי עלמא, ואינון דאתמשכו אבתרייהו.

אבל טענה דטעינו אינון בנתין, דמית במדבר, איהו, והוה צלפחד רב לבי יוסף, ומגו דלא ידע ארחוי דאורייתא פדקא יאות, לא הוה נשיא. והוא הוה דלא נטר פומיה ומלוי לקבליה דמשה, ועליה פתיב, (במדבר כא) וימת עם רב מישראל. גבר דלא ידע אורייתא, (ס"א לאו רב באורייתא) ואיהו רב משפחה. רב דזרעא דיוסף, מבנוי דמנשה. ובגין דחב במדבר במלולא לגבי משה, חשיבו דמשה אנטיר דבבו. ובגין כך קריבו לקמיה דמשה, ואלעזר, וכל הנשיאין, וכל רישי אבהן, ולא מלילו עם משה אלא לקמיהו, בגין דקניאו קנאה מניה.

מכאן, מאן דחייש מן דינא, יקרב אחרנין, ויסגי בגוברין בהדי ההוא דינא, בגין דישמעון דינא מניה, וידחל מנייהו, ולא יהא דן אלא פדקא יאות, ואי לא, ידחי ליה מן דינא. ואינון לא ידעו דהא (במדבר יב) משה ענו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה. ולא ידעו דמשה לאו הכי.

פיון דחמא משה כך, אמר חמינא דכל פנופיא דגוברין רברבין מישראל, וכל רישי אבהן וכל נשיאי פנשתא, עלי קריבו. מיד אתפרש משה מן דינא, הדא הוא דכתיב, (במדבר כז) ויקרב משה את משפטן לפני יי. (אמר משה דא לא אתחוי לדינא) ענותנותא דמשה, אקריב את משפטן לפני יי. דיינין אחרנין, ארחא דא לא נטלי, דאף על גב דכנופיא סגי עליהון. אינון דייני אקרון עזי פנים, לית בהו מענותנותא דמשה כלל. זכאה חולקיה דמשה. חדו רבי אלעזר וחברייא.

דף ר"ו ע"א

אמר ההוא ינוקא, אהדרנא למלין קדמאין. אבינו מת במדבר אבינו האי טעמא דאמי, לנחש תלייא על קדליה, ומשיך ונביה בפומיה, בטעמא, דההוא דאתמשך עליה לעילא. מת במדבר, במלולא דפומיה. אתבהיל ההוא ינוקא

בבהילו, ואתקיף בקודלא דאבוי, ובכה ואמר, צלפחד דא במלולא מית, ואנת אבא במלולא אהדרת לעלמא דא. אהדר אבוי ונשיק (דף ר"ז ע"א) ליה, וגפיף ליה. בכו רבי אלעזר, וחברייא פלהו, ואבוי בכה בהדייהו, נטלוהו פלהו ונשקוהו בפומי, על רישיה, ועל עינוי, ואבוה תוה בכי בהדיה.

אמר ליה רבי אלעזר, ברי, הואיל ואמרת מלה דא, מהו פי בחטאו מת. אמר תהוא ינוקא, אבא, אבא, בחד מלה סגי לון, בחטאו דתהוא (ס"א כיון דתהוא) נחש דכריך בזנביה לעילא, משיף טעמא בחטאו, מאי בחטאו. בחטאו דתהוא נחש. (ולא בחטא אחרא) ומאי איהו. מלולא דפומיה, פי בחטאו מת, טעמא דתהוא משיכו דתהוא נחש דכרוף בזנביה, בחטאו ודאי.

נטליה רבי אלעזר בתוקפיה, בין דרועוי, ובכו פלהו חברייא. אמר לון, רבנן, שבוקו לי בהדי אבא, דעד כען לא אתיישבא רוחי (ס"א רוחיה). אמר רבי אלעזר לרבי יוסי, אימא כמה יומין ושנין להאי ינוקא. אמר לון, חברייא, במטו מנייכו לא תבעון דא, דהא עד לא מטו עלוי חמש שנין.

אמר ליה רבי אלעזר, חס ושלום, דהא בעינא טבא אשגחנא ביה. ומה דאמרת חמש שנין, אינון חמש שנין (בראשית מה) אשר אין חריש וקציר. דלא תקצור ליה לעלמין. אמר רבי אלעזר לרבי אבא, גייתב הכא עד ז' יומין, בגין דאתיישבא ביתא. דהא כל שבעה יומין דנשמתא נפקת מן גופא, אזלת ערטילאה. והשתא דאהדרת, עד כען לא אתיישבת בדוכתהא, עד שבעה יומין.

אמר רבי אבא, כתיב (דברים טו) פתוח תפתח את ידך לאחיקך לעניך ולאבינוך, קרא דא, הא תנינן ליה, דלא ישבוק בר נש עניא דיליה, ויהב לאחרא. הא רבי יוסי חמוף בבי מרעיה, ניזיל ונגמול חסד עמיה. ובתר דנהדר, גיעול בהאי. והא כל זמנא דנהך ונהדר בארחה דא, נחמי תחיית המתים. אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, נשקוהו לההוא ינוקא, ברכוהו ואזלו.

אמר רבי אבא, תוהנא על דרדקי דדרא דא, כמה תקיפא חילייהו, ואינון טנרין רברבין ראמין. אמר רבי אלעזר, זכאה חולקיה דאבא, מאריה דדרא דא. דהא ביומוי, בעי קודשא בריך הוא לאתקנא, תרין מתיבתין דיליה, ולמעבד לון ישובא רברבא ועלאה כדקא יאות. דהא לא יהא כדרא דא, עד דייתי מלפא משיחא. אזלו.

עד דהוו אזלי, אמר רבי אבא, הא תנינן, על חד סרי מלין נגעין אתיין על בני נשא. ואלין אינון: על עבודה זרה. ועל קללת השם. ועל גלוי עריות. ועל גניבה. ועל לשון הרע. ועל עדות שקר. ועל דיינא דמקלקל ית דינא. ועל

שְׁבוּעַת שׁוֹא. וְעַל דְּעָאֵל בְּתַחוּמָא דְתַבְרִיָּה. וְעַל דְּמַחְשָׁב מַחְשְׁבִין בִּישׁוּן. וְעַל דְּמַשְׁלַח מְדַנִּים בֵּין אַחִים. וְאִית דְּאַמְרִי, אַף עַל עֵינָא בִישָׂא. וְכִלְהוּ תַנְיִנן בְּמַתְנִיתָא.

עְבוּדָה זָרָה מְנִין. דְּכַתִּיב, (שמות לב) וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת הָעָם כִּי פְרוּעַ הוּא כִּי פָרַעַה אֲהָרָן. מֵאִי כִּי פְרוּעַ הוּא. דְּאֶלְקוּ בְּצָרְעַת. כְּתִיב הֲכֵא כִּי פְרוּעַ הוּא, וְכַתִּיב הֲתָם, (ויקרא יג) וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנְגַע בְּגִדּוֹ יִהְיוּ פְרוּמִים וְרֵאשׁוּ יִהְיֶה פְרוּעַ. וְעַל קָלְלַת הַשֵּׁם, דְּכַתִּיב, (שמואל א יז) הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרוּ יְיָ בְּיַדִּי, וְכַתִּיב, (ויקרא יג) וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן.

אָמַר רַבִּי אַבְא, מְלָה דָּא לָא אֲתִישְׁבָא, וְאַצְטְרִיךְ לְעֵינָא בֵּיהּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָכִי הוּא וְדָא, פְּלִשְׁתִּי דָּא קָרִיב לְיִיחוּסָא דְדוּד הוּא, וּבְרָה דְעֶרְפָּה הוּא, וְהֵינּוּ דְכַתִּיב, (שמואל א יז) מִמְעַרְכוֹת פְּלִשְׁתִּים, אֵל תִּקְרִי מִמְעַרְכוֹת, אֵלָא מִמְעַרְוֹת פְּלִשְׁתִּים, דְּשׁוּיָוָה לְאַמִּיָּה כְּמַעְרְתָא דָּא. וְכִיּוֹן דְּכַתִּיב, (שמואל א יז) וַיִּקְלַל הַפְּלִשְׁתִּי אֶת דּוּד בְּאַלְהָיו, אֲסַתְּפַל בֵּיהּ דּוּד בְּעֵינָא בִישָׂא. וּבְכָל אֲתַר דְּהוּא מְסַתְּפַל בְּעֵינָא בִישָׂא, כָּל זִינֵי צָרְעַת אֲתַמְשְׁכֵן מְעֵינֵיהּ דְדוּד. וְהָכִי הוּא בִּיּוֹאֵב, כִּיּוֹן דְּאֲסַתְּפַל בֵּיהּ דּוּד בְּעֵינָא בִישָׂא, מַה כְּתִיב, (שמואל ב ג) וְלֹא יִפְרַת מִבֵּית יוֹאֵב זָב וּמְצוּרַע וּגו'.

וְהֲכֵא בְּפִלְשְׁתִּי דָּא, כִּיּוֹן שְׁקַלְל אֶת הַשֵּׁם, אֲסַתְּפַל בֵּיהּ בְּעֵינָא בִישָׂא, וְחָמָא בְּמַצְחֵיהּ דְּאַצְטְרַע. מִיַּד (שמואל א יז) וְתַטְבַּע הָאֵבֶן בְּמַצְחוֹ, וְאֲתַדְּבַקַת הִצְרַעַת בְּמַצְחוֹ. וְכִלְא הוּא אֲשַׁתְּקַעַת עֵינָא בִישָׂא דְצָרְעַת בְּמַצְחוֹ, וְאֲשַׁתְּקַעַת אַבְנָא מִמֶּשׁ בְּמַצְחוֹ, וְדָאִי מְצוּרַע הוּא.

דף ר"ו ע"ב

רְשַׁע חַיִּיבָא (דף ר"ו ע"ב) דְּבַלְעָם, עֵינָא דִּילֵיהּ, הוּא בְּהַפּוּכָא מְעֵינָא דְדוּד עֵינָא דְדוּד הוּא מְרַקְמָא מְכָל זִינֵי גּוּוֹנִין, לָא הוּא עֵינָא בְּעֵלְמָא שְׁפִירָא לְמַחְזִי, כְּעֵינָא דְדוּד. כָּל גּוּוֹנִין דְּעֵלְמָא מְנַצְצֵן בֵּיהּ, וְכִלְא בְּרַחֲמֵי לְמַאן דְּדַחִיל חֲטָאָה, דְּכַתִּיב, (תהלים קיט) יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ. חֲדָאן כַּד חֲמָאן לִי. וְכָל אִינּוֹן חַיִּיבִין דְּחִלְיִן מְקַמִּיָּה.

אַבְל עֵינּוּי דְּבַלְעָם חַיִּיבָא, עֵינָא בִישָׂא בְּכִלְא, בְּכָל אֲתַר דְּהוּא מְסַתְּפַל, כְּשִׁלְהוּבָא שְׂצִי לֵיהּ. דְּהָא לִית עֵינָא בִישָׂא בְּעֵלְמָא, כְּעֵינָא דְּהוּא רְשַׁע, דְּאִיהוּ בְּהַפּוּכָא מְעֵינּוּי דְדוּד. עַל גְּלוּי עֲרִיּוֹת, דְּכַתִּיב, (ישעיה ג) וְשִׁפַּח יְיָ קְדָקוֹד בְּנוֹת צִיּוֹן. וְכַתִּיב (ויקרא יד) וְלִשְׂאֵת וְלִסְפַּחַת. עַל הַגְּנֵבָה, דְּכַתִּיב, (זכריה ה) הוֹצֵאתִיהּ נָאִם יְיָ צְבָאוֹת וּבָאָה אֵל בֵּית הַגְּנֵב וּגו' וְכִלְתּוּ וְאֲתַר עֲצִיו וְאֲתַר אַבְנֵיו. מֵאֵן הוּא מְלָה דְּמַכְלָה עֲצִים וְאַבְנִים. דָּא צָרְעַת. דְּכַתִּיב, (ויקרא יד) וְנָתַץ אֶת הַבַּיִת אֶת אַבְנָיו וְאֲתַר עֲצָיו. עַל לְשׁוֹן הָרַע, דְּכַתִּיב, (במדבר יב) וְתַדְּבַר מְרִים וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה וּגו', וְכַתִּיב

(במדבר יב) ויפן אהרן אל מרים והנה מצורעת. על עדות שקר, בגין דסהידו ישראל שקר, ואמרו (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, בקל תקיף, דכתיב (שמות לב) קול מלחמה במחנה. בגין דא, (במדבר ה) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו'. על דיין דמקלקל דינא, דכתיב, (ישעיה ה) כאכול קש לשון אש וחשש וגו' ופרחם כאבק יעלה וגו', מאי טעמא. פי מאסו את תורת יי צבאות. ואין פרחם, אלא צרעת. דכתיב, (ויקרא יג) ואם פרוח תפרח הצרעת. על דעאל בתחומא דחבריה מנין. מעוניהו. דעאל בתחומא דכהונה. דכתיב, (דברי הימים ב כו) והצרעת זרחה במצחו. ועל דמשלח מדנים בין אחים. דכתיב, (בראשית יב) וינגע יי את פרעה, דאיהו שלח מדנים בין אברהם ושרה. ועל עינא בישא, כמה דאתמר. וכלהו הוו ביה בההוא רשע דבלעם.

תא חזי, מה כתיב, פתורה אשר על הנחר. מאי על הנחר. דיהב עינא בישא, על ההוא נחר, דקיימא בהו בישראל. דכתיב, (ישעיה יו) הנני נוטה אליה כנחר שלום. והוא אתא בההוא פתורא, ואגרי בהו.

אמר רבי אבא, כל הנני מלין הוו ודאי בבלעם. אבל גלוי עריות מנין, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל ביי וגו'. הא הכא עבודה זרה וגלוי עריות. סהדותא דשקרא, דכתיב וידע דעת עליון, ודעת בהמתו לא הוה ידע. קלקל ית דינא, דכתיב לך איעצך. דהא בדינא קיימא, ויהב עיטא בישא לאבאשא, וסטי מן דינא, ואמליך בישינ עלייהו.

עאל בתחומא דלאו דיליה, דכתיב ואעל פר ואיל במזבח, וכתיב את שבעת המזבחות ערכתי. משלח מדנים בין אחים, בין ישראל לאביהם שבשמים. לשון הרע, לא הוה בעלמא כגיניה. קללת השם, דכתיב ואנכי אקרה כה. וכלהו הוו ביה. עינא בישא כמה דאתמר. וכלא על ההוא נחר דישאל, יהב עינוי לאתגרא ביה. ארץ בני עמו, וכי לא ידענא דארץ בני עמו היא. אלא רזא דא, דכל בני עמו מתדבקן ביה והא אתמר. (חסר, ועיין בסוף הספר סימן י"ד) (במדבר כ"ב) וירא בלק בן צפור וגו'. רבי יוסי פתח, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. דא בלעם, דבריהו להו לישראל. ואל תתאו למטעמותיו, דא בלק, דקודשא בריהו הוא לא אתרעי לאיגון עליון דאתקין קמיה.

תא חזי, בשעתא דחמא בלק דהא סיחון ועוג אתקטלו, ואתנסיבת ארעהון, חמא מה חמא, דאיהו אמר וירא. אלא חמא בחכמתא דיליה, דאיהו, וחמשה עלאי דמדיון, ועמיה, נפלין בידא דישאל. חמא, ולא ידע, ועל דא אקדים לבלעם, דחיליה בפומיה, כגוונא דישאל דחיליהו בפומיהו.

דף ר"ז ע"א

ואפילו בלעם תאיב הוה יתיר מבלק. וההיא ידיעא דאיהו הוה ידע, בליליא הוה ידע, בגין דאינון פתרין תתאין וחמרי, לא שכיחו אלא במשמרה ראשונה דליליא, ועל דא הוה ליה אתנא, דהאי גיסא, לאתחברא (דף ר"ז ע"א) חמרי בהדה ברישא דליליא.

ואי תימא, הא פתיב ויבא אלהים אל בלעם לילה. הכי הוא ודאי, ואוקימנא ההוא ממנא דממנא עליהו, והוא הוה אתי לקבליה. כגוונא דא (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי וגו'. וכלא חד מלה. בגין דא איהו אמר לרב רבי בלק לינו פה הלילה.

פיון דהוה אתי ההוא ממנא, בלעם הוה אתי לגבי אתניה, ועבד עובדיה, ואמר מלי, וכדין אתנא אודעא ליה. ואיהו אחזי עובדא למשרי עלוי ההוא רוחא. ומאי אחזי. הוא הוה ידע דחמרי שטאן ושראן בקדמיתא דליליא, פדין אחזי עובדא, וקאים לאתניה באתר מתתקון, ועביד עובדוי וסדר מלוי. וכדין הוה אתי מאן דאתי, ואודע ליה על ידא דההיא אתון.

פיון דליליא חד אמר ליה לא תלך עמהם, מאי טעמא תב תניינות להאי. אלא אינון ברשותא דלעילא קיימי, והא תנינו, בדרך שאדם רוצה ללכת בה מוליכין וכו'. בקדמיתא פתיב, לא תלך עמהם. פיון דחמא קודשא בריך הוא, דרעותא הוא למיהר. אמר ליה קום לך אתם ואך את הדבר וגו'. מה עבד בלעם כל ההוא ליליא הוה מהרהר ואמר ומה אן הוא יקרא דילי, אי בקטורא אחרא אתקטרנא. אשגח כל ההוא ליליא בחרשוי, ולא אשכח סטרא, דיהא הוא ברשותיה, אלא מסטרא דאתניה.

והיינו דאמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, באלין פתרין תתאין אית ימינא ואית שמאלא. מסטרא דימינא חמרי, כמה דאוקימנא. ומסטרא דשמאלי אתני ותאנא, עשרה אינון לימינא, ועשרה לשמאלא. ודא הוא דאמר רבי יוסי, יוסף פד אתפרש מאבוי, ידע בחכמתא דלעילא, ברזא דכתרין קדישין עלאין. פיון דהוה במצרים, אוליה בההיא חכמתא דלהון, באינון פתרין תתאין, היך אחידן אינון דימינא, ואינון דשמאלא. עשרה דימינא ועשרה דשמאלא חמרי ואתני. ובגין כך רמז לאבוי ממה דאוליה תמן, דכתיב (בראשית מה) ולאביו שלח פזאת עשרה חמורים וגו'.

סדר הלימוד ליום יח אב [יום 313 בשנה]

אמר רבי יוסי, אינון דימינא פלילין פלהו בחד, דאקרי חמו"ר. והאי הוא החו"ר
חמור, דכתיב, (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמו"ר יחדיו. והאי הוא חמור, דזמין
מלפא משיחא למשלט עליה, כמה דאוקימנא. ואינון דשמאלא, פלילין פלהו בחד
דאקרי אתון, דהא מסטרהא נפיק עירה, קטרוגא דדרדקי, כמה דאוקימנא.
והיינו דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור ועל עיר בן אתונות, אתנת חסר,
עשרה דכלילין בחד.

ודא הוא דאמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (בראשית מט) אסרי לגפן עירה. אסרי
לגפן, זמין קודשא בריה הוא לקשרא בגיניהון דישראל דאקרון גפן. עירה.
דאיהו קטיגורא דילהון, ובגין דאקרון שורק, דכתיב, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיד
שורק. בני אתנו, ההוא דנפיק מסטרא דהאי אתון.

והני י' מימינא, וי' משמאלא, ואתכלילין בהני תרי, כלא אינון משתכחי
בקס"ם. ואית עשרה אחרנין דימינא ועשרה דשמאלא, דמשתכחי בנח"ש. ועל
דא כתיב, כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. מאי טעמא, בגין כי יי אלהיו
עמו. מסטרא דנח"ש, נפק שו"ר, מסטרא דקס"ם, נפק חמו"ר. ודא הוא שור
וחמור, ועל דא בלעם, פיון דידע דאתקשר ברשותא אחרא, ואמר ליה אף את
הדבר וגו', אבאיש ליה, ואמר, ומה אן היא יקרא דילי. מיד אסתפל בחרשוי,
ולא אשפח דיהא ברשותיה, אלא האי אתון.

מיד (במדבר כ"ב) ויקם בלעם בבקר ויחבוש את אתונו למעבד רעותיה בה,
ורעותא דבלק. ועל דא ויחר אף אלהים כי הולך הוא. הוא דייקא, דאפיק גרמיה
מרשותיה, ממה דאמר ליה ואף את הדבר וגו'. תא חזי דהכי הוא, דהא
בקדמיתא יחב ליה רשותא, ואמר קום לך אתם, השתא דהוה אזיל, אמאי ויחר
אף אלהים. אלא בגין דהולך הוא, הוא ברשותיה דיליה, לנפקא מההוא דאמר
ליה ואף את הדבר.

דף ר"ז ע"ב

אמר ליה קודשא בריה הוא, (דף ר"ז ע"ב) רשע, את מתקן ומורו זיינך לנפקא מן
רשותי, חייך אנת ואתנך ברשותי תהוון. מיד ויתיצב מלאך יי. מאי ויתיצב. אמר
רבי אבא, נפק וקאים באומנותא אחרא, מאומנותא דיליה, דהאי מלאכא דרחמי

הוה. והיינו דאמר רבי שמעון, חייביא מהפכי רחמי לדינא. לשטן לו, דהא לא אומנותא דיליה הוה.

אמר רבי אלעזר, לא שני מלאכא, ולא נפק מאומנותא דיליה, אלא בגין דהוה האי מלאכא מסטרא דרחמי, וקאים לקבליה, סתיר חכמתא דיליה, וקלקל רעותיה. הדא הוא דכתיב לשטן לו. לו הוה שטן, ואשתכח שטן, אבל לאחרא לא הוה שטן.

תאנא, אמר רבי שמעון, כמה חפים הוה בלעם בחרשוי, על כל בני עלמא, דהא בשעתא דאשגח, לאשכחא עיטא לנפקא מרשותיה דקודשא בריה הוא, מההיא מלה דכתיב, ואף את הדבר וגו'. אסתכל בחרשוי, ולא אשכח בר ההיא אתון, מה פתיב, ויחבוש את אתונו, אטעין לה בכל חרשין, ובכל קסמין דהוה ידע, ואעיל בה, ואכליל לה מפלהו, בגין למילט להו לישראל. מיד ויחר אף אלהים פי הולך הוא. הוא דייקא כמה דאתמר. מה עבד קודשא בריה הוא, אקדים למלאכא דרחמי. לקיימא לקבליה, ויסתיר חרשוי וקסמוי.

ותא חזי, דעד השתא לא פתיב יי ולא אתחזי בקסמוי וחרשוי. והא אוקמוה. והשתא פיון דאתקין אתניה, וזרזה בתקוני חרשוי, בסטרא דדינא למילט לישראל, אקדים קודשא בריה הוא למלאכא דרחמי לקבליה, ובשמא דרחמי, בגין לסתור חכמתא דיליה, ולאסטאה לאתניה מההוא ארחא, כמה דכתיב, ותט האתון מן הדרך. מן הדרך דייקא. ועל דא לא פתיב ויתיצב מלאך האלהים, ויעמוד מלאך האלהים, אלא מלאך יי דרחמי.

אמר קודשא בריה הוא, רשע, את אטענת לאתנה בחרשה, בכמה סטרי דדיני לקבל בני. אנא אעבר טעונד, ויהפך מארחא דא, מיד אקדים מלאכא דרחמי לשטן לו. לו דייקא. כמה דאתמר. (במדבר כ"ב) ותרא האתון את מלאך יי וגו'. אמר רבי יצחק, וכי אמאי חמאת היא, ובלעם דהוה חפים כל כף לא חמא. אמר רבי יוסי, חס ושלום דהוה רשע יסתכל בחיזו קדישא. אמר ליה, אי הכי, הא פתיב נופל וגלוי עינים. אמר ליה לא שמענא בהא מידי ולא אימא. אמר ליה אנא שמענא, דכד הוה אצטריך לאסתכלא, הוה נפיל וחמי. והשתא לא אצטריך לאסתכלא.

אמר ליה, אי הכי, בדרגא עלאה יתיר הוה על כל גביאי מהימנותא, דאיהו גלוי עינים, חמי ואסתכל ביקרא דקודשא בריה הוא. והא רבי שמעון אמר, בלעם בחרשוי, הוה ידע באינון פתרין תתאין דלתתא, כמה דכתיב, (יהושע יג) ואת בלעם בן בעור הקוסם, קוסם קרייה קרא, דטנופא דטנופי, היך יסתכל ביקרא

דמאריה. ועוד, הא אמר רבי שמעון, בחיזו חד דחזא לפום שעתא, דכתיב ויגל יי את עיני בלעם, אתעקימו עינוי, ואת אמרת דהוה חמי בגלוי דעיינין, ואסתפל ביקרא דקודשא בריך הוא.

אמר ליה, אנא אהדרנא לקבלך. דידי ודידך בעי צחותא. ודאי רזי אורייתא עלאין, ולא יכלין בני עלמא למיקם עלייהו. בגין כך אסיר לאקדמא במלה דאורייתא, עד דישמע מלה וידע לה על בורייה. אתו לקמיה דרבי שמעון אמרו מלה קמיה.

דף ר"ח ע"א

פתח ואמר, (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו וגו', האי קרא אוקמוה, דממנן דעלמא אמרוה, בשעתא דסליק ברעותיה דקודשא בריך הוא למברי אנשא. קרא לכתות פתות דמלאכי עלאה, ואותיב לון קמיה. אמר לון, בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (תהלים מט) ואדם ביקר בל ילין וגו'. אושיט קודשא בריך הוא אצבעא דיליה, ואוקיד לון. אותיב פתות אחרנין קמיה, אמר לון בעינא למברי אדם. אמרו קמיה, (דף ר"ח ע"א) מה אנוש כי תזכרנו. מה טיבו דבר נש דא. אמר לון, בר נש דיהא בצלמא דידן, דיהא חכמתא דיליה, עלאה מחכמתכון.

פיון דברא אדם, וחטא, ונפק בדימוס קמיה, אתו עז"א ועז"אל, אמרו קמיה, פתחון פה אית לן גבך, הא בר נש דעבדת חטי קמך. אמר להו, אלמלי תהוון שכיחי גבייהו וכו'. מה עבד קודשא בריך הוא. אפיל לון מדרגא קדישא דלהון מן שמיא.

אמר רבי שמעון, השתא אהדרנא לתיובתיכו. דבלעם אמר נופל וגלוי עינים, אי גימא דלא הוה הכי, ושבוחי קא משבח גרמיה, היך יכתוב קודשא בריך הוא מלה כדיבא באורייתא. ואי מלה דקשוט היא, היך ישתבח ההוא רשע בדרגא עלאה על כל גביאי מהימנותא. ועוד, דהא לא שריא קדושה דלעילא, אלא באתריה דאתחזי ליה.

השתא אהדרנא למלה קדמאה. בתר דאפיל לון קודשא בריך הוא, מאתר קדישא דלהון. טעו בתר נשי עלמא, ואטעו עלמא. הכא אית לאסתפלא, והא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'. והא אלין מלאכין הוו, איך יכילו לאתקיימא בארעא. אלא תא חזי, כל אינון (מלכים) דלעילא, לא קיימין, ולא יכלין למיקם, בר בנהורא עלאה דנהיר לון, וקיים לון. ואי פסיק מנייהו ההוא נהורא דלעילא, לא יכלין למיקם. כל שפן אלין דאפיל לון קודשא בריך הוא.

ופסק מנייהו ההוא נהורא דלעילא, דאשתני זיווייהו. וכך נחתו ושלט בהו אוירא דעלמא, אשתנו בדרגא אחרא.

תא חזי, מנא דהוה נחית להו לישראל במדברא, ההוא מנא הוה, מטלא דלעילא, דהוה נחית מעתיקא סתימא דכל סתימין. וכד הוה נחית, הוה נהוריה נהיר בכלהו עלמין, ומניה אתון חקל דתפוחין, ומלאכי עלאי. וכד הוה נחית לתתא, ושלט ביה אוירא דעלמא, אגליד, ואשתני זיויה, ולא הוה זיויה אלא כמה דכתיב, (במדבר יא) ותמן כזרע גד הוא וגו', ולא יתיר. וכל שכן מלאכין, כיון דנחתו ושלט בהו אוירא, אשתנו מההוא דרגא קדמאה דהו.

מה עבד קודשא בריך הוא. חמא דאטעיין עלמא, קשר לון בשלשלאי דפרזלא בטורא דחשוכא, באן אתר יתבי. בעמיקא דטורי. אותיב ליה לעז"א, ורמי חשוכא דאנפין. בגין דההיא שעתא דקשר לון קודשא בריך הוא, אתתקף וארגיו כלפי מעלה, וקודשא בריך הוא אפיל ליה בעומקא עד קדליה, ווריק חשוכא באנפוי. עזא"ל דלא אתתקף, אותביה גביה, ונהיר ליה חשוכא.

ובני עלמא דיידעין אתרייהו, אתיין לגבייהו, ואולפין לון לבני נשא חרשין ונחשין וקסמין. ואינון טורי חשוכא, אקרין חררי קדם. מאי טעמא. בגין דחשוכא אקדים לנהורא. ובגין כך, טורי חשוכא, חררי קדם אקרין. לון ובלעם מנייהו אולפי חרשין. והיינו דאמר בלעם, מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם וגו'.

תא חזי, בלעם הוה קא משבח גרמיה מהאי אתר, ואמר נאם שומע אמרי אל וגו'. בגין דעז"א ועזא"ל, אמרי לאינון בני עלמא, מאילין מלין עלאין, דהו ידעי בקדמיתא לעילא. ומשתעי מעלמא קדישא דהו ביה, הדא הוא דכתיב שומע אמרי אל. שומע קול אל, לא כתיב, אלא אמרי אל, אינון אמירן דאמרי מניה. מאן דאתי מפרקא, ושאלין ליה מאן את אתי. אמר, מלמשמע מלין דמלכא קדישא. כך נאם שמע אמרי אל. ויודע דעת עליון, דהוה ידע שעתא דתליא דינא בעלמא, ומכוין שעתא בחרשוי.

דף ר"ח ע"ב

אשר מחזה שדי יחזה, מאן מחזה שדי. אלין אינון נפל וגלוי עינים. ואלין אינון (לך לך פ"ח ע"ב, לקמן ר"ב ע"א, פנחס ר"ב ע"א) עז"א ועזא"ל. נפל: דא עז"א, דאעמיק ליה קודשא בריך הוא בעומקא חשוכא, ויתיב בעומקא עד קדליה כדקאמרן, וחשוכא אודרק באנפוי. ועל דא אקרי נופל. נפל זמנא חדא מן שמיא, ונפל זמנא אחרא, לבתר, בעומקא דחשוכא. עזא"ל: הוא גלוי עינים,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

דְּהָא לָא אֲזִדְרַק חֲשׂוּכָא עֲלֵיהּ, דְּלֹא אֲתַתְּקַהּ, וְלֹא אֲרַגִּיז כְּהוּא דְלַעֲיִלָא. (דף ר"ח ע"ב) וּבִלְעָם קָרִי לֹון מַחֲזָה שְׂדִי, דְּאִינֹון נָפִל וּגְלוּי עֵינִים.

וּבַהּהוּא זְמַנָא, לָא אֲשַׁתָּאֵר בְּעֵלְמָא, דִּישְׁתַּכַּח גְּבִייהוּ, בַּר אִיהוּ. וּבְכָל יוֹמָא, הוּוּ אֲסִתִּים בְּאִינֹון טוֹרִי עֲמַהוֹן. הִדָּא הוּוּ דְכְתִיב, יִנְחֲנִי בְּלֶק מֶלֶךְ מוֹאֵב מִהַרְרֵי קָדָם. מִהַרְרֵי קָדָם וְדָאִי, וְלֹא מֵאַרְצֵי בְנֵי קָדָם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה זְמַנִּין אֲמִינָא מְלָה דָא, וְלֹא מִסְתַּפְּלֵי חַבְרִיָא, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לָא שְׂרִיא שְׂכִינְתָא, אֲלֵא בְּאַתְרֵי קְדִישָׁא, בְּאַתְרֵי דְאַתְחַזִּי לְשְׂרִיא עֲלוּי. וְכֵן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ מְכַרִּיז וְאָמַר, (דברים יח) לֹא יִמְצָא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ וְגו'. וְהוּוּ דְאֲתִי (ס"א אתי) לְאַתְעָרְבָא בְּהַדִּייהוּ.

אֲלֵא זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ קְדִישׁ לֹון לְשְׂרִיא בִּינִייהוּ. וְהִינֵנוּ דְכְתִיב, (דברים כג) כִּי יִי אֱלֹהֶיךָ מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ וְגו'. וּבְגִין דְּהוּוּ מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ, כְּתִיב וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ וְגו'. וְכְתִיב (ויקרא כ) וְהִיטֵם קְדוֹשִׁים וְגו'. וְכְתִיב (ויקרא יח) אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֵלֶה וְגו'. וְכְתִיב (ויקרא כ) וְאֶקֶץ בָּם וְגו'. דְּלֹא יְכִילְנָא לְקָרְבָא גְּבִייהוּ, וְשָׂרוּ לִי לְבַר. זְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, וְזְכָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּנְבִיאֵי מְהִימְנֵי קְדִישֵׁי, דְּאִינֹון קְדִישִׁין, וְאִית לֹון חוּלְקָא לְאַשְׁתַּמְשָׁא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה. (במדבר כ"ב) וְתָרָא הָאֲתוֹן אֶת מְלֹאךְ יִי נֹצֵב בְּדַרְךְ וְחָרְבוּ שְׁלוּפָה בִּידוֹ, (ס"א בדרך), בְּהוּוּ אֲרַחָא דְהוּוּ אֲשַׁתְּקַע (ס"א אשתכח) בְּגוּוּהָ. וְחָרְבוּ שְׁלוּפָה בִּידוֹ, וְכִי אִי אִיהוּ נְפִיק לְקַבִּיל הָאִי אֲתוֹן, מֵאִי בְעֵי חֲרָבָא. וְאִי אִיהוּ נְפִיק לְקַבְּלִיהָ דְבִלְעָם, אֲמֵאִי חֲמָאֵת אֲתַנְיָה, וְאִיהוּ לָא חֲמָא. אֲלֵא כְּלָא אֲזִדְמֹון. הִהוּוּ מְלֹאכָא מְזַדְמֵן לְקַבְּלִיהָ דְאֲתוֹן, לְאַפְקָא לָהּ מִן הִהוּוּ אֲרַחָא דְאַתְטַעֵן בָּהּ. וּבְמָה. בְּרַחֲמֵי. וְאֲזִדְמֵן לְקַבְּלִיהָ דְבִלְעָם, לְאַעֲנֵשָׁא לֵיהּ, עַל דְּאִיהוּ הוּוּ בְעֵי לְמִיחָךְ בְּרִשׁוּתִיָּהּ, וְלֹא בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא (ס"א דלעילא).

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֲשַׁתָּא אִית לְשַׁאֲלָא, אִי מְלוּי הוּוּ אֲתִינֵן מִסְטְרָא דְכְתָרִין תַּתְּאִין, וְלֹא מֵאַתְרֵי אַחְרָא, אֲמֵאִי כְּתִיב וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֵל בִּלְעָם וְגו', וְאָךְ אֶת הַדְּבָר וְגו'. אָמַר רַבִּי יִצְחָק (בגניניהוֹן דִּישְׂרָאֵל אַתְהֵדֵר מְלֹאכָא לְמַלְלָא עֲמִיָּה. דָּאִי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ מְלִיל עֲמִיָּה הוּוּ אֲמַר אַךְ אֶת הַדְּבָר וְגו'. חַס וְשֵׁלוֹם דְהָא הוּוּ מְלֹאכָא אֲמַר לֵיהּ וְאַפְסֵי אֶת הַדְּבָר וְגו', דָּאִי תִימָא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵל בִּלְעָם וְגו'). הֲכִי אֲוִלִּיפְנָא. דְּהָאִי אֱלֹהִים דְּהִכָּא כְּלָהוּ מְלֹאכָא הוּוּ. וְהוּוּ אִיהוּ אֲתֵר דְּאֲתִי מִסְטְרָא דְדִינָא קְשִׁיא, דְּבִיָּה אַחֲדִין חִילָא וְתוֹקְפָא דְאִינֹון כְּתָרִין תַּתְּאִין, דְּהוּוּ מְשַׁתְּמֵשׁ בְּהוּ בִלְעָם. וּבְגִין כֵּךְ, וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֵל בִּלְעָם. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵל בִּלְעָם. דְּלֹזְמַנִּין אֲתַקְרִי מְלֹאכָא בְּשִׁמָּא עֲלָאָה.

ותט האתון מן הדרך, סטאת מן הוא ארחא, דהות טעינא מסטרא דדינא קשיא, לקבליהון דישראל. ובמה חמא בלעם, דהיא סטאת מההוא ארחא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דאפילו בארחא, בעא לאבאשא להו לישראל, בחילא דאתניה. וכיון דלא סליק בידוי, מה פתיב, ויך את האתון במקל. אטען לה, ואלבש לה, בזרוזי דינא קשיא תקיפא. תדא הוא דכתיב במקל. במקל דייקא. דאיהו דינא קשיא תקיפא. במקלו לא פתיב, אלא במקל.

פוק חמי, כמה תקיפא חכמתא דההוא רשע, ותיאובתא דיליה לאבאשא להון לישראל, דאיהו אשגח לנפקא מרשותא דלעילא, בגין דתיאובתיה לאתייקרא, ולאבאשא להו לישראל. (במדבר כ"ב) ויעמוד מלאך יי במשעול הפרמים וגו'. מה פתיב לעילא, בקדמיתא פתיב, ותט האתון מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארח מישר, מסטרא דשדה, (אתער) וארכינת ממה דהוה בה. ויך בלעם את האתון להטותה הדרך לאסטאה לה מההוא ארחא דשדה. אמר רבי יוסי, בין מלאכא ובין בלעם הות אתנא בעאקו. לבתר כד חמא בלעם, דלא הוה יכיל, פדין ויך את האתון במקל. כמה דאתמר.

דף ר"ט ע"א

ויעמוד מלאך יי וגו'. אמר רבי אבא, כמה אית לן לאסתכלא במלי דאורייתא, הני קראי רמיזי (דף ר"ט ע"א) בחכמתא עלאה. וכי למגנא נפק האי מלאכא, לאתחזאה לחד אתנא. או למיקם בין פרמיא לקבלה, זמנא הכא וזמנא הכא. אלא פלא רזא עלאה הוא, וכלא בעי קודשא בריך הוא בגין לאגנא עלייהו דישראל, ולא ישלטו בהו זיגין בישין, בגין דאינון חולקיה דקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום יט אב [יום 314 בשנה]

ויעמוד מלאך יי וגו'. תאנא, מסטרא דאמא, כד איהי מתעטרא, נפקין בעטרהא אלה וחמש מאה סטרי גליפין בתכשיטהא. וכד בעאת לאזדוגא במלכא, מתעטרא בחד עטרא דארבע גוונין. (גוונין) אינון גוונין מתלהטן בארבע סטרי עלמא, כל גוונא וגוונא מתלהטא תלת זמנין בההוא סטרא. דאינון תריסר תחומי גליפין. ועאלין ואתפלילו בתריסר אחרנין.

ברישא דעטרא, אית ד' שורין לד' סטרין, ואינון מגדלות, כמה דאת אמר (שיר השירים ה) מגדלות מרקחים. מהו מרקחים. כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) מפל אבקת רוכל. ועל כל מגדלא ומגדלא ג' פתחין, קביעין באבנין טבן, מפל סטרא וסטרא. האי עטרא, נהירא (ס"א טהירא) (ס"א טמירא) בדלוגין דאופיר, בגין יקרא דמלכא, כמה דכתיב, (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז וגו'.

תחות עטרא, תליין זגי דדהבא בסחרנהא, זגא דדהבא מסטרא דא, וזגא דדהבא מסטרא דא, וחד רמונא. (ס"א בגו) כגוון ההוא רמונא, אית בה אלה זגין, וכל זגא מנייהו, מתלהטא בסומקא בחוורא. ההוא רמונא אתפלג בפלוגין ארבע, וקיימא פתיחא, לאתחזאה זגהא. תלת מאה ועשרין וחמש זגין לסטרא דא, וכן לכל סטרא וסטרא, עד דמתלהטן ארבע סטרי עלמא, מחיזו דכל פלכא ופלכא, ואינון אקרון פלח הרמון. כמה דכתיב, (שיר השירים ד) כפלח הרמון רקתך מבעד לצמתך.

ארבע גלגלין בפלכי ארבע זויין, נטלין בגלגולא לההוא עטרא, וכד נטלי לה, אזדקפן לעילא. עד דמטו לגלגולא דפלכא עלאה, דנהים יממא וליליא, מתחברן כל אינון פלכין, ונטלין לעטרא, וזקפן לה. וקלא דאינון גלגלין, אשתמע בכלהו רקיעין. לקל נעימותא מתרעשין כל חילי שמיא, וכלהו שאלין דא לדא, עד דכלהו אמרי (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו.

כד מזדוג מלכא במטרוניתא, סלקא עטרא דא, ואתישבת ברישא דמטרוניתא. כדין נחית חד עטרא עלאה, קביעא דכל אבן טבא, וחיזור ושושן, בסחרנהא. בשית גלגלין אתיא, לשית סטרין דעלמא, שית גדפין דנשר נטלין לה. בפלכוי חמשין (ס"א פלכין) ענבין סחרנהא, דגליף בה אימא עלאה. קביעאן באבן טבא, חוור וסומק ירוק ואוכם תכלא וארגוונא. שית מאה ותלת עשר זויין, לכל סטרא וסטרא.

אֵלֶּה וְשֵׁית מֵאָה מִגְדָּלִין, לְכֹל סֵטְרָא וְסֵטְרָא. וְכֹל מִגְדָּלָא וּמִגְדָּלָא, טוּרִין קִבִּיעִין. פְּרַחִין לְעֵילָא, אֲשֶׁתְּאֲבֹן בְּכִיתוּנָא (ס"א בפתורא) דְּאִימָא עֲלָאָה, בְּמִשַׁח רְבוּת דִּילָהּ. כְּדִין אִימָא, בְּלַחֲשׁוֹ, נְגִיד מִתְנֵן עֲלָאִין, וְשֹׁדֵר וְקִבְעֵ לֹון בְּהֵהוּא עֵטְרָא. לְבַתֵּר אֲנִגִּיד נְחָלִי דְּמִשַׁח רְבוּת קִדִּישָׁא, עַל רִישָׁא דְּמִלְכָּא. וּמְרִישִׁיהּ, נְחִית הֵהוּא מִשַׁחַּא טְבָא עֲלָאָה, עַל דִּיקְנִיָּה יְקִירָא. וּמִתְמֵן נְגִיד עַל אִינוּן לְבוּשֵׁי מִלְכָּא. הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (תהלים קלג) כְּשִׁמֹן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַנְּקֹון וְגו'.

לְבַתֵּר אֲתֵהֲדֵר עֵטְרָא, וּמְעֵטְרָא לִיָּה אִימָא עֵילָאָה בְּהֵהוּא עֵטְרָא, וּפְרִישָׁא עֲלִיָּה, וְעַל מִטְרוּנִיתָא, לְבוּשֵׁי יְקָר בְּהֵהוּא עֵטְרָא. כְּדִין קָלָא אֲשֶׁתְּמַע בְּכִלְהוּ עֲלִמִין, (שיר השירים ג) צִאֲיָנָה וְרִאֲיָנָה וְגו'. כְּדִין חֲדוּתָא הוּא בְּכֹל אִינוּן בְּנֵי מִלְכָּא. וּמֵאֵן אִינוּן. כָּל אִינוּן דָּאתוּ מִסְטְרִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל. דְּהָא לָא מְזִדְּוּגִי בְּהוּ, וְלָא קִיִּמִין עֲמָהוּן, בְּרֵ אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוּן בְּנֵי בֵיתָא, וּמִשְׁמֵשִׁי לְהוּ. כְּדִין בְּרַכָּאן דְּנִפְיָקִי מִנִּיָּהוּ, דִּישְׂרָאֵל הוּא.

דף ר"ט ע"ב

וְיִשְׂרָאֵל נְטֻלִין כְּלָא, וּמִשְׁדְּרֵי חוּלְקָא מַנִּיָּה לְשָׂאר עֲמִין, וּמֵהֵהוּא חוּלְקָא אֲתַזְנוּ כָּל אִינוּן שָׂאר עֲמִין. וְתַאנָּא, מִבִּין סְטְרֵי חוּלְקִיָּהוּן דְּמִמְנֵן עַל שָׂאר עֲמִין, נִפְיָק (דף ר"ט ע"ב) חֵד שְׁבִיל דְּקִיקָא, דְּמִתְמֵן, אֲתַנְגִּיד חוּלְקָא לְאִינוּן תַּתְּאִי, וּמִתְמֵן מִתְפָּרֵשׁ לְכַמָּה סְטְרִין. וְדָא קִרְיָנָן לִיָּה תְּמַצִּית, דְּנִפְיָק מִסְטְרָא דְּאַרְעָא קִדִּישָׁא.

וְעַל דָּא עֲלָמָא כּוּלִיָּה מִתְמַצִּית דְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל קָא שְׁתִּי. מֵאֵן אַרְצֵי יִשְׂרָאֵל. הָא אוּקִימָנָא. וּבִין לְעֵילָא, וּבִין לְתַתְּאִי, כָּל אִינוּן שָׂאר עֲמִין עוּבְדֵי כּוּכְבִים וּמְזֻלוֹת, לָא אֲתַזְנוּ אֶלָּא מֵהֵהוּא תְּמַצִּית. וְלָא תִימָא דְּאִינוּן בְּלַחֲדוּדֵי, אֶלָּא אֶפִּילוּ אִינוּן כְּתָרִין תַּתְּאִין, מֵהֵהוּא תְּמַצִּית שְׁתִּיָּין. וְדָא הוּא בְּמִשְׁעוּל הַכְּרָמִים, שְׁבִיל מְרַבְּרֵי שָׂאר עֲמִין דְּמִתְבָּרְכֵן מַנִּיָּה.

כְּדִ חָמָא הֵהוּא מִלְאָכָא, דְּהָא בְּלַעַם אֲסִטִי לְאֲתוּן לְהֵהוּא שְׁבִילָא, דְּכִתִּיב לְהַטוּתָהּ הַדְּרָה, מִיַּד וַיַּעֲמֹד מִלְאָךְ יִי בְּמִשְׁעוּל הַכְּרָמִים, לְאַסְתָּמָא שְׁבִילָא, דְּלָא יִסְתַּיְיעוּן בֵּיהּ אִינוּן שָׂאר עֲמִין עוּבְדֵי כּוּכְבִים וּמְזֻלוֹת, וְאִינוּן כְּתָרִין תַּתְּאִין. וְאֶזְלָא הָא, כְּהָא דְּאָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב (שיר השירים א) שְׁמוּנֵי נוֹטְרָה וְגו', לְנִטְרָא וּלְבִרְכָא לְשָׂאר עֲמִין בְּגִלוּתָא. וְיִשְׂרָאֵל דְּאִינוּן כְּרָמֵי שְׁלִי, לָא נִטְרָתִי, בְּגִין דְּאִינוּן בְּגִלוּתָא, וְלָא מִתְבָּרְכִין כְּדָקָא חֲזִי.

גְּדֵר מְזֵה וְגְדֵר מְזֵה. אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, הֵיךְ יָכִיל הֵהוּא מִלְאָכָא לְאַסְתָּמָא הֵהוּא שְׁבִילָא. אֶלָּא בְּגִין דְּסִיּוּעָא אַחֲרָא הוּהִי לִיָּה, קוּדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אוּרִיָּיתָא מְסִיַּעָא לִיָּה, דְּכִתִּיב, (שמות לב) מְזֵה וּמְזֵה הֵם כְּתוּבִים.

בההיא שעתא מה פתיב. ותר אהתון וגו', ותלחץ אל הקיר, מאי ותלחץ אל הקיר. כמה דאת אמר (ישעיה כב) מקרקר קיר וגו'. קיר: פטרונא, תהוא דשלטא עלייהו. ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר, היא לא יהבא ליה סיועא כלל. ובקווא, (ס"א אשדת) אשרת (ס"א אשדרת) ליה לההוא קיר. ורמזא ליה האי, כדין ויוסף להכותה בהאי סטרא.

ויוסף מלאך יי עבד ויעמוד במקום צר וגו'. בההיא שעתא, אסתים לה כל ארחין, וכל סיועין, דלא אשתכח בה מכל סטרא דעלמא סיועא. כדין ותרבץ תחת בלעם. כד חמא בלעם דלא הוה יכיל, מה פתיב. ויחר אף בלעם ויך את האתון במקל, כמה דאתמר, דאטען לה, ואלבש לה, בזירויי דינא קשיא תקיפא. (במדבר כ"ב) ויפתח יי את פי האתון וגו'. היינו חד מאינון מלין, דאתבריאוו ערב שבת בין השמשות. אמר רבי יצחק, מאי סגי האי לבלעם, או לאתון, או לישראל. בהני מלין. אמר רבי יוסי, דחייכין ביה אינון רברבין דהוו עמיה, וכד מטו לבלק, אמרו ליה, וכי להאי שטיא שדרת ליקרא, לא תשכח ביה ממשות, ולא במלוי. ובאינון מלה דאתנא, אתבנא מן יקריה. רבי חייא אמר אלמלי לא אמרת אתנא האי, לא שביק בלעם ההוא דיליה, ובמלי דאתנא ידע דאתבר חיליה.

רבי אבא רמי, פתיב (במדבר טז) ותפתח הארץ וגו'. וכתוב ויפתח יי את פי וגו'. מאי שנא ארץ מאתון, דלא פתיב בה ויפתח יי את פי הארץ. אלא, התם משה גזר על פומא, ופתחת, ועבדת ארעא פקודא דמשה, ולא יאות דקודשא בריך הוא יעבר פקודיה, דהא משה גזר ופקיד, (במדבר טז) ופצתה האדמה את פיה. ועל דא היא עבדת פקודוי. דכתיב ותפתח הארץ את פיה. אבל הכא, לא אשתכח מאן דגזר, אלא רעותא דקודשא בריך הוא הוה, והואיל ורעותיה הוה בכך, פתיב ויפתח יי את פי האתון. מניה אתא מלה, ומניה אשתכח.

רבי יהודה אמר, אסתכלנא בפרשתא דא, ובאלין מלין, ואתחזיין דלאו מלין דצריכין אינון. וכי מאחר דכתיב ויפתח יי את פי האתון, בעיין למהוי אינון מלין מלי מעלייתא, מלי דחכמתא, ואי כמה דאתערו חברנא, דאיהו משכח דסוסיא דיליה רעי ברטיבא, והיא תבת ואמרת, הלא אנכי אתונך. מהכא הוה לה למפתח, והיא לא פתחה אלא מה עשיתי לך. ואי הכי, אמאי קא טרח קודשא בריך הוא, למפתח פומה להני מלין.

דף ר"י ע"א

אמר רבי אבא, ודאי באלין מלין אוליפנא דעתא דבלעם, דלאו כדאי הוא למשרי עליה רוח קודשא, ואוליפנא, דהא לית יכילו באתניה, לאבאשא או (דף ר"י ע"א) לאוטבא. ואוליפנא מהאי אתון, דהא לית חילא בבעירי לאשראה עלייהו דעתא שלים. תא חזי, בלעם, בההיא מלה דאתניה, ובההוא דעתא טפשא לא יכיל למיקם. בדעתא עלאה על אחת כמה וכמה. (במדבר כ"ב) ותאמר לבלעם מה עשיתי לך. וכי ברשותי הוה למעבד טב וביש. לאו. דהא בעירי לא מתנהגן, אלא במה דנהגו לון. ואף על גב דההיא אתנא בעמיקתא (ס"א בעקתא) יתיר, לאו ברשותה היא, דהא הוא אטעין לה בחרשוי, וברשותיה קיימא.

ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי. הוה ליה לחייבא מנה, והוא אתיב לקבלא טפשותא דמלהא, כדין חייכו מניה, ואתקליל בעינייהו, וידעו דאיהו שטיא. ומה אמר. כי התעללת בי לו יש חרב בידי. אמרו, שטיא דא איהו יכיל לשיצאה עמין בפומיה, היך לא יכיל לשיצאה לאתניה, והוא בעי חרבא. ואוליפנא, דלית חילא בבעירי לאשראה עלייהו רוחא אחרא, דאי ימרון בני נשא, אי ימללון בעירי, כמה דעתא שלים יפקון לעלמא, פוק ואוליף מהאי אתנא, דהא קודשא בריך הוא אפתח פומיה, חמי מלוי. (מצאתי כתוב בהעתקות, חסר כאן)

ויהי בבקר ויקח בלק את בלעם וגו'. רבי יצחק אמר, בלק חכים הוה בחרשין, יתיר מבלעם, בר דלא הוה מכוון שעתא ללטייא. משל וכו'. בגין כך ויקח בלק את בלעם וגו'. הוא הוה אתקין ליה ואחיד ליה לכלא.

ויעלהו במות בעל. מאי ויעלהו במות בעל. אלא אשגח בחרשוי, במאי סטרא יתאחיד בהו, ואשכח דומינין ישראל למעבד במות, ולמפלח לבעל. כמה דכתיב, וילכו אחרי הבעל. וירא משם קצה העם, חמא רבבי דעמא, ומלכא דלהון, דפלחין ליה, כמה דכתיב (מלכים א יח) ויקראו בשם הבעל, וכתיב (מלכים א יח) אם יי האלהים וגו'. כיון דחמא בלעם, דומינין ישראל להאי, מיד ויאמר בלעם אל בלק בנה לי בזה שבעה מזבחת. (חסר כתיב)

רבי יוסי ורבי יהודה, חד אמר לקבלי מדבחן דקדמאי, אקריב אינון שבעה מדבחן. וחד אמר, בחכמתא עבד כלא, ואשכח דחולקיהון דישראל בשבעה דרגין אתקשרו. בגין כך אסדר שבעה מדבחן.

לבר נש דהוה ליה רחימא חד, דשבק ליה אבוי. ובני נשא מסתפו לקטטה בהדיה, בגין ההוא רחימא. ליומין, אתא בר נש חד, ובעא לאתערא קטטו בהדיה. אמר, מה אעביד, אי אתער ביה קטטא, הא ההוא רחימא דאתקשר

בהדיה, ולא יכילנא, אמר מה עבד, שדר ליה דורון לההוא רחמא. אמר ההוא רחמא, וכי מה אית ליה להאי בר נש גבאי, ידענא דבגין ההוא בר רחמאי הוא. אמר, האי דורון לא ייעול קמאי, זמינו ליה לכלבי ויכלונייה.

כך בלעם, אתא לאתערא קטטו בהו בישראל, וחמא דלא יכיל בגין ההוא רחמא עלאה דלהון, (כמה דאת אמר (משלי כז) רעך ורע אביך אל תעווב.) שארי לתקנא קמיה דורון. אמר קודשא בריך הוא, רשע ומה אית לך גבאי, את בעי לאזדווגא בבני, הרי דורונך זמין לכלבי. תא חזי, מה פתיב, ויקר אלהים אל בלעם. ואמר רבי שמעון, לשון קרי וטומאה. דורונך לאלין אתמסר ולא ייעול קמאי.

רבי אבא אמר, ויקר: כמה דאת אמר, (תהלים קמז) לפני קרתו מי יעמוד. הוא הוה זמין, דבההוא דורון, יכיל בהו בישראל. מה פתיב. ויקר אלהים. קריר גרמיה מן דא דהוה חשיב. ויקר אלהים, כמה דאתמר, דאתער עליה מסטרא דמסאבותא.

דף ר"י ע"ב

רבי אלעזר אמר, ויקר, בלעם חשיב דבההוא דורון ייעול לאבאשא להו לישראל, וקודשא בריך הוא אעקר ליה מקמיה לההוא דורון. ואעקר ליה לבלעם, ממה דהוה חשיב. ואעקר (ס"א ליה מההוא דרגא), לההוא דרגא הדא הוא דכתיב ויקר. כמה דאת אמר (משלי לו) יקרוה עורבי נחל. אמר ליה, רשע, לית אנת פדאי לאתקשרא בהדאי (דף ר"י ע"ב) ולמיעל קמאי. דורונך לכלבי אתמסר.

אמר רבי שמעון, תא חזי, האי רשע, געלא דכלא הוה. דלא תשכח בכל פרשתא דא, ויאמר יי אל בלעם, או וידבר יי, חס ושלום. מה פתיב. וישם יי דבר בפי בלעם וגו', כמאן דשוי חסמא בפום חמרא, דלא יסטי הכא או הכא, כך וישם יי דבר בפי וגו'.

אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, את חשיב דעל ידך יהא ויתקיים ברכה בבני, או אפכא. לא צריכין אינון לך, כמה דאמרין לצרעה וכו'. אלא את שוב אל בלק, וכד תפתח פומך, לא יהא ברשותך. ולא בפומך תלייא מלולא, אלא וכה תדבר. הרי כ"ה, דזמינא לברכא לון. כה, תמליל ברכה דבני, דכד תפתח פומך, היא תמליל מלין, לאתקיימא על בני, דלא אשבוק מלין לך.

תא חזי, דכך הוא, כיון דאתא לבלק, ובלק שמע כל אינון מלין, הוה חשיב דהא מפומיה דבלעם נפקין, אמר, לקוב אויבי לקחתיה. אמר בלעם. סב אלין חרשין בידך, בגין לאעכבא הכא להאי כה, ואי את תיכול לאעכבא (ס"א לאעקרא) לה בהאי חרשין, אנת אעקר לה מאינון מלין דהיא אמרה.

מה פתיב, התיצב פה על עולתך, בהאי, ובאלין חרשין, תעפב לה, ואנכי אקרה כ"ה, כלומר, אעקר לה מאלין מלין. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנא אעקר לך. מה פתיב בתריה. ויקר אליהם אל בלעם. והוא דבר ארים קלא, במלולי דכ"ה. ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר, כ"ה תדבר ודאי.

תא חזי, בקדמיתא לא פתיב התיצב פה על עולתך, אלא התיצב על עולתך ואלכה אולי יקרה יי לקראתי. פיון דחמא דכ"ה אמר אינון ברכאן, פדין אמר התיצב כ"ה על עולתך, ואנכי אקרה כ"ה.

לכה ארה לי יעקב, כלומר, לקוט. רבי יוסי אמר, אשדי לון מההוא דרגא דאינון קיימי, כמה דאת אמר (שמואל א כ) צדה אורה. אמר, אי תיכול למשדי (ס"א לון מההוא דרגא) לההוא דרגא דלהון, הא פלהו אתעקרו מעלמא. ולכה זועמה ישראל, ישראל דלעילא, דישתכח רוגזא קמיה, כמה דאת אמר (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. (במדבר כ"ג) פי מראש צורים וגו'. אמר רבי יצחק, מראש צורים, אלין אינון אבהתא. דכתיב (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. ומגבעות אשורנו, אלין אמתן, בין מהאי סטרא ובין מהאי סטרא, לא יכלין לאתלטייא.

רבי אבא אמר, פי מראש צורים, מאן יכיל להו לישראל, דהא הוא אחיד מרישא דכל צורים נפקין (שמות ס"ד), ומאן אינון צורים. גבורן. דהא כל דינין דעלמא מאינון גבורן נפקי, ואינון אתאחדן בהו. ומגבעות אשורנו, אלין שאר משריין (ס"א כתרין) דאתאחדן בהו. הן עם לבדד וגו'. כמה דאת אמר (דברים לב) ה' בודד ינחנו.

מי מנה עפר יעקב וגו', הא אוקמוה. אלא אמר רבי יוסי, תרין דרגין אינון, יעקב וישראל. בקדמיתא יעקב, ולבתר ישראל. ואף על גב דכלא חד, תרין דרגין אינון, דהא דרגא עלאה ישראל הוא.

מי מנה עפר יעקב וגו'. לתתא, מאן הוא עפר. רבי שמעון אמר, האי דכתיב ביה (ישעיה מא) יתן כעפר חרבו וגו'. מאן חרבו. הא ידיעא, דכתיב (ישעיה לד) חרב ליי מלאה דם. עפר, ההוא אתר דאתברי מניה אדם הראשון, דכתיב (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם עפר וגו'. ומההוא עפר, כמה חיילין, וכמה משריין נפקו, כמה טפסין, כמה גרדיני נמוסין, כמה גירין, כמה בליסטראות, כמה רומחין, וסייפין, וזינין, אשתכחו מההוא עפר. (מי מנה) כמה דאת אמר, (איוב כה) ה' יש מספר לגדודיו.

ומספר את רובע ישראל. רבע ישראל היא ה"א, וחד מלה היא. רובע ישראל, כמה דאת אמר (שמות כג) רובץ תחת משאו, רביע הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג)

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה - [חֹדֶשׁ אָב]

מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה. דָּבָר אַחֵר רַבֵּעַ, כְּמוֹ רַבִּיעִית מִיִּשְׂרָאֵל לְתַתָּא, רַבֵּעַ אֶתְקָרִי לְפוּם
כְּתָרִין מִשְׁמַע דְּוֹד, דְּאִיהוּ רַגְלָא רַבִּיעָאָה דְּכוּרְסִיָּא.

בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּהַר, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 131]

סדר הלימוד ליום כ אב [יום 315 בשנה]

דף רי"א ע"א

דבר אחר מי מנה עפר יעקב וגו', כל אינון דחשיבין עפרא, כמה דאוקימנא. ומספר את רבע ישראל, דכתיב היש מספר לגדודיו. רבע ישראל כמה (דף רי"א ע"א) דאוקימנא. דבר אחר מי מנה עפר, אינון פקודין דאינון בעפרא, בזריעה, בנטיעה, בחצדא, והא אוקמוה חברייא. ומספר את רבע, כמה דאת אמר (ויקרא יט) בהמתך לא תרביע. (אמר רבי אבא, בלק חכים הוה בחרשוי כבלעם. בר דלא ידע לכוון שעתא ללטיא). במדבר כ"ג) וישא משלו ויאמר. וידבר לא כתיב, מאי וישא משלו. רבי חייא אמר, הוא הוה זקיף קלא לגבי ההוא ממלל, וישא משלו בלעם. ויאמר האי כה כמה דכתיב וכה תדבר, ואמירה מנה הוה.

תא חזי, פיון דחמא בלעם דבכל חרשוי ובכל ההוא דורון, לא יכיל לאעקרא ההוא כה, כמה דאת אמר ואנכי אקרה כה, אעקר להאי כה. אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, אנת סבור לאעקרא לה, אנא אעקר לך משלשולך, מה כתיב. ויקר אלהים אל בלעם, כמה דאתמר. לבתר, פיון דחמא דלא יכיל, הדר ואמר, וברך ולא אשיבנה, ולא אשיבנו מבעי ליה. אלא ולא אשיבנה ודאי, לההיא דכתיב כה, ופה תדבר. לית אנא יכיל לאהדרא לה.

אמר בלעם, בתרין דרגין בעינא לאעלא בהו. בעינא לאעלא בהו מדרגא דיעקב, ולא יכילנא. בעינא לאעלא בהו מסטרא אחרא דישראל, ולא יכילנא. מאי טעמא. בגין דשמא דא או דא, לא אתקשר בזינין בישין, הדא הוא דכתיב לא הביט און ביעקב וגו'.

תאנא, תרין דרגין אינון: נחש, וקסם. לקבליהון: עמל, ואון. אמר בלעם, הא ודאי אשכחנא לקבלי דהני יעקב וישראל. און, לקבליה דיעקב, דאיהו קטיר בנחש. עמל, לקבליה דישראל, דאיהו קטיר בקסם. פיון דחמא דלא יכיל, אמר, ודאי לא הביט און ביעקב וגו'. מאי טעמא. בגין דיי אלהיו עמו וגו'.

ואי תימא, בהני לא יכילנא. בקסם ונחש יכילנא. כתיב כי לא נחש ביעקב וגו'. ולא עוד, אלא דכל חילין דלעילא, וכל משריין פלהו, לא ידעי ולא מסתכלי בנמוסא דמלכא עלאה, עד דשאלי להני תרי יעקב וישראל. ומאי אמרי. מה פעל אל. אמר רבי אלעזר, כל הני מלין, כה אמר, והוא ארים קלא לקבליה, ולא ידע מאי הוא, ולא אשתמע בר קליה.

הן עם פלביא יקום וגו', מאן עמא תקיפא פישראל. בשעתא דאתנהיר צפרא, קם ומתגבר כאריא, לפולחנא דמאריהון, בכמה שירין, בכמה תושבחון. משתדלי באורייתא כל יומא, ובלילה לא ישכב וגו'. כד בעי בר נש למשכב על ערסיה, מקדש שמא עלאה, אמליך ליה לעילא ותתא. כמה גרדיני גמוסין מתקשרון קמייהו, בשעתא דפתחין פומהון על ערסייהו, בשמע ישראל. ובעאן רחמי קמי מלכא קדישא, בכמה קראי דרחמי.

רבי אבא אמר, הן עם פלביא יקום. זמינין האי עמא, למיקם על כל עמין עובדי כוכבים ומזלות, כאריה גיבר ותקיף, ויתרמי עלייהו. ארחייהו דכל ארייותא למשכב על טרפייהו, אבל עמא דא לא ישכב, עד יאכל טרף.

דבר אחר הן עם פלביא יקום, לקרבא קרבנין ועלוון קמי מלכהון, על גבי מדבחא. ותאנא, בשעתא דקורבנא אתוקד על גבי מדבחא, הוון חמן דיוקנא דחד אריה רביע על ההוא קרבנא, ואכיל ליה.

ואמר רבי אבא, אוריא"ל מלאכא עלאה הוה, וחמאן ליה בדיוקנא דאריא תקיפא, רביע על מדבחא, ואכיל לון לקרבנין. וכד ישראל לא הוון זכאין כל כך, הוון חמאן דיוקנא דחד כלבא חציפא רביע עליה, כדין הוון ידעי ישראל דבעיין תשובה, וכדין תייבן. לא ישכב וגו', אלין קרבנין דליליא כגון עלוון. ודם חללים ישתה, דקודשא בריך הוא אגח קרבא דלהון על שנאיהון.

דף רי"א ע"ב

רבי אלעזר אמר, לא ישכב, מהו לא ישכב. אלא בכל ליליא ויליליא, כד בר נש איהו אזיל בפקודי דמאריה, לא (דף רי"א ע"ב) שכיב על ערסיה, עד דקטיל אלה ומאה ועשרים וחמש, מאינון זיינין בישין, דשריין עמיה. רבי אבא אמר, אלה אינון דסטר שמאלא, דכתיב, (תהלים צא) פול מצדה אלה. כמה דכתיב, (תהלים קמט) יעלוון חסידים בכבוד וגו', (תהלים קמט) רוממות אל בגרונם וגו', לעשות נקמה וגו', הדיא הוא דכתיב לא ישכב וגו' ודיא הוא לעשות בהם משפט וגו'.

אמר רבי חזקיה, לקבלי תלת זמנין דהוא מחא לאתניה, ואטעין לה בחרשוי, אתברכון ישראל תלת זמנין. רבי חייא אמר, לקבליה אתברכון ישראל תלת זמנין, דסלקין ישראל לאתחזאה קמי מלכא קדישא. (במדבר כ"ג) וירא בלעם כי טוב בעיני יי וגו', ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים וגו'. מאי לקראת נחשים. אמר רבי יוסי, דהני תרין זמנין קדמאי, הוה אזיל בכל חרשוי, ובעא למילט לישראל. פיון דחמא רעותיה דקודשא בריך הוא, דאמר שוב אל בלק, דהא מלוך לא בעיין בני. מלוך אחרא זמין מהאי כה, כמה דכתיב וכה תדבר.

כֹּה תְדַבֵּר, וְלֹא אָנֹת. כֹּה תְדַבֵּר, דְּשִׁלְטָא עַל כָּל שְׁלִיטֵין חֲרָשִׁין וְקִסְמִין וְזִינִין בִּישׁוּן, דְּלֹא יְכַלִּין לְאַבְאָשָׁא לְבָנֵי. כְּדִין בְּעָא לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ, בְּעֵינָא בִישָׁא. תָּא חֲזִי, הָאֵי רְשָׁע כַּד אֶסְתַּכְּל בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, הוּוּ מִסְתַּכְּל בְּאַלִּין תְּרִין דְּרָגִין יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל, לְאַבְאָשָׁא לֹוֹן, אוּ בְהָאֵי אוּ בְהָאֵי בְחֲרָשׁוּי, בְּגִין כַּד כָּל בְּרַפְּן וּבְרַפְּן יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל אֶתְבְּרִיכוּ. וְיֵרָא בְלָעָם כִּי טוֹב וְגוֹ'. בְּמָה חֲמָא חֲמָא דִּי בְשַׁעְתָּא דְאַנְפֵי מְלַכָּא נְהִירִין, זִינִין בִּישׁוּן לֹא קִימֵי בְקִיּוּמֵיהוּ, וְכָל חֲרָשִׁין וְכָל קִסְמִין לֹא סִלְקָאן בְּחֲרָשִׁיהוּ.

תָּא חֲזִי, בְּהַנִּי תְרֵי זְמַנֵי כְּתִיב וְיִקְרָ. וְיִקְרָ אֱלֹהִים. וְיִקְרָ יִי אֵל בְּלָעָם וְגוֹ'. וְכְתִיב וְכֹה תְדַבֵּר. וְהִשְׁתָּא כְּדִין דְּחֲמָא דְהָא לֹא אֶשְׁתַּכַּח רֹגְזָא, וְחֲרָשׁוּי לֹא סִלְקִין, כְּדִין וְלֹא הֵלֵךְ כְּפַעַם בְּפַעַם וְגוֹ'. כְּדִין דְּאַפְרִישׁ וְאַסְתַּלַּק גְּרַמְיָה מְחֲרָשׁוּי, שְׂאֲרֵי (ברוחא אַחֲרָא) בְּאַתְעָרוּתָא אַחֲרָא לְשַׁבְחָא לְיִשְׂרָאֵל. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵאֵי אֶתְעָרוּתָא חֲכָא. אֲמַר לִיה, (רוח אלהים ולא רוח יי אלא) אֶתְעָרוּתָא דְרוּחָא חֲדָא מִסְטָרָא דְשְׂמַאלָא, הַהוּא דְאַתְקִשְׁרוּ תַּחֲוּתוּי אֵינֹן וְזִינִין וְחֲרָשִׁין דִּילֵיה.

אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הֲכִי אוּלִיפְנָא, דְאַפִּילוּ הָאֵי זְמַנָּא לֹא שְׂרִיא בֵיה רוּחָא דְקוּדְשָׁא. אֲמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי, אֵי הֲכִי, הָא כְּתִיב וְתָהִי עָלֶיךָ רוּחַ אֱלֹהִים, וּבְכָל אֵינֹן זְמַנֵּין אַחֲרָנִין לֹא כְּתִיב בְּהוּ הֲכִי. אֲמַר לִיה הֲכִי הוּא. תָּא חֲזִי, כְּתִיב (משלי כב) טוֹב עֵין הוּא יְבוּרְךָ, וְהָא אוּקְמוּהָ אֵל תְּקַרִי יְבוּרְךָ. אֵלָא יְבוּרְךָ. וּבְלָעָם הוּוּ רַע עֵין, דְּלֹא אֶשְׁתַּכַּח רַע עֵין בְּעֵלְמָא כְּוֹוִתִּיה, דְּבְכָל אַתְר דְּהוּוּ מִסְתַּכְּל בְּעֵינֹי, הוּוּ מִתְלַטְיָא.

וְעַל דָּא אֲמַרוּ, הָאֵי מֵאֵן דְאַעֲבַר בְּרִיָּה בְשׁוּקָא, וּמִסְתַּפִּי מְעֵינָא בִישָׁא, יַחְפִּי סוּדְרָא עַל רִישִׁיה, בְּגִין דְּלֹא יְכִיל עֵינָא בִישָׁא לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיה. אוּף חֲכָא, כְּדִין דְּחֲמָא בְלָעָם, דְּלֹא יְכִיל בְּחֲרָשׁוּי וְקִסְמוּי לְאַבְאָשָׁא לְיִשְׂרָאֵל, בְּעָא לְאַסְתַּכְּל בְּהוּ בְּעֵינָא בִישָׁא, בְּגִין דְּבְכָל אַתְר דְּהוּוּ מִסְתַּכְּל בְּעֵינֹי בִישׁוּן, הוּוּ מִתְלַטְיָא.

תָּא חֲזִי מַה רַעוּתִיה דִּילֵיה לְקַבְּלָהוֹן דִּישְׂרָאֵל, כְּתִיב וַיִּשֶׁת אֵל הַמְדַבֵּר פָּנָיו, כְּתַרְגוּמוֹ, (ושׁוֹי ס"א לְקַבֵּל עֲגָלָא) לְעֲגָלָא דִּי עֲבָדוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא אַפּוּחֵי, בְּגִין דִּיהָא לִיה סִטְר סִיּוּעָא, לְאַבְאָשָׁא לְהוּ.

הִשְׁתָּא חָמֵי מַה כְּתִיב, וַיִּשָׂא בְלָעָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל. בְּעָא לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ בְּעֵינָא בִישָׁא. בֵּיה שַׁעְתָּא, אֲלִמְלָא דְאַקְדִים לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶסּוּתָא, הוּוּ מֵאֵבֵד לֹוֹן בְּאַסְתַּכְּלוּתָא דְעֵינֹי. וּמֵאֵי אֶסּוּתָא יְהֵב קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּהִיא שַׁעְתָּא. דָּא הוּא דְכְּתִיב וְתָהִי עָלֶיךָ רוּחַ אֱלֹהִים. וְתָהִי עָלֶיךָ עַל

ישראל קאמר. כמאן דפריש סודרא על רישיה דינוקא, בגין דלא ישלוט בהו עינוי.

דף רי"ב ע"א

כדין שארי ואמר, מה טבו אהליך יעקב. תא חזי, כל מאן דבעי לאסתכלא בעינא בישא, לא יכיל, אלא פד משבח ואוקיר לההוא מלה, דבעי לאלטייא בעינא בישא. ומה ארחיה. אמר, חמו כמה טבא דא. כמה יאה דא. בגין דישלוט ביה עינא בישא. אוף הכא אמר, מה טבו אהליך יעקב, כמה אינון יאן, כמה (דף רי"ב ע"א) אינון שפירן, כמה נטיען שפירן דאתנטען מנייהו, דמיין לאינון נטיעין דנטע קודשא בריך הוא בגנתא דעדן יאין. מאן יתן, ואלין (נ"א דאלין) נטיען אשתכחו מאינון משכני, דבהו. (במדבר כ"ד) זל מים מדליו וגו'. לבר נש דהוו ליה ידן שפירן, יאן למחזי. אעבר חד בר נש דעינא בישא, אסתכל באינון ידן, נקיט בהו, שארי לשבחא, אמר, כמה אינון שפירן, כמה אינון יאן, חמו אצבען מגזרה דשפירו עלאה. לבתר אמר, מאן יתן ידן אלין דשריין בין אבנין יקירין, ובלבושי יקר דארגוונא (ס"א בביתאי וכו' בתיבותא דיליה) בביתיה לאשתמשא בהו, ויהון גניזין בתיבותא דיליה.

כך בלעם, שרי לשבחא, מה טבו אהליך, חמו כמה שפירן, כמה יאן וכו', לבתר אמר זל מים מדליו, לא ישתכח נטיעא שפירא דא, נטיעא דאורייתא, לבר מאינון מסכנין (דליו, כלומר מסכנין) (נ"א משכנין), וזרעו במים רבים, דלא יסגי ולא ירבי רוחא דקודשא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, רשע, לא יכלין עיניך לאבאשא, הא פריסו דקודשא עליהו, כדין אמר, אל מוציאו ממצרים וגו', הא לא יכלין כל בני עלמא לאבאשא לון, דהא חילא תקיפא עלאה אחיד בהו, ומאי איהו. אל מוציאו ממצרים. ולא עוד, אלא פתועפות ראם לו, דלא יכיל בר נש לאושיט ידיה עליה, מגו רומיה. ומדאשתכח בזקיפו עלאה הכי, יאכל גוים צריו וגו'. ולית מאן דיכיל לאבאשא לון.

ואפילו בזמנא דלא זקיף, לא יכלין, הדא הוא דכתיב פרע שכב. לא דחיל, בגין דאשתכח גיבר כארי וכלביא, אפילו פד אינון ביני עממיא, וכרע ושכב בינייהו, כארי הוא ישתכח בנמוסי אורייתא, באורחי אורייתא. (ואף על פי כן) שולטנותא אית להו במאריהון, דאפילו כל מלכיא דעלמא, לא יעקרון להו. כאריא דא פד שכוב על טרפיה, לא יכלין לאקמא ליה מניה, הדא הוא דכתיב פרע שכב כארי וגו'.

אמר רבי אלעזר, לא אשתכח בעלמא חפים לאבאשא, כבלעם רשיעא, דהא בקדמיתא הוה אשתכח במצרים, ועל ידוי, קשירו מצראי עליהו דישראל קשורא, דלא יפקון מעבדותהון לעלמין. ודא הוא דאמר, מה איכול לאבאשא להו, דהא אנא עבידנא דלא יפקון מעבידתא דמצראי לעלמין, אבל אל מוציאון, ממצרים ולקבליהון (נ”א ולקבליה) לא יכלין חכמין וחרשין דעלמא. (במדבר כ”ד) ועתה הנני הולך לעמי וגו’ רבי יהודה פתח, (דברים כג) לא תסגיר עבד אל אדוניו וגו’ עמך ישוב בקרבך. כמה חביבין מלי דאורייתא. כמה חביבה אורייתא קמי קודשא בריך הוא. כמה חביבה אורייתא, דאורית לה קודשא בריך הוא לפנסת ישראל. תא חזי, בשעתא די נפקו ממצרים. שמע בלעם דהא חרשוי וקסמוי, וכל אינון קשרין, לא סליקו בהו בישראל, שארי לגררא גרמיה, ולמירט רישיה. אזל לאינון טורי חשוכא, ומטא לגבי אינון שלשלאי דפרזלא.

וכך הוא ארחא דמאן דמטי גבייהו, כיון דעאל בר נש ברישי טוריא, חמי ליה עזא”ל, תהוא דאקרי גלוי עינים. מיד אמר לעז”א, כדין יהבין קלא, ומתכנשין גבייהו חויין רב רבי דמתוקדן, וסחרין לון. משדרי אונמתא זעירתא לקבליה דבר נש, ותנא, כמין שונרא, היא, ורישה פרישא דחוייא, ותרין זנבין בה, וידהא ורגלהא זעירין. בר נש דחמי לה, חפי אנפוי, והוא מייתי חד קטורתא, מאוקידו דתרנגולא חוורא, שדי באנפהא והיא אתית עמיה.

עד דמטי לגבי רישא דשלשלאי, וההיא רישא דשלשלאי, נעיץ בארעא, ומטי עד תהומא. ותמן בתהומא. חד סמיה, והוא נעיץ בתהומא תתאה, ובההוא סמיה אתקשר רישא דשלשלאי. כד מטי בר נש לרישא דשלשלאה, בטש בה ג’ זמנין, ואינון קראן ליה, כדין פרע וסגיד על ברכוי, ואזיל ואטים עינוי, עד דמטי גבייהו. כדין יתיב קמיהו, וכל אינון חויין סחרין ליה מהאי סטרא ומחאי סטרא. פתח עינוי, וחמי לון, אודעזע, ונפל על אנפוי, וסגיד לקבליהו.

דף רי”ב ע”ב

לבתר אולפין ליה חרשין וקסמין, ויתיב גבייהו (דף רי”ב ע”ב) נ’ יומין. כד מטא זמנא למיתה לארחיה, תהיא אונמתא, וכל אינון חויין, אזלין קמיה, עד דנפיק מן טוריא, בין תהוא חשוכא תקיפא.

ובלעם כד מטא גבייהו, אודע לון מלה, ואסגר גרמיה בטוריא עמהון. ובעא לקטרגא לון, לאתבא לון למצרים. וקודשא בריך הוא בלבל וקלקל כל חכמתא דעלמא, וכל חרשין דעלמא, דלא יכילו לקרבא בהדייהו.

תא חזי, השתא פיון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליך ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדון דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

פיון דחמא קודשא בריך הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית להו רשותא לזמן רחיק. אמר רבי יצחק, עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוה. וישא משלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימון מלין דגעלא, ברעותא עלאה, (ס"א ובגין דיתקיימון מלין דלעילא) בדעתא עלאה באורייתא. (במדבר כ"ד) אראנו ולא עתה, דהא מלין אלין מנייהו אתקיימו בההוא זמנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא. (מה שחסר כאן תמצא בזהר חדש דף ס"ח ע"א ע"ש) תנו, זמין קודשא בריך הוא למבני ירושלם, ולאחזאה חד ככבא קביעא, מנצצא בע' רהטין, ובע' זיקין נהרין מניה באמצעות רקיע, וישתאלון ביה ע' ככבין אחרנין, ויהא נהיר ולהיט ע' יומין.

וביזמא שתיתאה, יתחזי בכ"ה יומין לירחא שתיתאה, ויתכניש ביזמא שביעאה, לסוף ע' יומין, יזמא קדמאה יתחזי בקרתא (חדא) דרומא. וההוא יזמא ינפלו ג' שורין עלאין מההיא קרתא דרומי, והיכלא רברבא ינפול, ושלטיט דההיא קרתא ימות. כדן יתפשט ההוא ככבא לאתחזאה בעלמא. ובההוא זמנא יתערו קרבין תקיפין בעלמא, לכל ד' סטרין, ומהימנותא לא ישתכח ביניהו.

ובאמצעות עלמא, כד יתנהיר ההוא ככבא, באמצעות רקיעא. יקום מלכא חד רב ושלטיט בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עלייהו.

וביזמא דיתברי (ס"א דיתכסי) ככבא, יזדעזע ארעא קדישא מ"ה מילין, סחרניה אתר דהוה בי מקדשא. ומערתא חדא מן תחות ארעא יתגלי. ומההיא מערתא יפוק אשא תקיפא לאוקדא עלמא. ומההיא מערתא יסגי חד עופא (ס"א ענפא), רברבא עלאה, דישלוט בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא. וקדישי עליונין יתכנשוון גביה. וכדן יתגלי מלכא משיחא בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא.

ובני עלמא בשעתא דיתגלי, יהון משתכחין בעקתא בתר עקתא. ושנאיהון דישראל יתגברון, כדן יתער רוחא דמשיחא עלייהו, וישיצי לאדום חייבא, וכל ארעא דשעיר יוקיד בנורא. כדן פתיב, וישראל עושה חיל. הדא הוא דכתיב, והיה אדום ירשה והיה ירשה שעיר אויביו. אויביו דישראל. וכדן וישראל עושה

"זֶהַר הַיּוֹמִי" לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

חֵיל. וּבִהְיוֹא זְמַנָּא, יָקִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְיֵיא דְעַמִּיה, וְיִתְנַשֵּׁי מִנְהוֹן מִיְתָה, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים קִיח) יָמִין יְיָ עָשָׂה חֵיל. לֹא אֲמוֹת כִּי אֲחִיהָ. וּכְתִיב (עוֹבְדֵיהָ א) וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים וְגו'. וּכְדִין (זְכַרְיָה יד) וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ.

סדר הלימוד ליום כא אב [יום 316 בשנה]

אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו וגו'. אלא כד יפקון ישראל מן גלותא, שכינתא נפקא עמהון, ועמה יפקון. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו. ששון דא קודשא בריך הוא. רבי יצחק אמר דא צדיק. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה נה) ששון ושמחה ימצא בה.

אמר רבי שמעון, צדיק ששון אקרי. ומן יומא דכנסת ישראל נפלת בגלותא. אתמנעו ברפן מלנחתא לעלמא מהאי צדיק. ביהוא זמנא מה פתיב, (ישעיה יב) ושאתם מים בששון, דא צדיק. ממעיני השועה, אלין אבא ואמא. דבר אחר, אלין נצ"ח והו"ד. וכלא ממבועי נביעין עמיקן. פדין (ישעיה יב) ואמרת ביום ההוא אודך יי וגו', (ישעיה יב) צהלי ורבי ישבת ציון וגו'. ברנך יי לעולם אמן ואמן. מלוך יי לעולם אמן ואמן.

פרשת פנחס

(במדבר כ"ה) וידבר יי אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר וגו', רבי אלעזר פתח ואמר, (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמה. (יתרו פ"ה ע"א) שמע בני מוסר אביך, דא קודשא בריך הוא. ואל תטוש תורת אמה, דא פנסת ישראל. מאי מוסר אביך, מוסר, דא אורייתא, דאית בה כמה תוכחין, כמה עונשין. כמה דאת אמר, (משלי ג) מוסר יי בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו.

ובגין דכל מאן דאשתדל באורייתא בהאי עלמא, זכי דיפתחון ליה כמה תרעין לההוא עלמא, כמה נהורין. בשעתא דינפוק מהאי עלמא, היא אקדימת קמיה, ואזלא לכל נטורי תרעין, מכרות ואומרת, (ישעיה כו) פתחו שערים ויבא גוי צדיק. אתקינו פרסיין לפלניא עבדא דמלכא. דלית חדו לקודשא בריך הוא אלא מאן דאשתדל באורייתא, כל שפן בר נש דמתער בליליא לאשתדלא באורייתא, דהא כל צדיקיא דבגנתא דעדן, צייתין לקליה, וקודשא בריך הוא משתכח בינייהו, כמה דאוקמוה (שיר השירים ח) היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני.

רבי שמעון אמר האי קרא רוא דחכמתא אית ביה. היושבת בגנים, דא פנסת ישראל, דאיהי בגלותא עם ישראל, ואזלא עמהון בעקתייהו. חברים מקשיבים לקולך, משריין עלאין. פלהו צייתין לקולך, לקול תושבחתך בגלותא. השמיעני, כמה דאת אמר (שיר השירים ב) הראיני את מראיך השמיעני את קולך.

השמעוני, קלא דאינון חברייה דמשתדלי באורייתא דהא לית תושבחתא קמאי, כאינון דמשתדלי באורייתא.

אמר רבי שמעון, כביכול, כל אינון דזכאן לאשתדלא באורייתא, ומכד פליג ליליא, ואתיין במטרוניתא כד נהיר יממא, לקבלא אנפי מלכא, אתקיף ואחסין בשכינתא. ולא עוד, אלא דשריא ביה חוט של חסד, כמה דאוקימנא.

תא חזי, כל מאן דזכי לאתתקף בשכינתא, יסתמר גרמוהי מאנון מלין דאחידן לקבלה. כגון מאן. אינון דלא משקרי באת קדישא, כגון בת אל נכר. וכל מאן דנטיר גרמיה, כביכול כנסת ישראל אחידא ביה, ונטרא ליה, והיא אקדימת ליה שלם. וכל שפן אי זכי וקני להאי.

ואמר רבי שמעון, אתחזיין ישראל לאשתצאה בהווא שעתא, בר דאקדים פנחס להאי עובדא, ושכיך רוגזא. הדיא הוא דכתיב, פנחס בן אלעזר בן אהרן הפהן השיב וגו'. דבר אחר, פנחס בן אלעזר וגו'. אמר רבי שמעון, בן בן תרי זמני, לאשלמא אובדא (נ"א עובדא) קא אתי.

אמר רבי שמעון, האי בר נש דנטיל גלגולא דנשמתא, ולא זכי דיתתקן ביה, כאילו משקר בקושטא דמלכא. ואנא קרינא עליה האי קרא (ויקרא ה) או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר. וכחש בה, טב ליה דלא אברי.

תנינן צדיק גמור, אינו נדחה. וצדיק שאינו גמור, נדחה. מאן הוא צדיק גמור, ומאן הוא צדיק שאינו גמור, וכי מאן דלא שלים במלוי, צדיק אקרי. אלא, צדיק גמור, ידיע, דהא לא נטיל גלגולין עקימין, ובאחסנתיה בני בניין, ואתקין שורין, וחצב בירין, ונטע אילנין.

צדיק שאינו גמור, דבני בניין באחסנתא אחרא, חפר בה בירין, ואעדר, הא אתקין אבני יסודא כמלקדמין, ואעמל בה, ולא ידע אי אשתאר דיליה. מסטרא דיליה, טב וצדיק אקרי. ומסטרא דהווא אחסנתא, לאו הכי.

דף רי"ג ע"ב

לבר נש דבני בניין שפירן, יאן למחזי, אסתפל ביסודא, וחמי ליה שקיע עקימא מכל סטרין. הא בנינא לא שלים, עד דסתר ליה, ואתקין ליה כמלקדמין. מסטרא דהווא בנינא דיליה, אשתכח טב ושפיר. (דף רי"ג ע"ב) מסטרא דיסודא, ביש ועקים. ובגין כה, לא אקרי עובדא שלים, לא אקרי בנינא שלים. בגין כה צדיק שאינו גמור אקרי, ונדחה. ועל דא (הבוק א) כבלע רשע צדיק ממנו.

תא חזי, מאן דמקנא לשמא קדישא דקודשא בריך הוא, דאפילו לא יזכי לגדולה, ולא אתחזי לה, (ס"א דירית לה) רווח לה ונטיל לה. ודא ירית לה ועייל לה. פנחס לא אתחזי ליה בההוא זמנא, ובגין דקנא לשמא דמאריה, רווח לכלא, וסליק לכלא, ואתתקן ביה כלא וזכה לאשתמשא בכהונה עלאה. מההיא שעתא, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, דאשלים לתרין דרגין, בגין דקנא לשמא דמאריה, דאתתקן מה דאתעקם.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני הושע עבדך וגו'. סופיה דקרא אית לאסתכלא, ולבתר קרא כלא, סופיה דקרא כתיב, הבוטח אליך, הבוטח בך מבעי ליה, מאי הבוטח אליך. אלא כביכול דוד מבטח ליה, דלא יעבר ליה פלגות ליליא בשנתא, כמה דכתיב, (תהלים קיט) חצות לילה אקום להודות לך. קמתי מבעי ליה. אלא, אקום, ואתקשר בך לעלמין.

שמרה נפשי, שמור מבעי ליה. והא תנינן דלית את באורייתא דלא אית בה רזין עלאין ויקירין. שמרה. לקודשא בריך הוא קאמר, שמרה לההוא חולקא, דאתאחד ביה נפש. דכד נפשא נפקאת מהאי עלמא, אתיא למירת עלמא (דאתי). אי זכי, כמה חילין עלאין נפקין לקבלא, ולנטרא לה, ולאעלא לה במדורא דדוכתהא, והאי ה' נטיל לה, לאתאחדא עמה בריש ירחי ושבתי.

ואי לא זכי, כמה גרדיני טהירין אזדמנן לקבלה, ודחו לה לבר. ווי לתהיא נפשא, דמתגלגלא בריקניא, כאבנא בקוספיתא. הדיא הוא דכתיב, (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. ודוד בעי בעותיה קמי קודשא בריך הוא ואמר, שמרה נפשי, דלא ידחון לה לבר. וכד מטי (ס"א לקבלך, יפתחון לך) לקבלה, יפתחון לה פתחין, ותקבל לה קמך. כי חסיד אני, וכי חסיד אקרי. אמר רבי יהודה, אין. דכתיב, (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים. בגין כף שמרה נפשי, דלא תשובק לה למתך לבר.

רבי יצחק אמר, כל בר נש דאית ליה חולקא בצדיק, ירית להאי ארץ, כמה דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. והאי צדיק חסיד אקרי. אמר דוד בתר דבהאי אתר אחידנא, חסיד אני, ובגין כף שמרה נפשי, לאתקשרא בך.

רבי חייא פתח, (תהלים פא) עדות ביהוסף שמו וגו'. הא אוקמוה, דאוליה שבעין פתקין, ולשון הקדש יתיר. הדיא הוא דכתיב, (תהלים פא) שפת לא ידעתי אשמע. אבל מאי עדות. תא חזי, בשעתא דאתתיה דפוטפר הות אחידא ביה לתהיא מלה, הוה יוסף עביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא דילה, וכן בכל יומא עד ההיא שעתא בתרייתא, דכתיב (בראשית לט) ותתפשהו בבגדו. מאי ותתפשהו. אלא

בגין דעביד גרמיה כמאן דלא ידע לישנא. ורוח הקדוש צווח לקבליה, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה. מאי קא משמע לן. אלא כל מאן דנטיר גרמיה מהאי, אתקשר בה בשכינתא, ואחיד ביה הוא עדות. ומאי הוא. ה' דאתוסף ביה. דכתיב, עדות ביהוסף שמו. אוף הכא ' אתוסף בפנחס, על דקני בהאי.

רבי ייסא פתח, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון. את ירושלם מבעי ליה, כמה דכתיב, (תהלים קלז) אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני, מאי בזכרנו את ציון. לבר נש דהוה ליה היכלא יקירא, יאה ושפירא, אתו לסטין ואוקידו ליה. צערא דמאן הוא, לאו דמאריה דהיכלא. אוף הכא שכינתא בגלותא שריא, צערא דמאן הוא, לאו דצדיק. ואזלא הא כמה דאוקמוה, דכתיב (ישעיה נז) הצדיק אבד, אבד ממש. אוף הכא בזכרנו את ציון, בזכרנו ההוא צערא דייליה על זונגהא, צערא דייליה הוא.

דף רי"ד ע"א

אמר רבי ייסא, מאן דאוקיר שמה דמאריה בהאי, ונטיר האי, זכה דיוקיר ליה מאריה על פלא. מנלן. מיוסף. דכתיב, (בראשית מא) וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו, וכתיב ונתן אותו על כל ארץ מצרים (דף רי"ד ע"א) ולא עוד, אלא פד עברו ישראל ית ימא, ארונא דיוסף עאל בגו בקדמיתא, ולא הוו מיא קיימין על קיומיהו קמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיד) הים ראה וינוס. מאי וינוס. אלא ראה ההוא דכתיב ביה (בראשית לט) וינס ויצא החוצה.

תא חזי, זכי ליקרא בחייוי וזכי ליקרא במיתתיה. בחייו אמאי. בגין ההוא זמן דלא בעא לאתדבקא בה, דכתיב, (בראשית לט) וימאן ויאמר אל אשת אדניו. וכתיב ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה. בגין כך זכה בהאי עלמא. כיון דכתיב ותתפשהו בבגדו, וכתיב וינס ויצא החוצה, זכי לבתר דעאל לגו פרוכתא עלאה, והכי אתחזי ליה, דידיה נטל בהאי עלמא, ודידיה נטל בעלמא אחרא.

פנחס זכי בהאי עלמא, וזכה בעלמא דאתי, וזכה לקיימא יתיר מפל אינון דנפקו ממצרים, וזכה לכהנא עלאה, הוא וכל בנוי אבתריה. ואי תימא דלא (נ"א דהא) זכה לכהנא עד לא עבד עובדא דא. אין (ס"א לא). דהא אינון דאמרי (דלא) דזכה קודם. לאו הכי אלא במאי אוקימנא תחת אשר קנא לאלהיו, דמשמע דבגין עובדא דא רווח פהונתא, מה דלא הוה קודם.

תא חזי, כל כהן דקטיל גפשו, פסיל ליה פהונתיה לעלמין. דהא ודאי פסיל ההוא דרגא דייליה לגביה. ופנחס מן דינא פסיל לכהנא הוה, ובגין דקנא ליה

לקודשא בריך הוא, אצטריך ליחסא ליה פהונת עלמין, ליה, ולבנוי אבתריה, לדרי דרין. אמר רבי יצחק, תא חזי, רשים הוא פנחס לעילא, ורשים הוא לתתא, עד לא יפוק לעלמא דהא עם אינון דנפקו ממצרים אתמני.

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי חייא, הוו אזלי במדברא, אמר רבי יוסי, הא דכתיב בפנחס הנני נותן לו את בריתי שלום. שלום ממלאך המות, דלא שליט ביה לעלמין, ולא אתדן בדינוי. ואי תימא דלא מית. ודאי לא מית פשאר בני עלמא, ואוריך יומין על כל בני דרא, בגין דבהאי ברית עלאה אחיד, וכד אסתלק מעלמא, בתיאובתא עלאה ובדביקותיה שפירא אסתלק משאר בני עלמא.

רבי אלעזר פתח ואמר, (זכריה ג) ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך יי וגו'. תא חזי, ווי לאינון בני נשא, דלא מסתפלאן ביקרא דמאריהון, וכל יומא ויומא פרוזא קארי עלייהו, ולא משגיחין. אתא בר נש לאסתפלא בפקודי אורייתא, כמה סניגורין קיימין לאדפרא עליה לטב. אתא בר נש ואעבר על פקודי אורייתא, אינון עובדין קטיגורין עליה לביש, קמי קודשא בריך הוא. יהושע כהן גדול הוה, ואוקמוה, מה פתיב ביה. והשטן עומד על ימינו לשטנו. ומה בהאי כף, בשאר בני עלמא דלא מסתפלי ביקרא דמאריהון, על אחת כמה וכמה.

חמי מה פתיב, ויהושע היה לבוש בגדים צואים, ואוקמוה. אבל בגדים צואים, ודאי אינון לבושין דאתלבשא ביה רוחא בההוא עלמא. זכאה חולקיה דמאן דלבשווי מתתקנין ושלמין בההוא עלמא. והא אתמר, כל מאן דבעיין לאעלא לגיהנם, אינון לבושין דמלבשין ליה, היך אינון. מה פתיב הכא, ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. מאן מלאך. דא מלאך דממנא על גיהנם, וממנא על מאן דחמי באינון לבושין. עד דאתיב קלא ואמר, הסירו הבגדים הצואים מעליו.

מהכא אית לאסתפלא, דעובדין בישין דבר נש, עבדין ליה אינון לבושים צואים. ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אותך מחלצות. אלבישיניה לבושין אחרנין מתתקנון, דבהו אסתפל בר נש בזיו יקרא דמאריה.

דף רי"ד ע"ב

תא חזי, כגוונא דא פנחס, דלא אסתלק מעלמא, עד דאתתקנו קמיה לבושין אחרנין, דרוחא אתהני בהו, לעלמא (דף רי"ד ע"ב) דאתי. בשעתא חדא אתפשט מאלין. ואתלבש באלין, לקיימא דכתיב הנני נותן לו את בריתי שלום. עד דהוו

אזלי, שמשא הוה תקיפא, ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא. אמר רבי אלעזר, ודאי צלא חדוּתא דנפשא הוא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר, אלין יומין, מראש השנה עד יומא בתראה דחג, בעינא למיקם עלייהו. אמר רבי אלעזר, הא אתמר וחברייא אתערו בהו. אמר רבי חייא, ודאי הכי הוא, אבל אנא שמענא לבוּצינא קדישא עלאה מלה בהו. אמר ליה, אימא ההוא מלה. אמר ליה עד לא קאימנא ביה. אמר רבי אלעזר, אף על גב דחברייא אוקמו מלה, ושפיר הוא, אבל סדורא דהני יומי, רזא דחכמתא הוא, בין מחצדי חקלא.

תא חזי, הא אתמר סדורא דייחודא כלא בחד היך הוי. והא אתמר. פתח ואמר, (ישעיה נב) חשף יי את זרוע קדשו, דא דרועא חדא, דביה תליא ישועה, דביה תליא נוקמא, דביה תליא פורקנא. ולמה, למיקם לה לכנסת ישראל מעפרא, ולקבלא לה לגביה, לאזדווגא פחדא. וכד האי אתער לקבלה, כמה דחילו שריא בעלמא, עד דינח ההוא דרועא תחות רישהא לאתחברא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וגו', וכדין נייחא דינא, ומכפר חובין.

לבתר אתי ימינא לחבקה, כדין חדוּתא שרייא בעלמא, וכל אנפין נהירין. לבתר אזדווגת בגופא, וכדין כלא אקרי אחד, בלא פרוּדא, כדין הוא שלימו דכלא, וחדוּתא דכלא, ואחידו ודאי, מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני.

כגוונא דהאי, סדורא דהני יומין, מראש השנה עד יומא בתראה דחג. בראש השנה, אתער דרועא דשמאלא, לקבלא לה למטרוניתא, וכדין כל עלמא בדחילו בדינא, ובעי ההוא זמנא בתיובתא שלים, לאשתכחא עלמא קמי קודשא בריך הוא. לבתר אתיאת מטרוניתא, ובעיין בני היכלא בתשעה לירחא, למעבד חדוּתא, ולמטבל בנהרא, לדכאה גרמייהו בזווגא דמטרוניתא, ביומא אחרא, הוא זווגא דילה לשוואה שמאלא תחות רישהא, (נ"א רישא דמלכא) כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי.

וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו, ומכפרא להו. דהא אימא עלאה אנהירת אנפיהא למטרוניתא בזווגהא, ומתכפרין כל בני היכלא. פיון דשמאלא מקבלה לה בהאי יומא, דרישא דמטרוניתא שרייא על שמאלא.

ביומא קדמאה דחג, יתער ימינא לקבלה, בגין לחבקה וכדין כל חדוּתא וכל אנפין נהירין, וחדוּתא דמים צלילן, לנשכא על מדבחה. ובעיין בני נשא למחדי בכל זיגין דחדוּתא, דהא ימינא גרים. בכל אתר דשאר ימינא, חדוּתא אצטריך בכלא, כדין חדוּתא היא לאשתעשעא.

סדר הלימוד ליום כב אב [יום 317 בשנה]

דף רט"ו ע"א

לְבַתֵּר בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה, חֲדוּתָא דְאֹרִייתָא הוּא, דְּהָא פְּדִין זְווגָא דְגוּפָא, הוּא זְווגָא דְכָלָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד, וְדָא הוּא שְׁלִימוּ דְכָלָא, וְדָא יוֹמָא דִישְׂרָאֵל אִיהוּ וְדָאִי, וְעַדְבָא דִידְהוּ בְּלַחֲוֵייהוּ, דְלִית בֵּיה חוּלְקָא לְאַחְרָא. זְכָאִין אִינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי, עֲלִייהוּ כְּתִיב (דברים יד) כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לִּי אֱלֹהֶיךָ וְגו'. (במדבר כ"ה) פְּנַחַס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אַהֲרֹן תִּכְהֶן הָשִׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (איוב ד) זָכַר נָא מִי הוּא נָקִי אַבְד וְאִיפֹה יִשְׂרָיִם נִכְחָדוּ, תַּמָּן תְּנִיבֵן, מֵאֵן דְּחָמִי קָשְׁתָּ בְּגוּוּנִי (ס"א נהר"ן), אֲצַטְרִיךְ לְבָרְכָא בְּרוּךְ זֹכֵר הַבְּרִית. בְּגִין דְּדָא אִיהוּ בְּרִית קְיָימָא קְדִישָׁא, דְשׁוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דף רט"ו ע"א) בְּאַרְעָא דְלָא יִיתִי עָלָה מִי טוּפְנָא. בְּגִין דְּכַד סְגִיאוּ חֵיבִין בְּעֵלְמָא, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאוּבְדָא לֹון, וְכִדִּין דְּכִיר לֹון הָאִי אֹמְמָה דְאֹמִי לְאַרְעָא, דְכְּתִיב תְּרִי זְמַנִּי לָא לָא. (בראשית ח) לָא אוֹסִיף לְקַלֵּל, וְלָא אוֹסִיף עוֹד לְהַכּוֹת, דָּא אִיהוּ אֹמְמָה. כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה נד) אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעַבּוֹר מִי נַח. (קשור עם הרעיא מהימנא)

רעיא מהימנא אָמַר לִיה רַעֲיָא מְהִימְנָא, שְׁפִיר קְאֻמְרַת, אָבַל בְּגִין דְּאִלְהוּ דְאִיהוּ פְּנַחַס, קָנִי עַל בְּרִית, צְרִיךְ לְחַדְתָּא מַלְיָן סְגִיָאִין בֵּיה, דְּהָאִי פְּרִשְׁתָּא כְּתִיבָא בְּאֹרִייתָא עַל שְׁמִיה, דְּעֵלִיה אֲתַמַּר (מלכים א יט) קִנְיָא קִנְיָתִי, תְּרִי קִנְיָאוֹת, חַד בְּשַׁד"י דְלַעֲיָלָא, וְתַנְיָינָא בְּשַׁד"י דְלַתְתָּא, וּבְגִין דָּא עָבִיד תְּרִין שְׁבֻעוֹת (נ"א בתרין לא לא) (ס"א בתרין זמנין) בְּתַרְוֵייהוּ, וְתַרִין זְמַנִּין לָא לָא. אָבַל רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, מֵאֵן דְּחָמִי קָשְׁתָּ בְּגוּוּנִי נְהִירִין, צְרִיךְ לְבָרְכָא בְּרוּךְ זֹכֵר הַבְּרִית. וּבְגַלּוּתָא דְלָאוּ אִיהוּ נְהִיר בְּגוּוּנִי פְּדָקָא יָאוֹת, וְלָא עוֹד אֵלָא דְלֹזְמַנִּין נְהִיר זְעִיר, וְזְמַנִּין לָא נְהִיר כְּלָל, זְמַנִּין אֲתַחְזִי בְּשְׁלִימוּ, וְזְמַנִּין לָאוּ. דְקָשְׁתָּ קָא רְמִיז גּוּוּנִי, לְזַכּוֹן דְכְּהָנִים לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵלִים, כַּד אִינּוּן שְׁפִירִין, דְנְהִיר קָשְׁתָּ בְּגוּוּנִי דְאִינּוּן תְּלַת.

קוּם אַנְתָּ רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי, וְאִימָא, דְּהָא מַלְיָן שְׁפִירִין קְאֻמְרַת בְּחַבְרָה קְדַמָּאָה, דְקָשְׁתָּ לָא אֲתִיָּא אֵלָא לְאַגְנָא עַל עֵלְמָא. לְמַלְפָּא, דְבַכָּל זְמַנָּא דְבְּרִיה חָב, וּמַלְפָּא חֲזִי לְמַטְרוּנִיתָא, סְלִיק רֹוּגָזָא דְבְּרִיה, דְכְּתִיב, (בראשית ט) וּרְאִיתִיָּה לְזָכוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְעַל דָּא לָא אֲתַחְזִי קָשְׁתָּ, אֵלָא לְאַגְנָא עַל עֵלְמָא. וְלָא אֲתַגְלִיָּא, אֵלָא בְּלְבוּשׁ יָקָר דְמַלְכוּ, וּבְשַׁעְתָּא דְאִת צְדִיק בְּאַרְעָא, אִיהוּ בְּרִית. לְמִיקָם בְּרִית.

וְכִי בְּגַלּוּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְחַק מִמַּטְרוּנִיתָא, וְאִיךְ מַטְרוּנִיתָא אֲתַלְבַּשְׁתָּ לְבוּשֵׁי מַלְכוּתָא בְּגַלּוּתָא (ס"א ל"ג לא) לָא. אָבַל בְּגַלּוּתָא, לְבוּשָׁה דְקַדְרוּת, וְאִיהוּ אֻמְרַת (שיר השירים א) אֵל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחַרְתָּ. אֵלָא וְדָאִי הוּא קָשְׁתָּ דְאֲתַגְלִיָּא בְּגַלּוּתָא, לָאוּ אִיהוּ אֵלָא מַטְטְרוּן, דְאֲתַקְרִי

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

שד"י ואיהו (בראשית כד) עבדו זקן ביתו, דשליט בכל דיליה (בגלותא), ובגוי, אתקריאו עבדים דקודשא בריך הוא. ובגוי מטרוניתא בגנים, ובגין דא, אם כבנים אם כעבדים.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם, ונתדלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם מטרוניתא, דאתמר עלה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. אבל אי אית ליה צדיק, דזכווי ועובדוי לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושי קדרותא דפשטין ולקשטא לה בלבושי דגוונין נהירין דרזין דאורייתא, מה כתיב ביה, וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה, ברזין נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו) כי גר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראיתיה.

ובההוא זמנא סליק מגיה רוגזא דבריה, (אסתר ז) וחמת המלך שככה, ויימא לה מלכא בצלותא דעמידה קמיה, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך. בההוא זמנא, שאלתא על פורקנא דילה, ובנהא עמיה, הדא הוא דכתיב, (אסתר ז) נתת לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי. אבל קשת דאתחזיא בעלמא בגלותא, דעבדא איהו, זמנין דנפיק בשלימו, כד בגוי מכשירין עובדוי, ולזמנין לא אשתכח בשלימו, כד בגוי לא מכשירין עובדוי (כאן חסר).

ואי לאו בגין אות יו"ד דשד"י דקני עלה פנחס דאגין ליה משבטא דשמעון הו קטלין ליה ואובדין ליה מעלמא. ובגין דא (איוב ד) זכור נא מי הוא נקי אבד דא פנחס ואיפה ישרים נכחדו, אלין דמכשירין עובדיהון קמי מלכא, ומקנין על שמייה, ומקדישין ליה ברבים. הכי מקדשין ליה לעילא, בין ממנן דשאר עמין, ואשתמודעין ליה כל ממנא בכנוייה. אבל ישראל אשתמודעין לעילא כלא בשם ידו"ד, דאיהו חיי כל כנויין.

וכל שם וכנוי סהיד עליה, א"ל סהיד עליה, דאית ליה יכולת על כל אל, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) אני אדרוש אל אל. אל, מארי דאל. אלהים סהיד עליה, דאיהו אלהי האלהים. אדנ"י סהיד עליה, דאיהו אדוני האדונים. אוף הכי כל שם. דכל (ספירה ומלאך) מלאך אית לכל חד שם ידיע, לאשתמודעא לכל כת בההוא שם דמלכא דילה. אבל ישראל, אשתמודעין ליה ביהו"ה.

ורזא דמלה, בר נש חד יכיל למחוי ליה כמה סוסון, אוף הכי כל ישראל אינון בגוי דאדם, וכל ברא צריך למחוי ליה לאבוי פסוס וכחמור למשוי, ולמחוי כפיף תחותוי, והאי איהו רזא (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי. דאיהו ברא דאדם, ועביד גרמיה כבהמה תחותוי.

ובגין דא איהו פקודא דקודשא בריך הוא באורייתא, למחוי אח מיבם לאתתיה דאח, למעבד ברא לאחוי, בגין דלא יתאביד מההוא עלמא. והאי איהו כגון רזא דכלאים בציצית. דאמרו, מה שאסרתי לך כאן, התרתי לך כאן. אסרתי לך כלאים דעלמא, התרתי לך כלאים דציצית. אסרתי לך אשת אח, התרתי לך במה. כגון מרכיבים תפוחים או דקלים מן במינו. ואסור לארפכא מין בשאינו מינו. ואתמר ביה (דברים כ) כי האדם עץ השדה. וביבמה מרפיבין מין בשאינו מינו, (תיקונים י"ט ע"א ע"ש) בגין דלא לתאביד (להאביד) נפש המת. (דברים כה) ולא ימחה שמו מישראל.

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לִיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

וְהָאֵי אִיהוּ רְזָא דְגִלְגּוּל. גִּלְגַּל לִית לִיה תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת הַמַּיִם, אוּף חֲכִי, אֲמַת הַמַּיִם רְזָא דְאֵת ו', בִּיה אֲתַעְבִּיד גִּלְגַּל גִּלְגּוּל. וְרְזָא דְמַלְחָה, מַה גִּלְגַּל אֵין לוֹ תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת הַמַּיִם, אוּף חֲכִי, גִּלְגַּל אִיהוּ י', וְלִית לִיה תְּנוּעָה בְּלֹא אֲמַת הַמַּיִם דְּאִיהוּ ו'. יְבֻמָּה ה'. לְהָאֵי אִיהוּ בִּינְיָה בִּין י"ה. בְּאוֹת י' בְּרָא עֲלֵמָא דְאֵתִי, עוֹלָם אַרוּךְ, דְּאִיהוּ ו'.

בְּגִין דָּא, מֵאן דְּלִית לִיה בֶּן, לָאו אִיהוּ מְבַנֵּי עֲלֵמָא דְאֵתִי, דִּימָא לְקַבְלִיה, וּמַנְיָה נְפִיק, מְבִינְיָהוּ (תִּיקוּנִים ע"ב ע"א) ו', וּמַנְיָה מִתְפַּלְגִין כַּמָּה נְחֻלִי, דְּאִינוּן מְסַבְבִין עֲלֵמָא, עַד דְּחִזְרוּ לִימָא דְנִפְקוּ מִתְמָן, וּבְגִין דָּא אֲמַר קְרָא, (קַהֲלַת א) כָּל הַנְּחֻלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינוֹ מְלֹא אֶל מְקוֹם שֶׁהַנְּחֻלִים וְגו'. עַד דְּאֶהְדְּרוּ כְּגוּוּנָא דְנִפְקוּ.

אוּף חֲכִי, (קַהֲלַת יב) וְהָרוּחַ תְּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִתְּנָה. כְּגוּוּנָא דִּיהִיב לָהּ (דף רט"ז ע"א) שְׁלִימְתָא. אִם תְּשׁוּב בְּתִיבְתָא, דְּאִיהוּ בִּינְיָה בִּין י"ה, עֲלָאָה. אֵת ה' סְלִיקַת בְּאֵת י' לְחַמְשִׁין, עֲשָׂר זְמַנִּין חֲמִשׁ. הָא אִיהוּ י"ם, י"ה. בִּין, נְחַל דְנִפְקָא מִן ימָא, וְאֲתַפְלִיג לְכַמָּה נְחֻלִין, כְּגוּוּנָא דְאֵילְנָא דְאֲתַפְשֵׁט לְכַמָּה עַנְפִין.

וְאֵי לָא חִזַּר נִשְׁמַתָּא שְׁלִימְתָא, כְּגוּוּנָא דְאֲשַׁתְלַמַּת. אֲתַמַּר בְּהָ, שָׁם הֵם שְׁבִים לְלַכְתָּ, אִיהוּ וְכָל נִשְׁמַתִין אַחֲרֵינוּ. אוּף חֲכִי לָאו אִיהוּ שְׁלִים בְּבֶן, אֵי לִית לִיה בֵּת, דְּאִיהוּ עֲלֵמָא דִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּהָאֵי עֲלֵמָא דְאֲתַבְרִי בְּהָ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) אֱלֹהֵי תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם. (אֵלֵא)

י"ה ו', (אֵיּוֹב לג) הֵן כָּל אֱלֹהֵי יַפְעֵל אֵל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבַר. וְרַשִׁיעֵיִיא דְאֲתַמַּר בְּהוֹן, (קַהֲלַת ח) וּבְכֵן רְאִיתִי רְשָׁעִים קְבוּרִים וּבְאוּ, גְּרַמּוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, דְּאֲתַמַּר עֲלֵיהוּ, (עֵמוּס ב) עַל שְׁלֹשָׁה פְּשָׁעֵי יִשְׂרָאֵל. בְּתַר דְקַלְקְלוּ גְרַמְיָהוּ תַלְת זְמַנִּין, וְלֹא זָכִי בִיח'וֹ, דְּאֲתַמַּר בִּיה (קַהֲלַת יא) מְקוֹם שְׁפִיזוּל הָעֵץ שָׁם יְהוּ. עַל אַרְבַּעָה לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ, דְּהֵינּוּ ה'. וְאֲתַדְּנּוּ בְּגִיהַנְּם, בְּמִשְׁחִית אֶף וְחִימָה.

וּלְבוּשִׁין דְתַלְת אֲתוּוֹן אֵלִין, אֲשַׁתְמוּדְעִין בְּקִשְׁתָּ, דְּאִינוּן חִיּוּר סוּמְק וְרוּק. מֵאן דִּיִּתִי בְּזַמְנָא חֲדָא, אִיהוּ חִיּוּר. בְּתַנְיָנָא, סוּמְק. בְּתַלְיָתָאָה, יְרוּק. וּבְגִין דְּבִיעֵקֵב אֲתַפְלִילוּ אֲתוּוֹן, וְאֲשַׁתְרַשׁ אֵילְנָא וְאֲתַנְטַע וְאֲתַרְבָּא, וְאֲתַעְבִּיד אֵיבָא טְבָא, (יִשְׁעִיָּה כט) לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֵתָה פְּנִי חִיּוּר, לְמַהוּי מְרַכְבְּתִיָּה בִּיצַר הָרַע, דְּאִיהוּ נְחֻשׁ, וְכָל מִינֵי חַיָּה בִּישָׂא. וּבְגִין דָּא, (הוֹשַׁע יב) וְיִשָּׂר אֶל מְלָאָךְ וְיֻכַּל. וּבְגִין דְּאֲתַקְרִי אָדָם אֵילְנָא, אִיהוּ רְזָא דָּא, לְאֵילְנָא דְאֲתַנְטַע בְּאֲתַר דְלֹא עֵבִיד אֵיבָא. מַה עֵבִד. עֵקַר לִיה וּנְטַעִיָּה בְּאֲתַר אַחֲרָא. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְכָל מְקוֹם דְלֹא הוּי מוּחֲזָק לְמַהוּי עֵקַר, עַד דְּאֵזִיל לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲתַנְטַע תְּמָן בְּאֲתַתָּא.

אוּף חֲכִי צְדִיק, דְּאִיהוּ מְטַלְטַל מְאֲתַר לְאֲתַר, מִבֵּית לְבֵית, כְּאֵילוּ יִתִי בְּגִלְגּוּלָא זְמַנִּין סְגִיאִין. וְהֵינּוּ (שְׁמוֹת כ) וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְאֲלָפִים לְאוֹהֲבָיו, עַד דִּיזְכָּה לְעֲלֵמָא (דָּאֵתִי) שְׁלִים. אֲבָל לְחַיִּיבָא, לָא אֵיִתִי לִיה יְתִיר מִתַּלְת זְמַנִּין. וְאֵי חִזַּר בְּתִיבְתָא, אֲתַמַּר בִּיה גְּלוּת מְכַפְרַת עוֹן. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהָ מְכָל מְקוֹם, צְדִיקִים שׁוּב אֵינֶן חוֹזְרִים לְעַפְרָם.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

אָלָא קָא רְמִיז, (ויקרא יד) וְעַפְרֹתָ אַחַר יָקַח וְטַח אֶת הַבַּיִת. (איוב לד) וְאָדָם עַל עֵפֶר יָשׁוּב. (קהלת יב) וְיָשׁוּב הָעֵפֶר עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהָיָה. בְּגִין דְּהוּא מְנוּגָע, וְלִית בֵּיה אֱלֹא אִשָּׁה רַעָה, יֵצֵר הָרַע, דְּאִתְמַר בֵּה אִשָּׁה רַעָה צָרַעַת לְבַעֲלָהּ. מֵאִי תְקַנְתִּיהּ. יְגַרְשֵׁנָה וְיִתְרַפֵּא. דְּאִיְהִי גְרַמַת (בראשית ג) וְיִגְרַשׁ אֶת הָאָדָם הָאָדָם, דָּא נִשְׁמַתָּא. אִ"ת, בַּת זִוְגוּ דְּאָדָם. (משלי כז) כְּצַפּוֹר גּוֹדְדַת מִן קִנְיָה בֵּין אִישׁ גּוֹדֵד מִמְקוֹמוֹ.

וּבְגִין דָּא, (תהלים פד) גַּם צַפּוֹר מְצָאָה בַיִת, הֵיִינוּ יְבֵמָה. וְדָרוּר קֵן לָהּ, הֵיִינוּ גּוֹאֵל, אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוֹחֶיהָ, בֵּן וּבַת. זַכָּאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּעֵבֵד (לוח) קִינְיָא, (ויקרא כה) וְגֹאֵל אֶת מַמְכֵּר אַחֲיוֹ. דְּאִיְהוּ מְכוּר בְּעֵבוֹר דְּלָאוּ דִּילִיהּ.

וּבְגִין דָּא אָמַר מִשָּׁה, (דברים ג) וְיִתְעַבֵּר יְיָ בִּי לְמַעַנְכֶם. הָכָא הוּא סוּד הָעֵבוֹר. רַעִיא מְהִימְנָא, שׁוֹיב שְׁתִּין רְבוּא, כְּמָה זְמַנִּין דְּאִתִּי בְּגִלְגּוּלָא, וּבְגִין דָּא זְכוּת כְּלָהוּ תְלִיָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּיה. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ רַבְנָן, אִשָּׁה אַחַת יְלָדָה בְּמַצְרַיִם שְׁשִׁים רְבוּא בְּכָרִס אַחַד. וְאָף עַל גַּב דְּאוֹקְמוּהָ רַבְנָן בְּמַלְיָן אַחְרָנִין, שְׁבַעִים פְּנִים לְתוֹרָה.

דְּהָכִי אֲרַח דְּמֵאֲרֵי רִזִּין, אֲמַרִּין מְרַגְלִית לְתַלְמִידֵיהוֹן, וְלֹא אִשְׁתְּמוּדְעוּן בֵּיה בְּרַמְיָזָא, אַהֲדָר לֹון הָהוּא מְלָה בְּמַלֵּי שְׁחוֹק, כְּגִוּוֹנָא דְּהָהוּא דְּאָמַר, דְּבִיּצָה אַחַת, אִפִּילַת שְׁתִּין כְּרַכִּין. וְאִתָּא בִּיּצָה וְנִפְלַת מִן עוֹפָא דְּהוּא פְּרַח בְּאוּרָא, וּמַחְתָּא אֵלִין שְׁתִּין כְּרַכִּין, וּמֵאֲרֵי דְּלִיצְנֻתָא אֲמַרוּ, דְּלֹא אָמַר הוּא אֱלֹא דְּבַר נֶשׁ פְּתַב שְׁשִׁים כְּרַכִּין, וְאִתָּא בִּיּצָה דְּנִפְקַת מִן עוֹפָא וּמַחְקַת שְׁתִּין כְּרַכִּין דְּכַתִּיבָהּ. וְחַס וְשְׁלוֹם דְּמֵאֲרֵי אוּרִייתָא אֲמַרִּין מַלְיָן דְּשְׁחוֹק, וּדְבָרִים בְּטָלִים בְּאוּרִייתָא.

אֱלֹא הָא אוֹקְמוּהָ, (דברים כב) אֶפְרוֹחִים, אֵלִין מֵאֲרֵי מִשְׁנָה. אוּ בִּיּצִים, אֵלִין מֵאֲרֵי מְקָרָא. וּכְגִוּוֹנָא דְּנִפְל מִהָהוּא נִפּוּל, דְּאִיְהוּ בַר נִפְלִי, נִפְלִית בִּיּצָה דְּאִיְהוּ אֲתָרוּג שִׁיעוּרָא בְּכַבִּיּצָה. וּבְגִינָה אֲתָמַר (עמוס ט) בְּיוֹם הָהוּא אֲקִים אֶת סִפְת דוֹד הַנּוֹפֵלֶת. וְנִפְלוּ עִמָּה (שיר השירים ו) שְׁשִׁים הֵמָּה מְלָכוֹת, דְּאִינּוֹן כְּרַכִּין בֵּה, כְּגִוּוֹן בִּיּצָד כּוֹרְכִין אֶת שְׁמַע. וְאִינּוֹן לְקַבֵּל שְׁשִׁים מְסַכְתוֹת. וְעֵלְמוֹת אֵין מְסַפֵּר, אֵלִין (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחְרֵיהָ רַעוּתֶיהָ, דְּאִינּוֹן הַלְכוֹת, דְּלִית לֹון חוּשְׁבָן.

וְהָהוּא נִיפּוּל אִיְהוּ בֵּן יִ"ה אִיְהוּ בְּתוֹךְ ג' תְּרַעִין דְּבִינָ"ה, דְּהֵיִינוּ יִ"ה חֲמִשׁ זְמַנִּין עֵשֶׂר ו' אִיְהוּ נִיפּוּל, דְּנִפְל בְּתַר הָהוּא דְּאִתְמַר, (ישעיה יד) אֵיךְ נִפְלַת מִשְׁמַיִם הִילַל בֵּן שָׁחַר וְאֲקָרִי נִיפּוּל, וְלֹא נִפְל, וְלֹא נוֹפֵל. בְּגִין דְּבֵיה נִיפּוּל יִ"ו וְנַחֲתִית בְּהוֹן לְגַבֵּי ה' ה', דְּאִתְמַר בְּהוֹן (רות א) וְתַלְכָּנָה שְׁתִּינְהוֹן. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים כב) שְׁלַח תְּשַׁלַּח חַד מִבַּיִת רֵאשׁוֹן וְתַנְיִינָא מִבַּיִת שְׁנִי, לְאֲקָמָא לֹון. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דף רט"ז ע"ב) (תהלים צו) יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל ה' אֶרֶץ יִ.

תָּא חוּזִי, הָאִי שְׁמֵשָׁא אֲתַגְלִיא בִּימְמָא, וְאֲתַכְסִּיא בְּלִילִיא. וְנַהֲדִיר בְּשְׁתִּין רְבוּא כְּכַבִּיא. אוּף הָכִי רַעִיא מְהִימְנָא, בְּתַר דְּאֲתַכְנִישׁ מְעֵלְמָא, נַהֲדִיר בְּשְׁתִּין רְבוּא נִשְׁמַתִּין דִּישְׂרָאֵל, אִי דְּרָא כְּדָקָא יְאוּת. וְהָאִי אִיְהוּ רְזָא דְּגִלְגּוּלָא, דְּאָמַר עֲלִיהָ קַהֲלַת, (קהלת א) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא. וְאוֹקְמוּהָ דְּלִית דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבוּא. וְהָאָרֶץ לְעוֹלָם עוֹמְדַת, דָּא כְּנַסַת יִשְׂרָאֵל. הָהוּא דְּאִתְמַר בֵּה, (ישעיה סו) וְהָאָרֶץ הַדוֹם רְגֵלִי, (בראשית כה) וְהָיָה זְרַעְךָ כְּעַפְרֹת הָאָרֶץ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ועוד רזא אחרא אוקמוה רבנן, הדור שהולך הוא הדור שבא, הלך חגר בא חגר, הלך סומא בא סומא. ועוד אוקמוה רבנן, דעתיד הוה משה לקבלא אורייתא בדרא דטופנא, אלא בגין דהוה רשיעיא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ו) בשג"ם הוא בשר. בשג"ם זה משה. ואמאי קרי ליה בשג"ם. אלא קהלת חסר ב' מן בשג"ם לכסא מלה. אמר (קהלת ח) אמרתי שגם זה הבל. ואוקמוה על יתרו, למה נקרא שמו קיני, שנפרד מקין. קם בוצינא קדישא ואמר, על דא כתיב, (בראשית ד) קניתי איש את ידו"ד. דחזאת ליה ברוח הקדש, דעתידין בנוי למיתב בלשפת הגזית.

ואוף הכי רבי אלעזר בן פדת, דהוה דחיקא ליה שענתא, דלא הוה ליה אלא קב חרובין מערב שבת לערב שבת, כמו לרבי חנינא. אמאי האי, בטר דהות בת קול נפקת ואומרת, כל העולם כלו אינו ניזון אלא בשביל חנינא בני.

אלא איהו גרים קודם, דחרב ק"ב מן י', דאיהו יב"ק. אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין. דאת י' איהו יחוד, ומניה אתיא גביעו לאת ב', דאיהו ברכה, ואיהו קדש, ומניה אתקדש ק', דאיהו קדושה. ורבי פדת גרים למהוי חרובין דיליה ק"ב, דאינון ק"דושה ב"רכה, אוף הכי לא הוה ליה אלא קב חרובין, אוף הכי איוב בן יבמה הוה, ובגין דא אתענש, על מה דאירע לו כפר.

ואינון דלא ידעי רזא דא, אמרי בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. והא חזינא לאברהם דחזא במזליה, דלא הוה עתיד למהוי ליה ברא, וקודשא בריך הוא אפיק ליה לברא, כדכתיב (בראשית טו) ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט וגו'. ואקמוה, דאמר ליה צא מאצטגנינות שלך, והעלהו למעלה מהככבים, ואמר לו הבט נא השמימה וספור הככבים. עד הכא מלין דרבנן, וצריך לפרשא לון בדרך נסתר.

תא חזי, כל בריין דעלמא, קודם דאתייהבת אורייתא לישראל, הוו תליין במזלא, ואפילו בני חיי ומזוני. אבל בטר דאתייהבת אורייתא לישראל, אפיק לון מחיובא דככביא ומזלי. ודא אוליפנא מאברהם. בגין דהוה עתידין בנוי לקבלא ה' מאברהם, דאיהו חמשה חומשי תורה. דאתמר בה (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. אמר לאברהם, בגין האי ה' דאתוסף בשמך, השמים תחתך, וכל ככביא ומזלי דנהירין בה'. ולא עוד, אלא דאתמר בה (בראשית מז) ה"א לכם זרע, וזרעתם בה"א. (בראשית כא) פי ביצחק יקרא לך זרע.

ובגין דא, כל המשתדל באורייתא, בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. אי אוליה לה פדי לקיימא פקודהא. ואם לאו, כאלו לא אשתדל בה, ולא בטיל מניה חיובא דככביא ומזלי. כל שפן עמי הארץ דאינון אתמתלן לבעירן. דאוקמוה עליהו (דברים כז) ארור שוכב עם כל בהמה, דלא אתבטלון מנהון חיובא דככביא ומזלי.

(תהלים קג) אנוש כחציר ימיו כציוץ השדה פן יציץ, ואתמר ביה, (תהלים לו) נער הייתי גם זקנתי. לבתר (איוב לג) ישוב לימי עלומיו. דאילנא דאתקציצו ענפין עתיקין דיליה, וצמחו כמלקדמין בשרשוי, אהדרו בעלמא כמלקדמין. מיתו סבין, ואתהדרו להאי עלמא עולימין. והיינו

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

רזא דמתדש קודשא בריך הוא בכל יום תמיד מעשה בראשית. דמתין אלה בכל יומא ומתחדשין אלה בכל יומא.

(תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש, דא יינא דאורייתא. דהכי סליק יין, כחושבן סו"ד. ומה יין צריך למהוי סתים וחתים, דלא יתנסף לעבודה זרה. אנה הכי צריך למהוי סתים וחתים סוד דאורייתא, וכל רזין דילה, ולא אשתקין אלא ליראיו. ולא למגנא עבדין פמה פקודין ביין, ומברכין ביה לקודשא בריך הוא, ויין אית ליה תרי גוונין, חוור וסומק, דינא ורחמי, והיינו ב' תוספת ביין. כגוונא דשושנה חוורא וסומקא. חוור מסטרא דימינא, סומק מסטרא דשמאלא.

ומאי לבב אנוש, לב הוה ליה למימר. אלא אית לב מסור ללב. ואינון ל"ב אלהים דעובדא דבראשית, ב' מן בראשית, ל' מן לעיני כל ישראל, איהו ל"ב תנינא. דא ל"ב ל"ב (ס"א אינון) שנים סלקא דעתך, חסר תמינא לע"ב, דאיהו ויכלו. אינון שבעה ימי בראשית. תמינא מאי היא. ז' ימי בראשית, עם (בראשית ה) זה ספר תולדות אדם. זה ע"ב, בחושבן ביין.

מאי להצחיל פנים משמן. אינון י"ב פנים, ד' דאריה, ד' דשור, ד' דנשר, (דף רי"ז ע"א) דאינון מיכאל אריה, ארבע אנפין דיליה יהו"ה. ארבע אנפין דשור, ואיהו גבריאל, ואינון יהו"ה. ד' אנפין דנשר, ואיהו נוריאל, ואינון יהו"ה. ואינון ממנו, תחות חס"ד פח"ד אמ"ת, דרגין דתלת אבהן. ואוקמיה רבנו, האבות הן הן המרכבה. וסלקין (ס"א נקודין) נהורין לחשבון יב"ק. ואינון מלך מלך ימלוך, יהו"ה אהי"ה אדנ"י. סך הכל יב"ק (רבי אבא ורבי יוסי שבע"ב שייך כאן).

רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא, אתא לקמיה רבי אלעזר בריה, אמר ליה, נדב ואביהוא מאי עבדתיהו בפנחס. אי לא הוה פנחס בעלמא פד מיתו, ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו שפיר. אבל פנחס בעלמא הוה, (ס"א וסגן קאי) ונשמתייה ביה בקיומא קאי.

אמר ליה ברי, רזא עלאה הכא, והכי הוא. דבשעתא דאסתלקו מן עלמא, לא הוה מתטמרן תחות גדפי טגרא קדישא. מאי טעמא. בגין דכתיב, (במדבר ג) ובנים לא היו להם, דאזעירו דיוקנא דמלכא, דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונה רבה.

בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא, ועאל בגו פמה אוכלוסין, וסליק לון, לגיפין על רומחא, לעיניהון דכל ישראל. פד חמא שבטא דשמעון בכמה אכלוסין דאתו לגביה, פרחא נשמתייה מניה, ותרין נשמתיין דהו ערטיראין בלא דוכתא, אתקריבו בה, ואתכלילו פחדא, ואתהדרת נשמתייה, כלילא רוחא, דאתכליל בתרין רוחין, ואתתקפו ביה, פדין רוח דוכתייהו, למיהוי כהנא (רבא) מה דלא (אתחזי) מן קדמת דנא.

ועל דא כתיב, (איוב ד) זכר נא מי הוא נקי אבד, דלא אתאביד בההיא שעתא, ולא אביד רוחיה פד פרחא מניה. ואיפה ישרים נכחדו. אלין בני אהרן, דאתהדרו לעלמא, מה דאבד בחייהון. ועל דא כתיב ביה בפנחס בן בן, תרי ומני. פנחס בן אלעזר בן.

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

מה כתיב לעילא מפרשתא דא. (במדבר כה) ויאמר יי אל משה קח את כל ראשי העם והוקע אותם ליי נגד השמש. וכי על דקטלין בליליא, או על דקטלין ביממא ביומא דעיבא, כתיב נגד השמש. אמר רבי יהודה, דתהא מיתתהון באתגלייא, כמה דחבו באתגלייא.

אמר רבי שמעון, לאו בגין פך אתמר. אלא מהכא אוליפנא, בדרגא דחב בר נש לקודשא בריך הוא, לההוא אתר אצטריך למעבד תקנתא לנפשיה. אינון חבו בברית קדישא דאקרי שמש. בגין פך דינא ותקונא דילהון איהו כנגד השמש, ולא באתר אחרא. מכאן דלא אצטריך בר נש לתקנא נפשיה, אלא בההוא אתר דחב לגביה ומאן דלא יעביד הכי, לית ליה תקונא לעלמין כדקא יאות.

רבי חייא פתח, (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, מה כתיב לעילא, ויין ישמח לבב אנוש וגו'. וכי מאי האי להאי. אלא הכי אוליפנא, דכתיב, (תהלים קד) (בראשית י"ח ע"ב) מצמיח חציר לבהמה וגו'. וכי שבחא דבהמה דאית לה חציר אתא דוד למימר ברוח קודשא. אלא מצמיח חציר, אלין אינון שתין אלה רבוא דמלאכין, שליחו, דאתבריאו ביומא תניינא דבראשית, וכלהו אשא מלהטא. אלין אינון חציר. אמאי חציר. בגין דצמחין כחציר דא בעלמא, דכל יומא יומא אתקצירו השתא, ולבתר צמחין ומהדרין כמלקדמין.

ועל דא כתיב מצמיח חציר לבהמה, הדא הוא דכתיב (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו, ותנינו, אלה טורין סלקין לה בכל יומא ויומא. וכל טורא וטורא שתין רבוא הוי, והיא אכלה.

ועשב לעבודת האדם, אלין אינון נשמתהון דצדיקיא, דתהוא אדם דרכיב ושלטי על בהמה דא אכיל, ואעיל לון בגווייה, ובזכותהון אתון כל עלמא מההוא אדם, דכתיב ביה, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם וגו'. ועל דא כתיב האדם, ההוא דאשתמודע, בגין להוציא לחם מן הארץ, לאפקא מזונא לעלמא מן הארץ קדישא.

ויין, דא חמרא עתיקא דנגיד מלעילא. ישמח לבב אנוש, אנוש: דא רזא דההוא נער, (דף ר"ז ע"ב) דסליק לסיבו, ואתהדר כמלקדמין. ועל דא כתיב, (תהלים קג) אנוש כחציר ימיו.

להצהיל פנים: אלין אינון פנים, דאקרון אנפי רבבי, ואנפי זוטרי. משמן: מנגידו דעלמא דאתי, משה ורבו קדישא עלאה. ולחם לבב אנוש יסעד, ההוא לחם דאזילו שחקים, וטחנן מנא למיכלא דצדיקיא סתמא, ומתמן אתנגיד לכמה חיילין, דאקרון לבב אנוש. וכלא אתא מנגידו עלאה.

ישבעו עצי יי, אלין אינון אילנין עלאין פנימאין. ארזי לבנון אשר נטע, דהא אתעקרו ונטע לון קודשא בריך הוא. מאי בין עצי יי, לארזי לבנון. עצי יי, אלין עץ החיים, ועץ הדעת וטוב ורע. ארזי לבנון, אלין חמשין תרעין, דאקרון חמש מאות שנה.

אשר נטע. אשר שם צפרים קננו, בטוליהון, (רצ"ו) מקננו נשמתהון דצדיקיא, וכל חיילין קדישין אתנונו מתמן. חסידה, ברתיא דאברהם אבינו, דאקרי חסיד, ועביד חסד עם כל בני עלמא, בגין פך אקרי (שמות צ"ה ע"ב) חסידה. ברושים ביתה. בין דרועי עלמא יתבא. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי יוסי אמר, קשת אתא לאגנא על עלמא. למלכא, דכל זמנין דבריה חב לקבליה, אתא מלכא לאלקאה ליה, אתגליא עליה מטרוניתא בלבושי יקר דמלכו, מלכא חמי לה סליק רוגזא דבריה, וחדוי בה, דכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם. ועל דא, לא אתחזוי קשת בעלמא, אלא בלבושי יקר דמלכו. ובשעתא דאית צדיק בעלמא, איהו ברית, למיקם ברית, ואגין על עלמא. לא הוי צדיק, הא קשת, לאתחזאה דהא עלמא איהו קיימא לאובדא, אלא בגין קשת דא.

רבי אלעזר אמר, לעולם לא אתלבש קשת דא, אלא בלבושא דאבהן קדמאי. ירוק וסומק וחיוור. ירוקא, דא לבושא דאברהם, אצטבע לבושא (ס”א גוון) דא, בד נפק מניה ישמעאל. סומקא, דא גוון יצחק. דאתיא סומקא ואצטבע, בד נפיק מניה עשו. ואתמשך ההוא סומקא לתתא, עד ככבא דמאדים, דאתאחיד ביה עשו. חוורא, דא איהו לבושא טבא דייעקב, דהא לא אשתנו אנפוהי לעלמין.

דף רט”ו ע”ב

רבי אבא אמר יאות הוא, אבל הכי אמר בוצינא קדישא, חוור, דא אברהם. דאתלבן בחוורא דנורא. סומקא, דא יצחק ודאי. ירוק, דא הוא יעקב, דקיימא בין תרין גוונין, וכתיב ביה בייעקב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו דהא כל ערסיה שלים הוה. והכי הוא לא עתה יבוש יעקב, לאתחזאה בגוון סומק, כיצחק דנפק מניה עשו. ולא עתה פניו יחורו, כאברהם לאתחזאה בגוון חוור, דנפק מניה ישמעאל. אלא נטל גוונין, לאתעטרא בהו, על אבהן דיליה, (דף רט”ו ע”ב) ובאלין לבושין מתלבשת קשת, בשעתא דאתחזוי קמי מלכא.

תא חזוי, רזא דברית קדישא, היא את יו”ד, דמתעטרא ברשימו עלאה, והא (ס”א ודא) איהו דאתרשים בברית תדיר לעלמין, ובגין דקני פנחס על ברית, אתרשים בשמיה הכא את דא, פנחס יו”ד ועירא, איהו יו”ד דאיהו ברית ודאי, דנפיק מגו יו”ד עלאה קדישא. ועל דא, איהו קאים בקיימא שלים קמי מלכא קדישא, דלא אתאביד מגו עלמא. והכי הוא נקי מההוא חובא דפעור, ולא אתאביד תדיר מגו קדישא דעלמא. (ס”א ולא אתאביד מגו עלמא) (איוב ד) ואיפה ישרים נכחדו, אלין נדב ואביהוא, דלא אשתציאו מן ההוא עלמא בגיניה.

רבי אבא ורבי יוסי, קמו למלעי באורייתא בפלגות ליליא, עד דהוו יתבי ולעאן באורייתא. אמר רבי יוסי, הא דאמר רבי חייא אנוש כחציר ימיו שפיר קאמר. אבל במאי אוקימנא סופיה דקרא, פי רוח עברה בו ואיננו ולא יפירנו עוד מקומו. אמר ליה הכי הוא ודאי, אנוש כחציר ימיו כמה דאמר, כציץ השדה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ההוא שדה דאשתמודע. פן יציץ דאתחדש ואתחדר כמלקדמין. (הכי יציץ וסליק, מאי טעמא בגין)

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה אמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא, שפיר אמרו רבי אבא ורבי חייא ורבי יוסי, אבל (תהלים קג) כי רוח עברה בו ואינגו, הכא צריך למפתח מלין, מאי עברה בו. דא עברה וזעם וצרה. חד מאינגו מלאכין רעים.

דבגין דלא ישתמודעו ביה אינגו מארי חובין, צריך למעבד ליה שנוי מקום, ושנוי השם, ושנוי מעשה. כגוונא דאברהם, דאתמר ביה (בראשית יב) לך לך מארצך וממולדתך, הרי שנוי מקום. (בראשית יז) ולא יקרא עוד שמך אברם, והיה שמך אברהם, הרי שנוי השם. שנוי מעשה דאשתני מעובדין בישין דעבד בקדמיתא, לעובדין טבין. איהו מתלא. לרוח דההוא דמית בלא בנין. כגוונא דא עבד קודשא בריך הוא לאדם, כף תריך ליה מההוא עלמא, ואייתי ליה להאי עלמא. והא אתמר לעיל.

(איוב יד) משנה פניו ותשלחהו, ובגין דא כי רוח עברה בו, חד מאינגו מלאכין רעים, כד חזי ליה משונה, בזמנא דאערע (ס"א ביה) עמיה, שאלין ליה שאר משחיתין עליה, דא הוא מארי חובך. איהו עני לון ואמר, ואינגו.

כד אתתרוך מאתריה, ואתנטע באתר אחרא, אתמר ביה ולא יפירנו עוד מקומו. בגין (ויקרא יד) דעפר אחר יקח וטח את הבית. ודא איהו רזא, ונתן את הבית את אבניו ואת עציו, אינגו גרמין וגידין ובשרא דהוה חזר עפרא. מה פתיב ביה (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו. בגין דהוה מנוגע. ולבתר ועפר אחר יקח וטח את הבית, ובגי ליה גרמין וגידין. ואתחדש, כבית ישנה דעבדין ליה חדשה. ודאי איהו דאתחדש.

ומאי דאמר ולא יפירנו עוד מקומו. על רוח, דאתכליל רוחא זעירא, ברוחא עלאה. האי איהו מתלא, לאילן דלא עביד איבין, נטלין ענפין דיליה, ומרכיבין ליה בענפא דאילנא אחרא עלאה, (דא בדא) דעביד פירין, ואתכליל דא בדא, ועביד פירין. בההוא זמנא אתמר ביה, ולא יפירנו עוד מקומו.

אוף הכי בר נש דיתב בקרתא דיתבין בה אנשין בישין, ולא יכיל לקיימא פקודין דאורייתא, ולא אצלח באורייתא, עביד שנוי מקום, ואתעקר מתמן, ואתרש באתר דדיירין ביה גוברין טבין, מארי תורה, מארי פקודין, דאורייתא אקרי עץ. הודא הוא דכתיב, (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה. ובר נש הוא עץ, דכתיב, (דברים כ) כי האדם עץ השדה. ופקודין דבה, דמין לאיבא, ומה פתיב ביה, (דברים כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכתר. אותו תשחית מעלמא דין, וכתר מעלמא דאתי. ובגין דא צריך לאעקרא (ליה מההוא) מתהוא אתר, ויתנטע באתר אחרא בין צדיקיא.

מה בר נש בלא בנין, אתקרי עקר, ואתתיה עקרה. אוף הכי אורייתא בלא פקודין, אתקריאת עקרה, ובגין דא אוקמוה, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. אתו חבריא ואשתטחו קמיה,

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

ואמרו ודאי כען אוליפנא חדושא, איך אתפליל רוח ברוח, כמאן דחוי מלה בעינא ואתבריר ליה. בקדמיתא הוה לן קבלה, וכען ברירו דמלה.

ותו אתמר בחבורא קדמאה, דהא ניחא ליה לסטרא אחרא לשלטאה על זכאה, יתיר מכלא, ולא חייש פדין לכל עלמא. אדהכי, הא טולא אנדמן לגבייהו, ואמר ליה מנלן. מאיוב. דחזא קודשא בריך הוא דדרא הוה מחויבין פלייה, ואתא שטן לקטרגא, אמר ליה קודשא בריך הוא, (איוב א) השמת לבך אל עבדי איוב פי אין כמוהו בכל הארץ, לאשתובא ביה דרא. ואיהו מתלא לרעיא דאתא זאב למטרף עאניה, ולמיבד ליה. מה עבד ההוא רעיא דהוה חכימא, יהיב ליה אמרא תקיפא ושמנה ורברבא מכלהו, ההוא דהו מתנהגין אבתריה כלהו. וברעו לשלטאה על ההוא אמרא טבא, שכח (נ"א שבק) לכלהו. מה עבד ההוא רעיא, בשעתא דהוה זאב אשתדל בההוא אמרא, ברח רעיא עם עאנא ושוי לון באתריהון. ולבתר תב לאמרא, ושוזיב ליה מזאב.

הכי עביד קודשא בריך הוא עם דרא, יהיב קודשא בריך הוא לצדיק, ברשו מקטרגא, לשובא לדרא בגיניה. ואם הוא תקיף כיעקב, אתמר ביה (בראשית לב) ויאבק איש עמו, כל שפן וכל שפן דנצח ליה, עד דאמר שלחני. אמר טולא טולא, הכי הוא, זכאה חולקיה דההוא צדיק, דאיהו תקיף למסבל ייסורין, כל שפן מאן דנצח בהון למקטרגא דיליה. דאיהו שולטנותיה על כל דרא, ואתחשיב ליה כאילו הוא שויב לון, וקודשא בריך הוא עביד ליה רעיא עליהו באתריה, ובגין דא זכה רעיא מהימנא. למחוי רועה על ישראל, ולא עוד אלא דהכי אשליט ליה עליהו בעלמא דאתי. בגין דשוזיב לון דלא אתאבידו מתמן, דאנהיג לון באורייתא ובעובדין טבין.

אדהכי הא רעיא מהימנא, אמר לון, ואמאי לקי דרועא ימינא. דאורח כל מארי אסוותא דאקיון בקדמיתא דרועא ימינא, והא דרועא שמאלא איהו קריב ללבא, אמאי לא אקיון ליה. אמר ליה בגין דקודשא בריך הוא לא בעי לאלקאה יתיר, דהא בהאי סגן, ואי אתיקר מרעא על שייפין דגופא, אקיו דרועא שמאלא.

אמר ליה, אי לא הוה תרווייהו בחד זמנא, יאות אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית טיבו. אמאי. אי אתיקר ביה מרעא יקיו לתרווייהו, דאינון תרין דרועין, למיהב אסוותא לכל שייפין, ואי לא אתיקר ביה מרעא על כל שייפין, אמאי אקיו לדרועא ימינא, יתיר משמאלא. אלא (נ"א אמר ליה) אימא אנת.

אמר ליה, ודאי גופא ותרין דרועין, אינון לקבל אבהן. רישא, לקבל אדם קדמאה. דרועא ימינא, לקבל אברהם. דרועא שמאלא, לקבל יצחק. גופא, לקבל יעקב. ומלגו לגופא, כבד לימינא. טחול לשמאלא. עשו וישמעאל. לבא יעקב, באמצעיתא. כנפי ריאה וכוליין, לקבל אברהם ויצחק. ריאה מים. דאינון (ס"א כנפי ריאה שואבין) שואבין כל מיני משקין. כולין אשא, דבשיל זרע דנחית ממוחא.

ובגין דאברהם איהו מים, שוי זרעיה בגלותא דאדום ובגין דא כבד לימינא דאברהם, ומרה, דכבד חרב דיליה, איהי מרה, אתמר בה (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואי חובין מתרפין בבנוי

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

דאברהם דאינון בגלותא דאדום, אתיקר ביה מרע עליהו מסטרא דכבד, דרועא ימינא צריך לאלקאה לאקזא דמיה מניה, דמאן דנטלין מניה ממוניה, כאילו שפיכו דמיה, ואשתאר עני, דעני חשוב כמת.

ואי חובין מתרבין מסטרא דבני יצחק, דאינון (ס"א בגלותא) בין ישמעאל, בי מרעיה יתיקר מסטרא דטחול לשמאלא, וצריך לאקזא דרועא שמאלא, ולא יתיר.

ואי חובין מתרבין בבני יעקב, דאינון אחידן לתרין סטרין, דאינון מפוירים בבני עשו וישמעאל, הא מרעא אתיקר על גופא, ובעי לאקזא ב' דרועין. ואי פלחו תלת במרעין כחדא. הא מרעא סליק לרישא, ובעי לאקזא ורידין דרישא, ואלין תלת אתעבידו מרפכה לאדם קדמאה ולאבהו, ובהון אתתקפו למסבל ייסורין, לאגנא על דרא לארבע סטרי דעלמא.

ווי ליה לדרא, דגרמין דילקון אבהו ואדם קדמאה, ואלין צדיקיא דבינייהו, דלית אפרשותא בין אלין צדיקיא, לאבהו ואדם, דאינון נשמתין דלהון, ודוחקא וצערא ויגונא דלהון, מטי לאבהו ואדם. כגוונא דימא, אלין נחלין דנפקין מתמון, אי חוורין עכורין ומלוכלכין לימא, הא ימא נטיל מן עכירו ולכלוכא דלהון. ובחילא דימא דאיהי תקיפא, לא סבילת לכלוכא דלהון, וזריקת ליה לבר, ואשתארו נחלין צלילין ודכיין מהתוא לכלוף.

כגוונא דאימא, דדכיאת לכלוכין דבנהא זעירין, הכי אבהו מדפאין חובין ולכלוכין דבנייהו דישראל, כד אשתכחו בהון צדיקיא בעובדיהון, תקיפין למסבל ייסורין על דריהון. בהתוא זמנא לית אפרשא בהון. אתו פלחו וברכו ליה, ואמרו ליה סינ"י סינ"י, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מליל בפומי, מאן כיל לקיימא קמיה בכלא. זכאה חולקנא, דזכינא לחדשא חבורא קדמאה דא בך, לאנהרא שכינתא בגלותא.

אמר לון, רבנן דכל דרא הויתו בזמניהון, כל שכן בוצינא קדישא, דנהיר חכמתיה בכל דרין דהו אבתריה, אל תתנו דמי לקודשא בריך הוא באורייתא, עד יערה עלינו רוח קדשא (לגבי שכינתיה) דהא לא אית רשו לאשתמשא במטטרו"ן שר הפנים אלא לך, דאתון דיליה רמיזין בשמך.

וכען צריך אסיא, למנדע בכמה דרגין אסתלק דפיקו דההוא חולה בגלותא דאדום, דאתמר עליה (שיר השירים ה) שחולת אהבה אני. דהא כמה אסיין אתכנשו עליה, למנדע קין דמרעא דיליה, באלין דפיקו, ולא הוה חד מנייהו דאשתמודע בהון, דדפיקו דההוא חולה, לא כל אסיא בקי לאשתמודע ביה, דאית דפיקין דקשר"ק קש"ק קר"ק, דאמר גביא עליהו (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה.

וכלהו עשר שופרות, פלין בתלת, דאינון סימן קשר, דאיהו תקיעה שברים תרועה. ותקיעה אחזי אריכו דגלותא, שברים קריבו דגלותא. תרועה ביה ייתי פורקנא, דאחזי דוחקא בתר דוחקא, ולית רווחא בין דא לדא, דודאי כיון דשאר עמין מעפבין לון לישראל בגלותא, דוחקא דלהון

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

מקרב לון פורקנא. אוף הכי מהירו דדפיקו דא בתר דא, ביה נפיק נפשא דבר נש, בתר דלית ריוח בין דא לדא.

קשר"ק קש"ק קר"ק, איהו דשוי קש"ר, תקיעה שברים תרועה. דאתעבר ביה שקר מן עלמא, (דף רי"ט ע"ב) דביה אומאה, (שמות יז) מלחמה ליי בעמלק. יתער בעלמא. שיר פשוט, וכפול, ומשולש, ומרובע. דאיהו סליק אתוון דיליה, י, י"ה, יה"ו, יהו"ה, ע"ב. ביה הוא זמנא, ובכח צדיקים יראו וישמחו וישרים יעלוזו וחסידים ברנה יגילו. ו' תוספת, אלה שתיתאה. קודם דיליה עק"ב, חרב בי מקדשא, ולבתר דיליה, עד תשלום רעב, יהיה ערב. הדא הוא דכתיב, (שמות טז) ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם וגו'. (בראשית מד) כי עבדך ערב את הנער וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא)

כי רוח עברה בו ואיננו, דא הוא רוחא עלאה טמירא קדישא גניזא מכלא, דכליל ליה בגויה. וכדין ואיננו. ודא הוא רזא דחנוף, דכתיב ביה (בראשית ה) ואיננו כי לקח אותו אלהים, דא אלהים עלאה. רוח עלאה, רוח גניזא טמירא. ולא יפירנו עוד מקומו. דהא אתכליל רוחא זעירא, ברוחא עלאה. מה כתיב בתריה, וחסד יי מעולם ועד עולם ועאל ליה כהנא רבא לגו קדש קדשים. ונטיל ליה, ואוליד ליה כמלקדמין, ואתחדש כנשר עולמין. ואתהדר איהו נער.

סדר הלימוד ליום כג אב [יום 318 בשנה]

דף רי"ח ע"א

עד דהוו יתבי, חמו חד טולא דקיימא עלייהו, אזלא ואתיא, אזלא ואתיא, בגו ביתא. תוהו. אמר רבי אבא, יוסי בני, אימא לך מה דהוה לי עם בוצינא קדישא. יומא חד הוינן אזלינן בבקעתא דאונו, והוינן לעאן באורייתא, כל תהוה (דף רי"ח ע"א) יומא, ומגו תוקפא דשמשא אותבנין גבי חד טינרא, בגו נוקבא חדא.

אמינא ליה, מאי האי, דבכל שעתא דחייבין אסגיאנו בעלמא, ודינא שרייא בעלמא, זכאין דבהון לקאן עלייהו. דהכי תנינן, בחובא דדרא, קדישייא וצדיקייא יתפסון. אמאי, אי בגין דאינון דלא מוכיחין לעלמא על עובדייהו, כמה אינון דמוכיחין, ולא מקבלי מנייהו, וצדיקייא אתכפיין קמייהו. ואי בגין דלא הוי מאן דיגין על עלמא, לא יהון מתין, ולא יתפסון בחובייהו, דהא חדוהו איהו לצדיקייא באבודא דלהון.

אמר ליה, בחובה דדרא ודאי מתפסין צדיקייא, והא אוקימנא הני מילי. אבל בשעתא דיתפסון צדיקייא במרעין, או במכתשין, בגין לכפרא על עלמא הוי, כדין יתפסון כל חובי דרא, מנלן. מפל שייפי גופא, בשעתא דכל שייפין בעאקו, ומרע סגי שרייא עלייהו, שייפא חדא אצטריך לאלקאה, בגין דיתפסון כלהו, ומנו. דרועא. דרועא אלקי ואפיקו מיניה דמא, כדין הא אסוותא לכל שייפי גופא.

אוף הכי בני עלמא אינון שייפין דא עם דא. בשעתא דבעי קודשא בריך הוא למיהב אסוותא לעלמא, אלקי לחד צדיקא בינייהו, במרעין ובמכתשין, ובגיניה יחיב אסוותא לכלא. מנלן. דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו וגו'. ובחבורתו נרפא לנו. ובחבורתו, אקוותא דדמא, כמאן דאקיז דרועא, ובההוא חבורא נרפא לנו, אסוותא הוא לנא לכל שייפין דגופא.

דף רי"ח ע"ב

ולעולם לא אלקי צדיקא, אלא למיהב אסוותא לדרא, ולכפרא עלייהו. (ורזא דא צדיק ורע לו) דהא ניחא לסטרא אחרא דדינא שלטא (לשלטאה) על זכאה יתיר מכלא, דלא חייש כדין לכל עלמא, ולא אשגח בהו, מחדוהו דשליט עליה. וההוא זכאה זכי לשולטנא עלאה, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. צדיק (דף רי"ח ע"ב) וטוב לו, דלא חייש קודשא בריך הוא לכפרא על עלמא.

אמינא ליה, אלו לא הוו בחד זמנא, יאות. אבל אית צדיק הכא, ואית צדיק הכא, לדא אית מרעין ומכתשין, ולדא אית כל טיבו דעלמא. אמר לי, בחד מנייהו או תרין סגיי, דלא בעא קודשא בריך הוא לאלקאה כלא, (ס"א כל דמה) כמה דלא אצטריך אלא דרועא חדא, לאלקאה ולאקזאה למיהב אסוותא לכל שייפין. אוף הכא, בחד צדיקא סגיי.

ואי אתקף (ס"א אתייקר) ביה מרע, על כל שייפין, כדין אצטריך תרין דרועין לאקזאה. אוף הכי, אי אסגיא חובין יקירין על עלמא, כדין כל זכאין אלקון, למיהב אסוותא על כל דרא. אבל בזמן דלא אסגיא כל כף, כדין חד זכאין אלקי, ושאר צדיקא בשלם, דהא לא אצטריך עלמא דילקון פלהו. אתסיאו עמא. אתסיאו צדיקיא. ולזמנין דכל יומיהון קיימין במרעין, לאגנא על דרא. מיתו, הא אתסי כלא, ואתכפר. לזמנין דחובין אינון יקירין יתיר.

קמנא ואזלנא. ותוקפא דשמשא הוה יתיר, ודחיק לן באורחא. חמינן אילנין במדברא, ומיין תחותייהו. יתיבנא תחות חד טולא דאילנא דמדברא. שאילנא ליה, מאי האי דכל עמין דעלמא לא עבדין נענועא, אלא ישראל בלחודייהו, דכד לעאן באורייתא, מתנענען הכא והכא, בלא למודא דבר נש בעלמא, ולא יכלין למיקם בקיומיהו.

דף רי"ט ע"א

אמר לי, אדפרתן מלתא עלאה, ובני עלמא לא ידעין, ולא משגיחין. יתיב שעטא ובכה, אמר, ווי לבני נשא דאזלין כבעירי חקלא, בלא סוכלתנו. במלה דא בלחודוי אשתמודען נשמתהון קדישין דישראל, בין נשמתהון דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות. נשמתהון דישראל אתגזרו, מגו בוצינא קדישא דדליק, דכתיב, (משלי כ) גר יי נשמת אדם. והאי גר בשעטא דאתאחד (נ"א דאתדליק) (דף רי"ט ע"א) מגו אורייתא דלעילא, לא שכיף נהורא עליה אפילו רגעא. ורזא דא, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך. כגוונא דא כתיב, (ישעיה סב) המזפירים את יי אל דמי לכם, לא שכיכו לכון. נהורא דשרגא פיון דאתאחדא גו פתילה, תהוא נהורא לא שכיף לעלמין, אלא מתנענעא נהורא לכאן ולכאן, ולא משתכיף לעלמין.

כגוונא דא, ישראל, דנשמתיהו מגו תהוא נהורא דשרגא, פיון דאמר מלה חדא דאורייתא, הא נהורא דליק, ולא יכלון אינון לאשתכא, ומתנענען לכאן ולכאן, ולכל סטריין. כנהורא דשרגא, דהא (משלי כ) גר יי נשמת אדם כתיב.

וכתיב, (יחזקאל לד) אדם אתם, אתם קרויין אדם, ולא אומין עובדי פוכבים ומזלות. נשמתין דעמין עובדי פוכבים ומזלות, מדעיכו דקש, בלא נהורא דשרי

עליהו. ועל דא משתככי, ולא מתנענען, דהא לית לון אורייתא, ולא דלקין בה, ולא נהורא שרייא בהון, אינון קיימין פעצים בגו נורא דדליק, בלא נהורא דשריא עליהו, ועל דא משתככי בלא נהורא כלל. אמר רבי יוסי, דא איהו ברירו דמלה, זכאה חולקי דזכינא להאי, למשמע דא.

קום רבי אבא, לחדשא מילין דאורייתא, דאמרת בחבורא קדמאה. פתח רבי אבא ואמר, (ישעיה מב) שירו ליי שיר חדש תהלתו מקצה הארץ וגו'. פמה חביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דחדוה דלהון ותושבחתא דלהון, לאו איהו אלא (ס"א לשתפא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בההוא דהכי וכו') ביה. דהכי תנינו, כל חדוה דישראל דלא משתתפי בה לקודשא בריך הוא (ושכינתיה), לאו איהו חדוה. וזמין איהו סמאל וכל סיעתא דיליה לקטרגא לההוא חדוה, (ס"א ואתחור) ואשתאר בצערא ובכיה, וקודשא בריך הוא לא אשתתף בההוא צערא.

אבל מאן דשתף קודשא בריך הוא ושכינתיה בחדוה דיליה, אם ייתי מקטרגא לקטרגא בההיא חדוה. קודשא בריך הוא ושכינתיה משתתף בההוא צערא. מה כתיב ביה (ישעיה סג) בכל צרתם לו צר. ובמאי. בגין (תהלים צא) דעמו אנכי בצרה.

ומנלן, דאית לון לישראל לשתפא לקודשא בריך הוא ושכינתיה בחדוה דלהון. (בגין דלאו איהו חדוה, אלא בשותפות דיליה מאלין) דכתיב, (שם קמט) ישמח ישראל בעושי. ההוא חדוה דישראל לאו איהו, אלא בעושי. בעושי, בעושו מבעי ליה. אלא אלין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואביו ואמו, דאף על גב דמיתו, קודשא בריך הוא אעקר לון מגן עדן, ואייתי לון עמיה לההוא חדוה, לנטלא חולקא דחדוה עם קודשא בריך הוא ושכינתיה. פמה דאת אמר (איוב מ) העושו יגש חרבו.

דבר אחר בעושי, בגין דבר נש אתעביד בשותפות, גברא ואתתא, וקודשא בריך הוא. ועל רזא דא פתיב, (בראשית א) נעשה אדם, בשותפו. דתנינו, תלת אומנין עבד קודשא בריך הוא, לאפקא מנהון עלמא, ואלין אינון: שמיא, וארעא, ומיאי. וכל חד שמש חד יומא, ואהדרו כמלקדמין.

יומא קדמאה, אפיק שמיא אומנותא דיליה, דכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. יומא תניינא, אפיקו מיא אומנותא לעבידתא, דכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. אסתלקו פלגא מיא לעילא, ופלגא מיא לתתא אשתארו. ואלמלא כן דמיא אתפרשו, עלמא לא הוה קאים. יומא תליתאה, עבידת ארעא ואפיקת כמה דאתפקדת, דכתיב ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב, וכתיב ותוצא הארץ דשא וגו'.

עד הכא כל אומנא מאלין תלתא, אפיק אומנותא דיליה, ועבדו מה דאתפקדו. אשתארו תלת יומין אחרנין. יומא ד', אתפקד אומנא קדמאה למעבד אומנא דיליה, דכתיב ויאמר אלהים יהי מארת וגו', והיינו שמים. ביומא חמשה, אפיקו מייא דאיהו אומנא אחרא, דכתיב ויאמר אלהים ישרצו המים וגו'. ביומא שתיתאה, עבדת ארעא אומנותא דילה, דכתיב ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו'.

רעיא מהימנא אמר קודשא בריך הוא, ושכינתי אנא שותפותא דנשמתא, ואבוי ואמיה שותפותא דגופא, דאבוי מזריע לובן, דעיינין, ודגרמין, וגידין, ומוחא. ואתתא שחור דעיינין, ושערא, ובשרא, ומשכא. ואוף הכי שמייא וארעא. וכל חיילין דלהון, אשתתפו ביצירתיה. מלאכין, מנהון יצר הטוב ויצר הרע למהוי מצוייר מתרווייהו. שמשא וסיהרא, לאנהרא ליה ביממא ולייליא. חיון ובעירן ועופין ונונין, לאתפרנסא מנהון. כל אילגין וזרעין דארעא, לאתפרנסא מנהון.

מה עבד קודשא בריך הוא, אעקר לאבוי ולאמיה מגנתא דעדן, ואייתי להו עמיה, למהוי עמיה בחדוה דבנוי, ולית חדוה דפורקנא, דכתיב בה, (דברי הימים א טז) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא)

פיון דתלת אומנין אלין אשלימו עובדייהו. אמר לון קודשא בריך הוא, אומנותא חדא אית לי למעבד, ואיהו אדם. אתחברו כחדא, ואנא עמכון, נעשה אדם, גופא דלכון, ואנא אהא שותפו עמכון, ונעשה אדם. כמה דבקדמיתא הוה בשותפו, הכי נמי לבתר. אבא, דביה עביד עבידתא דשמייא, ועבידתא דמייא. ואתתא, דאיהי אומנא תליתאה, כגוונא דארעא. וקודשא בריך הוא דאשתתף בהדייהו. ועל רזא דא פתיב בעושיו.

ואף על גב דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא, חדוה בכל שותפותא הוי. דתנינן, בשעתא דבר נש (דף ר"כ ע"א) שתיף לקודשא בריך הוא לחדוה דיליה, קודשא בריך הוא אתי לגנתא דעדן, ואעקר מתמן (ס"א דאודע תמן) לאבוהי ואמיה, דאינון שותפין בהדיה, ואייתי לון עמיה לההוא חדוה, וכלהו זמינין תמן, ובני נשא לא ידעין. אבל בעקו דבר נש, קודשא בריך הוא זמין לגביה בלחודוי, ולא אודע לאבוהי ולאמיה, חדא הוא דכתיב, (תהלים יח) בצר לי אקרא יי ואל אלהי אשוע וגו'.

אהדר ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדכרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

יֵאִיר, יוֹמָא חַד הוּה קָאִים בְּהַאי דּוּכְתָא, וְהוּה אָמַר הֵכִי, (במדבר כ"ב) פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, בָּאת י' זְעִירָא.

בְּגִין דְּתֵרִין אֶלְפִין בֵּיתִין רְשִׁימִין, אֶלְפָא בֵּיתָא דְאַתּוּן רַבְרַבְנִי, וְאַלְפָא בֵּיתָא דְאַתּוּן זְעִירִי. אֶתּוּן רַבְרַבְנִי, אֵינּוּן בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. וְאַתּוּן זְעִירִי, אֵינּוּן בְּעֵלְמָא תְּתָא. י' זְעִירָא, בְּרִית קִיָּמָא קִדִּישָׁא. פִּינּוּן דְקִנֵּי פִנְחָס עַל בְּרִית דָּא, אֶתּוּסְף בֵּיהּ י' זְעִירָא, רְזָא דְבְרִית דָּא.

בְּהַהוּא שְׁעָתָא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַה אֶעֱבִיד עִם מֹשֶׁה, בְּרִית דָּא מִמֹּשֶׁה הוּי, וְכִלְה דִּילֵיהּ הוּי. גְּנָאִי הוּא לְמִיּהֵב לֵיהּ לְאַחְרָא, בְּלֹא דְעֵתָא וְרַעוּתָא דְמֹשֶׁה, לָאוּ יָאוּת הוּא. שְׂאֵרֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאָמַר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה, פִּנְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן. אָמַר לֵיהּ מֹשֶׁה, רַבּוּנִי שֶׁל עוֹלָם מַהוּ. אָמַר לֵיהּ, אַנְתָּ הוּא דְמִסְרַת נְפִשָׁךְ עַל יִשְׂרָאֵל דְלֹא יִשְׁתַּצוּן מִן עֲלְמָא בְּכַמְהָ זְמַנִּין, וְאִיהוּ הַשִּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר מֹשֶׁה מַה אֶת בְּעֵי מַנִּי, הָא כֹּלָא דִּידָךְ.

אָמַר לֵיהּ, הָא כֹּלָא דִּידָךְ הִיא, אֵימָא לֵיהּ דְתִשְׁרִי בְּגוּיָהּ. אָמַר מֹשֶׁה, הָא בְּלִבָּא שְׁלִים תְּהֵא לְגַבִּיָּהּ. אָמַר לֵיהּ אֵימָא אַנְתָּ בְּפּוּמְךָ, וְאַרִים קִלְךָ, דְאַנְתָּ מְסַר לֵיהּ בְּרַעוּתָא, בְּלִבָּא שְׁלִים. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, לִכֵּן אָמַר, אֶת אֵימָא בְּרַעוּתָא, הַנְּנִי נּוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. מֹשֶׁה הוּה אָמַר הַנְּנִי נּוֹתֵן לוֹ וְגו', דְאִילוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הוּה לֵיהּ לְמִימַר לִכֵּן אָמַר לוֹ הַנְּנִי נּוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, אֲבָל לָא כְּתִיב אֶלָּא לִכֵּן אָמַר. וְאִי תִימָא, דְאַתְעַבְרַת מִן מֹשֶׁה. לָא. אֶלָּא כְּבוֹצִינָא דָּא דְאֶדְלִיקוּ מִינָהּ, דָּא יְהִיב וְאַהֲנִי, וְדָא לָא אֶתְגַּרַע מִנָּהּ.

אַתָּא תְּהוּא טוּלָא, וְיִתִיב, וְנִשְׁיֵק לֵיהּ. שְׁמַעוּ חַד קָלָא דְהוּה אָמַר, פִּנּוּן אַתָּר, פִּנּוּן אַתָּר לְרַבֵּי פִנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְאִיהוּ גַבִּיִיכוּ. דְתַנִּינּוּ, דְכֹל אַתָּר דְצִדִיקָא אֶתְחַדֵּשׁ בֵּיהּ מְלִי דְאוּרִייתָא, כַּד אִיהוּ בְּהַהוּא עֲלְמָא, פְּקִיד לְהַהוּא אַתָּר, וְאַתִּי לֵיהּ לְגַבִּיָּהּ. וְכֹל שְׁכֵן כַּד שָׂרָאן בְּגוּיָהּ צִדִיקָא אַחֲרִינִין. לְחַדְתָּא בְּהַהוּא אַתָּר, דְאַמְרִין מְלִי דְאוּרִייתָא. כְּגוּוּנָא דָּא דְהוּה אֶתִי רַבֵּי פִנְחָס בֶּן יֵאִיר לְמַפְקֵד לְאַתְרֵיהּ, וְאַשְׁכַּח אֶלִין צִדִיקָא מְחַדְתִּין מְלִין דְאוּרִייתָא, וְאַתְחַדֵּשׁ כְּמַלְקֵדְמִין, תְּהוּא מְלָה דְרַבֵּי פִנְחָס בֶּן יֵאִיר קַמִּיהּ.

אָמַר רַבֵּי אַבָּא, יָאוּת מְלָה דְרַבֵּי פִנְחָס בֶּן יֵאִיר, דְהָא לָא כְּתִיב לִכֵּן הַנְּנִי נּוֹתֵן, אֶלָּא לִכֵּן אָמַר הַנְּנִי נּוֹתֵן לוֹ. וְכִי מְלָה דָּא הוּה גְּנִיזָא מְחַסִּידָא דָּא תַּחּוֹת יָדָךְ, וְלָא הוּיָת אָמַר. זַכָּאָה חוּלְקִנָּא, דְזַכִּינָא לְמַהוּי בְּסִיעֵתָא דְטוּלָא קִדִּישָׁא הֵכָא.

אוּף הוּא פִּתַח וְאָמַר, מִשְׁמִיָּה דְרַבֵּי פִנְחָס (קהלת ט) כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדָךְ לַעֲשׂוֹת בְּכַחַךְ עֲשֵׂה וְגו', כְּמָה יָאוּת לֵיהּ לְבַר נֶשׁ בְּעוֹד דְבוֹצִינָא דְלִיק וְשְׂרִיא עַל רִישֵׁיהּ,

לְאֶשְׁתְּדִלָּא וּלְמַעְבַּד רְעוּתָא דְמֵאֲרִיָּה. בְּגִין דְּהָהוּא גְהוּרָא דְבוּצִינָא, אִיהִי כְּחַ
דְּשָׂרְיָא עָלֶיהָ. וְעַל דָּא פְתִיב, (במדבר יד) יִגְדַּל נָא פַח יִי. פַּח יִי, דָּא הוּא פַּח,
דְּשָׂרְיָא עַל רִישֵׁיהוֹן דְּצַדִּיקָיָא, וְכַל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּרְעוּתָא דְמֵאֲרִיָּהוֹן. וְעַל דָּא
תְּנִינּוּ, כֹּל הָעוֹנָה אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ בְּכֹל כַּחוֹ. (דא איהו כחו)

דף ר"כ ע"ב

וְדַאי אֲצַטְרִיךְ לְאַתְעָרָא כֹּל שְׁיִיפוּי בְּחִילָא תְּקִיף בְּגִין דְּבִאֲתַעְרוּתָא תְּקִיף
דְּאַתְקָה, אַתְעַר הָהוּא כַּח קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְאַסְתַּלַּק גּוֹ קוּדְשָׁא וְאַתְבַּר חִילָא
וְתוּקְפָא דְסִטְרָא אַחְרָא. וְעַל דָּא (דף ר"כ ע"ב) בְּכַחַךְ, אֲצַטְרִיךְ לְמַעְבַּד רְעוּתָא
דְּמֵאֲרִיָּה.

כִּי אֵין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְגוֹ, בְּגִין דְּבַהּהוּא כַּח אֵית מַעֲשֵׂה, אֶשְׁתַּדְּלוּתָא
לְאֶשְׁתְּדִלָּא בְּהַאי עֲלָמָא דְאַקְרִי מַעֲשֵׂה, עֲלָמָא דְעוּבָדָא, לְמִשְׁלָם סוּפָא דְמַחְשְׁבָה.
וְחֻשְׁבוֹן, דָּא הוּא עֲלָמָא, דְּתִלְיָא בְּדַבְרוּרָא, דְּהָא חֻשְׁבוֹן בְּדַבְרוּרָא תְּלִיָּא. וְעַל דָּא,
כֹּל גִּימְטְרִיאוֹת, וְתַקּוּפִין, וְעַבּוּרִין דְּעֲלָמָא, בְּסִיְהָרָא הוּוּ. וְדַעַת, דָּא אִיהוּ רְזָא
דְּשִׁית סִטְרִין, דְּתִלְיִין בְּמַחְשְׁבָה, וְאַקְרוּן עֲלָמָא דְּהָהוּא מַחְשְׁבָה. וְחַכְמָה, דְּכִלָּא
תְּלִיָּא מְנִיָּה.

וְכַל אֵלִין כְּלִילִין בְּהָהוּא כַּח, מַה דְּלָאוּ חֵכִי בְּסִטְרָא דְשָׂאוּל, דְּרָגָא דְגִיְהַנָּם.
דְּהָא כֹּל בַּר נֶשׁ דְּלָא אֶשְׁתַּדַּל בְּהַאי כְּחַ, בְּהַאי עֲלָמָא, לְאַעְלָאָה בֵּיהּ, בְּמַעֲשֵׂה
וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת וְחַכְמָה, סוּפִיָּה לְאַעְלָאָה בְּשָׂאוּל, דְּלִית בֵּיהּ מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן וְדַעַת
וְחַכְמָה. דְּהָא סִטְרָא אַחְרָא, אֲרַח שָׂאוּל אִיהִי, דְּכַתִּיב, (משלי ז) דְּרַכִּי שָׂאוּל בֵּיתָה.
מֵאַן דְּאַתְרַפִּי מֵהַאי כְּחַ קְדִישָׁא, אַתְקָה בֵּיהּ סִטְרָא אַחְרָא, דְּשָׂאוּל בֵּיתָה.

אַשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ שָׁמָּה, וְכִי כֹל בְּנֵי עֲלָמָא אֲזִלִּי לְשָׂאוּל. אֵין. אֲבַל סְלָקִין מִיַּד,
דְּכַתִּיב, (שמואל א ב) מוֹרִיד שָׂאוּל וַיַּעַל. בַּר אֵינּוֹן חִיִּיבִין, דְּלָא הִרְהִירוּ תְּשׁוּבָה
לְעֲלָמִין, דְּנַחְתִּין וְלֹא סְלָקִין. וְאַפִּילוּ צַדִּיקִים גְּמוּרִים נַחְתִּין תַּמּוּן. אֲמַאי נַחְתִּין.
בְּגִין דְּנִטְלִין כְּמָה חִיִּיבִין מִתַּמּוּן, וְסְלָקִין לֹון לְעֵילָא. (ותמן עבדין לון להרהר בתשובה) וּמֵאַן
אֵינּוֹן. אֵינּוֹן דְּהִרְהִירוּ בְּתְשׁוּבָה בְּהַאי עֲלָמָא, וְלֹא יְכִילוּ, וְאַסְתַּלְקוּ מִן עֲלָמָא.
וְצַדִּיקָיָא נַחְתִּין בְּגִיְהַנָּהוֹן דְּחִיִּיבִין גּוֹ שָׂאוּל, וְנִטְלִין לֹון, וְסְלָקִין לֹון מִן תַּמּוּן.

סדר הלימוד ליום כד אב [יום 319 בשנה]

אמר רבי יוסי, פתיב (קהלת ז) אחת לאחת למצא חשבון. חשבון דגימטריאות דקיימן בסיהרא, באן דרגא דילה אינון. לא אתיב ליה. אמר, שמענא, ולא אדכרנא מלה. קם ההוא טולא, ובטש בעינוי דרבי אבא, נפל על אנפוי מגו דחילו. עד דהוה נפל על אנפוי, נפל קרא בפומיה, דכתיב, (שיר השירים ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. ואלין עיינין דילה, פרפראות לגו חכמה עלאה, דאתמשכא מלעילא, ומגו חשבון ותקופין ועבורין אתמליין, ואתעבידו בריכות, דנפקו מימן, לכל סטרין, (נ”א אינון עיינין) עד דאתפקדן לכל חושבן ועבורין דסיהרא בלבד (ס”א דלבר), וככבין ומזלי למעבד חשבון, ודא איהו על שער בת רבים, דא איהי סיהרא דלבר.

אמר רבי אבא לרבי יוסי, ההוא מרגלא קדישא דהוה תחות ירך, מגו סיעתא דחסידא קדישא דאיהו גבון, כמה שפיר איהו, ואהדרנא ביה. דהא ודאי לא אצטריך לאפקא אתתא, למשרי באתר אחרא, עד דבעלה יפקד לה ויהיב לה רשו למהך. ואודעין לבעלה בקדמיתא, ומפייסין ליה, דהוא יפקד לה, ויהיב לה רשו למיהך לההוא אתר. כך קודשא בריך הוא פייס למשה, ועד דיהב ליה רשו, ואמר ליה אימא אנת, הנני נותן לו את בריתי שלום, למשרי בגויה, ועד דיהב לה רשו למהך תמן, לא אזלת.

מנלן. מצדיקו של עולם, דיהיב לה רשו, למשרי גו צדיקי בהאי עלמא. ויתבא עמהון, ככלה גו קשוטהא. וצדיקא דעלמא חמי, וחדי בהאי. אבל בין דרועי דבעלה שכיבת, ואתהדרת למהוי בהדיהו, ותבת לבעלה. כמה דאת אמר, (אסתר ב) בערב היא באה ובבקר היא שבה. בערב היא באה, לגבי בעלה. ובבקר היא שבה, לגבי צדיקייא דעלמא. וכלא ברשותא דבעלה. (הדא הוא דכתיב, (תהלים לו) וצדיק חונן ונותן).

ומשה כך אמר, הנני נותן לו את בריתי, כמה דצדיק דלעילא נותן, אוף אנא הנני נותן, מתנה למהדר מתנה איהי. ובגין ברית דא, רווח כהונה עלאה. ואי לא תהא בהדיה, לא אתקשר פנחס בדרגא דכהונה עלאה, דהא ברית דבקא איהו תדיר בימינא עלאה. וימינא עלאה דא, זמין למבני בי מקדשא, דאיהו ברית.

דף רכ"א ע"א

אמר רבי אבא, אדכרנא מלה חדא, דשמענא מבוצינא קדישא, דשמע משמיה דרבי אליעזר. יומא חד, אתא לקמיה חד חכים גוי, אמר ליה סבא סבא, תלת בעיין (דף רכ"א ע"א) בעינא למתבע מנך. חד, דאתון אמרין דיתבני לכו בי מקדשא אחרא, והא לא הוו למבני אלא תרי זמנין, בית ראשון ובית שני, בית שלישי (ובית רביעי) לא תשכח באורייתא, והא מה דהוה ליה למבני, פבר אתבנון, ולעולם לית ביה יתיר, דהא תרי בתי ישראל קרא לון קרא. וכתיב, (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון.

ותו, דאתון אמרין, דאתון קרבין למלפא עלאה, יתיר מפל שאר עמין, מאן דמתקריב למלפא, איהו חדי (יתיר) תדיר, בלא צערא, בלא דחילו, ובלא דחיקו. והא אתון בצערא ובדחקה וביגונא תדיר, יתיר מפל בני עלמא. ואנן לא אתקריב לן צערא ודחקה ויגונא כלל. אנן קריבין למלפא עלאה, ואתון רחיקין מניה, ועל דא אית לכו צערא ודחקה אבלא ויגונא, מה דלא אית לן.

ותו, דאתון לא אכלי נבלה וטרפה, בגין דתהוון בריאין, וגופא דלכון להוי בבריאותא. אנן אכלינן כל מה דבעינן, ואנן תקיפין בחילא בבריאותא, וכל שייפון דילן בקיומיהו. ואתון דלא אכלין, חלשין פלכו במרעין בישין, ובתבירו יתיר מפל שאר עמין. עמא דסני לכון אלהכון בכלא. סבא סבא, לא תימא לי מדי, דלא אשמעינך, ולא אקבל מנך. זקיף עינוי רבי אליעזר, ואשגח ביה, ואתעביד תלא דגרמי.

פיון דנח רוגזיה, אהדר רישיה ובכה, ואמר, (תהלים ח) יי אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ. כמה תקיף חילא דשמא קדישא, תקיפא בכל ארעא, וכמה חביבין מלי דאורייתא, דלית לך מלה זעירא דלא תשכח לה באורייתא, ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא, דלא נפקת מפומיה דקודשא בריך הוא. מלין אלן דשאל ההוא רשע, אנא שאלנא יומא חד לאליהו, ואמר דהא במתיבתא דרקיעא, אתסדרו קמיה דקודשא בריך הוא, והכי הוא.

דכד נפקו ישראל ממצרים, בעא קודשא בריך הוא למעבד לון בארעא, כמלאכין קדישין לעילא, ובעא למבני לון ביתא קדישא, ולנחתא ליה מגו שמי רקיעין, ולנטעא לון לישראל, נציבא קדישא, כגוונא דדיקנא דלעילא. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. באן אתר במכון לשבתך פעלת יי. בההוא דפעלת אנת יי, ולא אחרא. מכון לשבתך פעלת יי, דא בית

"זהר היומיי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ראשון. מקדש יי כוננו ידיך, דא בית שני, ותרווייהו, אומנותא דקודשא בריך הוא אינון.

ומדארגיזו קמיה במדברא, מיתו, ואכנס לון קודשא בריך הוא לבנייהו בארעא. (אוליפו עובדיהון) וביתא אתבני על ידא דבר נש, ובגין כך לא אתקיים. ושלמה הוה ידע, דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיים, ועל דא אמר, (תהלים קכז) אם יי לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בן, דהא לית ליה ביה קיומא. ביומיי דעזרא, גרם חטאת, ואצטרכון אינון למבני, ולא הוה ביה קיומא. ועד כען, בניינא קדמאה דקודשא בריך הוא, לא הוה בעלמא, ולזמנא דאתי פתיב, (תהלים קמז) בונה ירושלם יי, איהו ולא אחרא. ובניינא דא אנן מחכאן, ולא בניינא דבר נש, דלית ביה קיומא כלל.

בית ראשון, ובית שני, יחית לון קודשא בריך הוא פחדא מלעילא. בית ראשון באתכסיא, ובית שני באתגליא. ההוא בית להוי באתגליא, דאתקרי בית שני, דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקודשא בריך הוא. חדוה שלים, ורעותא דלבא בכל קיומא.

ההוא בית ראשון באתכסיא, אסתלק לעילא, על גבוי דההוא דאתגליא. וכל עלמא יחמון, ענני יקר דסחרן על גבי דההוא דאתגליא, ובגו דאינון עננין, הוי בית ראשון, בעובדא טמירא, דסליק עד רום יקר שמייא, ובניינא דא אנן מחכאן.

דף רכ"א ע"ב

ועד כען, לא הוה בעלמא, דאפילו קרתא דירושלם לא ליהוי אומנותא דבר נש, דהא פתיב, (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב וגו'. אי לקרתא פתיב הכי, כל שפן ביתא, דאיהו דירא דיליה. ועובדא דא, הוי אתחזי למהוי ברישא, כד נפקו ישראל ממצרים, ואסתלק עד לסוף יומין, בפורקנא (דף רכ"א ע"ב) בתראת.

שאלתא אחרא, דודאי אנן קרבין למלפא עלאה, יתיר מכל שאר עמין. ודאי הכי הוא, דישראל עבד לון קודשא בריך הוא לבא דכל עלמא. והכי אינון ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין, כמה דשייפין לא יכלי למיקם בעלמא אפילו רגעא חדא בלא לבא, הכי עמין פלהו, לא יכלין למיקם בעלמא, בלא ישראל. ואוף הכי ירושלם בגו שאר ארעאן, כלבא בגו שייפין. ועל דא איהי באמצעיתא דכולי עלמא. כלבא גו שייפין.

וישראל מתנהגן גו שאר עמין, כגוונא דלפא גו שייפין. לפא איהי רכיך וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לפא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלפא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לפא. ושאר שייפין, רחיקין מניה, ולא ידעין מניה כלל. כן ישראל, למלפא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מניה.

שאלתא אחרא, דישראל לא אכלי נבלות וטרפות, וטנופא ולכלוכא דשקצים ורמשים כשאר עמין, הכי הוא, דהא לפא דאיהו רכיך וחלש, ומלפא וקיומא דכל שאר שייפין, לא נטיל למזוניה, אלא ברירו וצחותא דכל דמא, ומזוניה נקי וברירא, ואיהו רכיך וחלש מכלא, ושאר פסולת אנה לכל שייפין, וכל שאר שייפין לא משגחין בהאי, אלא כל פסולת וביש דכלא נטלין, ואינון בתקיפו כמה דאתחזי לון.

ועל דא בכל שאר שייפין אית אבעבועין, שאת או ספחת, סגירו דצרעת. ללפא, לאו מפל הני כלום, אלא איהו נקי ברירא מכלא, לית ביה מומא כלל. כן קודשא בריך הוא נטיל ליה לישראל דאיהו נקי וברירו דלית ביה מומא על דא פתיב, (שיר השירים ד) בלך יפה רעיתי ומום אין בך. אתא רבי יוסי, נשיק ידוי, אמר, אילו לא אתינא לעלמא, אלא למשמע דא, דיי. (במדבר כ"ב) ושם איש ישראל המפה וגו'. אמר רבי יצחק, האי קרא הכי הוה ליה למכתב, ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המפה אשר הכה, לא נאמר אלא בארס סתים.

אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א רצ"ה ע"ב) רבי שמעון, כיון דסלקיה קודשא בריך הוא לפנחס לכהנא רבא, לא בעא לאדכרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש. דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא, אדכר ליה, ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. כיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדכר שמה בקטלנותא, דלא אתחזי ליה, וחס עליה יקרא דקודשא בריך הוא, דכהנא רבא לא אתחזי לאדכרא בקטלנותא. ושם האשה המוכה, אוף הכי.

רבי שמעון הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה אזיל עמיה, עד דהוו אזלי פגע בהו רבי פנחס בן יאיר, ותרין גוברין טוענין אבתריה. שכיך חמריה דרבי פנחס. טעינו ליה, ולא אזיל. אמר רבי פנחס, שביקו ליה, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארת, או נפא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמו, נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל, אמר רבי פנחס, ולא אמרית לכו, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארת.

נחת וגפיה ליה רבי פנחס, ובכה, אמר ליה, חמינא בחלמי, דאתיא שכינתא לגבי, ויהבת לי גבזבזון רברבון, וחדינא בה. השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון, מקל פרסי דחמרך, ידענא דאנת הוא. השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס, גתיב בדרך חד, דמלי דאורייתא אצטריך צחותא. אשכחו עינא דמינא, ואילנא, יתבו.

דף רכ”ב ע”א

אמר רבי פנחס, מסתכל הוינא דהא לתחיית המתים, בארחא אחרא יעביד לון קודשא בריך הוא, ומה דהוה השתא קדמא, ליהוי פדין בתראה. מנלן. מאינון עצמות, הנהו גרמין דאחיא לון קודשא בריך הוא על ידי יחזקאל, דכתיב, (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו בקדמיתא, ולבתר כתיב (דף רכ”ב ע”א) וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה וגו’. ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם. דהא מה דאפשיט בקדמיתא, ליהוי בתראה. בקדמיתא (אפשיט מרוחא, ולבתר) עור, ולבתר בשר, בקדמיתא אפשיט מרוחא, ולבתר עור, ולבתר בשר, ולבתר עצמות.

אמר רבי שמעון, בדא אקשן קדמאי, אבל גרמין אלין דאחיא קודשא בריך הוא, נסין ואתין משניין, עבד בהו קודשא בריך הוא. תא חזי מה כתיב, (איוב י) זכר נא פי כחומר עשיתני ואל עפר תשיבני. מה כתיב בתריה, הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני, עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. זמין קודשא בריך הוא, לבתר דיתבלי בר נש בעפרא, ומטי זמנא דתחיית המתים, דהוה גרמא דישתאר. למעבד ליה פעסה דא, וכגבינה דחלב, ונגיע כחלב, דהוה נביעו נקי מצוחצח בצחותא ההוה גרמא. כד יתערב ההוה גרמא ויתמחי כחלבא, ולבתר יקפיא ליה, ויתציר בצייורא כגבינה בקפאותא, ולבתר יתמשך עליה עור ובשר ועצמות וגידים.

הדא הוא דכתיב הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני. התכתני לא כתיב, אלא תתיכני. הקפיתני לא כתיב, אלא תקפיאני. הלבישתני לא כתיב, אלא תלבישני. סוככתני לא כתיב, אלא תסוככני. פלהו לבתר זמנא משמע.

ולבתר מה כתיב, חיים וחסד עשית עמדי, דא רוחא דחיי. (ס”א ואי תימא) עשית עמדי כתיב, ולא כתיב תעשה. אלא הכי אמר, חיים וחסד עשית עמדי. בההוה עלמא שדית בי רוחא דחיים, אבל ופקודתך, דמטרוניתא דמלכא, שמרה רוחי, איהי נטרת לרוחי, בההוה עלמא. מאי ופקודתך, דאת זמין לפקדא לה בקדמיתא. (שמרה רוחי) ורזא דמלה דא, כל נפשין דצדיקיא, גניזין וטמירין תחות

”זוהר היומאי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

פְּרַסְיָא דְמַלְפָּא, וְאִיהִי נְטָרָא לֹון, לְאַתְבָּא לֹון לְדוּכְתִיָּהוּ, הָדָא הוּא דְכְתִיב וּפְקוּדְתֵךְ שְׁמֵרָה רֹוחִי. מַאי וּפְקוּדְתֵךְ. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (תהלים קט) פְּקוּדְתוֹ יִקַּח אַחֵר. פְּקוּדְתֵךְ, דָּא מְטְרוֹנִיתָא דְמַלְפָּא, דְכָל רֹוחִין אֵינֹון פְּקוּדוֹנִין בִּידְהָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים לא) בִּידְךָ אֶפְקִיד רֹוחִי וְגו', וְאִיהִי נְטָרָא לֹון, בְּגִין דָּא שְׁמֵרָה רֹוחִי, וְאִיהִי נְטָרָת לָהּ.

כְּגוּוֹנָא דָּא אָמַר דְּוֹד, (תהלים פו) שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. שְׁמֵרָה: דָּא מְטְרוֹנִיתָא דְמַלְפָּא. דְאִיהִי נְטָרָא נַפְשִׁי, בְּגִין כִּי חָסִיד אָנִי. וּבְכָל אֵתֵר דְכְתִיב סֵתֵם, דָּא מְטְרוֹנִיתָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (שמות כד) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. (שמות טו) וַיֹּאמֶר אִם שָׁמַעַתְּ תִשְׁמַע בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ.

בְּכָה רַבִּי פְנַחֵס, וְאָמַר, וְלֹאוּ אָמַרְתִּי לָךְ דְשְׁכִינְתָא יְהֵבַת לִי נְבֻזְבֹּזֵן וּמְתַנֵּן, זְכָאָה חוּלְקִי דְזְכִינָא לְמַחְמִי לָךְ, וְשְׁמַעְנָא דָּא. אָמַר לִיָּה, בְּהָהוּא זְמַנָּא, תִּינַח הָהוּא גְרַמָּא, שְׂאֵר גְרַמִּין דִּישְׁתַּכְחוּן מַה יִתְעַבִּיד מְנַהוֹן. אָמַר לִיָּה, כְּלָהוּ יִתְפְּלִילוּ בְּהָהוּא נְבִיעוּ דְהָאִי גְרַמָּא, וְיִתְפְּלִילוּ בְּהֵדִיָּה, וְיִתְעַבִּיד כְּלָא עֶסָה חֲדָא, וְתַמֵּן יִתְצִיִּיר צִיּוּרָא, כְּמָה דְאֵתֵמַר. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה נח) וְעַצְמוֹתֶיךָ יִחְלִיץ. מַאי יִחְלִיץ. כְּמָה דְאֵתֵמַר (הושע ה) חֲלִץ מֵהֶם. כְּלָהוּ יִתְעַבְרוּן מִקִּיּוּמֵיהוּ, וְיִתְפְּלִילוּ בְּהָאִי גְרַמָּא, לְמַהוּי עֶסָה חֲדָא. וְכִדִּין (ישעיה נח) וְחַיִּיתָ כְּגֵן רוּחַ וְכַמוֹצָא מִיָּם וְגו'.

(אמר רעיא מהימנא)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעין דכד אתי ליליא, תרעין דגיהנום אתפתחו, דאיהי מרה. ועשנין דילה דמתפשטין, סלקין עד מוחא. וכמה חילין דיצר הרע, מתפשטין בכל אברין דגופא. ותרעין דגן עדו, דאיהו עיינין דלבא, מסתמין ולא מתפתחין. דכל נהורין דעיינין, מלבא נפקין.

וְתַרְעִין דְלָבָא, אֵינֹון עֵינִין מְסַתְמִין, בְּגִין דְלָא מְסַתְפְּלִין בְּאֵלִין מְזִיקִין, דְאֵינֹון לִילִית. וְלָא שְׁלִטִין בְּנְהוּרִין דְלָבָא, דְאֵינֹון מְלֹאכִים דְמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל אַבְרִים, כְּעַנְפִין דְאֵילָנָא לְכָל סְטָרָא. בְּהָהוּא זְמַנָּא אֵינֹון כְּלָהוּ נְהוּרִין סְתִימִין בְּלָבָא, וּמִתְפַּנְשִׁין לְגַבְיָהּ, (ישעיה סא) כִּיּוֹנִים אֶל אַרְבוֹתֵיהֶם. כְּנַח וְאֵתְתִיָּהּ, וְכָל מִין וּמִין, דְעָלוּ עִמָּיה בְּתִיבָהּ.

דף רכ"ב ע"ב

וּמְזִיקִין דְמִתְגַּבְרִין עַל כָּל אַבְרִים דְגוּפָא, כְּמִי טוּפְנָא דְגָבְרוּ עֲלֵיהּ ט"ו אָמַר, בְּגִין דְחָב בִּיָּהּ, וְאֵסְתַּלַּק י"ה מִן גּוּפָא, וְאֵשְׁתָּאֵר אֵלֶם, בְּלָא רֵאִיָּה וְשְׁמִיעָה וְרִיחָא וְדְבוּר. וְרִזָּא דְמַלְכָּה, (תהלים לט) בְּאֵלְמַתִּי דוּמְיָה (החשיתי מוטב וכאבי נעכר), דוּמְיָה: "ה: דוּמְיָה: "ה. כְּהָהוּא זְמַנָּא, חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אָמַר, גָּבְרוּ מְזִיקִין עַל גּוּפָא. וְאֵינֹון כְּכִסְלָא לְעוּגְיָא. (דף רכ"ב ע"ב).

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ובגוונא דנת, שלח את היונה בשליחותיה. אוף הכי שלח נשמטא באדם. רוחיה בשליחותיה. ובגין דא צריך בר נש לפקדא לה במטרוניא. הך הוא דכתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי ואם היא אסירא בחובי דגופא, בידא דחילין דיצר הרע, מה כתיב, בידך אפקיד רוחי פדית אותי יי אל אמת.

ועוד בזמנא דאיהי חייבת, מה כתיב ברוחיה, (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע. דאזיל מיד ליד, במשריין דיצר הרע, דשריין עליה בחובין דיליה, וורקין ליה מאתר לאתר. והאי איהו דאחזי גרמיה במדינה אחרת, או במלכו אחרא, ולזמנין באשפה, כפום חובי. ואי איהו זפאה, כל משריין דיצר טוב פלהו, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות, לקבלה רוחיה, וסלקין ליה לעילא, לאתר דחיון דכרסייא, ותמן חזי, כמה חזיונות, דמיונות, ומראות דנבואה. ובגין דא אוקמוה רבנן, דחלום אחד מששים בנבואה.

ועוד (תהלים פו) שמרה נפשי כי חסיד אני, אף על גב דאוקמוה בגמרא ולא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד ד' שעות ואני (תהלים קי"ט) חצות לילה אקום להודות לך. ולא עוד אלא שכל מלכי מזרח ומערב וכו' ואני ידי מלוכלכות בדם שפיר ושלילא כדי לטהר אשה לבעלה. מיד אנדמן ליה צפרדע ואמר ליה למה את משבחת גרמך למימר חצות לילה אקום להודות לך ואנא כל ליליא לא שכיבנא לשבחא ליה ולנגנא קמיה. אמר דוד ווי לממנא דהוא צפרדע דלא ידע מאי דאנא אמינא דלא אמינא כי חסיד אני.

אלא בגין דאוקמוה רבנן. ולא עם הארץ חסיד. דאורייתא אתיחיבת מימינא דקודשא בריך הוא, דאיהו חסד. ובגין דא, מאן דאתעסק באורייתא, אתקרי חסיד. בגין דא, אמינא לקודשא בריך הוא, שמרה נפשי, ולא תדון לה פעובדי אלן עמי הארצות, דאתמר בהו ולא עם הארץ חסיד. ואי תימא, כמה עמי הארצות אינון דעבדו חסד. אלא הכי אוקמוה, אי זהו חסיד, זה המתחסד עם קונו. כגון דוד דהוה מחבר. ומאי הוה מחבר, אורייתא דלעילא הוה מחבר עם קודשא בריך הוא. ובגין דא, שמרה נפשי כי חסיד אני.

וכד בר נש מית, מה כתיב בה בהאי נפש (משלי ו) בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך, והקיצות לתחית המתים, היא תשיחך. דא לתחית המתים שפיר, דיוקים ליה לבר נש, אבל לאגרא לנשמטא בעלמא דאתי, מאי הוי.

אלא קודשא בריך הוא מלביש לה פקדמיתא בענגי כבוד. פקדמיתא תיעול במראה, דאיהו כגוונא דגופא, כליל ברמ"ח איברים. אוף הכי תיעול במראה, כליל במאתים וארבעים ושמנה פיקודין וברמ"ח. נהירין דמתפרשן מההוא מראה. דאתמר ביה, (במדבר יב) ויאמר אם יהיה נביאכם יי במראה אליו אתודע. ובלבושין דענגי כבוד (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם, דא אספקלריאה המאירה. (במדבר יב) בחלום אדבר בו, דא אספקלריאה דלא נהרא. כליל משס"ה נהירין, כחשבון ישנה. והיינו (שיר השירים ה) אני ישנה. חד בעלמא דין. וחד בעלמא דאתי. ואינון פעובדי ידוי דקודשא בריך הוא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

וְרָא דְלִהוֹן, (שמות ג) זֶה שְׁמִי לְעוֹלָם. י'ה עם שְׁמִי, שְׁלֹשׁ מְאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשָׁשִׁים. ו'ה עם זְכָרִי, מְאֻתִּים וְשִׁמְנָה וָאַרְבָּעִים. וְכְרוֹזִין נְחֻתִין וְסֻלְקִין קְמִיָּה, הָבוּ יָקָר (ס"א לדיקנא) לִיקְרָא דְמִלְכָּא. וְהֵינּוּ (בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. וְהוּא דְעֵבֶד לִיה בְּתַרְיִן דִּיּוֹקְנִין, בְּתַרְיִן גְּנִים (נ"א פנים) דְּאִתְמַר עֲלֵיהוּ (שיר השירים ה) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַגִּים אִיהוּ עֵילַת עַל כֻּלָּא דְאִתְמַר עָלָה (דברים ד) כִּי לֹא רְאִיתֶם כֹּל תְּמוּנָה. וְעַל שְׂאֵר דִּיּוֹקְנִין כְּתִיב, תְּמוּנַת כָּל וְגו'. (במדבר יב) וְתְמוּנַת יְיָ יִבִּיט. וְתַרְיִ"ג מְלֻאכִין סֻלְקִין לָהּ לְנִשְׁמַתָּא. בְּאֵלִין דִּיּוֹקְנִין, כְּלָהוּ וּפְנִיָּהּם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת, לְקַיִים קָרָא דְכְּתִיב בְּהוֹן (שמות יט) וְאַשָּׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים וְאַבִּיא אֶתְכֶם אֵלַי.

כְּגוּנָא דְנִפְקוּ מִמְצָרִים, וְאִזְלוּ בְּעַנְיָ כְבוֹד, וּבְכָל הַהוּא יָקָר, כְּהוּא גּוּנָא תְּהָא מִפְקִנְוֹתָא דְנִשְׁמַתָּא, מְגוּפָא דְטַפָּה סְרוּחָה, לְמִיזֵל לְתַרְיִן גְּנִים, דְּאִתְבְּרִי שְׁמִיא וְאַרְעָא דְלִהוֹן בְּשֵׁם יְיָ. וּבְגִינָה אִתְמַר, (תהלים צו) יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. כְּהוּא זְמַנָּא יִתְקַיִים בְּבַר נֶשׁ (ישעיה ל) וְלֹא יִכְנָף עוֹד מוֹרִיךְ לְגַבִּיךָ, (ישעיה ו) בְּשִׁתִּים יְכַסֶּה פָּנָיו, אֲלֵא וְהָיוּ עֵינֶיךָ רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיךָ. וּמִסְטָרָא דְאֵלִין מְרֻאוֹת, זְכָה מִשָּׁה רְבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים וְחַכְמַיִם. אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, אַנְתָּ הוּא דְזָכִית בְּחֵיךָ, לְמָה דִּיזְכּוֹן צְדִיקָא בְּתַר תִּיּהוֹן, זְכָאָה חוּלְקָךָ.

סדר הלימוד ליום כה אב [יום 320 בשנה]

דף רכ"ג ע"א

דבר אחר שמרה נפשי כי חסיד אני, אמאי. כדאי שאתחסד עם אני. דאתמר ביה אני וה'ו. ווי ליה למאן דאפריש (דף רכ"ג ע"א) אני מן הוא. דאתמר (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. דכלא חד בלא פרודא. הדיא הוא דכתיב, (דברים לב) ראו עתה כי אני הוא אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל. אני ידו"ד, אני הוא ולא אחר. ודיא אני מן אדנ"י. ידוד עמודא דאמצעייתא.

ובגין דידו"ד איהו לימינא דאיהי חסד, אמר, שמרה נפשי דאתחסד בך עם אני, ואיהו אדנ"י לגבורה. ובתפארת, אתחברן תרין שמהן יאהדונה". ורזא דמלה בחסד ובגבורה, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה ובתפארת, דאתקרי (שמות טו) ידו"ד איש מלחמה, מה כתיב (יחזקאל א) שתים חוברות איש, תרתיין שמהן מתחברן ביה כחדא. ושתים מכסות את גויותיהנה. תפארת אתקרי גוף, (דניאל י) וגויתו כתרשיש יאהויה"ה. (תהלים פו) הושע עבדך אתה אלהי שמח נפש עבדך תנה עזך לעבדך. תלת זמנין אתעביד דוד עבד בתהלה דא, לקבל ג' זמנין, דאוקמוה מארי מתניתין, דבעי בר נש למחוי עבדא בצלותא. בברכאן קדמאין, כעבד דמסדר שבחוי קמי רביה. באמצעיית, כעבדא דבעי פרס מרביה. באחרונות, כעבד דמודה קדם רביה, בפרס דקביל מיניה, ואזיל ליה.

ותלת זמנין דבעי למעבד עבד, מסטרא דעבודה. דאוקמוה מארי מתניתין, דלית עבודה אלא תפלה. ותלת אבהן, אתקריאו עבדים מסטרהא, על שם שכינתא, דאיהי עבודת יי. ואוף הכי משה עבד יי. ובגין דא, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים. אבל לגבי אחרנין, כל ישראל בני מלכים הם, מסטרא דמלכות. ואיהי אמאי אתקריאת עבודה. כאורח דאתתא למיפלח לבעלה, ואורח בנין, למפלח לאבוהון.

ודוד, אתעביד עני, חסיד, ועבד. הדיא הוא דכתיב, (תהלים פו) תפלה לדוד הטה אדני אונך ענני כי עני ואביון אני. שמרה נפשי כי חסיד אני. הושע עבדך אתה אלהי הבוטח אליך. אתעביד עני לתרעא דמלכא, דאתמר בה, (תהלים נא) אדני שפתי תפתח. אדנ"י היכ"ל, אתעביד עני לתרעא דהיכלא דמלכא. ומה כתיב. הטה אדני אונך ענני ודיא שכינתא תתאה. דאיהו און לקבלא צלותין ולמשמע לון. כדכתיב, (תהלים כב) כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשוועו אליו שמע.

דאיהו אתעביד עני ודל, מסטרא דאת ד' מן אחד, למשאל מן א"ת, דאיהו עמודא דאמצעייתא. לקיימא ביה, (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע, דלא ימות משיח בן אפרים. ושאל מניה בההוא תרעא, בגין ישראל העניים, לקיים בהו (שמואל ב כב) ואת עם עני תושיע.

”זוהר היומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

ולבַּתֵּר שְׁאִיל בְּגִין כְּהִנְיָא, דִּיחֲזוּר עֲבוּדָה לְמִקּוּמָה, וְאַתְעֵבִיד עֲבָד. וְלִבְתֵּר דִּיחֵיב לִון אֹרִייתָא מִסְטָרָא דְחֶסֶד, לְמַעַבְד גְּמוּל עִם דְּלִיִּת מִן אֹרִייתָא, וּבְגִין דָּא אֲתַעֲבִיד חֲסִיד. כִּף מְטָא לְגִ סְפִירָאן עֲלֵאִין, פִּתַח וְאָמַר (תהלים קלא) יי לא גְבַה לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינֵי וְלֹא הִלְכְּתִי בְּגְדוּלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

שְׁלֹמָה אָמַר, הָא בִּינָה אִיהִי דְמִשְׁה, אֲשָׁאל בְּחֻמָּה עֲלָאָה, דְּאִיהִי לְעִיל מִדְּרָגִיָּה. מַה פְּתִיב, (קהלת ז) אֲמַרְתִּי אֲחֻכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי. וְהָא פְתִיב (מלכים א ה) וַיִּי גִתָּן חֻכְמָה לְשֹׁלֹמֹה. חֻכְמָה זְעִירָא. וּבְעָא לְסִלְקָא מִתְתָּא לְעִילָא, דְּאַתְרַחֲקִיקַת מִנְיָה. בְּגִין דְּאֲפִילוּ לְבִינָה לִית בַּר נִשׁ בְּעִלְמָא דִּיכִיל לְסִלְקָא, בַּר מִמִּשְׁה, כָּל שְׁכָן לְעִילָא מִנְיָה, דְּאִיהוּ חֻכְמָה עֲלָאָה, מִסְטָרָא דִּילָה חֻכְמָה עֲדִיף מִנְבִיא. וְאָף עַל גַּב דְּאוּקְמוּיָה בְּאַרְח דְּרִשָׁא, עַל פְּרָה אֲדוּמָה. שְׁבַעִים פְּנִים לְתוֹרָה.

רַבִּי אֲלֵעֶזֶר, קוּם לְחַדְשָׁא מְלִין קָמִי שְׁכִינְתָּא, דִּי תְהָא עֶזֶר לְאַבִּיךָ, דְּשָׁמַא גְרִים, עֶזֶר אֶל, אֶל מִימִינָא, עֶזֶר מִשְׁמָאלָא. הֲדָא הוּא דְכִתִּיב, (בראשית ב) אֲעֲשֶׂה לּוֹ עֶזֶר כְּנֶגְדּוֹ. בְּמֵאִי. בּוֹרַע שְׁפִיר, דְּאִיהוּ הַפֶּךְ עֶזֶר. וַיְקוּם רַבִּי יוֹסֵי עִמָּךְ, דְּאִיהוּ פְּרִסְיָא שְׁלִימְתָא לְמֵאֲרִיָּה, דְּהָכִי סִלְקֵי יוֹסֵי, לְחֻשְׁבוֹן חֻכְמָא, אֱלֹהִים בְּחוּשְׁבוֹן.

וַיְקוּם עֲמִיָּה רַבִּי יְהוּדָה, דְּבִיָּה הוֹ״ד, וּבִיָּה יוֹ״ה, וּבִיָּה יְדוּד ד׳, ד׳ חִיּוֹן. (יחזקאל א) וּפְנִיָּהֶם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת, כְּלָהוּ, לְקַבְּלָא לִיה. וּמִנְיָה יוֹד, דְּהוּדָה לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, דְּרָגָא בְּהוּדָאוֹת דְּאִיהוּ מִצַּד הוּד. וַיְקוּם עֲמִיָּה רַבִּי אֲלֵעָא, בְּגִימְטְרִיא יב״ק, בְּקִי בְּהִלְכְּתָא.

דף רכ״ג ע״ב

וַיְקוּם עֲמִיָּה רַבִּי יוֹדָא, דְּחוּשְׁבִּנְיָה א״ל. כְּגוֹן מִיכָאֵל, מְלָאכִין רְשִׁימִין בְּאֵל. כְּגוֹן (בראשית לא) יֵשׁ לְאֵל יָדִי. וְרִזָּא דְאֵל, א׳ דְּמוֹת אָדָם. ל׳ תֵּלֵת חִיּוֹן, דְּאִינּוֹן ד׳ אֲנַפִּין לְכָל חַד, דְּרִמִּיזִין (ס״א בה) בַּה׳ בְּחוּשְׁבוֹן ל׳ תֵּלֵת יוֹדִין, (נ״א עוֹלִים ל׳). וְאִינּוֹן בְּרֵאשִׁי תֵּלֵת אֲזַכְרוֹת, דְּאִינּוֹן יי מְלָךְ, יי מְלָךְ, יי מְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. וַיְקוּם רַבִּי אַבְא עֲמַהוֹן, דְּאִיהוּ חוּשְׁבִּנְיָה ד׳, ד׳ חִיּוֹן. (דף רכ״ג ע״ב) .

רַבִּי שְׁמַעוֹן אִיהוּ כְּאִילָנָא, וְרַבִּי אֲלֵעֶזֶר בְּרִיָּה וְחִבְרוּי, דְּאִינּוֹן חֲמִשָּׁה דְּאֲדַפְרָנָא, כְּעַנְפִּין דְּאִילָנָא רַבְרַבִּין דְּרִמִּיזִין לְדְרוּעִין וְשׁוֹקִין.

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן, וַיִּתְחַדְּשׁוֹן מְלִין מְפּוּמָךְ, בְּהַאי קְרָא דְּמִלְקָדְמִין. לְמַנְצַח, תְּמִן נְצַח, נְגוֹן צַח. וּבִיָּה אֲתַקְרִי יְדוּד מֵאֲרִי נְצַחֵן קְרַבִּין, לְגַבִּי אוּמִין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת דְּעִלְמָא, וְרַחֲמִין וְדִינָא לְיִשְׂרָאֵל. וְרִזָּא דְמְלָה, (משלי יא) וּבְאֲבוּד רְשָׁעִים רָנָה. מ״ל, שְׁבַעִין שְׁמַחֵן אִית לִיה, וְעַם נְצַח וְהוּד, ע״ב, כְּחוּשְׁבוֹן חֲס״ד, וְרִזָּא דְמְלָה, (תהלים טז) גְּעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח.

הוּד, בִּיָּה (דברי הימים א טז) הוֹדוּ לַיְי. צְדִיקָה, בִּיָּה (תהלים לג) רַנְּנוּ צְדִיקִים בִּידוּד. וּבִיָּה (ירמיה לא) רַנּוּ לְיַעֲקֹב שְׂמֵחָה. תְּפֹאֲרַת, בִּיָּה הִלְלוּ אֵל. הִלְלוּיָהּ, הִלְלוּ יְה. דְּתַמְן יְדוּ״ד. בְּנִגּוֹן וּבְזוּמָר, חֲסִיד וּגְבוּרָה. בְּשִׁיר וּבְבִרְכָה, חֻכְמָה וּבִינָה. בְּאֲשֶׁרִי, כְּתַר. בְּתַהֲלָה, מְלָכוֹת.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

מזמור, ביה ר"ז, וביה מו"ם. מסטרא דזמור דאורייתא וזמר דצלותא. זמר מסטרא אחרא, איה מו"ם ז"ר. זמרא בביתא, חרבא בביתא. גדה שפחה בת עובדי כוכבים ומזלות זונה. ודא אתוון מזמור. נגור"ן, תמן ג"ן. הכי שפירו דנגונא, ביה הלל. כגון (שמות יב) ליל שמורים הוא ליי להוציאם מארץ מצרים. אשרי דביה שרי עלמא משבחין, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו. בברכה, (תהלים לד) אברכה את ה' בכל עת. בתהלה, תמיד תהלתו בפי. (תהלים ס) על שושן עדות, דא הוד. דאיהו שושן, סומק שליט על חוור, דנצח שליט איהו חוור על סומק. מאי עדות. דא צדיק. איהו ברית, דאיהו אחיד לשמיא וארעא. הדא הוא דכתיב, (רברים ד) העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ. מאי מכתב. מ"ך ת"ם מך, איהו צדיק. תם, עמודא דאמצעיתא, דרגא דיעקב. איש תם. גוף וברית חשבינן חד. ללמד, חסד וגבורה, דמתמן אורייתא אתיהיבת, ללמוד וללמד.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל (תהלים יב) למנצח על השמינית, דלא תזוז נצח מן הוד, דאיה ספירה ח', אמר למנצח על השמינית. אמר בוצינא קדישא, אי הכי, בינה דרגא דילך, ואמאי אוקמוה ונתן תהוד למשה, שנאמר (במדבר כז) ונתתה מהודך עליו.

אמר ליה, שפיר קא שאלת. ה' סלקא באת י', חמש זמנין עשר, לחמשין תרעין דבינה, ואתפשטותא דלהון מחסד עד הוד, הן חמש עשרה בכל ספירה, אינון חמשין. ובגין דא, מבינה עד הוד, כלא אתפשטותא חדא. לבתר אתא צדיק, ונטיל כל חמשין תרעין בלחודוי, למהוי שקיל לכל חמש, ואתקרי כל, דנטיל כל חמשין תרעין. ואוף הכי פלה, נטילת להו פלהו. אמר, כען ודאי אתיישב מלה על בורייה.

ועוד למנצח, תמן מ"ל עם נצח. ודא מ"ל מן חשמ"ל. מן ח"ש, הוד ונצח, אינון לקביל תרין שפון. ובגין דא אתקריאו שפון, חיון אשא ממללא. ובחגיגה עד היכן מעשה מרפכה, ואוקמוה מן וארא עד חשמל. דמסטרא דגבורה אתקריאו חיון אשא. ונהר דנפיק מזיען דלהון, יסוד. פלהו תלת אינון מרפכה לתפארת, אדם.

מעשה מרפכה, דא מלכות. ובתלת אלין, איהו חכמה ובינה ודעת. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, דאין דורשין במעשה מרפכה ביחיד, אלא אם כן הוא חכם ומבין מדעתו.

ואית מרפכה לתתא מזעיר אנפין, דאיהו מט"טרוון. אדם הקטן. דבמרפכה דיליה דאיהו פרדס, דדיפי מיא דאורייתא, דנפיק מגו פרדס דיליה, לתלת מארבע, דאתמר עלייהו, ארבעה נכנסו לפרדס. והא אתמר.

דאיהו צפרא דחזא רבה בר חנה, לכיף ימא דאורייתא, דימא מטי עד קורסולוי. ורישיה מטי עד צית שמיא, ולא אכשילו תלת ביה, משום דנפישו מיא דיליה, אלא משום דרדיפי מיא ואוקמוה.

אבג כליל לון דסלקין לשית, לקבל אתוון מט"טרוון. רביעאה ד', (מלכים א יט) קול דממה דקה, דתמן אתי מלכא. ואיהו אדם לשבת על הכסא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אי”י, מים עליונים, ומים תחתונים. דלית ביניהם אלא כמלא נימא, דאיהו ו’, נטוי ביניהם, ברקיע דאיהו מבדיל בין מים למים, דיהא הבדלה בין נוקבא לדכורא. בגין דא (בראשית א) ויהי מבדיל ורזא דמלה, יאהדונהי. מים עליונים זכרים י’ עלאה, מים תחתונים נקבות, י’ תתאה. שית אתון ביניהם, פחושפון ו’, דא מטטרון, דאיהו בין א.

דף רכ”ד ע”א

ועוד, יוד נקודה. ו’ גלגל. ולית תנועה בגלגל בשית סטרין פחושפון ו’, אלא בהחיא נקודה. והוא נקודה איהו חודא דכלא, ואסהידת על ההוא יחיד, דלית ליה שני, דאוקמוה עליה רבנן, שצריך ליחדו כדי שתמליכהו על (דף רכ”ד ע”א) השמים ועל הארץ, ועל ד’ רוחות עלמא. ב’, שמים וארץ. ג’, עמודא סביל לון. ד’, ארבע חיון. ה’ פרסיא. ו’, שית דרגין לברסיא. ועוד, א ב ג ד ה ו ז ח ט: אדם. י’ יחוד דיליה, מלכות, עשיראה דאדם. תשע, איהו לקבל תשע אתון. זכאין אינון ישראל, דינעין רזא דמאריהון.

דבר אחר, צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי ריח ניחוחי. רבי יהודה אמר, בקרבנא אית עשן, ואית ריח, ואית ריח ניחח, עשן איהו מסטרא דדינא, הדא הוא דכתיב, (דברים כט) כי אז יעשן אף יי. (תהלים יח) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל. ריח ניחחי, רחמי. (שיר השירים ג) וריח אפך כתפוחים.

אמר רעיא מהימנא, והא תרווייהו עשן וריח, אינון באף, וקראין סהדין. חד, עלה עשן באפו. ותניינא, וריח אפך כתפוחים. ואמאי אתקרי חד עשן דינא ותניינא רחמי. אלא, בחוטמא אית תרין חלונין, ואתמר בשמאלא, עלה עשן באפו, מאי עלה. אלא מלבא דאיהו בשמאלא, לקבל גבור. מימינא נחית רוחא לגביה, לקררא ליה, ולשכא רוגזיה, מסטרא דחסד, דתמן מוחא. חכמה לימינא, הרוצה להחכים ידרים. בינה בלבא, כלפי שמאלא, הרוצה להעשיר יצפין. ובגין דא עלה עשן באפו, מן בינה לגבי חכמה, דאיהי לימינא, ומקבל ליה בחדוה, בנגונא דליואי.

והאי עשן לא סליק, אלא על ידי אש, דאדליק בעצים, דאינון אברים מליין פקודין, עצי עולה. מארי תורה, אורייתא דאיהי אדליקת בהון, אש בתוקפא דגבורת, ועלה עשן בהון. בפינה עשן המערכה.

ומדסליקת לאף, אתקרי קטרות, הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ישימו קטורה באפך. ולית דבטיל מותנא בעלמא, פקטרות, דאיהו קשורא דדינא ברחמי, עם ריח ניחוח באף. תרגום דקשר קטירו. אמר רבי יהודה, זכאה חולקנא דרווחנא מלין סתימין באתגלייא. עוד אמר בוצינא קדישא, דבתר דצלותא איהי כקרבנא, מאן דיימא פטום הקטרות, בתר תהלה לדוד, בטיל מותנא מביתא.

אמר רעיא מהימנא, כען בעי למנדע, איך אתקיננו צלותין לקבל קרבנין. אלא תלת צלותין, לקבל את הפכש האחד תעשה בבקר, דא צלותא דשחרית, דאתמר בה, (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני יי. ואוקמוה רבנן, דלית עמידה אלא צלותא. ואת הפכש השני תעשה בין הערבים, לקבל צלותא דמנחה, דתקיין לה יצחק. הדא הוא דכתיב,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

(בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב. ולית שיחה, אלא צלותא. צלותא דערבית, לקבל אמורין ופדרין דמתאפלין כל הלילה. הדיא הוא דכתיב, (בראשית כח) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש. ולית פגיעה, אלא צלותא.

אדהכי דאנן באתר דא, אמאי כתיב ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא, וכי לא הווי ליה פרים וכסתות למשכב. אלא הואיל ואתא חתן לגבי פלה, אף על גב דלא הווי ארחוי למשכב אלא בכרים וכסתות, ואיהי יהיבת ליה אבנים למשכב, יקבל פלא ברעותא דלבא, והא אתמר. ואוף הכי אתמר בחבורא קדמאה. מהו דכתיב, (בראשית לב) ויאמר יעקב כאשר ראם, אמר רבי שמעון תיב. ואימא קרא, (ע”כ רעיא מהימנא) (ככתוב דף רכ”ה ע”ב אלא פגיעה בר”מ שם)

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, לית קרבנין, אלא לרחקא סטרין מסאבין, ולקרבא דרגין קדישין. ואתמר בחבורא קדמאה, דלהון, (ערקין דכבדא, אלין אישים וכל אינון חיילין ואתמר) ערקין דכבדא אית מנהון רברבין, אית מנהון רברבין וועירין, ומתפשטין מנהון לכמה סטרין. ואלין נטלין אברין ואמורין ופדרין דמתאפלין כל הלילה, דהא קרבן פלא ליי.

אמר בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, והלא אמרת לעיל דקרבנין דקודשא בריך הוא לאו אינון אלא לקרבא י' בה' ו' בה'. אלא, אף על גב דכל קרבנין צריכין לקרב קמיה, איהו פליג לכל משריין, מאכלין דקרבנין, לכל חד כדקא חזי ליה, לשכליים, מזוני דאורייתא, ומשתייא דיינא ומיא דאורייתא. לטבעיים, דאינון שדים דאינון כבני אדם, יחיב לון אלין מאכלין טבעיים, דנחית אשא דלהון, למיכל לון.

כמה דאוקמוה רבנן, אי זכו, הוה נחית כמו אריה דאשא למיכל קרבנין. ואי לא, הוה נחית תמן כמין פלפא דאשא. ואוף הכי כד מית בר נש, אי זכי, נחית בדמות אריה, לקבלא נפשיה. ואי לאו בדמות פלפא, דאמר דוד עליה, (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד פלב יחידתי.

ובגין לשיזבא קודשא בריך הוא גופיהון דישראל מנהון ונפשהון. מני, לקרב קרבנין דבעירין וגופן באתרייהו, לקיים (משלי כח) אם רעב שונאף האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. אבל קודשא בריך הוא, לא נטיל אלא רעותא דלבא, ותבירו דיליה (דאיהו ישראל). הדיא הוא דכתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה לב נשבר ונדפה אלהים לא תבזה. כגוונא דכלי חרס, דאתמר בהון נשברו נטהרו.

כהנא מוחא. לוי לבא. גופא ישראל. ואתמר בהון, כהנים בעבודתם, ולויים בדוכנם, וישראל במעמדם. ואי כבד בעי לקרבא לגבי דלבא, חלביה דאינון מסאבין, איהו לא נטיל. אלא שמנונו דחלב טהור. כגוונא דאית בגופא, חלב טהור וחלב טמא, דם צליל בלא פסולת, ודם עכור בפסולת. וערקין דלבא, חילין קדישין. וערקין דכבד, חילין מסאבין. אוף הכי אינון משריין דיצר הרע, ומשריין דיצר הטוב, אלין ממנן על ערקין דלבא, ואלין ממנן על ערקין דכבדא. אוף הכי תרי אומי, ישראל, ואומין דעלמא עובדי פוכבים ומזלות.

”זֹהַר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

אָמַר לִיה רַעִיָּא מְהִימְנָא, שְׁפִיר קָא אִמְרַת בְּכֵלָא, אֲבַל אֲפִילוּ יִשְׂרָאֵל לָאו כְּלָהּוּ שׁוּיָן, דְּאִית בְּהוּן בְּנֵי מַלְכוּת, מַסְטָרָא דְּמַלְכוּת קִדְיָשָׁא, כְּלִילָא מַעֲשֵׁר סְפִירָאן, וּמְכַל תּוּרִין וּכְנֻיָּין. וְאִית מְנַהוּן עֲבָדִין, מַסְטָרָא דְּעֵבֶד, דְּאִיהוּ (בְּרַאשִׁית כד) עֲבָדוּ זְקַן בֵּיתוֹ. וְאִית מְנַהוּן כְּבַעֲרִין, וְאִתְמַר בְּהוּן, (יחזקאל לד) וְאַתָּן צִאנֵי צִאן מְרַעֲיָתִי אֲדָם אֲתֵם. וְאִינּוּן דְּדַמְיִין לְעֵנָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנִי לְקַרְבָּא בְּעִירָן בְּאַתְרֵיהוּ, לְכַפְרָא עֲלֵיהוּ. וְאִינּוּן דְּדַמְיִין לְמַלְאָכִין, קַרְבָּנִין דְּלַהוּן אִינּוּן עוֹבְדִין טְבִין, דְּמִמְנָן עֲלֵיהוּ מַלְאָכִים, דְּמַקְרִיבִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַתְרֵיהוּ.

וְאִינּוּן דְּהוּוּ בְּנִין לִידוּד, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים יד) בְּנִים אֲתֵם לִי אֱלֹהֵיכֶם. בְּחֻבִין דְּלַהוּן מִתְפָּרְדִי אֲתוּוּן, וְתַקְוָנָא (ס”א דְּלַהוּן הוּא אוריינתא), הוּא דְּלַהוּי אוריינתא דְּאִיהוּ שֵׁם יְדוּד, לְקַרְבָּא אֲתוּוּן, י’ בַּה, ו’ בַּה, בְּקַרְבָּנָא דְּלַהוּן.

הָרִי כָּכָל קַרְבָּנִין, בִּין דְּבַעֲרִי, בִּין דְּמַלְאָכִין דְּמִמְנָן עַל פְּקוּדִין, בִּין בְּמַלְכוּתָא, בִּין בְּשָׁמִיָּה. כְּלָא צְרִיךְ לְקַרְבָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (דאורייתא דיליה) בְּאַתְוּוּן קִדְיָשִׁין. וְאִיהוּ רְכִיב בְּאַרְבַּע חִיּוֹן דְּמַלְאָכִים. וְאִיהוּ רְכִיב בְּאַרְבַּע יְסוּדִין, דְּמִנְהוּן אֲתַבְּרִיאוּ אַרְבַּע חִיּוֹן טְבַעֲיִים. וְאִיהוּ הוּא דְּמַקְרַב מִיָּא בְּאַשָׁא, וְרוּחָא בְּעַפְרָא. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלֹם בְּמַרוֹמָיו. וְאוּף הִכִּי הוּא מְקַרַב מִיכָּאֵל דְּאִיהוּ מִים שְׁכֻלִים, עִם גְּבֻרִיאַל. דְּהוּא אֵשׁ שְׁכֻלִי. וְאִיהוּ מְקַרַב אוריאַל, דְּאִיהוּ אוּר. דְּהִינּוּ רִיחַ שְׁכֻלִי. עִם רְפָאֵל, דְּאִיהוּ אֶפְרַי, דְּהִינּוּ עֶפֶר שְׁכֻלִית. דְּמִיד דְּאַסְתֵּלַק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִבִּינֵיהוּ, לִית בְּהוּן חִילָא.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב בְּכָל קַרְבָּנִין לִידוּד, וְאִיךְ אִמְרָנָא דְּאִית פְּרֻדָּא בְּאַתְוּוּן. אֲלָא הָאִי אִתְמַר, בְּדַרְגִין דְּאַתְבְּרִיאוּ וְאַתְקְרִיאוּ בְּשָׁמִיָּה. וְלָא דְּאִינּוּן אִיהוּ מִמֶּשׁ. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשָׁמִי וְלִכְבוֹדֵי בְּרַאשִׁיתוֹ יִצְרָתוֹ אֶף עֲשִׂיתוֹ. דְּאִית אֲתוּוּן דִּידוּד בְּאַצִּילוּת, דְּלִית בְּהוּן פְּרֻדָּא וְהַפְּסָקָה, דְּאִינּוּן כְּמַבּוּעִין לְגַבִּיָּהוּ, דְּאַשְׁקִינִין לְאַיְלָנִין. וּבְגִין אֵלִין דְּאַתְבְּרִיאוּ, אֲדַמְיִין י’ לִרִישָׁא, ו’ לְגוּפָא, ה’ ה’ לְעֵשֶׂר אֲצַבְעֵן.

אֲבַל עֲלוֹת הָעֲלוֹת עַל כְּלָא, דְּאַתְקְרִי יְדוּד, אִתְמַר בֵּיה, (ישעיה מ) וְאֵל מִי תְדַמְיֻנִי וְאַשׁוּהָ יֵאמַר קְדוּשׁ. (ישעיה מ) וְאֵל מִי תְדַמְיֻן אֵל וְמָה דְּמוּת תַּעֲרֻכוּ לוֹ. (מלאכי ג) אֲנִי יְיָ לֹא שֹׁנֵיתִי. לֹא מְטִי בֵּיה חוֹבִין לְאַפְרָשָׁא אֲתוּוּן, י’ מַה, ו’ מַה, דְּלִית בֵּיה פְּרֻדָּא. וְעֲלִיָּה אִתְמַר, (תהלים ה) לֹא יְגוּרְךָ רַע. אִיהוּ שְׁלִיט עַל כְּלָא, וְלִית מֵאן דְּשְׁלִיט בֵּיה. אִיהוּ תְּפִיס בְּכֵלָא, וְלִית מֵאן דְּתְּפִיס בֵּיה. וְאִיהוּ לֹא אִתְקְרִי יְדוּד, וּבְכָל שְׁמָהן, אֲלָא בְּאַתְפְּשׁוּת נְהוּרִיָּה עֲלֵיהוּ. וְכַד אִסְתְּלִיק מִנֵּיהוּ, לִית לִיה מַגְרָמִיָּה שֵׁם כְּלָל מְנַהוּן. (קהלת ז) עֲמוּק עֲמוּק מִי יִמְצָאנוּ.

לִית נְהוּרָא יְכִיל לְאַסְתְּפֵלָא בֵּיה, דְּלָא אֲתַחֲשַׁכְתָּ. אֲפִילוּ כְּתַר עֲלִיוֹן, דְּאִיהוּ נְהוּרִיָּה תְּקִיף עַל כָּל דְּרָגִין, וְעַל כָּל חִילֵי שְׁמִיָּא, עֲלָאִין וְתַתָּאִין, אִתְמַר עֲלֵיה, (תהלים יח) יֵשֶׁת חֲשֶׁף סְתָרוֹ. וְעַל חֲכָמָה וּבִינָה, (תהלים צז) עֲנַן וְעַרְפֶּל סִבִּיבוּ. כָּל שְׁפָן שְׁאֵר סְפִירָאן. כָּל שְׁפָן חִיּוֹן. כָּל שְׁפָן יְסוּדִין, דְּאִינּוּן מֵתִים. אִיהוּ סוֹבֵב עַל כָּל עֲלָמִין, וְלִית סוֹבֵב לוֹן לְכָל סְטָרָא, עֵילָא וְתַתָּא, וְלְאַרְבַּע סְטָרִין,

”זוהר היומיי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

בר מניה. ולית מאן דנפיק מרשותיה לבר. איהו ממלא כל עלמין. ולית (ס”א אלהא וכו’ לון בר מיניה) אוחרא ממלא לון.

איהו מחיה לון ולית עליה אלהא אחרא, למיהב ליה חיון. הדא הוא דכתיב, (נחמיה ט) ואתה מחיה את כולם. ובגיניה אמר דניאל, (דניאל ד) וכל דארי ארעא פלא חשיבין וכמצצבייה עביד בחיל שמיא. איהו מקשר ומיחד זינא לזיניה, עילא ותתא. ולית קורבא להו בד’ יסודין, אלא קודשא בריך הוא כד איהו בינייהו.

מיד דחבו, אלין דאתקריאו בנים אתם לידוד אלקיכם, אסתלק מן אתוון, אשתארו בפרודא. ומאי תקוניה, לקרבא אתוון בקודשא בריך הוא, י’ בה, ו’ בה. אוף הכי אינון עבדין דיליה, מסטרא דחיון. בחובין דלהון גרמו ליה, לאסתלקא מנהון. מאי תקנתא דלהון. לנחתא קודשא בריך הוא עלייהו, לקרבא לון. אוף הכי אינון דהוו מארבע יסודין, דאינון עאנא דקודשא בריך הוא, דגרמו לסלקא קודשא בריך הוא מינייהו. מאי תקנתא. לקרבא לון לקודשא בריך הוא.

ובגין דא בכלהו מני, קרבן לידוד, את קרבני לחמי לאשי. אוף את הפכש אחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. וכתיב (ולקחה) (ויקרא ה) שתי תורים או שני בני יונה, כל זינא אויל לזיניה. וקודשא בריך הוא מקרב כלא באתר דא, איהו עלת על פלא, דלית אלהא בר מניה. ולית מאן דיכיל לקרבא חילין, בר מניה.

דף רכ”ד ע”ב

אבל חילין דאומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אינון מסטרא דפרודא. ווי למאן דגרים בחובוי, לאעלא אתוון וחיון ויסודין. דמיד אסתלק קודשא בריך הוא מישראל. וייעלון אומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות בינייהו. לית לון קריבות בקודשא בריך הוא, דלית קורבנין בחוצה לארץ. ובגין דא אוקמוה רבנן, הדר בחוצה לארץ דומה פמי שאין לו אלוה. בההוא זמנא דאמר מלין אלין, נחתו כל אתוון קדישין, וחיון קדישין, וד’ יסודין, לגביה, וברכו ליה ואמרו, על ידך רעיא מהימנא, נחית עלן קודשא בריך הוא, ומתקרבין זינא (דף רכ”ה ע”ב) לזיניה, בריך אנת לקודשא בריך הוא, בארבע יסודין. כען אתבריר כלא על בוריייה. (ע”כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמאה קיבה רל”ד ע”ב)

אמר רבי פנחס, מסתכל הוינא, שמירה בלב איהו ודאי, (דחמא בלב) (ס”א ולב דוגמא דלב עילאה) ועל דא שמור בלב, ולא באתר אחרא. זכירה בזכר, במוחא, דרכיב ושלטי על הלב. ולית זכירה אלא במוחא. ועל דא זכור לזכר ושמור לנקה. מוחא דאיהו דכורא, רכיב ושלטי על הלב. לב שלטי ורכיב על הפכד. פכד סמאל ונחש דא בדא, ואיהו חד. (ס”א ואינון דכר ונוקבא) (דף רכ”ד ע”ב) יותרת הפכד וכבד. ועל דא בקורבנא, יותרת הפכד, דא נחש. פכד מיכלא דדכורא, רזא דסמאל.

אמר רבי שמעון, ודאי כף הוא, ויאות הוא, וברירא דמלה, ורזא וסתרין דקרפון, הכי הוא. כבד נטיל בקדמיתא, הוא ויותרת דיליה, (ס”א ולבתר יותרת דיליה) סמאל ובת זוגו. (ס”א ולבתר כל וכו’ דאינון חיילין) וכל אינון ערקין דכבדא. חיילין ומשריין דלהון. ונטילו דלהון, דאכלין חלבין שמנינו דקרפנא. הדא הוא דכתיב, (שמות כט) ואת החלב אשר עליהם. וכדין קריב פלא לגבי לב.

ולב לא נטיל מכלא. אלא ודוי דאתעביד ביה, וסליק בההוא תננא וצלותא דאתעביד עליה דקרפנא. לב קריב לגבי מוחא, רעותא דיחודא דכהנא ביה, וחדוותא דליואי. מוחא דא, נהורא דאתיא ממוחא עלאה. מוחא קריב לגביה טמיר מכלא, דלא אתידע כלל. (ס”א לגביה, מכלל דלא אתפרע כלל) וכלא אתקשר דא בדא. ומוחא קריב נחת רוח דכלא.

ערקין דכבדא, אלין אישים, וכל אינון חייליהון. כבד, כמה דאתמר. יותרת נקבה, נוקבא דיליה. אמאי יותרת. דלא אתחברת בדכורא אלא כד אשארת לה שעטא, לבתר דעבדת נאופהא, ושבקא ליה. תו, יותרת נקבה, דכד בעיא לאתחברא בבר נש, אתעבידת לגביה שיורין, דלא אתחשבת כלל. לבתר איהי אתקרבת זעיר זעיר לגביה, עד דאתעבידא ליה חבורא חדא. ומאלין ערקין דכבדא, מתפשטן אחרן זעירין, לכמה זיינין, וכלא נטלין אמורין ופדרין. וכלהו פלילין בכבד.

דף רכ”ה ע”א

לב דאיהו עקרא בקדושה, נטיל ומקריב למוחא כמה דאתמר. לב שריא על תרין פולייין, ואינון תרין פרובין. יתבין עיטא. ואינון רחיקין קריבין, ימינא ושמאלא. וכלהו נטלין ואכלין כל חד בדקא יאות, עד דאתקשר פלא כחדא. (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, דא מתקריב ללב, רוח נשברה, ודוי וצלותא. דהא ודאי (קהלת יב) והרוח תשוב אל (דף רכ”ה ע”א) האלהים אשר נתנה. וכבד מקריב ליה לגביה לב, דאיהו סניגורא עליה, וכלא קשורא כחדא בקורפנא.

מן כבד, נפקין כל מרעין, וכל מכתשין, לכל שייפי גופא, וביה שריין. לב, איהו זכיה מכלא. מניה נפקין כל טב, וכל בריאותא דשייפין פלהו, וכל תוקפא, וכל חדוה, וכל שלימו דאצטריף לכל שייפין.

פתח ואמר, (תהלים לא) בטח ביי ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. בטח ביי, כדקא יאות. ועשה טוב, תקוונא דברית קדישא. דתהא מתקן ליה, ונטיר ליה כדקא יאות. ואי תעביד דא, אנת תהא הכא בארעא, ויתון מנה, ויתפרנס מנה, תהיא אמונה דלעילא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ותו, (ס"א מתקן ליה ונטיר ליה. שכן ארץ ארץ קדישא עילאה ארץ החיים דההיא ארץ תשרי בההוא טוב. ורעה אמונה ההיא אמונה דלעילא יתון ויתפרנס מניה על ידך. ואי תעביד דא) תתענג על יי ויתן לך משאלות לבך. כל דא אתתקנת בתקונא דברית. כיון דאתקנת ברית, אתקן כללא. פנחס בגין דקני על ברית דא, זכה לכללא. ולא עוד אלא דאגין על כל ישראל, וביה אתקיים והתענג על יי. דהא סליק ואתקשר לעילא, (ואנהיר) באור קדמא דברא קודשא בריך הוא, וגניז ליה. בההוא אור דאתהני אברהם מניה, ואהרן כהנא אתקשר ביה.

לבתר דאתלק לכהנא רבא, לא אדכר ליה קטלנותא דזמרי, ולא יאות בגין דלא יתאחד כלל בענפוי דסטרא אחרא, ולא אתחזי לאדפרא עליה. דכל מאן דקטיל, ענפין דסטרא אחרא אית ביה. ופנחס הא מתאחיד בימינא, ולית ליה חולק בסטרא אחרא כלל, ועל דא לא אדכר הכא. מה דאתחזי שבחא, איהו גנאי ליה, ונחיתו מדרגא עלאה דאתאחיד ביה. ועל דא כתיב המופה אשר הופה סתם, ושם האשה המופה, ולא אדכר על ידא דמאן.

אמר רבי פנחס, זכאה דרא דשמעין מילך באורייתא, וזכאה חולקי דזכינא לכך. אמר רבי שמעון, זכאה דרא, דאנת וחסידותך אשתכח בגווייה. עד דהוו יתבין ומפייסין דא לדא, אתא רבי אלעזר בריה דרבי שמעון, ואשכח לון תמן. אמר רבי פנחס, ודאי דכתיב, (בראשית לב) ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה. אמר ליה רבי שמעון, אלעזר ברי, תיב ברי, ואימא קרא. יתיב רבי אלעזר.

פתח ואמר, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים. מאי ויפגעו בו. אלא אית פגיעה לטב. ואית פגיעה לביש. ואית פגיעה לצלותא. אלא בשעתא דהוה אזיל לחרן, מה כתיב. (בראשית כח) ויפגע במקום, צלותא דערבית הוה דצלי בההוא מקום. כמה דאת אמר, (שמות לג) הנה מקום אתי. וצלותא דערבית בההוא אתר אתחזי.

תו ויפגע במקום, מלי פיוסין איהו. דאתא שמשא קדישא לגבי סיהרא, בעלה לגבי אתתא. מכאן דלא יאות לבעל למיתי לגבי אתתא, אי לא הוי במלי פיוסין לפייסא לה. דכתיב ויפגע במקום, ולבתר וילן שם. כד הוה אתי יעקב מחרן, מה כתיב, ויפגעו בו, שדרת היא לפייסא ליה, למיתי לגבה.

דף רכ"ו ע"א

ויאמר יעקב כאשר ראם. מאי כאשר ראם. אלין מלאכין דיום, ומלאכין דלילה הוו, ואתפסאו מניה, ולבתר אתגליין ליה. ועל דא כאשר ראם, כתיב מחנה אלהים זה. מהכא דהוו אלין דיממא, ואלין דליליא. אינון דליליא כתיב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה - [חודש אב]

בְּהוֹ, (דף רכ"ז ע"א) מְחַנֵּה אֱלֹהִים, וְאֵינּוֹן דִּימְמָא, כְּתִיב בְּהוֹ, זֶה. וְעַל דָּא וַיִּקְרָא שֵׁם
הַמָּקוֹם הַהוּא מְחַנֵּים. תְּרִין מִשְׁרִיין. וְהִשְׁתָּא מִשְׁרִיין קִדְיִשִׁין חֲמִינָא הֶכָּא. זְכָאָה
אֲרַחֲי דְאַתִּינָא הֶכָּא. (דף רכ"ז ע"א)

סדר הלימוד ליום כו אב [יום 321 בשנה]

אמר רבי שמעון, מאן דפתח פתחא יימא. אמר רבי אלעזר, תנינן, כל מאן דאמר תהלה לדוד בכל יום תלת זמנין, איהו בר עלמא דאתי. והא אתמר טעמא. אי בגין פרנסה ומזונא דכל עלמין, תרין זמנין אינון בכל יומא בצפרא ובפנייא, דכתיב, (שמות טו) בתת יי לכם בערב בשר וגו', אמאי תלת זמנין בכל יומא. אלא תרין למזונא דבני אינשי ודכל עלמא. וחד למיהב תוקפא לההוא אתר דפתיחו ידוי.

ותרין מזונין אלין משניין דא מן דא, וכלהו תלת מזוני פתיבי הכא, (תהלים קמה) ואתה נותן להם את אכלם בעתו, דא מזונא דעתירי, דיהיב מיכלא סגי בעתו, הא חד. תרין, דכתיב ומשביע לכל חי רצון, דא מזונא דמספגי, דאינון שבעין מרצון, ולא מגו מיכלא סגי. תלת דכתיב פותח את ידך, דא תוקפא לההוא אתר, ובפתיחו דידוי, נפקא רצון ושבעא לכלא.

תו הכי אוליפנא, דלא איהו אלא תרי זמני, בגין מזונא ופרנסה בכל יומא. דאלין חיובא על בר נש. ואי אמר יתיר, לאו בגין חובה איהו, אלא בגין שבחא גו תושבחהו דזמירות דדוד מלכא. (ס"א דנפיק ידוי דקודשא בריך הוא וברוך לשבעה מרצון ועל דא לאו חיובא הוא אלא תרי זמני ביומא ושבחא איהו לקודשא בריך הוא לתת לו זמירות דדוד מלכא) מאי טעמא. בגין דפרנסה לא חזי למשאל אלא בתר צלותא ופרנסה דמאריה. מלכא ייכול בקדמיתא ולבתר ייכלון עבדוי.

דף רכ"ו ע"ב

הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) באתי לגני אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי, לבתר אכלו רעים. אכלתי יערי, דא צלותא דמיושב. עם דבשי דא קריאת שמע. אכלתי יערי דא צלותא דמיושב, ההוא יער (דף רכ"ו ע"ב) לבנון, יוצר אור (ס"א משרתים) והאופנים וחיות הקדש, (כולם קדושים) כל הגני אקרון יער אילנין ונציבין דביה. עם דבשי דא קריאת שמע, דאיהו מתיקו דכלא, בכמה צופין ומתיקין.

שתיתי ייני, דא צלותא, דמעומד, מטיבו (ס"א משיכו) דיינא עלאה דאתגטר. ודא בשלש ברכות ראשונות. עם חלבי, אלין אינון שלש ברכות אחרונות, ואתפלילן אלין באלין. עד כען מיכלא דמלכא. לבתר דאכל מלכא, אכלו רעים לעילא, שתו ושכרו דודים לתתא.

ועל דא לית חיובא דמזונא אלא לבתר צלותא. בצלותא דמנחה (בערב) קודם צלותא מאי טעמא. בגין דעד לא אשתכח דינא קשיא, בעוד דאנפין דמלכא נהירין, יימא תהלה לדוד, בהאי סדורא דמזונא. דלבתר דדינא שריא ותלי על עלמא, לאו שעתיא איהו. אתא רבי פנחס ונשקיה.

רעיא מהימנא אלא פגיעה איהי פיוסא, דכד ייתי חתן לגבי פלה, לית ארח לחתן לייחדא בכלה, אלא בפיוסא. ולבתר יעבד עמה לינה. והיינו (ד"א וילן שם) פי בא השמש. אמר רעיא מהימנא, אי הכי מאי ניהו פי בא השמש דהא ארח דרשא אוקמוה, לשון פבייה, והיינו פי בא השמש. אלא מהכא אוליפנא, מאן דמיחד באתתיה, צריך בליליא למכפי שרגא, וביממא לאו ארח דרבנן לשמש מטתן, אלא בלילה, ארח צנעא. ובגין דא, מתי אתעביד לינה. פי בא השמש, דאתפני שמשא מעלמא.

ובגין דא, אוף הכי דצריך לאתכפייא מן שמשא, והכי צריך לאתכפייא מאלין מלאכין, דאינון מיצר הטוב מימינא, בכמה משריין. ומיצר הרע, דאזיל לשמאלא בכמה משריין. ובגין דא, בתר דאתא צפרא, אמר כאשר ראם. ומסטר דיעקב דהוה איש תם, לא הוה עמיה אלא חילין דמלכא ומטרוניתא. ובגין דא ויקרא שם המקום ההוא מחנים. אינון מלאכין דיממא פתיב. כאשר ראם מחנה אלהים זה. וכד אתו מלאכים דליליא, דאתכנשו בהדיה, לנטרא ליה אמר ויקרא שם המקום ההוא מחנים.

בגין דצלותא איהי פלה, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) אתי מלבנון פלה אתי וגו'. אתקרי הכא אתי. ובאורייתא דבכתב אתמר עלה, (שמות לג) הנה מקום אתי. ובגין דאיהי אתקריאת מקום בעלמא דין, אתמר בה ויפגע במקום וילן שם.

ובגין דא איהי אמרת, (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון אורחים. דהות רשו בפני עצמה, ולא עמ אינון דקבעין לה חובה עמהון, בלא חתן דילה. ובכל שעתיא דבר נש מצלי, קודשא בריך הוא אקדים ונטר ליה. ורזא דמלה, (בראשית כד) והאיש משתאה לה. ולית איש, אלא קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) יי איש מלחמה. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת, פגון (זכריה ט) ויצא כפרק חצון.

ואי תימרון, דהא אוקמוה רבנן, לעשרה קדמא שכינתא ואתיא, לאחד עד דיתבי. לעשרה דהיא י' קדמה ה'. לאחד דאיהו ו', עד דיתבי, לא אתיא לגביה ה' תניינא. ורזא דמלה, דבאתר דלית תמן י"ה, לא אתיא תמן ה'. ומאן דבעי ליחדא אתוון, צריך בתחנה ובתחנוני. ובגין דא, (דברים ג) ואתחנן אל יי, באדנ"י לשכ ינתא בתחנונים. ולקודשא בריך הוא ברחמי, עד הכא.

את הפכש האחד תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין הערבים. דאיהו רזא דכבשי דרחמנא, דאוקמוה עליהו רבנן, גבי פכשי דרחמנא למה לה. אלא מלין דיהון תחות פכשוני דעלמא, יהון מכוסין תחות לבושך. מה לבוש איהו מכסה על גופא, אוף הכי צריך לכסאה רזין דאורייתא. כל שפן רזין דקרבינין, דאינון פגוונא דקריבו דאתתא לגבי בעלה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

ומה קריבו דתרווייהו צריך באתכסיא. אוף הכי צריך קרבן לכסא לון, מבני עריין רשיעייא חצופין, דלית לון בשת פנים ולא ענוה. וכמה מיני ממזרין אינון, בני עריות, בני נדה, דנד ה' מנה, ואשתכח באתרה. שפחה בת אל נכר זונה. והאי איהו רזא, (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ וגו', תחת עבד פי ימלוך ונבל פי ישבע לחם ושפחה פי תירש גבירתה. דנד ה' מאתראה, דאיהי מטרוניתא, יצר הטוב. ועאלא באתראה שפחה יצר הרע.

ורזא דמלה, (ויקרא יד) פנגע גראה לי בבית, היינו דם טמא דנדה. ומה התם והסגירו הכהן שבעת ימים. אוף הכי (ויקרא טו) שבעת ימים תהיה בנדתה. (ולית מצורע וכו' עד לה' אלהים נדפס בפרשת צו דף ל"ג ע"ב) זכאין אינון אברים דמתקדשי בשעת תשמיש, דאינון עצי העולה, דאחידין בהון אשין קדישין, שם ידוד דאחיד באשין דלהון. ובגין דא (ישעיה כד) באורים כבדו יי על פן כבשי דרחמנא, היינו את הכבש האחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים.

שלימו דקרא, ועשירית האיפה סלת. זכאה איהו מאן דאנגיד ממוחיה, טפה סלת נקיה בלא פסולת. ואיהי רמיזא באת י' מן אדנ"י, כלילא בעשר ספיראן. דאיהי בלולה בשמן כתית רביעית ההין. ואיהי בלולה, במקרא, במשנה, בתלמוד, בקבלה. (כאן שייך מה שכתוב בדף רמ"ד ע"א אמר רעיא מהימנא ועשירית האיפה)

יחזקאל כד חמא שכינתא מגו קליפין, חזא עמה עשר ספיראן. בלא פרודא כלל. ואלין אינון מוחא, מלגו, פלהו חזא לון מגו נהר כבד דלתתא, איהי (תהלים סח) רכב אלהים רבותים, כל רבוא עשר אלפין, רבותים כ' אלה, אפיק תרי שאינון, אשתארו תמני סר, בחושבן ח"י עלמין. דכליל עשר ספיראן, דאתלבש בט"ט מן מטטרוון. ט"ט מן טטפת, ואתמר ביה (דברים ו) והיו לטטפת בין עיניך. מאן עיינין. אלין לעילא, דאתמר בהו (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים. מאן מראות. אלין אינון עשרה מראות דמטטרוון, דחזא כשרגא בגו עשישיתא. תשע באתגלייא, וחד סתים.

מראה חדא דאיהו חזו קדמאה מאלו עשרה, דא איהו דאתמר ביה, (יחזקאל א) וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא. ואף על גב דאתפרש לעילא, צריך לחדתא עליה מלין דחדושין.

אמר קודשא בריך הוא, למשריין דלעילא, מאן דמצלי, בין יהא גבור, בין יהא חכם, בין יהא עשיר. בזכוון גבור. חכם בתורה. ועשיר במצות. לא ייעול בהיכלא דא צלותיה, עד דתחזון ביה סימנין אליו, דיהב גרמיה ביה תקונין דילי. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, אם הרב דומה למלאך יי צבאות תורה יבקשו מפיהו. למאן דיהא רשים באלין סימנין בלבושיה, תקבלון צלותיה. סימנא חדא דיהא רשים בצלותיה, בתכלת, בכנפי מצוה ציצית. דאיהו דמי לרקיע, דאיהו מטטרוון. דיוקנא דיליה, תכלת שבציצית.

ובגין דא, שיעור הציצית אוקמוה רבנן, טלית שהקטן מתכסה בה ראשו ורובו. והאי איהו דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונער קטן נוהג בם. והאי איהו נוהג בד' חיון, דאינון ד', ואיהו כליל

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

(מלכים א י) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לַכֶּסֶא, דְּאִינּוֹן ו'. וּבְגִין דְּאִיהוּ כְּלִיל עֶשֶׂר, מִתְּלַבְּשִׁין בֵּיה עֶשֶׂר סְפִירָאן, י'. וּבֵיה הוּה אֲתַחְזִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׁכְנִיתִיה, דְּאִיהִי כְּלִילָא מִעֶשֶׂר סְפִירָאן, לְנִבְיָאִי. וּמִסְטְרָא דְשִׁכְנִיתָא דְאִיהִי עֲשִׂירָאָה, תַּכְלֵת שְׁבַצִּיצִית, אִיהוּ תַּכְלֵת דְּכָל גְּוּוּנִין.

דְּאִיהִי תַּכְלִית דִּי סְפִירָאן. וּבֵיה (שמות לט) וְתַכְלֵל כָּל עֲבוֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד. וְאִיהִי לְשׁוֹן כְּלָה. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר ז) וַיְהִי בַיּוֹם כָּלֹת מִשֶּׁה לְהִקְיָם אֶת הַמִּשְׁכָּן. וְאוּקְמוּהָ רַבְּנָן, כְּלַת כְּתִיב, וְאִיהוּ תַּכְלֵת דְּשָׂרְגָא, דְּאִכִּיל תְּרַבִּין וְעֵלְוּן.

וְעֵלְיָה אָמַר יְחֻזְקָאֵל (יְחֻזְקָאֵל א) דְּמוֹת כְּמִרְאָה אֲבָן סְפִיר דְּמוֹת כְּסָא. סְגוּלָה דְּהֵאֵי אֲבָן, מֵאֵן דִּירִית לָהּ, לֹא שְׁלֵטָא נּוֹרָא דְּגִיְהָנָם עֲלֵיהָ. לִית נּוֹרָא בְּעֵלְמָא מְקַלְקֵל לָהּ, וְלֹא כָּל מִינֵי מִתְּכוּת. כָּל שְׁכָן מִיָּא, דְּלֹא מְזִיקוּ לָהּ. מֵאֵן דִּירִית לָהּ, אֲתַקְיָם בֵּיה (ישעיה מג) כִּי תַעֲבוֹר בְּמִים אֲתַךְ אֲנִי וְגו'. וְכָל עֲלָאִין וְתַתְּאִין דְּסְטְרָא אַחְרָא דְּחֻלִּין מְנִיָּה. תַּכְלֵת דִּימָא בְּגִינִיָּה אֲתַמַּר, כִּי תַעֲבוֹר בְּמִים אֲתַךְ אֲנִי. דְּבִסְגוּלָה דָּא, (שמות טו) סוּס וְרוֹכְבוֹ רַמָּה בַּיָּם, דָּא מְמַנָּא דְּמַצְרִים.

מְגוּוֹן דָּא, דְּחֻלִּין עֲלָאִין וְתַתְּאִין. מְשַׁרְיִין דִּימָא דְּחֻלִּין מְנִיָּה. וּמְשַׁרְיִין דְּרַקִּיעָא דְּאִיהוּ תַּכְלֵת, מְנִיָּה דְּחֻלִּין. מְשַׁרְיִין דְּתַכְלֵת (ס"א ומשריין דרקיעין ומשריין) דְּנּוֹרָא דְּגִיְהָנָם דְּחֻלִּין מְנִיָּה. וְהֵאֵי תַּכְלֵת (דף רכ"ז ע"א) אִיהוּ דִּין. דִּינָא אֲדַנְיָ. דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא וְתֵרִין גְּוּוּנִין רְשִׁימִין בְּטִלִית, חַד הַוּוֹר, וְחַד תַּכְלֵת. וְעַל תֵּרִין גְּוּוּנִין אֵלִין אֲתַמַּר, (שמות כד) וְתַחַת רַגְלֵיו כְּמַעֲשֵׂה לְבַנְתִּי הַסְּפִיר. לְבַנְתִּי, לּוֹבֵן דְּסְפִיר. דְּאִיהוּ כְּלִיל בְּתֵרִין גְּוּוּנִין, רַחְמֵי וְדִינָא, הַוּוֹר וְאוּכָם. אוּכְמוּ דְּתַכְלֵת. וְעַל תֵּרִין גְּוּוּנִין, רַמִּיזוּ רַבְּנָן, מְאִימְתֵי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִית, מְשִׁיפִיר בֵּין תַּכְלֵת לְלִבָּן. לְמַהוּי בְּרַתָּא דְּמַלְכָּא, קְרִיאַת שְׁמַע, יְחוּדָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּלִיל מִתְּרִין גְּוּוּנִין אֵלִין, דְּאִינּוֹן יְדוּד אֲדַנְיָ, רַחְמֵי וְדִינָא. כְּגוּוּנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּלִיל ב' גְּוּוּנִין, יְהוּ"ה אֲדַנְיָ לְמַהוּי רַחְמֵי וְדִינָא, כְּסָא דִּין וְכְסָא רַחְמֵים. (מטטרון)

(יְחֻזְקָאֵל א) כְּמִרְאָה אֲבָן סְפִיר דְּמוֹת כְּסָא. מְאִי דְּמוֹת כְּסָא. אֵלָא לְקַבֵּל כְּרִסְיָא, דְּאִית לִיה ע"ב גְּשָׁרִים. דִּיהָא בַר נֶשׁ רְשִׁים בְּע"ב קְשָׁרִים, וְחוּלְיִין דְּצִיצִית, לְקַבֵּל ע"ב גְּשָׁרִים דְּכְרִסְיָא. דְּאִינּוֹן ח"י קְשָׁרִים, וְחוּלְיִין לְכָל סְטְרָא. דְּכְרִסְיָא דְּאִיהוּ ה', לְכָל סְטְרָא בְּד' חִוּוֹן דְּכְרִסְיָא, דְּאִינּוֹן ד'.

וְשִׁית דְּרַגִּין דְּכְרִסְיָא, דְּאִינּוֹן ו', וְדָא מְטַטְרוֹן, אִיהוּ כְּלִיל ד' חִוּוֹן. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה יא) וְנַעַר קָטָן נוֹהֵג בָּם. וְאִינּוֹן מִיכָאֵל גְּבַרְיָאֵל נּוֹרִיאֵל רְפָאֵל. מְטַטְרוֹן (מלכים א י) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לַכֶּסֶא, דְּסֻלְקִין שִׁית מְאָה, צִיצִית בְּתֵרִין יוּדִין. וְאִי חֶסֶר יוּד, הָא חִירַק בְּאַתְרֵיהָ, הָכִי סֻלְקָא. בְּכָל סְטְרָא בְּד' כְּנַפֵּי, צִיצִית וְתַלַּת עֶשֶׂר חֻלְיִין דְּצִיצִית, אִינּוֹן תְּרִי"ג.

וְעוּד. שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לַכֶּסֶא, בְּרֹזָא דָא וְא"ו, סְלִיק לְחֻשְׁבָּן י"ג, דְּאֲתַרְמִיזוּ בְּתַלַּת תֵּיבִין, וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיֵּט. דְּאִינּוֹן וְהוּ אֲנִי וְהוּ. חֲמֵשׁ קְשָׁרִין, ה' לְכָל סְטְרָא. א' טְלִית חַד לְכַלְהוּ. וּבְאֵת ה' אֲשֵׁתִילִים ח"י. דְּאִינּוֹן ט"ט. לְמַהוּי חֵיה לְכָל סְטְרָא. כְּלִיל ד' חִוּוֹת. וְלְכָל חֵיה, אַרְבַּע אַנְפִּין, וְאַרְבַּע גְּדַפִּין, אִינּוֹן ל"ב אַנְפִּין וְגְדַפִּין. וְאִינּוֹן תְּלִיין מַחֵיה דְּאִיהוּ אָדָם.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

ואינון ל"ב, פחושבן יו"ד ה"א ה"א. שלימו דלהון, וא"ו. תליסר חולין בכל ד' כנפי, ותוא"ו מתייחד עם כל ארבע חיות, ואשלים לעילא, ואשלים לתתא. עמודא דאמצעייתא איהו מטטרון, לאשלמא לעילא, כגוונא דתפארת, שמיה כשם רביה. בצלמו כדמותו אתברי. דאיהו כליל כל דרגין, מעילא לתתא, ומתתא לעילא. ואיהו אחיד באמצעייתא. הדיא הוא דכתיב, (שמות כו) ותברית התיכון בתוך הקרשים מברית מן הקצה אל הקצה.

ואיהו כליל ד' אנפין, וארבע גדפין דכל חיה וחיה דלעילא, דאינון, יאדדונהי. או ישיר משה. בכל חיה ארבע אנפין, וארבע גדפין, כגוונא דא. א"ו באריה. א"ו בשור. א"ו בנשר. א"ו באדם. דאינון ל"ב אנפין וגדפין, בחושבן א"ו ד' זמנין.

ואינון ד' אנפין: ידו"ד. ארבע גדפין: אדני. לקבל ד' בגדי זהב, וארבע בגדי לבן, דלביש כהנא לכפרא על ישראל. לקבל, (תהלים נא) אדני שפתי תפתח. וצלותא. דתפלה ידו"ד, בחתימה ח"י ברכאן דצלותא. ותמני סרי זמנין ידו"ד, אית בהון ע"ב אתוון, בחושבן ויכלו, דכלילן בצדיק ח"י עלמין.

ובארבע חיון, ידו"ד אדני. תמני לכל סטרא, אינון ל"ב אתוון, וי"ג אתוון, דאשתכחו מן וה"ו אני וה"ו, הא תלת עשר, דכלילן עילא ותתא. בהון אשתלים אדם, דאיהו מ"ה, עמודא דאמצעייתא.

לעילא באילנא דחיי, לית, קליפין. (אסתר ד) פי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. לתתא אית קליפין במטטרון, דאיהו בדיוקנא דעמודא דאמצעייתא. דבזמנא דקודשא בריך הוא לבר ממלכותיה, אתכסי בגדפין ואנפין דעבד דיליה, הדיא הוא דכתיב, (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף.

ואינון קליפין דסחרין לד' חיון דמטטרון, אינון: תהו, (מלכים א יט) והנה רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לא ברוח יי. בה"ו, ואחר הרוח רעש לא ברעש יי, הא תרין קליפין, ירוק וחוור, דקליפין דאגוזא, חד תהו, קו ירוק, תגיינא בהו, אבנין מפולמין, קליפא תקיפא, פאבנא מפולמא. לקבל תרין קליפין אלין, מוץ ותבן דחטה.

קליפא תליתאה, דקיקא. לקבל סובין דחטה, דהכא איהו מתדבק בחטה, ולא יכיל לאתפרשא מתמו, עד דטחנין ליה בריתייא, דאינון לקבל טוחנות דפומא דבר נש, דצריך למטחן בהון מלין דאורייתא, עד דיהון כקמח סלת נקיה, ובנפה דאיהי שפה, אתבריר פסולת דאיהי סובין (דאורייתא) עד דישתכח הלכה סלת נקיה. בהווא זמנא, נטיל לה לבא ומוחא, "וכל אברין דגופא דאתפשט בהון נשמתא, ואתפרנסת בה נשמתא, כגוונא דגופא אתפרנסת במלין דעלמא, (קהלת ז) דזה לעומת זה עשה אלהים, נהמא דגופא, ונהמא דאורייתא. הדיא הוא דכתיב, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי.

והאי קליפא, איהו כקליפא דמתדבקא במוחא דאגוזא, ובזמנא דאגוזא איהי רכיכא, אתפרש ההיא קליפא ממוחא דאגוזא, בלא קושיא. ובזמנא דאגוזא איהי (דף רכ"ז ע"ב) יבשה, קשה לבר

”זוהר היומיומי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

נש לאעברא ליה מתמן, כי עדיין הקושיא במקומה עומדת. ובגין דא מני קודשא בריך הוא לבר נש, לאהדרא בתיבתא בכתרתיה, קודם דיזקין ביה יצר הרע. הדיא הוא דכתיב, (ויקרא יט) מפני שיבה תקום, קודם שיבה דילך. והאי קליפה איהי אש, ואתמר בה ואחר הרעש אש לא באש יי. רביעאה, תהום. חלל דאגוזא, ביה קול דממה דקה, תמן קא אתי מלבא, (יחזקאל א) ומתוכה פעין החשמל מתוך האש.

ואינון קליפין, אינון רשימין בד' אברים דגופא. בריאה, תמן ליחא, דמינה אשתכחו סרכות דריאה, (משלי ה) רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו. ותמן רוח חזק מפרק, דדפיק בכנפי ריאה דבר נש, והאי איהו רוחא דאסעיר גופיה דבר נש, מה דכפף ליה אליהו תחותי, וסליק לעילא ביה. הדיא הוא דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמימה. והאי דפיק על ריאה, דשותה כל משקין. ובהון, (בראשית א) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, האי איהו קליפה לרוחא דקודשא. לשמאלא, רוח סערה, עליהו אתמר, (קהלת י) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו.

דוד אעבר ליה מלבו, וקטיל ליה. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קט) ולבי חלל בקרבי ובגין דא זכה, לנשבא רוח צפונית, בכנור דיליה. ואתמר ביה, (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח, והוה מנגן ביה בכנור, בד' מיני נגונים, בשיר פשוט, דאיהו י'. ובשיר כפול, דאיהו י"ד. ובשיר משולש, דאיהו י"ו. ובשיר מרובע, דאיהו י"ד. הא אינון עשר אתוון. דעבד דוד לקבליהו, י' מיני תלים. וסלקין לע"ב אנפין, כחושבן י' אתוון אלין.

ומתי סליקו בע"ב מיני נגונא. כד אתעבר שולטנותא דעון משחית אף וחימה. דבהון דפיק רוח סערה. בארבע סטרין, דסלקין לי' כתרין לע"ב אומין, הדיא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבוד רשעים רנה.

דמיכאל גבריא"ל נוריא"ל רפאל"ל, שלטין על ד' סטרין (ס"א יסודין) טבין דבר נש, דאינון מיא ואשא ורוחא ועפרא, וכל חד אית ליה ד' אנפין. עון משחית אף וחימה, תליין (ס"א שלטין) על מרה לבנה, דריאה דעביד סרכא. ובמרה סומקא דכבד, דאתאדם במאדים. ובמרה ירוקא דאחידא בכבדא, דאיהו חרבא דמלאך המות, דאתמר בה (משלי ה) ואחרייתה מרה כלענה תדה כחרב פיות. ובמרה שחורה, לילית, שבתי, שולטנותא בטחול, דאיהו עציבו, שאול תחתית, עניתא וחשוכא בכיה והספדא ורעבון.

מיד דמתעברין אלין קליפין מבר נש, שלטא עליה אילנא דחיי, בע"ב אנפין, דאינון י' י"ד י"ו י"ד, דאשתכחו עשרה תליין מארבע רוחות, דאינון ידוד, דאתמר בהון, כה אמר ידוד מארבע רוחות באי הרוח, דא הוא רוחו דמשית. דאתמר ביה, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי, כד איהו מנשב באון מינא דלבא, דתמן חכמה מסטרא דחסד, דביה הרוצה להחפים ידרים בחכמה. וחס"ד נשב בבינה, דבחכמה י'. בבינה ה'. בתפארת ו'. במלכות ה'. ידוד דפיק בכלהו ארבע. דסלקין לעשר. ולע"ב מחשבה דלבא.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

דא יו”ד ה”א וא”ו ה”א, ימינא איהו מיס. ואיהו יד הגדולה. משמאלא אש. ואיהי יד החזקה. בעמודא דאמצעיטא, י”ד רמה. דאיהי רוחא דקדשא. וכלא בן י”ד. (יחזקאל א) פי רוח החיה באופנים אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ולכו. ביה מתנהגים מיא ואשא. דאחיד בתרוייהו, ודפיק בערקין דמוחא, דאיהו מיס. ובערקין דלבא, דאיהו אש. ורוח בכנפי ריאה.

בכל אבר ואבר דגופא, אשתכח גלגלי ימא דאורייתא, וגלגלי רקיעא, דאינון אשא. פלהו סלקין ונחתין ביה. ואיהו אתריה בין רקיעא וימא, מאנא דיליה ארעא, דאיהי שכינתא.

וכגוונא דעופין, פתיחו גדפייהו, לקבלא רוחא לפרחא ביה. הכי כל אברים דגופא, פתיחו בכמה מקורין, בכמה פרקין, בכמה ערקין, בכמה אדרין דלבא, אדרין דמוחא, לקבלא ליה. דאי לאו דנשיב בבתי דלבא, הוה נורא דלבא, אוקיד כל גופא. וכמה סולמין, ואדרין, דערקין דקנה דלבא, וקנה דריאה, פלהו מתקנין לגביה.

כד סליק דבורא, על כנפי דריאה, אתעביד קול. בההוא זמנא (קהלת י) פי עוף השמים יוליך את הקול. (תהלים כט) קול יי על המים. מסטרא דמיא, דאיהו מוחא, דתמן סליק בכנפי ריאה. קול יי חוצב להבות אש, מסטרא דלבא, כד נפיק מפומא, אתקרי דבור.

ולקבל תרין כנפי ריאה, דפתחין גדפין לקבלא ליה, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. הכי שפון נטלין ליה לדיבור, ופרחין ליה לעילא.

וכגוונא דאינון חמשה כנפי (ס”א ענפי) ריאה, פלהו פתיחן בלא סרכא, לקבלא האי קול, הכי נמי צריכין למהוי חמשה תקונין דפומא, פלהו פתיחן בלא סרכא, בחמש תקונין דאינון: (דף רכ”ח ע”א) אחהע בגרון. בומף בשפון. גיכק בחיף. דטלנת בלישנא. זסשרץ בשנינים.

ודבור דיהא בהון, בלא סרכא ועפובא כלל. הדא הוא דכתיב, (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת. דא צלותא, דאיהו דבור. ובגיניה אתמר, אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שמקובל. ואי אית סרכא ונפקא בעכובא, יודע אני שמטורף. בגין (ס”א כגון) סרכא בריאה דאיהי טרפה.

וקול דא שמע ישראל, דביה (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. ודא ידו”ד דאיהו קול, כד נפיק לקבלא שכינתא בצלותא בחשאי, דאיהו דבור, דביה אדנ”י שפתי תפתח, כל אברין פתיחן פלהו גדפייהו, ברמ”ח תיבין, דאינון בד’ פרשיין דקריאת שמע, דבהון נחית קלא.

וכד נחית, כמה צפרין מצפצפין לגביה, בכמה מיני נגון, פלהו על אברין דגופא, דאינון ענפי אילנא. ובכל גדפין דכל אבר, דתמן דירא דצפורא, דאיהי אדנ”י, בכל ענפא וענפא, אשתכח פתיחא לגבי דבעלה. אדנ”י שפתי תפתח, איהו פתחא לגביה, בצלותא דעמידה. לית אבר מרמ”ח אברים דשכינתא, דלאו איהי פתיחא לקבלא ליה. ובגין דא אתקריאת שיחת מלאכי השרת. איהו צפצופה עופות, דאינון נשמתין דשריין באברים. איהי שיחת דקלים, דאינון ענפין דאילנא.

ובההוא זמנא, דנחית ידו”ד לגבי אדנ”י בכל אבר, אתמר בהו, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהם. והאי רזא דחשמל. חיות אש, עתים חשות, ועתים ממללות. ואמרו מארי מתניתין,

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

במתניתא תנא, כשהדבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא, חשות, וכשאין הדבור יוצא מפי הקדוש ברוך הוא, ממללות. בההוא זמנא דמתייחדין קול ודבור כחדא, דאינון יאהדוניה, חשות. אבל בזמנא דפניהם וכנפיהם פרודות, ידו"ד מן אדנ"י בפרודא, איהו אשתכח בארבע אנפי חינו, כלהו פתיחן, לקבליה ממללות, למשאל מזונא, בגין (דניאל ד) דמזון לכלא ביה. אדנ"י אשתכח בכנפי החיות, כלהו פתיחן לגבי חינו.

שאגין בקול דאיהו ידו"ד, כלהו בימינא. אופנים מצפצפן בדבור, דאיהו אדנ"י בשמאלא. בשרפים מתחברים קול ודבור באמצעיתא. יאהדוניה. בהון (בראשית א) ועוף ועופף. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ויעף אלי אחד מן השרפים. ואתמר בהון, (קהלת י) ועוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ושרפים שש כנפים לאחד. מסטרא דאת ו', דאיהו עמודא דאמצעיתא, כליל ימינא ושמאלא. ואיהו כליל שית תיבין, (ישעיה ו) בשתים יכסה פניו ובשתים יכסה רגליו ובשתים יעופף סימן.

תקונא תניינא, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. רשימו דספר תורה, ואיהו (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית.

ואוקמוה רבנן, כל הקורא קריאת שמע ערבית ושחרית, כאילו מקיים (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. דטלית לבנה, איהו לימינא מסטרא דחסד. ואתמר, אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות. (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא. חסד סליק ע"ב חולין וקשרין דטלית.

ואית טלית מסטרא דמטטרו"ן, דאיהו ט"ט, כליל ח"י, בין קשרין וחולין לכל סטרא. ה' קשרין לקבל ה' חומשי תורה. ותליסר חולין, לקבל תליסר מביילן דרחמי דאורייתא. דאתמר בהון, בי"ג מדות התורה נדרשת.

ובגינה אתמר, כמראה אדם עליו מלמעלה. בדיקנא דתפארת, דאיהו תפארת אדם עליו מלמעלה. ואתקרי בשמיה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ולעילא כמראה אדם, דא שכינתא, דאיהו כחיוו דעמודא דאמצעיתא, בד' אנפין, ובעשר ספיראן, דאינון אדם. וארבע אנפין דאדם, ארבע אתוון. ואינון י"ד אתוון, ובהון (יהושע יב) וביד הנביאים אדמה.

ועוד אתקרי ח"י, מסטרא דצדיק, וביה קודשא בריך הוא ושכינתיה אתקרי אז אדם, דאיהו עמודא דאמצעיתא, ט"ל, ושכינתיה ה'. ובה' איהו אדם. בגין דט"ל הכי סליק בחושבן יו"ד ה"א וא"ו. והאי איהו מוריד הט"ל, לגבי ה"א. קשר דטלית, ח"י עלמין, דקשיר קודשא בריך הוא ושכינתיה בכל סטרין, בארבע כנפות דטלית.

תפלין משמאלא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה סב) נשבע יי בימינו ובזרוע עזו. בימינו, זו תורה. ובזרוע עזו, אלו תפלין. יהו"ה בד' פרשין. אדנ"י היכלא לד' אתוון, בד' בתי דתפלין. קשר של תפלין דיד, דא צדיק ח"י עלמין, דאיהו קשורא דתרווייהו. בזרוע שמאלא. קשר דרישא, דא עמודא דאמצעיתא, דאחיד ביה ידו"ד אה"ה לעילא, דאינון (כת"ר) חכמ"ה ובינ"ה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

קריאת שמע דאיהו יחודא באמצעייתא, ואיהו אחיד בין ציציית ותפלין, דכלהו פרשיין דציציית ותפלין, אינון כליין ביחודא דקריאת שמע. ומסטרד דעמודא דאמצעייתא, דאיהו טלית ותפלין, דאתמר בהו, (שמות יג) והיה לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך. (במדבר טו) ועשו להם ציציית.

(דף רכ"ח ע"ב) ש' של תפלין, הלכה למשה מסיני. (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. ואוקמוה מאי שם ידו"ד. אלו תפלין שבראש. ש' של תפלין. תרין שינין שית מאה. שית דרגין. ושבע ענפין דתרין שינין, הא תלת עשר, וכלא תרי"ג. ולית פקודא דלאו איהי שקילא לכל אורייתא.

כגוונא דא, כל מצוה איהי יהו"ת. י"ה עם שמ"י שס"ה. ו"ה עם זכרי רמ"ח. ובגין דא כל מצוה איהי שקילא לתרי"ג. והא אוקמוה, שמע ישראל כליל תרי"ג, מסטרד דציציית. ותרי"ג מסטרד דתפלין איהו בכל אתר.

והיו לטוטפות, טטפת: טט, ח"י עלמין, צדיק, לקבליה מטטרון. פת, תפארת. מטטרון סוס דתפארת, דביה כל ספיראן מתלבשין. והכי איהו כגופא לנשמתא. וכד קודשא בריך הוא אסתלק מניה, אשתאר אלם, לית ליה קול ולא דבור. אשתכח, דקודשא בריך הוא ושכינתיה איהו קול ודבור. דכל מלאך ומלאך. ובכל קלא ודבור דאורייתא, ובכל קלא דצלותא. ובכל פקודא ופקודא. בכל אתר שולטנותיה בעלאין ותתאין, איהו חיים דכלא, איהו סביל כלא.

ולית אדני בלא ידוד, כגוונא דלית דבור בלא קול. ולית קול בלא דבור. והאי איהו קשוט, בעלמא דאצילות. אבל בעלמא דפרודא, אית קול בלא דבור. קשר של תפלין שדי, אחיד ביה עילא ותתא. ודא צדיק חי עלמין, אחיד (ס"א ביה) בין קול ודבור.

אדהכי, הא רעיא מהימנא אודמן לגבי סבא, ואמר סבא סבא, תפלין וציציית ופרשת מזוזה, אינון ג' פקודין, כליין בקריאת שמע. וקריאת שמע פקודא רביעאה. וציציית אדכר ג' זמנין. ובתפלין אדכר בהו תרין זמנין אות. ובציציית ז' של תזכרו דצריך לתתיו בה. ובמזוזה, שדי מלבר, ידו"ד מלגו.

ופרשיין סתימין ופתיחן אמאי. ושיעור ארפה דציציית ורוחבה, דתקינו ארף כל הציציית תרין עשר אצבען בגודל. מצות תכלת, שלישי גדיל, ושני שלישי ענף. ובין קשר לקשר כמלא גודל. וכל חוליא וחוליא תהיה משולשת. והכי תפלין אמאי במוחא. ולקבל לבא. ושיעור רצועתהון אמאי אינון עד לבא לשמאלא. ועד טבורא לימינא. ורצועא דיד עד דיכרוף וישלש תלת זמנין באצבע צרדא.

אלא, ודאי בגד חשוב לאו איהו, אלא שלש על שלש לכל סטרא. אינון תריסר, לקבל ד' בגדי לבו, וד' בגדי זהב, וד' בגדי דכתן הדיוט. ומסטרד דברכת כהן הדיוט קא רמיו, אל תהי ברכת הדיוט קלה בעיניך. שלישי גדיל, ושני שלישי ענף, דאיהו תכלת.

וכל חוליא משולשת, כל משולש מסטרד דקדושה. הדא הוא דכתיב קדושה לה ישלשו. וישראל שלישיה, בגין (שמות יד) דושלישים על כלו. דציציית מסטרד דעמודא דאמצעייתא, דאיהו

"זוהר היומיי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

תְּלִיתָא לְאַבְהוֹן, וְכַל דְּבַר מְשׁוּלָשׁ, וְהָיָה יְלָמִי, כֹּל תִּיבָה מְשׁוּלָשֶׁת מְסֻרְוִי. חוּלְיָא כְּלִילָא מִתְּלַת כְּרִיכוֹת מְשׁוּלָשִׁין, דָּא שְׂכִינְתָּא. קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלָשׁוּ. וְאִיְהִי מְשׁוּלָשֶׁת בְּעִמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא, כְּלִיל תְּלַת עֲנַפֵּי אַבְהוֹן, דְּאִינוּן ש' מִן שַׁבַּת, שְׂכִינְתָּא בַּת יְחִידָה. (ס"א מליא מן) חְלִיא, תְּכַלַּת שְׂבָצִיצִית.

זְכָאָה גּוּפָא, דְּהָכִי אִיהוּ רְשִׁים, בְּשְׂכִינְתָּא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כְּנַפֵּי דְמַצּוּה. רְשִׁים בְּרַצוּעָא דְאִיהוּ תְּפִלָּה דִּידָה, בְּתַלְתַּת כְּרִיכוֹת בְּאַצְבַּע צְרָדָא. דְּאִיְהִי כְּגוּוּנָא דְחוּלְיָא, כְּרִיכָא בְּתַלְתַּת כְּרִיכוֹת בְּאַצְבָּעָא. רְשִׁים בְּקֶשֶׁר דְתַפְלִין, כְּלִיל בְּתַרְוִין קְשָׁרִין, סְלָקִין חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר מְשׁוּלָשִׁין, תַּרְוִין בְּקֶשֶׁרָא חַד.

שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר חוּלְיִין, אֵית בְּהוֹן תְּשַׁעָה וְשְׁלֹשִׁים כְּרִיכִין, כְּחוּשְׁבֹן ט"ל. וְשְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר חוּלְיִין, כְּחוּשְׁבֹן אַחַד. סְלָקִין ב"ן. וְהָאִי אִיהוּ בֶן י"ה. עִמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא.

כֹּל קְשָׁר בְּדִיקָנָא דְכַף יְמִינָא, כֹּל חוּלְיָא בְּדִיקָנָא דְאַצְבָּע, דְּאֵית בֵּיה תְּלַת פְּרָקִין, לְקַבַּל תְּלַת כְּרִיכוֹת. וְהָכִי בְּכַל אַצְבָּע תְּלַת פְּרָקִין, לְבַר מְגוּדָל. דְּאִיהוּ שִׁיעוּר בֵּין קְשָׁר לְקְשָׁר דְצִיצִית, כְּמִלָּא גוּדָל. אִיְהִי מְדָה דְחוּטְמָא. וּמְדָה דְעֵין יְמִינָא וְשְׂמָאלָא. וְאִיהוּ מְדָה בֵּין עֵין לְעֵין. וּמְדָה דְאַזְן יְמִינָא וְשְׂמָאלָא. וּמְדָה דְכָל שְׁפָה וְשִׁפָּה. וּמְדָה דְלִישְׁנָא. (שמות כו) מְדָה אַחַת לְכָל הִירִיעוֹת.

אִמָּה שִׁיעוּר דְגּוּפָא, לְאַרְבַּע סְטָרִין וְעִילָא וְתַתָּא. דְּאִינוּן שִׁית אִמּוֹת. וּבְכָל אִמָּה וְאִמָּה שְׁלֹשָׁה פְּרָקִין, ח"י פְּרָקִין בְּשִׁית אִמִּין. וְאִינוּן רְוָא דַח"י נְעֻנְעֵין דְלוּלָב. לְשִׁית סְטָרִין. תְּלַת נְעֻנְעֵין לְכָל סְטָרָא. וְעִלְיָהּ אֲתַמָּר, (שיר השירים ז) זֹאת קוֹמְתָה דְמַתָּה לְתַמָּר. וְדָא שִׁיעוּר קוּמָה, מְקוּהָ יִשְׂרָאֵל בְּשְׂכִינְתָּא, אִיהוּ ח"י אַרְבַּע זְמַנִּין, דְּאִינוּן אַרְבַּע סְלָקִין שְׂבָעִים וְשָׁנִים.

וְרָוָא דְחִיּוֹן, קוּמָה דְלָהוֹן (דף רכ"ט ע"א) (יחזקאל א) וּגְבִיּהֶם וּגּוֹבָה לְהֶם וְיִרְאָה לְהֶם וּגְבוּתֶם וּגּוֹי, וּגְבִיּהֶם, אַרְבַּע חִיּוֹן דְמַרְכְּבָתָא תַתָּא. וּגּוֹבָה לְהֶם, ד' חִיּוֹן דְמַרְכְּבָתָא מְצִיעֵתָא. וּגְבוּתֶם, אַרְבַּע חִיּוֹן דְמַרְכְּבָתָא תְּלִיתָא. וְכִלְהוּ י"ב. וְאִינוּן מְלֵאוֹת עֵינַים, כְּגוּוּנָא דָא סְבִיב לְאַרְבַּעַתָּן, יְדוּד יְדוּד יְדוּד.

וּמְאָרִי דְקוּמָה רְשִׁימִין בְּהוֹן בְּצִלוֹתָא, בְּאֵן אֲתַר. אֵלָא כֹּל הַכּוֹרַע כּוֹרַע בְּכּוּרַה. וְכָל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם. זְקִיפּוֹת אַרְבַּעַה. וְכַרְיָעוֹת ד'. הָא הָכָא קָא רְמִיז בְּאַלְיִן זְקִיפּוֹת וְכַרְיָעוֹת, מוּלְיָהּ וּמְבִיא לְמִי שְׁד' רוּחוֹת הָעוֹלָם שְׁלוֹ, מְעַלָּה וּמוּרִיד לְמִי שְׁהַשְׁמִים וְהָאֲרִץ שְׁלוֹ. וְאִינוּן שִׁית סְטָרִין, שְׁמִים וְאֲרִץ וְד' רוּחוֹת. לְקַבַּל תְּלַת בְּרַכָּאן קְדָמָאִין, וְתַלְתַּת בְּתַרְוִין, בְּעוֹשָׁה שְׁלוֹם בְּמַרוּמִיו ד', כְּרִיעָה וְזְקִיפָא לְשְׂמָאלָא, וְכַרְיָעָה וְזְקִיפָא לְיְמִינָא. וְהָאִי אִיהוּ נוֹתֵן שְׁלוֹם לְשְׂמָאלוֹ וְיְמִינוֹ, לְשְׂמָאל רְבוֹ, וְלְיְמִין רְבוֹ.

הָא אִינוּן תְּרִיסָר, בֵּין (כְּרִיכוֹת) (כְּרִיעוֹת) וְכַרְיָעוֹת וְזְקִיפּוֹת. וּבְהוֹן ע"ב עֵינַין. ו' כְּרִיעוֹת בְּהוֹן ח"י נְעֻנְעֵין, ג' בְּכָל פַּעַם, רֵאשׁ וְגוּף וְזָנָב, דְצָרִיךְ לְמַכְרַע. בַּח"י חוּלְיִין סְלָקִין ע"ב. בְּאַלְיִן ע"ב עֵינַין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, נְהַרִין ע"ב גְּדַפִּין דְשְׂכִינְתָּא, וְקַמַּת עֲלֵיהּ, וְאַתְקַרִיאַת עֲמִידָה. דְבְקַדְמִיתָא נְפִילָה אִיְהִי, וְצָרִיךְ לְאַקְמָא לָהּ בְּשֵׁם יְדוּד, בַּח"י עֲלֵמִין, וּבְאַרְבַּע זְקִיפּוֹת בְּשִׁית בְּרַכָּאן, דְּאִיהוּ תַפְאָרַת, כְּלִיל תְּלַת בְּרַכָּאן קְדָמָאִין, וְתַלְתַּת בְּרַכָּאן בְּתַרְוִין.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

וּלְמַכְרַע בַּח"י עֲלֵמִין, וְהָאֵי אִיהוּ ו'ו'. כָּל הַכּוֹרֵעַ כּוֹרֵעַ בְּכּוֹרֵעַ, וְכָל הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם יְהוָה. עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא וְצַדִּיק ו'ו'. עֲלָאָה בִּינָה בֵּן י"ה וְאִינּוֹן רְמִיזוֹן בְּיִסְעַ וְיָבֵא וִיט' ו' עֲלָאָה. בֵּן י"ה אֶחִיד בּוֹזְקִיפָה וְכַרְיַעָה, וְכֻלְהוּ סְלָקִין ח"י בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא.

ד' פְּרִיעוֹת בְּאֲדָנִי, ד' זְקִיפּוֹת בִּידוּד, עֲמוּדָא דְאַמְצַעִיתָא. וְשְׂכִינְתָא חֵי עֲלֵמִין, קָשִׁיר לֹון, וְדָא יְאַהֲדוּנְהָ, אֲמֹן, בְּכָל בְּרַכְתָּא מַח"י בְּרַכָּאן, ח"י זְמַנִּין יְדוּד אִינּוֹן ע"ב עֵינִין, דְּנַהֲרִין בְּע"ב גְּדַפִּין, דְּאִינּוֹן ח"י זְמַנִּין אֲדָנִי.

וְרֹזָא דְמַלְתָּה, וְגַבְיָהּ, וְגוֹבַהּ לְהֵם, וְגַבּוּתֵם. וְגַבְיָהּ: גְּדַפִּין. וְגוֹבַהּ לְהֵם: אֲנַפִּין. וְגַבּוּתֵם: דְּאִינּוֹן עֲלֵייהוּ. מְלֵאוֹת עֵינִים סְבִיב לְאַרְבַּעַתָּן, כְּלָהוּ מְרוֹבְעוֹת. וְכֻלָּא קְשׁוּט, ע' עֲנַפִּין (נ"א אֲנַפִּין) לְאוּרִייתָא. גְּדַפִּין, אֲדָנִי. אֲנַפִּין, יְהוָה. עֵינִין, אֶחִיהָ. וְסְלָקִין יב"ק בְּחוּשְׁבָן, אֲדָנִי, בְּמַעֲשֵׂה. יְדוּד, בְּדַבּוּר. אֶחִיהָ, בְּמַחֲשָׁבָה.

בְּכָל עֵין וְעֵין, שִׁיעוּר גּוּדְל. וְדָא ו' בִּינּוּנִי. וְב' פְּרָקִין בְּגוּדְל, אִינּוֹן י' י'. לְקַבֵּל חוּטְמָא ו'. לְקַבֵּל ב' נְקֻבֵי חוּטְמָא, י' י'. וְסְלָקִין יוֹד הָא. וְדָא וְיִיצָר. שִׁיעוּר דְּכָל מִדָּה וּמִדָּה, יוֹד הָא, בְּכָל אֲתֵר שְׁלִטְנוּתִיהָ, בְּכָל אֲבֵר וְאֲבֵר. כָּל אֲבֵר, כָּגוֹן (דְּכָרִים לֵב) יְפֹרֵשׁ כְּנַפְיָא יְקַחְהוּ יְשֻׁאָהוּ עַל אֲבֵרְתוֹ. לִית אֲבֵר בְּכָל מְרַכְבָּתוֹ, דְּלָאוּ אִיהוּ כָּל אֲבֵר בְּדִיוּקְנִיהָ. וּבְכָל אֲתֵר אֲשֶׁתְּכַח, (יְחֻקָּאֵל א) וּפְנִיָהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת מְלֻמְעָלָה. לְקַבֵּל פְּרִשְׁיִין פְּתִיחָן דְּתַפְלִין. לְקַבֵּל תּוֹרָה. וְכֵד לְתַתָּא, אִינּוֹן סְתִימִין פְּרִשְׁיִין, לְקַבֵּל יְאַדְדוּנְדִי עֲלֵייהוּ. בְּאַנְפּוּי וְגַדְפּוּי.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְשִׁים בִּישְׂרָאֵל לְקַבְלֵיהוּ, בְּצִלוֹתָא לְמַהוּי חֲבָרִים בְּהַדְיָיהוּ, לְמַכְרַע בְּכָל גּוּפֵיהוּ, בְּתַמְנֵי סְרִי בְּרַכָּאן דְּצִלוֹתָא, לְאַמְלָכָא עֲלֵייהוּ אֲמֹן, וְאִיהוּ יְאַהֲדוּנְהָ, בְּכָל אֲבֵר וְאֲבֵר דְּלָהוֹן, וְאֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאֵן דְּלָא הוּי רְשִׁים קְדַמְיִיכוּ, לְמַהוּי כּוֹרֵעַ בְּכּוֹרֵעַ, וּזּוֹקֵף בִּינְהוּ, בְּקוּמָה דְּגוּפָא, לָא יִיעוּל צִלוֹתִיהָ בְּהִיכְלָא דִּילִי, דְּאִיהוּ אֲדָנִי. לָא תְקַבְלוֹן מְלִין דִּילִיהָ, עַל גְּדַפְיִיכוּ וְאַנְפְיִיכוּ, דְּכָל מֵאֵן דְּמַצְלִי בְּאֲדָנִי, וּמְצַרְף לִידוּד אֲנַפִּין (ס"א עֲנַפִּין) דְּמַלְאכִין, וּפְנִיָהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת לְעִילָא, (ס"א לְנִטְלָא) יְאַהֲדוּנְהָ, בְּמַלִּין דְּצִלוֹתָא דְּנַפְקִין מִפּוּמוּי דְּבֵר נֶשׁ.

וְגִדוּל הָעוֹנָה אֲמֹן יוֹתֵר מִן הַמְּבַרְךְ. דְּלִגְבֵי אֲדָנִי יְהוָה בְּצִלוֹתָא, וּפְנִיָהֶם וְכַנְפֵיהֶם פְּרוּדוֹת. לְקַבֵּל יְהוָה בְּאַנְפִּין, אֲדָנִי בְּגַדְפִּין, (שְׁמוֹת כה) כְּרֹב אֶחָד מְקַצֵּה מְזָה וְכְרֹב אֶחָד מְקַצֵּה מְזָה. אֲבָל כֵּד חוֹר שְׁלִיחַ צְבוּר צִלוֹתָא, וְעוֹנָה אֲמֹן, אִיהוּ בְּמַחְבְּרַת הַשְּׁנִית, מִתְחַבְּרִין תְּרִין שְׁמֵהֶן בְּמַחְבְּרַת הַשְּׁנִית. בְּקַדְמִיתָא, (שְׁמוֹת כו) מְקַבְּלוֹת הַלּוּלָאוֹת אַחַת אֶל אַחַת בְּקַרְשִׁים, דְּאִינּוֹן קָשִׁיר אֲצַבְעָאן. אֲבָל בְּאַמֹן, (שְׁמוֹת כז) וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד, דְּבִיָּה חוֹבְרוֹת אֵשֶׁה אֶל אַחוֹתָהּ.

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה סֹדֵר דְּבוּרָא (ס"א חוֹר דְּדַבּוּרָא) דְּצִלוֹתָא, דְּבִיָּה חֵיוֹן אֲשָׁא מְמַלְלָן. וְהָאֵי הִיא (יְחֻקָּאֵל א) וְאַרְא פְּעִין חֲשַׁמֵּל כְּמַרְאָה אֵשׁ בֵּית לָה סְבִיב. הָאֵי אִיהוּ רֹזָא דְּחֲשַׁמֵּל. דְּאִינּוֹן חֵיוֹן אֲשָׁא, עֵתִים חֲשׁוֹת עֵתִים מְמַלְלוֹת. וְאִינּוֹן דְּחֲשׁוֹת לְסִפְר תּוֹרָה, בְּזַמְנָא דְּדַבּוּר נְפִיק מִפִּי הַקּוּרָא, אִיהוּ חֲשִׁיב לְגַבְיָיהוּ, כְּאֵלוּ מְקַבְּלִים אוּרִייתָא בְּטוּרָא דְּסִינֵי. וּבְזַמְנָא דְּאֲמַר אִיהוּ אֲנֹכִי, לָא אֲשֶׁתַּמַּע קָלָא, וְלָא דַּבּוּרָא אַחְרָא דְּחֵיוֹן, אֲלָא דִּילִיהָ.

”זוהר היומיי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

כגוונא דא, כד דבורא דא נפיק מפומיה דקודשא בריך הוא, חיות אש חשות. ובזמנא דשתיק חיות אש ממללות. הדא הוא דכתיב, (שמות כ) וכל העם רואים (דף רכ”ט ע”ב) את הקולות, קלין דחיון, דהוה שאגין. ואת הלפידים, דהוה נפקין בדבור דחיון, בכמה מיני נגון קדם מלכא. ואלין דאינון דחשות לספר תורה, אינון בדיוקנניהו דחיון. ומני לון קודשא בריך הוא, לאעלא לון, בחדר דמראה אש בית לה.

ועוד אינון דחשות (ס”א ועוד אינון דנפיק מנייהו דבורא בצלותא דביה חיון אשא ממללן ואינון דחשות) בצלותא בח”י ברכאן, ייעלון בחדר דמראה דא. ועוד אינון דחשות להלכה, דאתמר בה, אגרא דשמעתתא סברא, ייעלון בחדר דאיהו היכל דמראה דא, דאורייתא, עלה אתמר (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי וכפטיש יפוצץ סלע. ודא סלע דאתמר ביה (במדבר כ) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו. אלין דמשתדלין בה לשמה, נפיק לון מיא דאורייתא מתיקון, ואתמר בהון, (במדבר כ) ותלת העדה ובעירם. ואלין דלא משתדלין בה לשמה, נפיק לון מזים מרידן, דאתמר בהון (שמות א) וימררו את חיייהם בעבודה קשה: דא קושיא. בחומר: דא קל וחומר. ובלבנים: בלבון הלכה.

תקונא רביעאה וחמשאה, (יחזקאל א) ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה. דבהון שוקי החיות פנגד פלן, ובספירן נצח והוד. מטטרון אות בצבא דיליה, ואיהו דיוקנא דצדיק. דצדיק אות בצבא דלעילא, ומטטרון איהו אות בצבא דלתתא. מטטרון שדי ביה, (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב פמראה הבזק.

ורגליהם רגל ישרה, דרגלין דמזיקין פלהו עקלתון. ורגליהו, ורגלין דחיון, קדישין, אתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, מצד חיה דאיהו ישראל, ישראל כליל תלת חיון, דאתמר בהון האבות הן הן המרכבה.

(יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל, מסטרא דחיה דאיהו שור. ונוצצים כעין נחושת קלל, מסטרא דנחש בריח דימא. דאיהו סליק לגביה ביבשתא. רצוא, מסטרא דנוריאל, דסליק רצוא ושוב, מסטרא דשדי. דהכי סליק בחושבן. ואיהו סליק מטטרון.

וכד הוה ישראל שמעין קלא ממזרח, הוה רצין תמן. ולמערב הכי, וכן לדרום ולצפון. אמר קודשא בריך הוא למלאכי השרת, אלין דרהטין לצלותא דמצוה, ורהטין לפרקא בשבתא, ורהטין למעבד רעותא דילי, ותייבין בתויבתא. קבילו לון בהיכלא דהאי מראה, דבאלין סימנין, אינון חברים בהדייכו, אינון דרצין ושבין באורייתא, בדבורא דהלכה, אינון רשימין בהדייכו, ואעילו לון בהאי היכלא.

הכי כד מצלין ישראל, מיכאל ל טאס עלמא בטיסא חדא. וגבריא”ל טאס בתרין טאסין. וכד נפיק דבורא מישראל, בהלכה, בצלותא, ובכל פקודא דשכינתא תמן. אינון רצין לגבה, ושבין בה בשליחות מאריהון. ובכל אתר דשמעין קלא דאורייתא, דתמן קודשא בריך הוא, אינון רצין לגבי ההוא קלא, ותייבין בה בשליחותא דמאריהון. דבכל קלא דשם ידו”ד לית תמן, בדבורא דלית

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

תמן אדני, לא רצין ושבין תמן. ובגין דא, ורגליהם רגל ישרה, (הושע יד) פי ישרים דרכי ידו"ד, באתר דידו"ד תמן, איהו דרך ישרה. ואי לית תמן ידו"ד, לאו איהו דרך ישרה.

ועוד רגליהם רגל ישרה, אמרו מארי מתניתין, דמאן דמצלי, בעי לתקנא רגלוי בצלותיה, כמלאכי השרת. ככף רגל עגל, למהוי רשים בהדיהו. ובגין דא, אוקמוה רבנן, המתפלל צריך לכוון את רגליו, שנאמר וכף רגליהם ככף רגל עגל. ואמר קודשא בריך הוא, אלין דאינון רשימין בצלותיהו הכי, לכוון רגלוי פוותיכו, אפתחו לון תרעי היכלא, לאעלא במראה דא.

תקונא שתינתא, (יחזקאל א) ראיתי כמראה אש, הכא ראיה ממש. אמר קודשא בריך הוא, מאן דיעול בחיזו דא, ויהא בצלותיה לביה לעילא, לשם ידו"ד, ועינוי לתתא בשמא דאדני, תיעלון בהיכלא דא, כגוונא דמלאכין, וגביהו לעילא, ויראה להם לתתא, לקבל שכינתא דאיהי יראת ידו"ד.

ובראיה ושמיצה וריחא ודבור, שריא ידו"ד. בעשייה, במשוש, שמוש, הלוח, שריא אדני. ודא ראיה, דאור ונר (ס"א דאורייתא), דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור. ריחא דקרבנין, דאינון צלותין, דבור באורייתא, דבור בצלותא. ועשייה דמצוה, ושמוש דילה, ומשוש דילה, והלוח דילה. וראיה ושמיצה, דלית תמן אורייתא ומצוה, קודשא בריך הוא ושכינתיה לא שריא תמן. דקודשא בריך הוא שריא בראיה, וכן שכינתיה, דאורייתא ותורה אור, שכינתיה ראיה דילה ידו"ד (במדבר יב) במראה אליו אתודע, (קודשא בריך הוא במראה אליו אתודע שכינתיה).

במחשבה מלגו בינה, בן יה. ישראל עלה במחשבה. הרהור חכמה, לחכימא ברמיזא. חכמה עלה במחשבה דאיהו בינה, מחשבה והרהור כלא חד. חכמה לא אשתמודע אלא בבינה, ובינה בלב. ובגין דא, מחשבה בלב, הרהור בלב. וכן אורייתא ספר תורה. מצוה (דף ר"ל ע"א) לשמוע. וכן בחוטמא, ריח ניחח ליהו"ה. שכינתא איהי קרבן דיליה, עולה דיליה, וצלותא איהי כקרבן, וכריח ניחח סליקת לגביה, ואתקריבת לגביה בצלותא, והכי בדבור, (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ידו"ד. ה' שכינתא, דבור דיליה.

כגוונא דשכינתא, איהי מראה דיליה, שמיצה דיליה, ריח ניחח דיליה, דבור דיליה, ברישא. הכי איהו בידין, עשיית מצוה דיליה, בגופא פריעא דיליה. בצלותא זקיפא דיליה, בצלותא עמידה דיליה, (דאיהי מזליה) דאיהו דקיימא קמיה בכל אתר, וכרעת לגביה, ואתנפלת לרגלוי בנפילת אפים, למשאל מניה רחמים על בנהא, איהי ענוה לגביה, ואית לה בשת פנים מיניה.

ולא כשפחה בישא, לילית, חצופה בלא ענוה, לית לה בשת פנים, אימא דערב רב, ובגין דא אמר שלמה, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה. דשכינתא איהי מטרוניתא, שפחה דילה לילית, לית לה ענוה, ולא בשת אנפין מקודשא בריך הוא. והכי בנהא ערב רב, וקודשא בריך הוא עתיד לאעברא לה ולבנהא מעלמא, דממזרים אינון מבני ט' מדות, אסנת משגחת, (ר"ת אנוס"ה, שנוא"ה, נידוי, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת הלב, חצופה, תערובת) ממזרי דרבנן.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

וכן שכינה איהי שמוש דקודשא בריך הוא, יחוד דיליה בצדיק חי עלמין. ואיהי הליכה דיליה, (תהלים פה) צדק לפניו יחלף, למעבד רעותיה. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת, רהיטת לגביה, למעבד רעותיה. בראיה, בשמיעה, בריחא, בדבור, בעשיה, בגופא, בשמוש, בהלוד, בכל אבר, איהי מצוה לשמשא ליה, ולמעבד רעותיה.

ובנהא, הכי אינון בדיוקנהא, בני ענוה, בני בשת אנפין, פלהו כמדות דילה. ובגין דא מני קודשא בריך הוא למשה, (שמות יח) ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל, מסטרא דימינא דאברהם, דתמן ראיה דאורייתא, (דברים לג) מימינו אש דת למו. יראי אלהים, מסטרא דיצחק, דתמן שמיעה, דאמר חבוקק גביאה (חבוקק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת, מסטרא דיעקב, דתמן ריח ניחח לידוד, בחוטמא. שונאי בצע, מסטרא דדבור, סמכא רביעה, דאדם הראשון, דאתחבר באבהן. תלת חיון אינון, אריה שור נשר, בראיה שמיעה ריחא, אדם בדבור.

ושמת עליהם שרי אלפים, מסטרא דאת ד', ושרי מאות, מסטרא דאת ד', ד' מאות שנה דאשתעבידו ישראל במצרים. (בדלות דאורייתא) שרי חמשים נ'. ושרי עשרות י'.

ישראל באינון מדות אשתמודעון, דאינון בנוי דקודשא בריך הוא ושכינתיה. למחוי בהון אנשי חיל, כגון אשת חיל עטרת בעלה, מארי דחסד. יראי אלהים. אנשי אמת, ולא אנשי שקר, דבני (צפניה ג) ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית. ושונאי בצע, כבר נש שמח בחלקו. ולא כערב רב בנוי דשפחה פישא, דאינון כחויא דכל ארעא קדמיה. הדא הוא דכתיב, (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו, ודחיל למשבע מעפרא, דדחיל דתחסר ליה. והכי מארי בצע. דלא שבועין מכל ממון דעלמא.

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. בגין דקודשא בריך הוא איהו סתים בסתרי התורה, במאי אשתמודע. במצות, דאיהי שכינתיה, דאיהי דיוקניה. כגוונא דאיהו ענו, שכינתיה ענוה. איהו חסיד, ואיהי חסידה. איהו גבור, ואיהי גברת על כל אומין דעלמא. איהו אמת, ואיהי אמונה. איהו גביא, ואיהי גביאה. איהו צדיק ואיהי צדקת. איהו מלך, ואיהי מלכות. איהו חכם, ואיהי חכמתא. איהו מבין, ואיהי תבונה דיליה. איהו פתר, ואיהי עטרה דיליה, עטרת תפארת. ובגין דא אוקמוה רבנו, כל מי שאין תוכו פרו אל יכנס לבית המדרש. כדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאיהו תוכו ושכינתא ברו, איהו תוכו מלגו, ואיהי פרו מלבר. ולא אשתניאת איהי דלבר, מההוא דלגו, לאשתמודעא דהיא אצילותיה, ולית אפרשותא תמן כלל, (שמות כה) דמבית ומחוץ תצפנו.

ובגין דאיהו ידוד, סתים מלגיו, לא אתקרי אלא בשכינתיה, אדני. ובגין דא אמרו רבנו, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה, נכתב אני בידו"ד, ונקרא אני באדני". אבל בעולם הבא, נכתב בידו"ד, ונקרא בידו"ד. למחוי רחמי מכל סטרא ובגין דא מני קודשא בריך הוא למלאכי

"זוהר היומאי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

השרת, מאן דלא יהא תוכו פברו, בכל אברין פנימאין וחצונין, לא ייעול בהיכלא דא. ובגין דא אמר קרא, (דברים לב) הצור תמים פעלו. (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך.

תקונא שביעאה, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. אמרו רבנן, מן (יחזקאל א) וארא עד כמראה הקשת הן הן מעשה המרכבה. ואמרו חכמים, פשהיה רבי עקיבא דורש במעשה מרכבה, ירדה אש מן השמים, וסבבה האילנות. והיו מתקבצין מלאכי השרת כבמזמורי (דף ר"ל ע"ב) חתן וכלה. בגין דלית יחודא וקשורא ומרכבה, לשם ידו"ד באדנ"י, אלא בצדיק. דאיהו קשת, דאיהי (ד"א דביה) מרכבתא שלימתא דלעילא, יאהדונה"י. שכנתא איהי מעשה בראשית, ואוקמוה, אין דורשין במעשה בראשית בשנים. בגין דענפין דאילנא, אינון פרודות מלמעלה בכנפי חיון, ידו"ד לימינא, אדנ"י לשמאלא. חתן לימינא, פלה לשמאלא. פד אתיין לה לחופה, בכמה מיני נגונא, צריכין ישראל לאתערא לון לתתא, בשירות ותשבחות, בכל מיני נגונא בצלותא, הא קא אתיין לחופה.

וצריכין ישראל למיהב קדושין לפלה. מחתנא, בקשורא דתפלה דיד, למהוי קשירא ליה, ולעטרא לון בתפילין דרישא, דאיהו פאר, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל כד) פארף חבוש עליך. ותלת פריכין דרצועה, לקבל ג' קדושות, דאינון קדוש קדוש קדוש, (רצועה) קדושה לך ישלשו. וצריף לברכא לון בשבע ברכאן, דאינון שבע ברכות דקריאת שמע, בשחר שתים לפניה ואחת לאחריה. ובערב שתים לפניה ושתים לאחריה.

וכלה בחופה, דאיהי בדיקנא דכנפי מצוה, בציציות מוזהבות, ותכלת ולבן, כסא דין וכסא רחמים, כליל דא בדא. וכמה קשרים וחליין, סחרניה. בכמה מרגלאן ואבנין יקירין, מליין סגולות, סחרין לגביה, כדיקנא דזגין ורמונין, דלבושי מלכא ומטרוניתא, דאינון ד' בגדי לבן, וד' בגדי זהב, מסטרא דתריין שמהן, ידו"ד אדנ"י, כשמו פן כסאו, פן חופתו, פן לבושו. רשים שמייה בכלא, פד בעי לאעלא בהיכליה, למהוי תמן חתן בכלתיה, בח"י ברכאן דצלותא, דאיהי (ג"א) בהיכלא ליחדא תמן בצלותא בח"י ברכאן דצדיק דאיהו) כמראה הקשת.

סדר הלימוד ליום כז אב [יום 322 בשנה]

אין דורשין במרכבה ביחיד, בגין דתדורש לִיחיד, עמיה הא אינון שנים בדרשא. ולא צריך תמן למשמע קלא בצלותיה. אלא (שמואל א א) רק שפתייה נעות וקולה לא ישמע, ובהאי רזא (במדבר ג) והור הקרב יומת. והכי באצילות (ד"א בצלותא) כל חד מצלי בחשאי, דלא אשתמע צלותיה לגבי חבריה. כגון מאן דדריש לחבריה, וישתיק דבור לגביה, לא צריך למעבד אלא דבור בחשאי, דלא ישמע חבריה. ובגין דא אוקמוה רבנן, כל המשמיע קולו בתפלתו, ה"ז מקטני אמנה.

ובגין כך חיוון אשא לעילא, ממללן כענפין דאילנא, דהו מתקבצין תמן, במזמוטי חתן וכלה. באן אתר. בקריאת שמע, דתמן ואשמע את קול כנפיהם. דאינון ס"ד לד' גדפין, ד' זמנין ס"ד, סלקין רנ"ו. והאי איהו, (ירמיה לא) רנו ליעקב שמחה. אימתי. לבתר דנטיל נוקמא משנאו, ויוקיד טעוון דלהון, חדא הוא דכתיב, (משלי יא) ובאבוד רשעים רפה. איהו הגר (ס"א מ' שנין) לאשלמא ע"ב ע"ב, ע"ב. ותליין ס"ד.

ותליין ס"ד, מן תמניא א"ו. והכי ס"ד מתמניא א"ו לד' סטרין, רנ"ו. וכד מטי לל"ב, דאינון א"ו א"ו א"ו א"ו, דאינון ח' ח' ח' ח', אתחבר י' לכל סטר, למיהוי ח"י יהו"ה, בח"י ברכאן דצלותא, דאית בהון ח"י זמנין ידו"ד, דסלקין ע"ב. בההוא זמנא דמתחברא יהו"ה באדנ"י בח"י עלמין יאהדוניה, מיד חיון דאש השות. מה פתיב בהון. (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהם, בעמדם ישראל בגלותא (ג"א בצלותא), תרפינה כנפיהם, דלא ישתמודעון עד ההיא שעתא.

והאי איהו רק שפתייה נעות. דאינון כנפי החיות, וקולה לא ישמע. מה דהוי חשמל, חיון אשא ממללן, אינון חשות. ובגין דא תקינו צלותא בחשאי, והכי מעשה מרכבה בחשאי, למללא תמן בחשאי, בינו לבין עצמו. ג' צלותין תקינו, ובכלהו ח"י יהו"ה, דאינון ע"ב אתוון, בכל צלותא, בתמני סרי ברכאן, דאינון רי"ו, וכלילן בחסד, בע"ב, עם ל"ב נתיבות, והיינו ר"ן חסרין ב'. דכלילן בעמודא דאמצעיתא.

דמקרבנא אשתמע צלותא, צלותא מקרבנא. כגוונא דאתמר בהון, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. הכי בכרובים, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו. כגוונא דכבש סלקין ונחתין ביה קרבנין ועלוון. הכי בצלותא, מלאכין סלקין תרי ונחתין תרי. וכגוונא דסיני, דביה משה ואהרן סלקין ונחתין, סלקין תרי ונחתין ב'. ובפקודא דא, אתרמיזו כל פקודין דאורייתא.

והכי כד הוה פתח רבי עקיבא במעשה מרכבה, פומיה הוה סיני, וקליה הוה סלם, דביה מלאכין סלקין ונחתין. בכל דבור ודבור דיליה, הוה רכיב עליה מלאך מטטרו"ן. איהו רכב לשכינתא, דכלילא ביה ספירן עמודא דאמצעיתא, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א מלגו. דשכינתא כלילא מי ספירן, דלבר. וקודשא בריך הוא ושכינתיה, רכב ומרכבה. (עלות העלות) עמודא דאמצעיתא, רכב לעלת העלות. ושכינתיה, רכב לעמודא דאמצעיתא. ועלת העלות איהו דמיחד לכלא, ומסדר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

לכלא, ונהיר בכלא. נהוריה אעבר בנשמטא וגופא ולבושא. ולית ביה שנוי ושותפו וחושפון ותמונה ודמיון מכל מרכבתא, ומראה ודמיון דאתחזיין בעין השכל. דרגין עלאין ותתאין, אינון רכב ומרכבתא לגביה, ועליה לית מאן דרכיב.

קשת, סימן תקיעה שברים תרועה. ואינון סימן מרכבה דאבהן. תקיעה, דאברהם. שברים, דיצחק. תרועה, דיעקב. דאתמר ביה (במדבר כג) ותרועת מלך בו. וג' גוונין אתחזיין ביה, חוור סומק וירוק. ומסטרא דגבורה, אתקרי (דף רל"א ע"א) (שמואל א ב) קשת גבורים חתים. ומסטרא דימינא, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. כד אתחזי ביום הגשם, אחזי רחמי. וכד אתחזי בלא מטרא, אחזי דינא. מעורב בין מטרא ושמשא, אחזי דינא ורחמי כליל. והאי איהו ש' מן שדי, תלת ענפי אבהן, דאינון ידו"ד אלהינו ידו"ד, תלת שמהן לקבל תלת ענפי אבהן. ובהון י"ד אתוון, בחושפון ד"י מן שדי. ולבוש דשדי, מטטרוון, דהכי סליק בחושפון שדי. (ע"כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמאה תמן תנינן דחזי קשת רי"ד ע"ב אמר רעיא מהימנא שפיר קאמר שם רט"ו ע"א).

אמר רבי יהודה, לימא לן מר, (ס"א מאלין) מלין מעליתא דראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר (מלכים ב ד) ויהי היום. בכל אתר דכתיב ויהי, איהו צער, ויהי בימי צער. ודאי, ויהי היום, יומא דאית ביה צער, ודא הוא ראש השנה, יומא דאית ביה דינא קשיא על עלמא. ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם, יומא דראש השנה הוה. ובכל אתר ויהי היום, דא ראש השנה. (איוב א) ויהי היום ויבאו בני האלהים, יום ראש השנה הוה.

בכל זמנא תרין יומין אינון, מאי טעמא. בגין, דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי, תרין יומין ולא חד. דאלמלא ישתכח יחידאי, יחריב עלמא. ועל דא פתיב תרין זמנין, ויהי היום ויהי היום.

ויבאו בני האלהים, אלין בית דין רברבא. בני האלהים ודאי, בנוי דמלכא קריבין לגביה. ואינון שבועין ממנון, דסחרין תדירא למלכא. ואינון חתכין דינא על עלמא. להתיצב על יי, וכי על יי קיימי. אלא, בשעתא דאלין קיימי על דינא, דינא קדמאה דכלא ביה, מאן הוא. דלא יוקיר לשמא דקודשא בריך הוא, ודלא יוקיר לאורייתא ולעבדוי. אוף הכי, מאן הוא דלא חייש על יקרא דשמא קדישא, דלא יתחיל בארעא. מאן הוא דלא חייש ליקריה דקודשא בריך הוא, מאן הוא דלא שוי יקר לשמא דא. ויבא גם השטן בתוכם, גם, לרבות החיא נוקבא דיליה. אוף הכי להתיצב על יי, דאיהו חייש נמי ליקרא דשמא דא.

הכא אפליגו עמודין קדמאין דעלמא. חד אמר, איוב מחסידי אומות העולם הוה. וחד אמר, מחסידי ישראל הוה. ואלקי, לכפרא על עלמא. דהא יומא חד אשפחיה רב המנונא לאליהו. אמר ליה, ודאי תנינן דאית צדיק ורע לו, רשע

וטוב לו. אמר, צדיק, כל שממועטין לו חובותיו נותנין לו בעולם הזה חובו, ועל פן צדיק ורע לו. וכל שמרובין עוונותיו, וממועטין זכיותיו, נותנין לו שכרו בעולם הזה, רשע וטוב לו. אמר ליה, דינוי דמארי עלמא עתיקין (ס"א עמיקין) אבל בשעתא דבעי קודשא בריך הוא לכפרא חובין דעלמא, אלקי בדרועא דלהון, ואסי לכולהו. מתל לאסייא, דאלקי לדרועא, לשיזבא לכל שייפין. כמה דכתיב, (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו וגו'. (רי"ח)

כמה דאתמר, בתהוא יומא של ראש השנה, דקיימין שבעין קתדראין למידן דינא לעלמא, כמה אינון מארי תריסין, קטיגורין, דקיימי לעילא. אלין מיימינן לזכו ואלין משמאלין לחובא, לאדפרא חובין דעלמא, חובין דכל חד וחד. ועל דא אצטריך לבר נש, לפרשא חובוי, כל חד וחד כמה דאיהו, בגין דמאן דמפרש חטאוי, לא אתמסר דיניה, אלא בידא דמלכא, קודשא בריך הוא בלחודוי. ומאן דדאין ליה קודשא בריך הוא, איהו לטב. ועל דא בעא דוד מלכא, (ואמר) (תהלים מג) שפטיני אלקים, אנת, ולא אחרא. וכן שלמה אמר, (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו, הוא, ולא אחרא, וכל בית דין בדילין ממנו.

ועל דא אצטריך לון לפרשא חובין דכל שייפא ושייפא, וכל מה דעביד בפרט. הדא הוא דכתיב, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו'. לבתר ואתה נשאת עון חטאתי סלה. מנלן. ממשה, דכתיב (שמות לב) אנא חטא העם הזה וגו'. בישראל כתיב, (שמואל א יב) חטאנו כי עזבנו את יי, דאי תימא האי ביחיד, אבל בצבור לא. הא כתיב קרא דא. ואי תימא הא בצבור, אבל שליחא דלהון לא, הא כתיב (שמות לב) וישב משה אל יי וגו'. וכתיב (שמות לב) ויעשו להם וגו'. מאי טעמא. מאן דמפרש חוביה, בי דינא בדילין מיניה, בגין דבר נש קריב לגרמיה, ולא אתדן על פומיה.

דף רל"א ע"ב

ותו, לא שביק למקטרגא לאולפא עליה חובא מומא. דבר נש יקדים (דף רל"א ע"ב) ויימא, ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר. כדין קודשא בריך הוא מחיל ליה, הדא הוא דכתיב, (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם.

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא פורסייא למלכא, למידן כל עלמא. וישראל עלין בקדמיתא בדינא קמיה, דליפוש רחמי. (ס"א קמיה דליפוש רוגוא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאינון תרי בי דינא, דמתחברן כחדא. דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפיא, ותרווייהו משתכחי.

ועל דא לא ידעי הני בבליאי, רזא דיבבא ויללותא, ולא ידעי דתרווייהו אצטריכו, יללותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפיא, גנוחי גנח רפיא. אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו. ואנו ידעינו, ועבדינו תרווייהו. (ס"א ועל דא רזא דיבבא ויללה ותרווייהו אצטריכו, הני בבליאי, אינון לא ידעי, ועבדין תרווייהו.) וכלא נפקין לארח קשוט.

פתח ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בפסה ליום חגנו. תקעו בחדש שופר, מאי בחדש. דא בי דינא רפיא, דאקרי חדש. בפסה: (כס דעלמא עילאה, כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עילאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פחד יצחק. דינא דאתכסייא תדיר, דלאו איהו דינא באתגלייא. כי חק, דא דינא רפיא. ומשפט, (דא דינא קשיא) דא דינא ברחמי. ותרווייהו אינון פחדא. בגין כך תרין יומין, ותרווייהו ברוז חדא. (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה וגו', לא פתיב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא יודעי תרועה. בגין (ס"א כגון) חפימין דדירין באורא דארעא קדישא, אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה, פמה דכתיב, (תהלים ב) תרועם בשבט ברזל. מאן עמא פישראל, דידעין רזין עלאין דמאריהון, למיעל קמיה, ולא תקשרא ביה. וכל אינון דידעי רזא דתרועה, יתקרבו למיהך באור פניו דקודשא בריך הוא. ודא אור קדמא דגניז קודשא בריך הוא לצדיקיא. ועל דא אצטריק למנדע לה.

פתיב (ויקרא ט) היותרת מן הכבוד. וכתיב (ויקרא ג) ואת היותרת על הכבוד. (בתר דעבית ניאופא, אסתליק עליה.) יותרת מן הכבוד, דא אשת זנונים, דאזלא ונפקא מן הכבוד, לאסטאה בני עלמא, ולאסטנא עלייהו. ושבת לדכורא, למעבד זנונים. ובגין דא היותרת מן הכבוד, יותרת על הכבוד. בתר דעבדת ניאופא, אסתלקת עליה. מצח אשה זונה. אתגברת על בעלה דאיהו פבד, בכעס דמרה, אשת מדנים, וכעס, דשלטא איהי על דכורא דילה. מצח אשה זונה שלטא על הכבוד, אשת מדנים וכעס.

יותרת מן הכבוד, מן הכבוד נפקא לאבאשא לכל עלמא, ולמעבד ניאופין עם פלא. לבתר איהי סלקא לגבי דכורא, מצח אשה זונה, בעזותא דאנפין, וכדין איהי על הכבוד. ועוד, יותרת מן הכבוד אתקריאת מסטרא אחרא, בתר דנפקת לנאפא עם פלא, יהיבת שירין לבעלה, והאי איהי יותרת מן הכבוד.

מגו פבד, ויותרת דילה, נפקת מרה, ואיהי חרבא דמלאך המות, דנפקו מנה טפין מרירן לקטלא בני נשא. הדא הוא דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואיהי תליא בכבוד, כל מרעין ומותא ביה תליין. וההוא יומא דראש השנה (משטנא) משטטא בעלמא, למכנש כל חובי עלמא וכדין כל אברין דאינון ישראל, אינון

”זוהר היומיי” לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

בְּעֶאֱקוּ, דְּאִינוּן אַבְרֵי דְּמִטְרוֹנִיתָא, (משלי כ) נֵר יִי נִשְׁמַת אָדָם, שְׁכִינְתָא קַדִּישָׁא. וְכַדִּין כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֶאֱקוּ, וְנִטְלֵי שׁוּפֵר לְאַתְעָרָא בֵּיהּ הֵהוּא תְּקִיעָה וְשִׁבְרִים וּתְרוּעָה.

דף רל"ב ע"א

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, ודאי בטר דאברים וערקין דלבא, דדמיין לישראל, אינון בעאקו. צריכין לאתערא בקנה, דאיהו שופר. ודא קנה דריאה. בטר דכנפי ריאה לא יכלין לשכבא (דף רל"ב ע"א) ווגזא דמרה דאתגברת על ערקין דלבא, ועל כל ערקין דאברים דגופא. ההוא רוחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה אכילה ושתיה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה אכילה ושתיה.

וּלְבַתֵּר דְּשֵׁט ו' מִן וְשֵׁט, בְּרַבּוּי אֲכִילָה דְּגִזְלֵי אֲתַאֲרָךְ וְאַתְעֵבִיד שְׁטָן. וּמֵאֵן גְּרִים דָּא. (במדבר יא) שְׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, שְׁטוּתָא דְּלֵהוֹן דְּאַתְעֵרְבוּ בְּעֵרְבֵי רַב שְׁטִיין, דְּתַאֲוָה דְּלֵהוֹן אֲכִילָה וְשִׁתְיָה דְּגִזְלֵי וְחָמְס, (תהלים יב) דְּשׁוּד עֲנִיִּים וְאַנְקַת אֲבִיוֹנִים. בְּנוֹן כְּפֹפֶה שְׁטִיין, דְּאַכְלִין בְּלֹא טְחִינָה. מַה כְּתִיב בְּהוּ, (במדבר יא) הַבֶּשֶׂר עוֹדְנוּ בֵּין שִׁנְיָהֶם טָרַם יִכְרַת וְאַף יִי חָרָה בְּעַם. אֲתַפְשֵׁט ו' דְּשֵׁט, אִיהוּ דְּרוּחִיָּה כְּפֹפֶה, וְאִיהוּ נ'. וְדָא גְרַם דְּאַתְפְּשֵׁט שְׁטָן בְּאַכִילָה וְשִׁתְיָה, וְאַתְגַּבֵּר עַל כָּל אַבְרִין וְעֵרְקִין בְּשִׁסָּה לֹא תַעֲשֶׂה. כְּחוּשְׁבֵן הַשְּׁטָן חֹסֵר חֵד, דָּא יוֹם הַכְּפוּרִים, דְּלִית בֵּיהּ אֲכִילָה וְשִׁתְיָה.

וְאִיהוּ כְּגוּוּנָא דְּקִנְהָ, וְאִיהוּ ו' בֵּן י"ה, מִן בִּינָה. וּבְגִינְיָה אֲוִקְמוּהָ מֵאַרְי מִתְנִיתִין, הֵרוּאָה קִנְהָ בְּחֵלוּם, זוּכָה לְחֻכְמָה. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, (משלי ד) קִנְהָ חֻכְמָה קִנְהָ בִּינָה. דְּלִית קִנְהָ דְּאִיהוּ פְּחוּת מִתְרוּוִיָּהוּ, דְּאִינוּן י' חֻכְמָה, ה' בִּינָה. וּבְגִין דָּא, צְרִיךְ לְאַתְעָרָא בְּשׁוּפֵר, דְּאִיהוּ קִנְהָ, עֲלֵמָא דְּאַתִּי, עוֹלָם אַרְוֵךְ, אַרְוֵךְ אֲפִים, דְּמִשְׁתַּפְּחִי מִינְיָה י"ג מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, כְּחוּשְׁבֵן וְא"ו, א' אַרְוֵךְ, ו' ו' אֲפִים.

וְאִימָא עֲלָאָה אִיהִי תְּקִיעָה, מִסְטְרָא דְּאַבְרָהָם. שְׁבָרִים, מִסְטְרָא דִּיצְחָק. תְּרוּעָה, מִסְטְרָא דִּיעֲקֹב. שְׁכִינְתָא תְּתָאָה, קֶשֶׁר דְּכֻלְהוּ. דְּהֵיִינוּ: ק' תְּקִיעָה. ש' שְׁבָרִים. ר' תְּרוּעָה. וְכֻלְהוּ מְשֻׁלְשִׁין לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא, הֵדָא הוּא דְּכְתִיב, קְדוּשָׁה לָךְ יִשְׁלֹשׁוּ. דְּלִית קֶלָא יְכִיל לְנַפְקָא לְבַר, אֲלֵא מִן הַפֶּה. אוּף הַכִּי, לִית לְאַפְרָשָׁא שְׁכִינְתָא מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַמַּר בֵּיהּ, (תהלים כט) קוּל יִי חוּצַב לְהַבּוֹת אֵשׁ. וְשְׁכִינְתָא תְּפִלַּת כָּל פֶּה. וְאִינוּן סִימְנִין, קִשְׁר"ק קִשְׁ"ק קִר"ק. (עד כאן).

נִטְלִין שׁוּפֵר, לְאַתְעָרָא בֵּיהּ, תְּרוּעָה וְתְּקִיעָה, דִּינָא קְשִׁיא בְּרַחֲמֵי, וְשִׁבְרִים דִּינָא קְשִׁיא בְּלֹא רַחֲמֵי (ס"א דינא רפיא ברחמי) וְכַדִּין הַכִּי יִתְעַרוּ לְעִילָא לְאַתְעָרְבָא דָּא בְּדָא.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמא, אמר רעיא מהימנא, בהאי אתבסם שטן, וקמיט גוין מן ושט, מה דהוה שטן לפנים, תב לאחורא, ואתהדר ושט, כדבקדמייתא. בגין דהקול קול יעקב. ישראל לית חיליהון באכילה ושתיה, כשאר עמין, דירתין עלמא דין, דחיליהון באכילה ושתיה. אלא חיליהון בקול דא, דאיהו עלמא דאתי, עולם ארוך, דאתברי באת יו"ד, ובגין דקול שופר

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

מניה נפיק, אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי, אתעביד עולם ארוך, דאיהו ו' עלמא דאתי ובאת ה', ברא עלמא דין, דאיהי ה' ועירא, דבה אכילה ושתיה דאורייתא. ועוד רזא אחרא, בטר דאתגזר גזרה בתרין אתוון, דאינון ה' ה', תרין בתי דינין, מאן יכיל לבטלא גזרה דתרווייהו. י"ז. דאת ה"א אימא עלאה. י' אב. ומה פתיב, (במדבר ל) כל גדר וכל שבועת אסר לענות נפש, דאיהי ה', אישה יקימנו ואישה יפרנו. ובגין דא, צריך לאתערא קלא דאיהו ו', בעשרה שופרות, דאינון י'. ועקרא דלהון בנשימה אחת, כל סימן וסימן, בפה, דאיהי י' מעשרה.

מיד דשמעו מלין רבי שמעון וכל חברייה, אמרו, בריך אלהא דזכינא למשמע מלין, מההוא דאתקרי רבן של נביאים, רבן דחכמים, רבן דמלאכי השרת, דקודשא בריך הוא ושכינתיה מדבר על פומי, וכתב על ידוי רזין אלין, דלא אשתמעו כוונתיהו ממתן תורה, ועד כעון.

דף רל"ב ע"ב

אמר ליה, בוצינא קדישא, אשלים מלולי דרזין דחבורא קדמאה, לפרשא לון, דהא כל מארי מתיבתאן דלעילא, ומארי מתיבתאן דלתתא, פלהו מזומנין למשמע מלין אלין מפומך, ופירושין דילך. דהא תדוה ופוקנא, יתער בהון לעילא ותתא. אל תתנו דמי, לא אנת, וכל סיעתא דילך. (ע"כ רעיא מהימנא).

בתרועה ותקיעה ושברים, אתבסס פלא דא בדא. וכל מה דהוא פבד נקיט, אקריב לגבי לב, דאיהו מלפא, לזינא (לדינא). ונהוא לב, לאו אורחיה, ולאו תיאובתיה, בעכירו דעובדין דעמיה. אלא נקיט כל ברירו, וכל צחותא, (דף רל"ב ע"ב) וכל זכין, וכל עובדין טבין. וכל ההוא עכירו וטנופין ולכלוכא דאינון עובדין בישין, (ס"א ליתא) (זריק לון לשאר עמין עובדי כוכבים ומזלות הוא כבד) אנח לכבד. דאתמר ביה, (בראשית כז) עשו איש שער. וכל ערקין דיליה, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השער עליו את כל עונותם. מאי עונותם. עונות תם. דאתמר ביה, (בראשית כה) ויעקב איש תם. וחובין דעמודא (ס"א דעמיה) דאינון ערקין ודפקין דלבא.

ובגין דא, שחין וצרעת וספחת, לכל אינון אברין, מכבד אשתכחו, מאילין לכלוכין דאשתארו ביה. מלבא אתי כל בריאותא, לכל אברין. דהכי הוא, פיון דלבא נטיל כל זכיו וברירא וצחותא. פבד נטיל כל מה דאשתכח ואשתאר מן לכלוכא וטנופא. וזריק לכל שאר שייפין, דאינון שאר עמין עובדי כוכבים ומזלות אחרנין, בעל פרחייהו. ומפסולות דפסולת דכבד, נטיל טחול, דאתמר ביה (בראשית א) יהי מארת. (משלי ג) מארת יי בבית רשע.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

רעיא מהימנא עוד אמר בחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, והא אוקמוה רבנן עליה, טחול שוחק. ואיהו (קהלת ז) שחוק הפסיל. ובגין דא, אוקמוה רבנן דמתניתין, אוי לו למי שהשעה משחקת לו. וקהלת אמר (קהלת ז) טוב פעס משחוק. טוב פעס דכבד, דאיהי מרה, רצועה דקודשא בריך הוא, רצועה לאלקאה בה צדיקאי בעלמא דין במרעין בישין, במכתשין, משחוק דשחיק לון בטחול, בלכלוכא דהאי עלמא, דשחוק לון שעתא בעותרא. ועוד, ארס דטחול איהו זחיל עפר, ואיהו תקיף יתיר מארס דמרה.

ובגין דערב רב אינון שאור שבועסה, ואינון אומין דעלמא דמיין למוין, יתיר מעפבין בגלותא ערב רב לישראל, מאומין עובדי פוכבים ומזלות. כמה דאוקמוה רבנן, מי מעכב. שאור שבועסה מעכב. דאינון דבקיין בישראל, כשאור בעיסה. אבל אומין עובדי פוכבים ומזלות, לאו אינון אלא (תהלים א) כמוין אשר תדפנו רוח.

ועוד (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו, כד רעותיה למעבד קורציא לקודשא בריך הוא עם ישראל, דאיהו נשא כל חובין דיכיל למסבל לון, עד דאתעביד כבד, (תהלים לח) כמשא כבד יכבדו ממנו, חובין על גדפוי. מה עביד, סליק לטורא עלאה, כחמרא כד איהו בעי לסלקא לטור גבוה, כמשא כבד יכבד עליה. כד איהו לעילא, ובעי לסלקא לפי מעוט דאשתאר ליה, אתיקר עליה מטולא, ונפיל, ואפיל גרמיה לתתא, ובכבד משא דאתתקף עליה, אתעבידו כל אברין דייליה פסקות, דלא אשתאר אבר שלים. אוף הכא אירע לסמאל ונחש, כבד ויותרת הכבד, יצר הרע ובת זוגיה זונה. מתמן כל בת אל נכר זונה. (ע"כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמאה אמר ר' פנחס רכ"ד ע"א שייך רל"א ע"ב)

אמר רבי פנחס, אורחא דא הוה מתקנא לי, למשמע מלין אלין מעתיק יומין, זכאה עלמא דאנת שארי בגויה. ווי לעלמא, דישתארוין יתמין, ולא ידעין מלי דאורייתא כדקא יאות. ודאי הכי הוא, דכבד נטיל כלא טב וביש. ואף על גב דמשטטא ולקיט כל חוביהון דישראל, הכי נמי זכין דלהון לקיט, בגין לקיימא קורציה. וכלא האי והאי מקריב לגבי לב. ואורחוי דלב, לא נטיל אלא זכיכו וברירו וצחותא דכלא, כמה דאמרת. ושאר טנופא ולכלוכא, אהדר לכבד, ונטיל כלא בעל פרחיה, דכתיב ונשא השעיר עליו וגו'. מלה דא אהדרנא, בגין דיתבסם לפומי כמתקא דדובשא, זכאה חולקי דזכינא להאי, למחמי דא בעיני.

אוף הוא פתח ואמר, (תהלים קלא) יי לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו', האי קרא אמר דוד, בשעתא דהוה אזיל על פיף גהרא, (והוה אמר) רבונו של עולם, כלום הוה בר נש בעלמא, דאודי ומשבח למאריה כוותי. אזדמנת ליה צפרדע, אמר ליה, דוד, לא תתגאה, דאנא עבדית יתיר מנה, דמסרית גופאי על מימרא דמארי, דכתיב (שמות ז) ושרץ היאור צפרדעים, והא אוקמוה. ותו דאנא משבח

ומזמר ליליא ויומא, בלא שכיכו. בההיא שעתא אמר דוד, יי לא גבה לבי ולא רמו עיני. יי לא גבה לבי. (כאן חסר)

דף רל"ג ע"א

דא הוא קרבנא, דבכל יומא, ובכל זמן וזמן, לגבי קודשא בריה הוא. דאתכלילת כנסת ישראל ביה, בין כל שאר אכלוסין, וכל אילין פולחנין, אפיקו לה מבין גובין, ומבין (דף רל"ג ע"א) שאר עמין. כף ישראל, כל זמן דאינון אטימי לבא, ולא פתחין בתויבתא, לא סלקין ריחא, ולא אפיק לון מגו גובין. אבל כד פתחין בתויבתא, מיד סלקין ריחא, ויפיק לון מבין גובין, ויתהני בהו כנסת ישראל. דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי. דכל זמן דשושנה אטימא, לית לה ריחא, ולא סליקא מבין גובין, ודיורהא בינייהו, כמה דאתמר. וקודשא בריה הוא לא שדר לן למתך אורחא דא, אלא לאוליה מלין אלין.

סדר הלימוד ליום כה אב [יום 323 בשנה]

עד דהו יתבי, אתא נשרא, ומאיך, ונטיל חד שושנה מבינייהו, ואזלת. אמרו, מכאן ולהלאה, נהך לאורחין. קמו ואזלו. עד הכא אורחא דרבי פנחס, ורבי שמעון אזל ליה, איהו ורבי אלעזר, ושאר חברייהו, ורבי פנחס ושאר חברייהו.

פתח ואמר רבי פנחס על זה, (תהלים ס) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד, מאי ללמד. לאולפא לבני עלמא חכמתא. והא אוקמוהו, שושן עדות, אלין סנהדרי גדולה. דכתיב בה, (שיר השירים ז) סוגה בשושנים. מכתם לדוד סימנא דאחזיאו ליה לדוד, פד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובא, לאגחא בהו. אמר רבי פנחס, דא איהו שושן עדות דקיימא הכא, הא ככביא בשמיא, שכינתא עלן, ודרגין עלאין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבחתא, דא איהו שושן בשלימו פדקא יאות. קמו ואזלו. אלין הכא ואלין הכא. אזל ליה רבי פנחס, ובת בכפר עקימין, ורבי יצחק ורבי חייא בהדיה.

עד דאקדימו למיזל, יתבו ומחכו לנהורא דצפרא, זקיף עינוי רבי חייא, וחמא אלין כוכבייא דשרביטא, דקא מרהטן ואזלן. אמר, ודאי בכמה זמנין שאלנא על אלין כוכבייא.

אמר רבי פנחס, אלין כוכבייא דשרביטא ידיען בסוכלתנו דחברייהו, דהא קודשא בריך הוא ברא כל אינון כוכבי רקיעא, רברבין וזעירין. וכלהו אודן ומשבחן לקודשא בריך הוא. (דכתיב, תהלים קמז) מונה מספר לככבים) וכד מטא זמנייהו לשבחה, קרא לון קודשא בריך הוא בשמא, דכתיב, (ישעיה מ) לכולם בשם יקרא. וכדין רהטי, ואושיטו שרביטא דנהורא, למהך לשבחה למאריהון, בההוא אתר דאתפקדן. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. וגו'. אדהכי אתא נהורא, קמו ואזלו.

עד דהו אזלי, אתא נשרא רברבא, אסחר על רישייהו, וקיימא עלייהו. אמר רבי פנחס, ודאי עידן רעותא הוא השתא, בה שעתא, אתפתחו תרעי דרחמי, לכל אינון בי מרעי, והוא זמנא לאסוותא לון. ואף על גב דאינון אסירין למלכא (ס"א דמלכא). דהא נשרא דא סימנא דרחמי איהו.

פתח ואמר, (דברים לב) פנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף וגו'. ליפא בעלמא מאן דאיהו ברחמי על בנוי פנשרא, והא אוקמוהו דכתיב, (משלי ל) ויאכלוה בני נשר, דאיהו רחמנא על בנוי. ומגו דהשתא עידן דרחמי, אתא נשרא דא ואסחר עלנא.

בשעתא דא איהו רחמי, לכל אינון בי מרעי. ודא איהו דכתיב, (תהלים ה) "י בקר תשמע קולי. ודא בקר דאברהם, ואתערותא דיליה.

אדהכי, אסחר נשרא ואעבר לקמייהו. אמר רבי פנחס, נשרא נשרא, מה אנת לגבן, אי בשליחותא דמרך אתית, הא אנון הכא. אי בגין מלה (ס"א סימנא) אחרא אתיתא, הא אנון הכא זמינין. אתרם נשרא לעילא, ואתפסי מנייהו, ואינון יתבו.

אמר רבי חייא, הא דשלמה מלכא זוטרתתי (ס"א תיוהא) הוא, דתנינו, נשרא רברבא הוה אתי לגביה שלמה מלכא בכל יומא ויומא, והוה שלמה מלכא רכיב על גדפהא, ואוביל ליה ד' מאה פרסי בשעתא חדא. לאן אוביל ליה לתרמוד במדבר בהרים. אתר כד איהו, לגבי טורי דחשוכא, דאקרי (מלכים א ט) תרמוד במדבר ולא איהו אתר דתרמודאי, אלא תרמוד דאיהו במדבר בהרים, ותמן מתכנשי כל רוחין וסטרין אחרנין. והוא נשרא הוה טאס לתמן, בשעתא חדא.

דף רל"ג ע"ב

פיון דקאים על ההוא דוכתא, אגבה נשרא, ושלמה כתב פתקא, וארמי תמן, ואשתויב מאינון רוחין. ונשרא הוה מסתפל גו חשוכא דטורין, לאתר דתמן עזא ועזאל, דאינון תמן אסירין בשלשלאי דפרזלא, נעיצן גו תהומי. ולית יכילו (ס"א רשו) לבר נש בעלמא (דף רל"ג ע"ב) למיעל תמן, ואפילו עופי שמיא, בר בלעם.

וכיון דנשרא מסתפל גו חשוכא רברבא, מאיך לתתא, ונטיל ליה לשלמה מלכא תחות גדפהא שמאלא, ומכסייא ליה. וקיימא על אלין שלשלאי, ואזלא ומקרבא לגבייהו, ושלמה פדין אפיק עזקא, (שורטיגא) דחקיק עליה שמא קדישא, ושוי בפומא דנשרא. ומיד, אינון הוו אמרי, כל מה דבעי שלמה מלכא, ומתמן הוה ידע שלמה חכמתא (עילאה). הדא הוא דכתיב, (מלכים א ט) ויבן וגו' את תרמוד במדבר בארץ. וכי בניינא הוה עביד בארץ. אלא מהו ויבן. אסתפל בסכלתנו, וידע לההוא דוכתא, למנדע ביה חכמתא. (עילאה כמה דאת אמר (נחמיה ח) ויבנו במקרא).

עד דהו יתבי, הא נשרא אתיא לגבייהו, ושושנה חדא בפומה, ושדי קמייהו, ואזלת לה, חמו וחדו. אמר רבי פנחס, ולא אמינא לכו, דנשרא דא בשליחותא דמארה, אזלא ואתיא. שושנה דא, איהי שושן עדות דקאמינא, וקודשא בריך הוא שדר ליה לגבן.

פתח כמלקדמין ואמר, (תהלים ס) למנצח על שושן עדות מכתם לדוד ללמד. וכי שושן עדות מאי סהדותא סהיד. אלא שושן דא איהי סהדותא למעשה בראשית, ואיהי סהדותא לכנסת ישראל. סהדותא ליחודא עלאה, ודא איהו. בגין דשושנה

דא אית בה תליסר עלין, וכלהו קיימין בעקרא חדא, ואית בה חמש עלין לבר תקיפין, דחפיין לדא שושנה ואגיננו עלה.

וכלא ברזא דחכמתא הוא, תליסר עלין, אלין תליסר מכילן דרחמי, דירתא פנסת ישראל מלעילא, וכלהו אחידן בעקרא חדא, (ד"א דאינון י"ג תיקונין דדיקנא תתאה דאריך אנפין, דאינון י"ג תיקונין עלאין דזעיר אנפין) ואיהו ברית חדא ודוגמא דברית (ס"א יחודא) יסודא דכלא. חמש תקיפין דסחרן עליה, אלין חמשין תרעין, חמש מאה שנין (דיסודא, יסודא (נ"א בבי מקדשא) ברית קדישא) דאילנא דחיי, אזלא בהו.

סהדותא לעובדא דבראשית. כל עובדא דבראשית, כלהו (ס"א חמש מאה שנין דיסודא ברית קדישא כלהו עובדא דבראשית תיבין וכו') תיבין ידיען בסוכלתנו, וקיימא בחושפנא אלהים דמעשה בראשית. אחזי לעילא, ואחזי לתתא. אחזי לעילא, ברזא דעלמא דאתי. ואחזי לתתא, ברזא דכנסת ישראל.

שושנה סהדותא לעובדא דבראשית, דקיימא בכל הני סימנין, דכתיב (ס"א דא) בראשית ברא אלהים, דא שושנה. תליסר עלין, (נ"א אינון) תליסר תיבין עד אלהים תניינא. ואינון: את, השמים, ואת, הארץ, והארץ, היתה, תהו, ובהו, וחשך, על, פני, תהום, ורוח. הא תליסר עלין דשושנה. חמש תקיפין דסחרן לאילין, אינון: מרחפת, על, פני, המים, ויאמר. הא חמש אחרנין. לבתר יהי אור, הא עיקרא ושרשא דשושנה דכלא ואחידן בה.

סהדותא ליחודא. חמש עלין תקיפין, שרשא ויחודא, דאחידן ביה תליסר עלין אלין. (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי, הא חמש עלין דשושנה. אחד, דא היא עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. רזא (ס"א סהדותא ליחודא. חמש תיבין שמע ישראל יי אלהינו יי, אינון חמש עלין תקיפין דשושנה. שרשא ויסודא אחידן ביה דא הוא אחד, ואיהו עיקרא ושרשא דכלהו אחידן ביה. תליסר עלין אלין רזא) דתליסר בחושפנא, גושפנקא דמלכא.

תא חזי, פגוונא (שיר השירים ב) דשושנה בין החוחים, הכי אינון ישראל בין עמין עובדי פוכבים ומזלות. והכי פנסת ישראל, בין שאר אכלוסין רברבן ממנו. כל זמן דשושנה קיימא אטימא, דלא פתיחא, לית בה ריחא, ולא סלקין לה, ולא מפקין לה מגו גובין, בשעתא דשושנה פתיחא, סלקא ריחא, פדין אפיקו לה מגו גובין. ויתהני בהו פנסת ישראל, שנאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי, וקודשא בריך הוא לא שדרה לן אלא למיתה לאורחן.

דף רל”ד ע”א

אמר רבי אלעזר לאבוהי, הא שמענא אלין שייפין אטימין, ברנא דקרבינן. שייפין אחרנין, רנא דלהון מאי. אמר ליה רבי (דף רל”ד ע”א) שמעון לרבי אלעזר, אלעזר ברי, כל שאר שייפין דלגו, רנא עלאה איהו.

תא חזי, לבא הא אתמר, אבל לב דא איהו נורא דדליק, ואלמלא דזמין לגביה מלפא עלאה כנפי ריאה, דאתיין לקמיה רוחא, מרוחא דנשיב מגו בוסמין עלאין, הוה אוקיד לעלמא ברגעא חדא.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה, אמר רעיא מהימנא, בוצינא קדישא, כל מה דאמרת שפיר, אבל מוחא איהו מים, לב איהו אש, ותרוייהו איהו רחמי ודינא, דא כפא רחמי, ודא כפא דינא. וקודשא בריך הוא מלך, עומד מכסא דין, דאיהו לב. ויושב על כפא רחמים, דאיהו מוחא.

וכד חובין מתרבין על אברים, ועל ערקין דלבא, דאיהו כרסייא דדינא. אתמר בלבא, (אסתר ז) והמלך קם בחמתו ממשתה היין, דאיהו יינא דאורייתא. ובזמנא דכנפי ריאה נשבין על לבא, (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם (אסתר ז) וחמת המלך שככה. דתרין כנפי ריאה, (שמות כח) והיו הכרוכים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הפפרות, דא כפורתא דלבא.

ובמאי וחמת המלך שככה. בגין דואשמע את קול כנפיהם (במדבר ז) וישמע את הקול, דא קול תורה, קול דקריאת שמע. וידבר אליו, בצלוחתא דפומא, דאיהו (תהלים נא) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך.

וההוא רוחא דנשיב בכנפי ריאה, איהו אפיק קלא בקנה, דאיהו קנה חכמה קנה בינה. ואתמר בה, (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. דאינון ארבע אתוון ידו”ד, והאי איהו רוח דדפיק בכל ערקין דלבא, דאתמר בהון, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי רעיא מהימנא, דרגא דילך איהי, דביה וחמת המלך שככה. (תהלים קמד) אשרי העם שככה, בגימטריא משה. אמר ליה, בריך אנת בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמי מלפא ומטרוניתא. גר יי, איהי נשמה דילך.

אמר ליה, הא אמרת מוחא ולבא וכנפי ריאה, תרי כולין מאי ניהו. אמר רעיא מהימנא, הא אוקימנא בכנפי ריאה, עושה מלאכיו רוחות, כולין משרתיו אש לוחט. ואינון תרין כנפי ריאה, ותריין כולין, לקבל ד’ חיון דכרסייא. כרסייא, איהו לבא באמצעיתא.

וכן מוחא, אית ליה ארבע חיון, דאיהו כרסייא דרחמי. ומאי ניהו. ראיה שמיעה ריחא דבור. ראיה: אריה. שמיעה: שור. ריחא: נשרא. וד’ אנפין וד’ כנפין לכל חד. דבור: אדם איהו. אחיד עילא ותתא, דרועין דבהון ודינו פרושות כנשרי שמים. גוף אריה, ושוקים, (יחזקאל א) וכף רגליהם ככף רגל עגל. ועל גופא אתמר, (בראשית מא) מרפבת המשנה. משנה פתיב, לישנא דמתניתין. (ע”כ רעיא מהימנא).

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

פתח ואמר, (בראשית ט) וַיִּי הַמָּטִיר עַל סְדוֹם וְעַל עֲמוֹרָה גְפֹרִית וְאֵשׁ, אֲמַאי אוֹקִיד לֹוּן. בְּגִין דְּכַנְפֵי רִיָּאָה לָא נְשִׁיבוּ בְּהֵיאָ שְׁעָתָא. וְסִתְרָא דְּכַנְפֵי רִיָּאָה, דָּא (תהלים סח) כַּנְפֵי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכֶסֶף וְאִינּוֹן רְפָאֵל, וְצַדִּיקֵי־אֵל. וְעַל־יָהּ אֲתַמַּר, (תהלים קד) עוֹשֶׂה מְלֹאכֵיו רֹחוֹת, לְנִשְׁבָּא תְּדִיר קָמִי מְלֹכָא (ס”א לבא).

טְחוּל, פְּתַח בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְאָמַר, (קהלת ד) וְאֶרְאָה אֶת כָּל הָעֲשׂוּקִים שְׂנַעְשׂוּ תַחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהֵנָּה דְּמַעַת הָעֲשׂוּקִים. מֵאֵן אִינּוֹן עֲשׂוּקִים. אֵלִין יְנוּקִין דְּאִינּוֹן בְּתוּקָפָא דְּאִמְהוֹן. דְּסִלְקִין מֵעֲלָמָא, עַל יְדֵי מְלֹאךְ הַמּוֹת. וְכִי מְלֹאךְ הַמּוֹת קָטִיל לֹוּן, דְּאִיהוּ עוֹשֶׂק. אֲלָא הַדֵּר וְאָמַר, וּמִיד עוֹשְׂקֵיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם. מֵאֵן הֵהוּא כַּח. דָּא הוּא דְּכִתִּיב, (בראשית א) יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם. וְדָא הוּא מְאֹרֶת חֶסֶר וָאוּ, וְדָא לִילִית, דְּאִיהִי מְמַנָּא דֵּהֵהוּא עוֹשֶׂק.

וְאִיהִי אֲקָרִי טְחוּל, וְאִיהִי אֲזֹלַת (משפטים קי”ד) וְחִיִּיכָא בִּינּוּקִי, וּבִתְרָ עֲבַדַת בְּהוּ רֹוּגְזָא וְדַמְעָה, לְמַבְכֵי עַל־יָהּ. טְחוּל לְזִינָא דְּכַבֵּד אֲזֹלָא. דָּא אֲבָרִי בְּשַׁנִּי, וְדָא בְּרַבִּיעִי בְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. וּבְגִין דָּא, לִית סִימְנָא טְבָא בְּשַׁנִּי וּבְרַבִּיעִי. כְּבִד מוֹתָא דְּרַבְרַבִּי, טְחוּל מוֹתָא דְּזוּטְרִי.

רעיא מהימנא וּבַחֲבוּרָא קְדַמָּתָה, אָמַר רַעִיא מְהִימְנָא, וְדָאִי הָכִי הוּא, דְּכַבֵּד אִיהוּ דְּרַגָּא דְּעֵשׂוֹ. עֵשׂוֹ הוּא אָדוּם. הוּא כְּנִישׁ כָּל דְּמִין, בִּין צְלוּלִין, בִּין עֲכוּרִין. וְלֹא אֲבַחִין בִּין טַב לְבִישׁ. לָא עֲבִיד אֲפֻרְשׁוּתָא בִּינֵיהוּ. לְבָא אִיהוּ יִשְׂרָאֵל, דְּאֲבַחִין בִּין טַב לְבִישׁ, בִּין דָּם טְמָא לְדָם טְהוֹר, וְלֹא נְטִיל אֲלָא בְּרִירוּ וְנִקְיוּ דֵּהֵהוּא דְּמָא, כְּבוּרָא אוֹכֵל מִגּוֹ פְּסוּלַת.

דף רל”ד ע”ב

וּלְבַתֵּר דְּנְטִיל לְבָא, דְּאִיהוּ יַעֲקֹב, בְּרִירוּתָא דְּדַמִּים, דְּאִיהוּ לְעִילָא. וְאֲשְׁתָּאֵר כְּבִד דְּאִיהוּ (דף רל”ד ע”ב) עֵשׂוֹ בְּפְסוּלַת. אִיהוּ כְּעִים עָלִיהּ בְּמֶרְה, דְּאִיהִי גֵיהֶנֶם, דְּאֲתַבְרִיאַת בְּיוֹמָא תְּנַיִנָא, מוֹתָא דְּרַבְרַבִּי, וְאִיהִי נוֹקְבָא בִישָׁא, אֵשׁ זֹרָה, עֲבוּדָה קְשָׁה, עֲבוּדָה זֹרָה קְרִינָן לָהּ.

וּבְגִין דְּמִינָה אֲתַעַר כְּעַס לְכַבֵּד, אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן בְּמִתְנִיתִין, כָּל הַכּוּעֵס כְּאִילוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זֹרָה. וְלֹא עוֹד, אֲלָא דְלִית שְׁרִיפָה וְחִמִּימוֹת בְּכָל מְרַעִין דְּאֲבָרִין דְּגוּפָא, אֲלָא מְמָרְה. דְּאִיהִי אֲדִלִיקַת בְּשִׁלְחוּבִין עַל עֲרָקִין דְּכַבֵּד, וּבְעֵי לְאוּקְדָא כָּל גּוּפָא. וְאִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְּיִמָּא, כַּד אִיהוּ כְּעִים, דְּגִלִי יִמָּא סִלְקִין עַד רְקִיעָא, וּבְעוּ לְנַפְקָא מִגְּבוּלֵיהוּ, לְתַבְרָא (ס”א לחרבא) עֲלָמָא. אִי לָאוּ שְׂכִינְתָא, דְּאִיהִי לַחֲלוּלָה כְּחוּל דְּאֲסַחַר לְיִמָּא, דְּלֹא נַפְקַת מִפּוּמְהָא, אוּף הָכִי שְׂכִינְתָא אֲסַחַרַת לְגוּפָא, וְסַמִּיד לִיהּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים מא) יִי יִסְעַדְנוּ עַל עֲרֶשׁ דָּוִי.

וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, הַמְבַקֵּר אֶת הַחֲלוּלָה, לָא לִיתִיב לְמִרְאֲשׁוֹתֵינוּ, מְשׁוּם דְּשְׂכִינְתָא עַל רִישֵׁיהּ. וְלֹא לְרַגְלוֹי דְּמְלֹאךְ הַמּוֹת לְרַגְלוֹי. הָאִי לָאוּ לְכָל בַּר נֶשׁ, אֲלָא לְבִינּוּנִי. אֲבָל לְצַדִּיק גְּמוּר, יִי יִסְעַדְנוּ עַל עֲרֶשׁ דָּוִי, עַל רִישֵׁיהּ. וְשְׂכִינְתָא אֲסַחַר גּוּפֵיהּ, עַד רַגְלוֹי. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר

”זֹהַר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

בְּיַעֲקֹב, (בראשית מט) וַיֵּאֶסֶף רַגְלָיו אֶל הַמִּטָּה, וְדָא שְׁכִינְתָּא דַּאֲתַמַּר בְּהּ, (ישעיה סו) וְהָאֲרִיץ הַדּוֹם רַגְלֵי. לְרִשָּׁע גְּמוּר, מְלֶאכֶּה הַמּוֹת אֲסַחֵר לִיהּ בְּכָל סַטְרָא. וְדָא יֵצֵר הָרַע, דְּמֶלֶאכֶּה הַמּוֹת אֲסַחֵר לִיהּ בְּכָל סַטְרָא, חֲרָבָא דִּילֵיהּ, דְּפָנֵיו מוֹרִיקוֹת, בְּטַפָּה חֲדָא מְאִינּוֹן ג' טְפוֹת, דְּזִרְיָק בֵּיתָה. הַדָּא הוּא דְכַתִּיב, (משלי ה) וְאַחֲרֵיתָהּ מָרָה כְּלַעֲנָה. פְּבַד דָּא דְכוּרָא. יוֹתֵרַת הַפְּבַד נּוֹקְבָא. (עד כאן).

קִיבָה, אִיהוּ דְרַגְא חַד מְשַׁתִּין דְּמוֹתָא. וְדָא אַתְקֵרִי תְרַדְמָה. עֲסִירָאָה (נ"א עסירטא), דְרַגְא שְׁתִּיתָאָה דְּמֶלֶאכֶּה הַמּוֹת. וּמְגוֹ דְּאֲתֵי מְרַחֵיק, אִיהוּ מְסַטְרָא דְּמוֹתָא. וְלָאוּ מוֹתָא. רְמָזָא, חַד מְשַׁתִּין דְּמוֹתָא.

רַעֲיָא מְהֵימְנָא אָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, בְּתַר דְּגוּפָא אִיהוּ מְאִילְנָא דְּטוֹב וְרַע, לִית אַבְרָ בְּגוּפָא, דְּלָא אִית בֵּיהּ יֵצֵר הָרַע וְיֵצֵר טוֹב, לְבִינּוֹנִיִּים. וְלְצַדִּיקִים גְּמוּרִים, תְּרִין יֵצִירוֹת, דְּדָכַר וְנוֹקְבָא, תְּרוּוִייהוּ טוֹבִים. פְּגוּוֹנָא דְּחַתָּן וְכֻלָּה. לְרִשָּׁעִים גְּמוּרִים, תְּרִין יֵצִירוֹת בִּישִׁין, דְּכַר וְנוֹקְבָא, בְּכָל אַבְרָ וְאָבְרָ, מְסַטְרָא דְּסַמָּאל וְנַחֲשׁ.

וּבְגִין דָּא מְסַטְרָא דְּאִילְנָא דְּטוֹב וְרַע, קִיבָה אִית בְּהּ תְּרִין דְּרַגִּין. דְּהַכִּי אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, קִיבָה יִשְׁן. וְאִית שִׁנְתָּא, אַחַת מְשַׁתִּין בְּמוֹתָא. וְשִׁנְתָּא, אַחַת מְשַׁתִּין בְּנְבוּאָה. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן מְאִירֵי מְתִיבְתָּא, (זכריה י) הַחֲלוּמוֹת שׁוֹא יִדְבְּרוּ, וְהַכְּתִיב (במדבר יב) בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ. לָא קְשִׁיָּא, כָּאֵן עַל יְדֵי שַׂד. כָּאֵן עַל יְדֵי מְלֶאכֶּה. חֲלוֹם עַל יְדֵי מְלֶאכֶּה, חַד מְשַׁתִּין בְּנְבוּאָה. חֲלוֹם עַל יְדֵי שַׂד, אִיהוּ שׁוֹא, מְסַטְרָא דְּמוֹתָא. וְאִיהוּ תְּבוּן, דְּהַכִּי אוֹקְמוּהָ, כְּשֵׁם שְׂאֵי אֲפֻשֵׁר לְבַר בְּלֵא תְּבוּן, כִּף אִי אֲפֻשֵׁר לְחֲלוֹם בְּלֵא דְּכָרִים בְּטָלִים.

אַצְטוּמְכָא דָּא קַרְקֵבֵן נְקֻלָּה. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, קוֹרְקֵבֵן טוֹחֵן, דְּאִיהוּ נָטִיל כְּלָא, וְשׁוֹחֵק, וּמְשַׁדֵּר לְכָל אַבְרִין. אִי אַבְרִין בְּלֵא חוּבִין, פְּגוּוֹנָא דְּאוֹקְמוּהָ רַבְּנָן, דְּאִית מְלִין דְּמַעְפְּבִין יֵת קַרְבְּנָא, דְּלָא נְחִית לְקַבְּלָא לִיהּ, הַהוּא דְּשַׁדֵּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַבְּלָא דוֹרוּנָא דִּילֵיהּ. דְּאִית דְּמַקְבֵּל לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדֵי אַרְיָה, דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתָּן. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְכִיב עָלֶיהָ, וְנְחִית בֵּיהּ, לְקַבְּלָא הַהוּא דוֹרוּנָא.

וְאִית דוֹרוּנָא דְּמַקְבֵּל לִיהּ עַל יְדֵי שׁוֹר, דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל לְאַרְבַּעַתָּן. וְאִית דוֹרוּנָא, דְּמַקְבֵּל עַל יְדֵי דְּנֶשֶׁר, דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ (יחזקאל א) וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן. דְּאִינּוֹן שְׁתֵּי תוֹרִים, אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה. וְאִית דוֹרוּנָא, דְּמַקְבֵּל לִיהּ עַל יְדֵי דְּאָדָם דְּכַתִּיב בֵּיהּ, (ויקרא א) אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבַּן לַיהוָה בְּדִיקָנָא דְּהַהוּא דַּאֲתַמַּר בֵּיהּ. (יחזקאל א) וְדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. יְדוּ"ד נְחִית עָלֶיהוּ, לְקַבְּלָא דוֹרוּנָא.

דָּה רַל"ה ע"א

וְאִית חֲזוֹן טְבַעֲיוֹת, מְמַנָּן עַל גּוּפִין, דְּאִינּוֹן מְאַרְבַּע יְסוּדִין, וְאִינּוֹן דְּכִינָן. וְלְקַבְּלֵיהוּ אַרְבַּע חֲזוֹן דוֹרְסִין, מְסַאֲבִין, (נ"א מְלֶאכֶּה מְמַנָּן) עַל ד' מְרִירָן, דְּאִינּוֹן: מְרָה חוֹרָא, מְרָה סוּמְקָא, מְרָה יְרוּקָא, מְרָה אוּכְמָא. וְאִית חֲזוֹן שְׁכֻלִיּוֹת, דְּסַחֲרִין לְכַרְסִיָּא. וְאִית לְעֵילָא מְנִיְיָהוּ, וּגְבוּהִים עָלֵיהֶם, וְאִינּוֹן

"זֹהַר הַיּוֹמִי" לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

חֵינּוֹן אֱלֹהִיּוֹת, מִסְטָרָא דְקַדוּשָׁה. וְאִית חֵינּוֹן דְּסִטְרָא אַחְרָא. וְאִתְקְרִיאוּ אֱלֹהִים אַחְרִים. וְאֱלֹהִיּוֹת דְּקַדוּשָׁא, אֱלֹהִים חַיִּים. וְאֵלִין אֱלֹהִיּוֹת דְּקַדוּשָׁה, אִתְקְרִיאוּ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִיּוֹת, וְעַלְתָּ עַל כָּלָא, אֵל אֲדוֹן עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים. וְכָל זִינָא אֲזִיל לְזִינְיָה. וּבְגִין דְּאִית אֱלֹהִים אַחְרִים, אָמַר עֲלֵייהוּ, (שְׁמוֹת כב) זֹבַח לְאֱלֹהִים יַחֲרֵם בְּלַתִּי לִידוּד לְבַדּוּ. בְּגִין דְּלֹא יִתְעַרְבּ אֱלֹהִים חַיִּים עִם אֱלֹהִים אַחְרִים. (ס"א וּבַחֲבוּרָא קַדְמָאָה) (עַד כֹּאן)

(דף רל"ה ע"א) אֲצִטּוּמְכָא דָּא, נְטִיל וְשַׁחֲיק, וּמְשַׁדֵּר לְכָל סִטְרִין דְּלִתְתָּא, וּמַגִּיחַ אֲתַזְנוּ תִּתָּאִי. מְאִינּוֹן שְׁתֵּין שְׁמַרִים לְתַתָּא, כָּל אִינּוֹן רוּחִין וְסִטְרִין אַחְרִינּוֹן דְּאִיתְזְנוּ בְּלִילְיָא, מְאִינּוֹן אַבְרִים וּפְדָרִים. וְשָׂאֵר נְטִלִין כָּל שְׁיִיפִין, וְנְטִיל כָּלָא כְּבֵד, וְקָרִיב לִילָב, כְּמָה דְּאִתְמַר. וְדָא אִיהוּ דְּכִתְיָב, (יחזקאל א) וּפְנֵי אֲרִיָּה אֵל הַיָּמִין. וְעַל דָּא אֲתַחֲזִי עַל מְדַבְּחָא, כְּגִוּוֹנָא דְּאֲרִיָּה אֲכִיל קַרְבָּנִין. מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה כָּל שָׂאֵר שְׁיִיפִין, בְּרָזָא דְּגִוּוֹפָא כְּגִוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא.

רַעֲיָא מְהִימְנָא אָמַר רַעֲיָא מְהִימְנָא, בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְדָאִי אֲצִטּוּמְכָא בְּקַדְמִיתָא נְטִיל כָּלָא, עַד שִׁית שְׁעֵתִין, וְאוּפָה. קַרְקִבּוֹן, אִיהוּ אוּפָה. וְרִיאָה, אִיהוּ מְשַׁקָּה. לְבָא מְלָכָא. וְאִינּוֹן תְּרִין, אִינּוֹן וְדָאִי אוּפָה וּמְשַׁקָּה, לְמִיחָב לְמְלָכָא, מְשַׁפִּירוּ דְּכָל מְאֲכִלִין וּמְשַׁקִּין, רִישָׁא דְּכִלְהוּ, מִבְּחַר לְכִלְהוּ. וְהִינּוּ דְּכִתְיָב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבִשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חִלְבִּי. לְבַתָּר, אַכְלוּ רַעִים, שָׂאֵר אַבְרִים, דְּאִינּוֹן חִילִין וּמְשַׁרְיִין דְּמְלָכָא, דְּפִלִּיג לֹון מְזוּנָא, עַל יְדֵי שַׁר הָאוּפִים. שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוּדִים, עַל יְדֵי שַׁר הַמְשַׁקִּים.

וְכַבֵּד אִיהוּ לִימִינָא דְּבֵר נֶשׁ. וּבְגִין דָּא, וּפְנֵי אֲרִיָּה אֵל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּן לִימִינָא דְּמְלָכָא, דְּאִיהוּ לְבָא. טְחוּל, לְשִׁמְאָלָא. אֵלִין אִינּוֹן מִסְטָרָא אַחְרָא, וּפְנֵי שׁוּר מְהַשְׁמָאֵל. מְשַׁקָּה חֲמָרָא מְזוּגָא בְּמִיָּא לְמְלָכָא. וְאֲרִיָּה אֲכִיל, דָּא כְּבֵד, כְּנִישׁ מְזוּנָא קַמִּי מְלָכָא, דְּאִיהוּ לְבָא.

וְאִית לְאַקְשׁוּיָי עַל הָאִי. אִי כְּבֵד אִיהוּ עֲשׂוּ, אִיךָ הוּא מְתַקֵּן מְזוּנָא לְלְבָא. אֵלָא וְדָאִי לְבָא אִיהוּ כְּגִוּוֹנָא דִּיצְחָק. כְּבֵד עֲשׂוּ, דְּאִיהוּ הַצֵּד צִיד. וְיִימָא לֵיהּ, (בְּרַאשִׁית יז) יָקוּם אָבִי וַיֹּאכַל מִצִּיד בְּנוֹ. אֵלִין אִינּוֹן צְלוּתִין, דְּאֲזִלִין וּמִתְתַּרְכִּין מְעַנְיִים, וְיִצְחָק בְּצַעֲרָא וּבִיגוּנָא, דְּלֹא יִכְלִין לְכַוּוֹנָא לְצְלוּתָא. וּבְגִין דָּא לֹא אָמַר וַיֹּאכַל מִצִּידִי, אֵלָא וַיֹּאכַל מִצִּיד בְּנוֹ. (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. כְּגִוּוֹנָא דָּא, לִית לֹון לְיִשְׂרָאֵל מְזוּנָא בְּגִלוּתָא, אֵלָא עַל יְדֵי אוּמִין דְּעַלְמָא.

אֲבַל כֵּד אִינּוֹן בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, מְזוּנִיהוֹן עַל יְדֵי שְׁכִינְתָּא. וְהוֹן תְּרִין כְּנַפֵּי רִיאָה מְשַׁקִּין אוּמָה, שַׁר הַמְשַׁקִּים. וְתִרִין כּוּלְיִין הָאוּפִים, דְּמִבְּשִׁלִין הַרְעָה דְּנַחֲתִית מִן מוּחָא, וּמִבְּשִׁלִין מִיָּא דְּמִקְבְּלִין מִכְּנַפֵּי רִיאָה. וְלְבַתָּר דִּיכּוּל מְלָכָא, דְּאִיהוּ לְבָא, אִתְמַר בְּתִרִין כּוּלְיִין דִּילִיָּה, אַכְלוּ רַעִים. וְלְתִרִין כְּנַפֵּי רִיאָה, שְׁתוּ וְשִׁכְרוּ דוּדִים.

דְּלְבָא אִיהוּ כְּסָא דִין, אַרְבַּע חֵינּוֹן שְׁלִיחֹן דִּילִיָּה. תְּרִין כְּנַפֵּי רִיאָה, וְתִרִין כּוּלְיִין, דְּכְנַפֵּי רִיאָה וּפְנִיָּהם וְכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת מְלַמְעָלָה, לְקַבְּלָא עֲלֵיהוּ מְלָכָא, דְּאִיהוּ (ישעיה יא) רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ

”זֹהַר הַיּוֹמִי” לַיְמוּד כָּל סֵפֶר הַזֹּהַר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אָב]

עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וַיְרֵאת יי. דִּיתֵיב עַל פְּרִסְיָא, דְּאִיהוּ לְבָא, דְּכָל אֵינּוֹן דְּפִיקִין מִתְנַהֲגִין אַבְתְּרִיָּה, כְּחַיִּילִין בְּתַר מַלְכִיהוֹן.

וְרוּחָא דְנִשְׁיב מִכְּנַפֵּי רִיָּאָה, נְשִׁיב עַל תְּרֵי נֹקְבֵי חוּטְמָא. וְאִיהוּ קְרִיר וְצִנִּינָא מְשֻׁמְאֵלָא. וְחָם מִימִינָא. וּמִסְטְרָא דְמוּחָא דְאִיהוּ פְּרִסְיָא דְרַחֲמֵי, אִיהוּ רוּחַ קָר לִימִינָא, דְחֶסֶד. וְחָם מְשֻׁמְאֵלָא דְגְבוּרָה, דְתַמֵּן לְבָא. וּמוּחָא מְזִיג בֵּיהּ, בְּאַמְצָעִיתָא דְתִירוּוִיָּהּ. אוּף הֵכִי לְבָא מְזִיג, מְקוּר וְחוּם. וּמוּחָא אוּף הֵכִי, דְמַקְבְּלִין דִּין מַדִּין.

וּשְׁמַרִים דְכָלָא, נְטִיל טְחוּל, וּמְשַׁרְיִין דִּילִיָּהּ, דְאֵינּוֹן עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת, דְאָמַר עֲלִיָּהּ שְׁלֵמָה, (קֹהֶלֶת ב) קִנִּיתִי לִי עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת. תְּרִין כּוּלִיִּין אֶתְקִרִיאוּ אֲשִׁים, עַל שְׁם אֲשִׁים דְלַעֲיִלָא, דְאֶתְמַר בְּהוּ (דְּבָרִים יח) אֲשִׁי יי וְנַחֲלָתוֹ יֹאכְלוֹן.

וּבְקִנְיָה שִׁית עֲזָקָן, דְעֲלִיָּהּ אֶתְמַר, (תְּהִלִּים כט) הָבוּ לִי בְנֵי אֱלִים. דְּבַהוֹן סְלִיק קָלָא, דְאֶתְפְּלִיג לִו' קָלִין דְשְׁכִינְתָא. וּשְׁבִיעָאָה סְלִיק לְפּוּמָא, דְאִיהוּ פְּרִסְיָא. וְשִׁית עֲזָקָן דְקִנְיָה, אֵינּוֹן כְּגוּוּנָא דְשִׁית דְרָגִין דְכְּרִסְיָא דְמַלְכָא. וְקִנְיָה אִיהוּ סֶלֶם, דְבֵיהּ (בְּרַאשִׁית כח) מְלֹאכֵי אֱלֹהִים עוֹלָם וַיּוֹרְדִים בּוֹ, דְאֵינּוֹן הִבְלִים סְלִקִין בֵּיהּ מַלְכָא (ג'א מְלֵבָא), וְרוּחִין דְאִוִּירָא (חוּרִין נִפְקִין) נַחֲתִין בֵּיהּ בְּלָבָא, לְקִרְרָא חֲמִימוּתָא, דְלָא לּוֹקִיד גּוּפָא.

וְכַד רוּחָא נַחֲתִי, נַחֲתִי בְכֶמָה רוּחִין, כְּמַלְכָא עִם חִלְיָהּ. וְכְנַפֵּי רִיָּאָה מַקְבְּלִין לְרוּחָא, דְאִיהוּ מַלְכָא עֲלִיָּהּ, כְּמָה דְאִמִּינָא. (יְחֻזְקָל א) וּפְנִיָּהֶם וְכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת, (שְׁמוֹת כח) וְהִיוּ הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה.

דָּף רַל"ה ע"ב

אִי זְכָאן אַבְרִין דְבַר נֶשׁ בְּפִקוּדִין דַּעֲשֵׂה דְמַלְכָא עֲלָאָה דְאִיהוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, נַחֲתִי בְסֶלֶם, דְאִיהוּ גְרוּן, בְּכֶמָה רוּחִין קְדִישִׁין, דְאֶתְמַר עֲלִיָּהּ, (תְּהִלִּים קד) עוֹשֶׂה מְלֹאכֵי רוּחוֹת וְסִלְקִין לְקַבֵּל אֶלֶין הִבְלִים דְלָבָא, דְאֶתְמַר עֲלִיָּהּ, מְשַׁרְתִּיו אֵשׁ לוֹהֵט. וְעֲלִיָּהּ אֶתְמַר (תְּהִלִּים כט) קוֹל יְדוֹ"ד חוֹצֵב (דָּף רַל"ה ע"ב) לְהַבּוֹת אֵשׁ. בְּגִין דְלִיבָא אֲדָנִי, דְמַנְיָה סְלִקִין לְהַבּוֹת אֵשׁ בְּפּוּמָא דְאִיהוּ יְדוֹ"ד, דְנַחֲתִין עֲמִיָּה כְּמָה רוּחִין דְקְדוּשָׁה, מֵאַרְבַּע אֲתוּן יְהוָה. דְאֶתְמַר עֲלִיָּהּ, (יְחֻזְקָל לו) כֹּה אָמַר יְדוֹ"ד מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בְּאֵי הָרוּחַ.

קִנְיָה, אִיהוּ קִנְיָה חֲכָמָה קִנְיָה בִּינָה, דְאֵינּוֹן לִימִינָא דְחֶסֶד, וְלִשְׁמַאלָא דְגְבוּרָה. תְּפֹאֲרַת, סֶלֶם בְּאַמְצָעִיתָא, בְּגוּפָא כְּלִיל תְּרִין דְרוּעִין, וְגוּף וּבְרִית, וְתְרִין (סְטְרִין) שׁוֹקִין. לְקַבֵּל שִׁית עֲזָקָן דְקִנְיָה.

וְכַד נַחֲתִי יְדוֹ"ד לְלָבָא, לְגַבֵּי אֲדָנִי, מִתְחַבְּרִין דִּינָא בְּרַחֲמֵי בְּלָבָא. דְאִיהוּ יְאֵהֲדוּנְהִי. וְכַד סְלִיק אֲדָנִי לְפּוּמָא, דְאֲדָנִי שְׁפָתֵי תְפֹתָה, לְקַבֵּלָא יְהוָה בְּפּוּמָא, לְאַתְחַבְּרָא תַמָּן תְּרִין שְׁמֵתָן בְּחַבְּוִרָא חֲדָא, יְאֵהֲדוּנְדִי, כְּגוּוּנָא דְמִתְחַבְּרָן בְּלָבָא. וּבְגִין דָּא אוּקְמוּהּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, מִי שְׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוּ אֵל יְפָנֶס לְבֵית הַמְדְרֶשׁ, אִי לִית לּוֹן פּוּמָא וְלָבָא שׁוּיִן. (עַד כֹּאן).

קנה שית עזקאן בקנה, מתחבראן פחדא, ואינון אקרון בני אלים, מפקי רוחא לנשבא על עלמא. ואתיין מסטרא דגבורה. וכד אינון מתחברין פחדא, אינון כגוונא דשופר. ואלין אקרו שופר, שופר של איל של יצחק. אלים בני בשן, הבו ליי בני אלים. אלים דיצחק, ומפקין רוחא וקלא. וההוא קלא נפיק, ואערע בעבי מטרא, ואשתמע לברייתא לבר. ועל דא פתיב, (איוב כו) ורעם גבורותיו מי יתבונן. דודאי מסטרא דגבורה קא אתיין. ובגין דא (ס"א ומה אמר ההוא קלא, קול יי על המים אל הכבוד וגו') אל הכבוד הרעים יי על מים רבים. אל הכבוד רועם לא פתיב, אלא אל הכבוד הרעים, על ידא דבני אלים. ולית מאן דינדע בשבחה דהאי קלא, הדא הוא דכתיב מי יתבונן.

רעיא מהימנא ובחבורא קדמאה, פתח רעיא מהימנא ואמר, ווי לון לבני נשא, דאינון אטימין לבא, סתימין עיינין, דלא ידעין אברים דגופיהון על מה אינון מתתקנין, דהא קודשא בריך הוא (נ"א קנ"ה) תלת חילין כלילין ביה, חד תבל, דאיהו להב אש, דנפיק מן לבא ואתפלג לו' התבלים, דאמר קהלת. תניינא, אויר דעאל לגביה מלבר. תליתאה, מים דכנפי ריאה, דאינון דבוקים בקנה. ומתלת אלין אתעביד קול, מים רוח ואש, ומתפלג כל חד לו', ואינון ז' להבים, ז' אוירות, ז' נחלים.

וכד אערעו להבים דלבא, בעבי מטרא, דאינון כנפי ריאה, ארח קנה דריאה. האי איהו ורעם גבורותיו מי יתבונן. דביה לב מבין בבינה, דאיהי בלבא לשמאלא, גבורה. וחסד לימינא, מים דכנפי ריאה. ותמן חכמה מוחא, ומניה, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונוזלים מן לבנון. דאיהו לבונא דמוחא, נוזלים על קנה דריאה. פתר דאסתלקו ענגים דבינה לגבי מוחא.

ורנא דמלה (שיר השירים ג) מי זאת עולה מן המדבר פתימרות עשן. ודא עשן המערכה, דסליק מן לבא למוחא. דכל רוחין דעלמא, לא זזין ליה מאתריה. חכמה: כח מ"ה. פח: בלבא. מה: במוחא. קנה: תפארת, כליל ו' ספיראן. ו' דרגין אינון לכרסייא, דאיהי אימא. לנחתא חכמה לגבה, מן מוחא ללבא, דבה לב מבין. ובגין דא, (משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. ביה אבא נחית. ביה אבא סליק. והאי איהו סלם דביה (ס"א עולים ויורדים בו) עולים תרי, ויורדים תרי. (ע"כ רעיא מהימנא).

סדר הלימוד ליום כט אב [יום 324 בשנה]

וְשֵׁט דְּבִלְע מִיכְלָא, וּמִתְמָן עָאל לְכֻלְהוּ שְׁיִיפִין, דְּאִיְהִי (ס"א דא איהו רזא) בְּדַרְגָּא דְּאִשִּׁים. אִשִּׁים אֵינּוּן קָרְבִּין מִיַּד, וּבִלְעֵי וְנִטְלֵי כְּלִיל (ס"א כלא) מִגּוּ אִשָּׁא עֲלָאָה, דְּכֻלִּיל לְאִשִּׁים. וְרִזָּא דָּא, (דברים יח) אִשִּׁי יִי וְנַחֲלָתוּ יֹאכְלוּן. אֲלִין אַכְלִין וּבִלְעִין, וְשָׂאָר לָא אַכְלִין הָכִי.

וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא (ס"א לבר) לְבַד, לָא יִדְעִין אִיךְ אַכְלִין, וְלָאוּ רִזָּא דְּלִהוּן, אֲלָא דְּרַגִּין דְּלִגּוּ אֵינּוּן יִדְעִין, וְנִטְלִין מִנֵּיהּ. וְשֵׁט לִית לֵיהּ בְּדִיקָה מִבְּחוּץ, דְּלָא יִדְעִי, אֲלָא מִבְּפָנִים יִדְעִי וְנִטְלֵי עַד דְּעָאל לְבֵי טוּחֲנָא, וְאִשְׁתַּחֲוִי וְאִתְבָּשַׁל. וְנִטְלֵי כְּלָא כְּבֵד כְּמָה דְּאִתְמַר. מֵאֲלִין אִשִּׁים נִפְקִי דְּרַגִּין, דְּאִקְדָּמִי וְנִטְלֵי מִכְּבֵד בְּקַדְמִיתָא, (ומאן אינון, אלין) הַטּוּחֲנוֹת, אַכְלֵי קָרְבָּנִין וְטַחְנִין. וְעַל דָּא מְדַאֲתַחְרַב בֵּי מְקַדְשָׁא כְּתִיב, (קהלת יב) וּבִטְלוּ הַטּוּחֲנוֹת כִּי מַעֲטוּ. אֲלִין טַחְנִין בְּקַדְמִיתָא.

דף רל"ו ע"א

כִּיּוֹן דְּאִתְטַחְנָן, אֵינּוּן דְּשִׁלְטֵי עֲלֵיהּ, בְּלְעֵי וְנִטְלֵי, וְאִקְרוּן וְשִׁט. אֲמַאי. אֲלָא וְשֵׁט, דְּיוֹקְנָא דְּרִזָּא, (דף רל"ו ע"א) אִיהוּ וְשֵׁט כְּפוּף. וְלְבַתֵּר, שֵׁט לְמִיכָל מְשִׁתֵּיא, חֲמָרָא וּמִיא. דְּכְתִיב, (במדבר יא) שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ. מִיכְלָא לְמִיכָל, מְשִׁתֵּיא חֲמָרָא וּמִיא, נְסוּכָא דִּיין, וְנְסוּכָא דְּמִים.

בְּהַאי וְשֵׁט עָאל וְאִשְׁתַּאֲיב בְּרִיאָה, אֲלִין שְׂרָפִים, (ס"א שייפין) בְּשִׁלְהוּבִיתָא דְּלִהוּן נִטְלֵי מְשִׁתֵּיא, וְאִקְרוּן רִיאָה, בְּחַבּוּרָא חֲדָא, וְאִשְׁתַּאֲיב כְּלָא בְּהוּן. וְכָל אֲלִין, נִטְלִין כָּל חַד וְחַד, כְּדִקָּא חֲזִי לֵיהּ. וּמְדַחְרַב בֵּי מְקַדְשָׁא, (קהלת יב) וּבִטְלוּ הַטּוּחֲנוֹת כִּי מַעֲטוּ כְּלָהוּ. דְּאִזְעִירוּ דְּיוֹקְנֵיהּ וּמְזוּנֵיהּ, וְלִית יוּמָא דְּלִית בֵּיהּ מְאָרְהָ, אָרִים קְלִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְוִי יְרוּשָׁלַם קָרְתָא קְדִישָׁא, וְוִי לְעַמָּא, דְּכָל טְבָאן אֲלִין אַבְדִּין, רַבְרַבִּין גִּיבְרִין מְמַנָּן אִזְעִירוּ דְּיוֹקְנֵיהּ, עַל דָּא בְּכוּ חֲבַרְיָא. אָמְרוּ, וְוִי רַבִּי, כִּד תְּסַתְּלַק מִן עֲלָמָא, מֵאֵן יִגְלַה רִזִּין סְתִימִין עֲמִיקִין כְּאֲלִין, דְּלָא אִשְׁתַּמְעוּ מִן יוּמָא דְּשִׁלְמוֹה מְלָכָא, וְעַד הַשְּׁתָא. זְכָאָה דְּרָא דְּשַׁמְעִין מְלִין אֲלִין, וְנִפְאָה דְּרָא דְּאֵנַת בְּגוּוִיָּה, וְוִי לְדְרָא דְּיִשְׁתַּאֲרוּן יִתְמִין מְנַךְ.

רעיא מהימנא וּבְחַבּוּרָא קְדָמָא פִּתַח רַעִיא מְהִימְנָא וְאָמַר, וְהָא כְּתִיב, וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שִׁבַּח כְּמִרְחַבֵי רְקִיעַ. וְשִׁבַּע רְקִיעֵין אֵינּוּן: וִילוּן. רְקִיעַ. שְׁחָקִים. זְבוּל. מְעוּן. מְכוּן. עֲרֻבוֹת. שְׁחָקִים. דְּבִהוּן רִיחִים דְּטוּחָנִים מִן לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא. וְאֵינּוּן אִקְרוּן שְׁחָקִים, עַל שֵׁם (שמות ל) וְשִׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה חֶדֶק, וְאֵינּוּן נִצַּח וְהוּד, עֲלֵיהּ אִתְמַר (ישעיה מה) וְשִׁחָקִים יִזְלוּ צֶדֶק, דְּאִיְהִי שְׁכִינְתָא תְּתָאָה.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

וילון, דביה מכניס ערבית ומוציא שחרית. רקיע, איהו יסוד. דביה נהרין שמשא וסהרא, דאיהו עמודא דאמצעייתא ושכינתא תתאה. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ. וצדיק אות, בין נצח והוד. ועדות, בין תפארת ומלכות.

נצח והוד תרין פלגי גופא אינון, כגוונא דתרין תאומים. ובגין דא אתקריאו שחקים. תרווייהו כחדא ו'ו אינון, מן ושט, מסטרא דשמאלא. ואינון תרין טוחנות, מסטרא דימינא. (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. עצמות צדיק יסוד עלמין, דרגא דיוסף הצדיק. ועלייהו אתמר, את קרבני לחמי לאשי. ולית לחם, אלא אורייתא, (משלי ט) לכו לחמו בלחמי. ואינון: אשכולות הצדיק. וצדיק, עץ פרי. ובגיניה אתמר, (במדבר יג) וישאוהו במוט בשנים. ואמאי במוט. בגין דלא הוה תמן צדיק.

ובגיניהו אתמר ביה, (תהלים נה) לא יתן לעולם מוט לצדיק, דאיהו עץ, דאתמר ביה, (במדבר יג) ה'יש ביה עץ אם אין. אעקרו עץ דאיהו צדיק, אלן דאפיקו שום ביש על ארעא, וגרמו, וישאוהו במוט בשנים, ו'ו.

עלייהו אתמר, סחטה ענבים. צדיק יסוד, ביה סוד, דאיהו יין המשומר בענבי מששת ימי בראשית. דאינון ו' דרגין דאת ו'. ואינון שרפים, ו' ו', (ישעיה ו) שש כנפים לאחד. משמאלא. ואינון אפיקו מים מימינא. וצחין בשלהוביתא דלהון מסטרא דגבורה, ושואבין מסטרא דחסד.

ועלייהו אתמר, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות, מסטרא דעמודא דאמצעייתא, דנשבין על לבא, דאיהו דרגא עשיראה ברוחא דקודשא, דאיהו בינייהו. ואיהו ו', אות בצבא דיליה, כליל ו' פרקין דתרין שוקין, דכתיב בהו (שיר השירים ה) שוקי עמודי שש, ודא צדיק אות ברית.

ו' עלאה, תפארת. בין שית פרקין דתרין דרועין. ובגין דא, ו' ו', גוף וברית חשבין חד. ואינון (שמות כה) פורשי כנפים למעלה, לקבל ו' עלאה עליהו. ומסטריה, אתקריאו נביאי האמת. סוככים בכנפיהם על ברית, דאיהו ו' תניינא, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. ובגין דא, נצח והוד, טוחנים מן לצדיקניא, דאינון מסטרא הצדיק יסוד עולם, דאיהו בינייהו. ובגין דא אתקריאו טוחנות.

ומסטרא דושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו, אינון לקוטות דפסקות דמתניתא. וטחנו בריחים, מהכא, מאן דאפיק מלין דאורייתא, צריך למטחן לון בשניים, ולאפקא מלין שלימין, ואינון מלין אתקריאו שלמים. ואוחרנין, דאינון שטיין, דאכלין מלין בהלעטה, ולא טוחנין לון בטוחנות דלהון ובשינהון, מה כתיב בהו, (במדבר יא) ה'בשר עודנו בין שניהם ואף יי חרה בעם, דאינון, מגזעא דמאן דאמר (בראשית כה) הלעיטני נא. ונצח והוד אתקריאו פרוכים.

דף רל"ו ע"ב

ותמניא אינון: חכמה, בינה, גדולה, גבורה, תפארת, מלכות, נצח, הוד, צדיק, עטרה על רישיה. דאיהו לית ליה זוג. ומאי עטרה דיליה. פתר עליון. ובגיניה (דף רל"ו ע"ב) אוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם.

"זוהר היומיי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

והיינו דאוקמוה, אמרה שבת קמי קודשא בריך הוא, לכלהו יומי נתת בן זוג ולי לא נתת בן זוג.
(ע"כ רעיא מהימנא) (רעיא מהימנא רי"ג ע"א)

פתח רבי שמעון ואמר, (דברים ו) שמע ישראל יי אלהינו יי אחד. ע' רברבא, ד' אוף הכי. וסימנא דא עד. היינו דכתיב, (שמואל א יב) עד יי בכם. אשתארון אתון ש"מ, מ' פתוחה. מאי טעמא לא סתימא, בגין דם' סתימא, מלכא (ס"א עלמא) עלאה. מ' פתיחא, מלכא (ס"א עלמא) תתאה. אתון אחרנין, אשתארו א"ח, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר כתיב.

אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, כל מאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא, מרזא דאתון אלין, ש"מ מהאי סטרא. א"ח, מהאי סטרא. ומצרף אתון, למפרע (שדי) שרי, ובמישר (חיים) סיים. וסימן אשמח. דכתיב, (תהלים קד) אנכי אשמח ביי. ממש. דא יחודא קדישא. ושפיר איהו. והכי הוא בספרא דחנוף, דאמר כי האי גוונא, דמאן דמייחד יחודא דא בכל יומא, חדוה זמינא ליה מלעילא.

תו אית ביה ש"מ, דאתכליל מן ע' רברבא. אלין שבעין שמהן ברזא דאבהן קדישין, ודא הוא שמע: שם ע'. ישראל, יי, אלהינו, יי, אלין ארבע בתי דתפלין, דאחיד לון א"ח. ההוא דאמר (שיר השירים ה) פתחי לי אחותי רעיתי. ד': דא קשר של תפלין, דהיא אחידת בהו. רזא לחכימין אתמסר, דלא לגלאה. שתתיק רבי שמעון. בכה וחייך, אמר, אימא, דהא ודאי רעוא אשתכת, ולית כדרא דא עד דייתי מלכא משיחא, דיהא רשו לון לגלאה.

תרין רצועין נפקין, מסטרא דא ומסטרא דא, רזא דתרין ירכין דלתתא דהאי א"ח, דנביאי קשוט אחידן בהו. דהא מלעילא נפקין תרין רצועין, רזא דתרין רצועין, מימינא ומשמאלא, ודל'ת אתאחידת בהו. לבתר נחתא, ואתפשטו ירכין לתתא. כיון דהיא אתאחידת לעילא כדקא יאות, נחתא לתתא, לאתאחדא באכלוסהא. וכד איהי אתאחדת, אחידא בשפולי ירכין, ורשימו דיוד ברית קדישא עלה מלעילא, כדן איהי אתאחדת ביחודא חד.

יו"ד דא איהי רזא דברית, (ועל דא) כל מאן דנטר ברית דא, איהו אשתזיב לעילא, ואשתזיב לתתא. (מנא לן) פנחס, בגין דאיהו קני על ברית דא, אשתזיב מן דינא עלאה, ומן דינא דלתתא, ובגין כד אתרשם יו"ד דא בגווייה, הדא הוא דכתיב, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וגו'.

יו"ד דא, אצטריך דלא יתעדי כלל מגו תפלה דיד, דלא יעביד פרודא. וכל חדוה דילה, בהאי י'. איהו יו"ד דא בדכורא איהי, ולא בנוקבא, איהו צדיק,

ואיהי צדק. ובגין כך, אתקריבת בהדה, ומאן דרחיק ליה מאתר דא, רחיק הוא מעדונא דעלמא דאתי.

בדכורא איהו צדיק, ואיהי צדק בלא יו"ד. איהו איש. ואיהי אשה, בלא יו"ד. ובגין כך חדרה (נ"א תיובתא) דילה, לאתקרבא בה, ולא תעדנא בהדה. מאן דרחיק עדונא דא, ירחקון ליה מעדונא דלעילא. ועל דא פתיב, (שמואל א ב) פי מכבדי אכבד וגו'.

תא חזי, פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וסתים פרצה, בגין כך אשלים לגבי פנחס רזא דיצחק. קם קמי פרצה דכתיב, (תהלים קו) ויעמוד פנחס ויפלל. קם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין לאגנא עליהו דישראל. (ס"א פנחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק לאגנא עליהו דישראל. דכתיב, תהלים קו) ויעמוד פנחס ויפלל. מאי ויעמוד, דקם בפרצה קמי דינא דיצחק, בגין כך אשלים לגבי פנחס רזא דיצחק.) ועל דא כליל דא בדא בחושבנא.

ואי תימא, הא חושבנא לא תלייא אלא בעיינין דילה, והכא חושבנא לעילא ביצחק. אלא ודאי הכי הוא, בגין דיצחק תליא ואשתמשא (ס"א ואתמשך) בההוא אתר דאינון עיינין, דתמן דיינין דינין דכל עלמא, דהא עיינין דילה, אינון שבעין קתדראין, אתר דדינין דעלמא, ואקרון סנהדרין. ועל דא פלא חד, בגין דיצחק ואינון פחדא אזלין, וכלא שפיר.

דף רל"ז ע"א

פנחס דא יצחק, וקם פנחס ודאין דינא, ומתלבש בגבורה תקיפא דאיהו שמאלא. ובגין כך זכה לימינא. הכא אתכליל שמאלא בימינא. השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחימה. (ד"א חד על שפיכות דמים, חד על גילוי עריות, וחד על עבודה זרה.) בגין דחמא ההוא חמה, דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק, מה עבד, אתלבש איהו ביצחק, ואחיד בההוא חימה, כמאן (דף רל"ז ע"א) דאחיד בחבריה, ואתיב ליה לאחורא.

וכדין דן דינא, ועביד דינא. דן דינא, דכל בועל ארמית קנאין פוגעין בו. ועביד דינא, דכתיב וידקור את שניהם. ועל דא פתיב הכא, השיב את חמתי. וכתיב התם, (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב, מה להלן לאחורא, הכי נמי לאחורא. ועל דא יו"ד דפינחס הכא, יו"ד דיצחק. וכלא הוא מעל בני ישראל, דכד חמא ההוא חמה, חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל.

מאי חמא. חמא מ', את דא דהוה טאס ברקיעא, ודא הוא סימנא דמלאך המות, דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס. דהוה מתלבש

בִּיצְחָק, כְּדִין נָטִיל הַהוּא אֶת מ', וְחֹטֵף לִיה, וְחִבֵּר לִיה בְּהִדְיָה. כִּיּוֹן דְּחָמָא מְלֵאךְ הַמּוֹת, דְּפִנְחָס חֹטֵף לִיה לְהַהוּא מ' בְּהִדְיָה, מִיַּד תָּב לְאַחֲרָא.

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכֹד קִנְי בְּלִבִּיה פִּינְחָס, אֶתְלַבֵּשׁ בִּיצְחָק, וְאֶסְתַּלַּק לְמַהוּי בְּחוֹשְׁבֵנָא ר"ת, וְהִכִּי סְלִיק שְׁמִיה ר"ת, וְהִכִּי סְלִיק יִצְחָק. כִּיּוֹן דְּחָמָא לְאֵת מ' טָאס בְּרִקְיָעָא, חֹטֵף לִיה, וְחִבֵּר לִיה בְּהִדְיָה וְאֶתְעֵבִיד מִיַּד רמ"ח, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וַיִּקַּח רִמָּח בִּידוֹ.

בְּגִין דְּאוֹת מ' הוּוּה סִימְנָא קְדַמָּאָה לְאָדָם הֶרְאִשׁוֹן, לְמַבְנֵי מוֹת עַל עֲלָמָא, בְּגִין דְּאֵת דָּא הוּוּה טָאס עַל רִישִׁיה דְּאָדָם, בְּשַׁעֲתָא דְכְּתִיב, (בראשית ג) וַתִּקַּח מִפְּרִיו מ' פְּרִיו. וְהוּוּה מְחַכָּא ר"ת, בְּזִמְנָא דְכְּתִיב, (הקדמת בראשית י"ב ע"ב) וְתֹאכַל, וְתִתֵּן, וְתִפְקַחְנָהּ. כְּדִין אֶתְבְּנֵי מוֹת עַל עֲלָמָא.

פִּנְחָס הוּוּה חָמֵי לִיה הַשְׁתָּא הַהוּא אֶת מ', טָאִיס עַל רִישִׁיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. וְהִיאךְ חָמָא לִיה. חָמָא דִּיּוֹקְנָא דְמ' פְּתוּחָה, מְלֵיא דְמָא. כִּיּוֹן דְּחָמָא לִיה, אָמַר הָא וְדָאֵי סִימְנָא דְמְלֵאךְ הַמּוֹת, מִיַּד חֹטֵף לָהּ, אֲדַכֵּר עֲלָהּ שְׁמָא מְפָרְשׁ, וְנַחֲתִית לְהָאֵי אֶת לְגַבִּיָּה. וְמָה דְהוּוה ר"ת, אֶתְצַרִּיף רמ"ח. כְּדִין וַיִּקַּח רִמָּח בִּידוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב מְעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי, דְקִנְי לְשְׁמָא קְדִישָׁא, דְהוּוּ מְחַפְרִין לִיה בְּרִשׁוֹ אַחְרָא. בְּתוֹכָם, מֵאֵי בְּתוֹכָם. בְּגִין דְהוּוה אֶזֶל וְעָאֵל בְּגוֹ כְּמָה אוֹכְלוֹסִין, כְּמָה רְבִרְבֵן, וּמְסַר גְּרַמְיָה לְמוֹתָא בִּינְיָיְהוּ. אֲבָל בְּתוֹכָם, בְּתוֹךְ מ', בְּתוֹךְ מ' הוּוּה הַהוּא קִנְאָה דְקִנְי.

מֵאֵי טַעְמָא מ'. בְּגִין דְּאִיהִי סִימְנָא דְמוֹת, אִיהִי סִימְנָא דְמ' מְלִקְיוֹת. אִיהִי סִימְנָא דְד' מִיתוֹת בֵּית דִּין. וּמִתְמָן סְלִיק וְנַחֲתִית, נַחֲתִית וְסְלִיק, סְלִיק לְמ', וְנַחֲתִית לְד'. נַחֲתִית מְד', אֵינּוֹן ד' רוּחִין, דְמִתְפָּרְשֵׁן מְגוֹ דְכֹר וְנוֹקְבָא מִמְסָאבוּתָא, וּבְגִינְיָיְהוּ ד' מִיתוֹת בֵּית דִּין. וּמִתְמָן סְלִיקִין לְמ'. וְהִינּוּ מ' סִימְנָא וּמְאֵינִין דְמְלֵאךְ הַמּוֹת. וְדָא נָטִיל פִּנְחָס, וְקָם בְּתוֹךְ מ', וְעַל דָּא וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי.

וְכִי הָאִיךְ הַשִּׁיב פִּנְחָס חֲמַתִּיה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְהִכְתִּיב וַיְהִיו הַמֵּתִים בְּמַגְפָּה וְגו', אֵי לָא מִית חַד מְזַיְיָהוּ, הוּוּה אֲמִינָא הַשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי, אֲבָל כִּיּוֹן דְּכָל הַנִּי מִיתוּ, מֵאֵי טַעְמָא הַשִּׁיב אֶת חֲמַתִּי וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲלָא וְדָאֵי בְרִירָא דְמְלָה, וְוִי לִיה לְבַר נֶשׁ דְּפָגִים זְרַעִיה, וְוִי לִיה לְמָאן דְּלֹא נָטִיר זְרַעִיה כְּדַקָּא יְאוּת, חַס וְשְׁלוֹם דְאֶפִּילוּ חַד מִיִּשְׂרָאֵל מִית, אֲלָא שְׁבֻטָא דְשְׁמַעוֹן, כִּד אֲתִי אֵינּוֹן עֲרַב רַב, אֶתְעֲרַבוּ בְנֵשִׁין דְשְׁבֻטָא דְשְׁמַעוֹן, בְּתַר דְאֶתְגִּיירוּ, וְאוּלִידוּ בְנִין, מִנְהוֹן מִיתוּ בְעַגְלָא, וּמִנְהוֹן מִיתוּ בְמוֹתָנָא, וְאַחֲרֵינִין מִיתוּ הֶכָא, אֵינּוֹן דְאֶשְׁתָּאֲרוּ. הִדָּא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

הוא דכתיב, ויהיו המתים במגפה, אשר מתו לא פתיב, אלא המתים, מתים דמעיקרא הוּו.

אמר רעיא מהימנא, השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא ג' ממונים דגיהנם, חד על שפיכות דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינן: משחית, אף, וחימה. הוא (חמא דהוה) (ס"א חימה דהוה) טאס בעלמא. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, דאינן ערב רב, דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשילשת אלפי איש, דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא. (ע"כ).

ובגין דאסתמרו ישראל, וכל אינון זרעא קדישא, אתמנון פלהו, בגין דלא חסר אפילו חד מנייהו. ועל דא פתיב, ולא כליתי את בני ישראל, מפלל דאחרנין פלו. וכן השיב את חמתי מעל בני ישראל, מעל בני ישראל השיב, אבל מעל אחרנין דהוּו ערב רב, לא השיב. ועל דא רשים קרא ואמר, מעל בני ישראל. ובגין דא אתמנון בני ישראל כמלקדמין, וחבר לון קודשא בריך הוא בהדיה. כגוונא דא בעובדא דעגל, דכתיב, (שמות לב) ויפול מן העם וגו'. כל אינון מערב רב הוּו. ולאחזאה דלא הוּו מבני ישראל, מה פתיב לבתר, (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל.

דף רל"ז ע"ב

אמר רעיא מהימנא, השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי. אלא ג' ממונים דגיהנם, חד על שפיכות דמים, וחד על גלוי עריות, וחד על עבודה זרה. ואינן: משחית, אף, וחימה. הוא (חמא דהוה) (ס"א חימה דהוה) טאס בעלמא. אמר השיב את חמתי מעל בני ישראל, ולא אמר מעל העם, דאינן ערב רב, דאתמר ויפול מן העם ביום ההוא כשילשת אלפי איש, דהכי אוקימנא ושאלו לבוצינא קדישא. (ע"כ).

(דף רל"ז ע"ב) (שמות לה) קחו מאתכם תרומה. תא חזי, בקדמיתא פתיב, (שמות כה) מאת כל איש אשר ידבנו לבו. כלא בכלל. פיון דאינון ערב רב עבדו דא, ומיתו מנייהו אינון דמיתו, בעא קודשא בריך הוא לאתפייסא בהדיהו דישאל, אמר לון, אתחברו פלכו לסטר חד, הדא הוא דכתיב, (שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל בלחודייהו, אמר לון, בני, בכון אנא בעי למשרי, עמכון תהא דינרא דילי.

ועל דא, (שמות כה) קחו מאתכם תרומה, מאתכם, ולא מאחרא, לא בעינא דתהא שתופא לאחרנין בהדי, ולא בהדייכו, ובגין כך פלהו אשתציאו. אוף הכא הא אינון מאינון גזעא בישא הוּו, ויהיו המתים. המתים, ודאי מתים, ולא מישראל. ובגין כך מנה לון, דכתיב שאו את ראש בני ישראל, ארימו רישייהו.

אמר רבי אלעזר, אבא, כמה יאות הוא, אי לא אשכחנא פלוגתא על דא. אמר ליה ברי אימא. אמר ליה והא פתיב (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור, ותנינן דאתחברו ישראל בהדיה, כצמידא דא דאתחבר בפר נש בקשוטוי, הכי אתחברו ישראל לבעל פעור. אמר ליה אלעזר, הכי הוא, ויצמד ישראל לבעל פעור, אלא אנא לא אמרית דאתדכו ישראל מההוא חובה, אלא דאתדכו ממותא, דלא שריא עליהו מותא.

דף רל"ח ע"א

אמר ליה והא פתיב, (במדבר כה) קח את כל ראשי העם והוקע אותם. אמר ליה ראשי העם ודאי, ולא ראשי בני ישראל. ומן העם אית לן למילף, פתיב הכא העם, וכתוב התם (שמות לב) וירא העם. (שמות לב) ויקהל העם. (שמות לב) ויפול מן העם. אבל תא חזי, ויצמד ישראל לבעל פעור, ולא פלחו ליה, אבל מן סיפיה דקרא אוכה, דכתיב ויאכל העם וישתחו, ולא פתיב ויאכל וישתחו ישראל. אלא העם, כיון דכתיב ויצמד ישראל, מאי ויאכל העם. אלא ההוא זרעא בישא, הוו חובה דישראל. (דף רל"ח ע"א)

מהו דכתיב, (במדבר כה) ויצמד ישראל לבעל פעור. תא חזי, ויצמד ישראל לבעל פעור לא פתיב, אלא לבעל פעור. קשוטין ותוקפא יהבו לבעל פעור, בלא דעתא, בגין דפולחנא דפעור הוא, למפרע גרמיה, ולאפקא קמיה צואה רותחת. וההוא עיבידתא אהני ליה, ואתתקף מניה. וישראל כיון דחמו דא, חשיבא דזלזולא דיליה איהו, וקלקולא דיליה, דהא בעבודה זרה פתיב, (ישעיה ל) צא תאמר לו. ואינון בגין זלזולא דעבודה זרה, פרעו גרמייהו בלא ידיעה, ועל הני כפר פנחס, ובטל מותנא, דכתיב ויכפר על בני ישראל. (ומה כתיב)

סדר הלימוד ליום ל אב [יום 325 בשנה]

רעיא מהימנא ומה פתיב, קחו מאתכם תרומה ליי, ולא מערב רב, דלא אתקריאו קהלה וחבור, עד דאתעבר מנהון ערב רב, כפיכול בזמנא דמתערבין ביניהו, כאילו לא הו גוי אחד. ובגין דא קחו מאתכם תרומה, ולא משותפו אחרא, דלא בעינא לשתפא אחרנין ביני וביניכו.

ולא עוד, אלא כד ערב רב מעורבין אינון בישראל, מה פתיב (איכה א) היו צריה לראש. וישראל בתר דמתעברי מניהו אלין מה פתיב, שאו את ראש כל עדת בני ישראל. ולא עוד, אלא דאמר קודשא בריך הוא, אנא בעי לדירא עמכון. הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ולא עוד, אלא כד בני ישראל בגלותא, עליהו אתמר מי מעכב שאור שבפסת, והא אוקמוה מארי מתניתין, בזמנא דערב רב אינון ראשים על ישראל, כפיכול כאילו (ס"א עברין שולטני דקודשא בריך הוא), עבדין שולטנו בקודשא בריך הוא, וייעלון במשפטי ככביא ומזלי. ובגין דא צווחין ואמרי, (ישעיה כו) יי אלהינו בעלוננו אדונים זולתך.

דבר אחר, פנחס וכו'. קום בוצינא קדישא, ואפתח מלי קמי שכנינא. קום בוצינא קדישא, ואמר, בחבורה קדמאה אתמר הכי. תא חזי, פינחס קאים קמי דינא תקיפא דיצחק, וקום קמי פרצה, דכתיב, (תהלים קו) ועמוד פינחס ויפלל ותעצר המגפה, בגין לאגנא עליהו דישראל, ובגין דא פליל דא ודא בחושבנא, פינחס כמנין יצחק, והכא צריך לחדתא מלין.

פתח ואמר, אליהו רחימא דמלכא עלאה, חזא מ"ם מן מות טאס באוריא, חטף לה, ושתף לה עם ר"ה, דאיהו יצחק, ואיהו בחושבן פינחס, ואשתלים בה רמ"ח. לבתר חזא ו' מן מות טס ברקיעא, וחטף ליה, ושוי ליה ברמ"ח, ואשתלים רומ"ח. הדא הוא דכתיב, ויקח רומח בידו.

ואיהו, במה יכיל לחטוף תרין אתוון אלין. בתרין רוחין דאשתמרו (ס"א דאתמרו) לעילא, דאשתתפו בפנחס. פנ"י ח"ס. בתרין פנים אלין, חס על ישראל דלא אתאבידו, בחילא דתרווייהו, וידקור את שניהם, בתרין אתוון מ"ו. והיינו בקנאו את קנאתי בתוכם.

ואמאי אשתתף ביצחק. בגין דיצחק מסר גרמיה למיתה. ובגין דא אשתתף ליה ליצחק, למהוי ליה עזר. דמסטרא דתרין עיזלי דאיילתא, אשתתפי ביה אברהם ויעקב, דאברהם דרגיה חסד אשתתף בח"ס דפנחס. יעקב איהו פנ"י א"ל (ס"א יעקב איהו פנ"י דפנחס) דפנחס בגין דאתמר ביה, (בראשית לב) פאשר עבר את פניאל, (ס"א שם המקום פנ"י) פנ"י א"ל. בגין דכד עלמא איהו בדוחקא, ואית צדיק בעלמא מקני על ברית, אבהן אשתתפו ביה, ובגינייהו אמר משה בדוחקא דישראל, (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך. ובתלת אתוון יה"ו מן אליהו, זכה לה' מן הנביא, ודא איהו אליהו, ה' נביא, (ס"א ודא רזא אל יהו נביא) ואשתלים ביה ידו"ד.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

י' דזכה פנחס ביה, בגין דקני על ברית, זכה לברית. ותרין יודין אינון, יוד עלאה מן ידו"ד, דכרת בה לאברהם, בין י' אצבעות דידין. יו"ד ועירא איהי מן אדני, דכרת בה בין י' אצבעאן דרגלין ואיהי את קדישא, דמתעטרא ברשימו עלאה.

ודא אתרשים תמיד לעלמין, איהי אות דשבת, אות דתפלין, אות דיומין טבין, אות דשדי דרשים (דברים ו) על מזוזות ביתך ובשעריך. למהוי בה רשימין ישראל ברצועייחו, בברית דלהון, דאינון בנוי דמטרוניתא, בנוי דהיכלא דמלכא קדישא, ובאורייתא, אינון רשימין באת י' עלאה, דאינון בני מלכא עלאה, כמה דאוקמוה. והא אתמר (דברים יד) בגנים אתם ליי אלהיכם.

ואות יוד דשדי, איהו חוליא דשלשלת, על קודלא דשד יצר הרע, דלא לגזיק ליה לבר נש. דעליה אמר דוד, (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי. איהו נחש, איהו פלב, איהו אריה. דעליה אמר דוד, יארוב במסתר פאריה בסכה. והנביא קרא ליה דוב, הדא הוא דכתיב, (איכה ג) דוב אורב הוא לי ארי במסתרים. (תהלים מט) נמשל פבהמות, נמשל לכל חיון מסאבון, דאינון דורסין, אתמתיל לכל בר נש, כפום חובין, והא אתמר.

והאי איהו פלב ונחש וחמור נוער, דמרפיבין עליה נפשא. ומיד דאשתמודע ההוא דרכיב עליה דאיהו חייבא, עליה כתיב, (בראשית מט) ויפול רוכבו אחור. ורזא דמלה, (דברים כב) פי יפול הנפול ממנו. ובגין דא אמר איוב, (איוב יב) לא נופל אנכי מקם. וצדיק דרכיב עליה, קשיר ליה בקשירו דרצועין דתפלין. אות תפלין דאיהו אות יוד. דשדי, חוליא על קדליה. ש דתפלין, שלשלת על קדליה.

וביה רכיב אליהו, וסליק לשמיא. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים. וביה (איוב לה) ויען ידו"ד את איוב מן הסערה. ובגין דא, אוקמוה רבנן דמתנייתא עליה, איזהו גבור הכובש את יצרו. ואית למאן דמתהדר ליה חמור, דלאו איהו מצטער רוכבו. ואלין אינון דמשתדלין בקל וחומר. ובגין דא אתמר באברהם, (בראשית כב) ויחבש את חמורו. ובגיניה אתמר על משיח, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור.

ובגין דא י' מן שד"י, דאיהו חוליא דשלשלת, מינה (ס"א מפחדין) מפוזרים כל שדין ומזיקין, ומיד דחזיין ליה במזוזות דתרעין, ברחין, דבה אתמר, (תהלים קמט) לאסור מלכיהם בזיקים ונכבדיהם בכבלי ברזל. כל שפן פד חזיין לה באות תפלין על דרועין, ורשימין בה באות ברית בבשריהון, (במדבר א) והזר הקרב יומת, לית זר, אלא יצר הרע, דדמיא לכל חיון ועופין דורסין.

ובגין דא, (איוב ד) זכור נא מי הוא נקי אבד, דא פנחס, דקני על ברית, ואתרשים ביה, דאיהו ברא דמלכא ומטרוניתא. קני במחשבה, וזכי לאת י' מן יהו"ה. וקני בעובדוי, וזכה לאות י' מן אדני. והאי איהו חכמה בראש. וחכמה בסוף. ובגין דאדם קדמא הוה רשום בתרווייהו, אוקמוה עליה רבנן, דאיהו ראשון למחשבה, אחרון למעשה. אדחכי דאמר מלין אלין אתפסי מנייהו. אמר (דף רל"ח ע"ב) רבי אלעזר, (להכרוי) זכאה חילקנא, דזכינא למשמע מלין מבני עלמא דאתי.

"זוהר היומיי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

ובחבורא קדמא. לכן אמר, באומא עֲלֵךְ, אם הוא ברעותך, ואי לאו, אימא. רבי פנחס בן יאיר. ההוא טולא בטש בעינוי דרבי אבא, וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא, אי הוה ברעותיה, אם לאו. אמר ליה, אם ליה גלוי, מי גלוי לאחריני, ובגין דא לכן אמור.

ותו אתמר בחבורא קדמא, (תהלים ס) מכתם לדוד, סימנא דאחזיאו ליה לדוד, כד שדר ליואב לארם נהרים ולארם צובה לאגחא בהו קרבא. אמר רעיא מהימנא, שושן עדות: דא סהדותא דשכינתא, דאיהו שושן עדות. דאיהי סהדותא דקיימא עלן, וסהידת עלן קמי מלכא, ודרגין עלאין קדישין בהדה, וסייעתא קדישא לתושבחתא.

אמר רעיא מהימנא, שושן עדות דאינון סהדין על ישראל, דאינון אברים, ואיהי נשמתא עליהו. איהו סייעתא דשמיא. דאתמר בה, (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. איהי סייעתא קדישתא, (ומנה תלייא) דאתמר עלה תניא דמסייע לך.

(במדבר כד) איתן מושבך ושים בסלע קנף. איתן: תני"א. תמן קנא דנשרא עלאה, ואיהי שכינתא. ועלה אתמר, (דברים לב) כנשר יעיר קבו על גוזליו ירחף, דאינון שוגי הלכות ומשניות. וכל דבור ודבור דנפיק מפומי דההוא תני"א, דאפיק בין לשמא דידוד, בין באורייתא, בין בצלותא, בין בברכה, בין בכל פקודא ופקודא, מה כתיב ביה. יפרוש כנפיו, ההוא נשרא דהוא דבור, דביה יהו"ה.

יקחהו ישאהו על אברתו, מאי על אברתו. על ההוא אבר דבר נש, (ס"א על ההוא נשרא) דביה מצוה ידו"ד, אתקרי אבר דשכינתא. ובגין דא ישאהו על אברתו. ישאהו: כגון (במדבר ו) ישא ידו"ד פניו אליך.

ומאי ושים בסלע קנף. אלא אמר דוד עליה, (שמואל ב כב) יי סלעי ומצודתי. אוף הכי תנא, דאיהו ביה הלכה תקיפא פסלע, דלית פטיש יכיל לפצצא יתה בכל קושין דעלמא. בהאי איהו מקננא נשרא, וכל תנאים אתקריאו קנים דילה. ובגין דא, (דברים כב) פי יקרא קן צפור לפניך, בארץ מקרה, ומנא חדא כאושפיזא ואכסנאי, דאזדמן לפום שעתא בבי אושפיזיה.

ואית דאינון במתניתא דלהון דירה לשכינתא, הדא הוא דכתיב, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת וגו', לדורותם, לדורתם חסר, לשון דירה. ואית מארי משנה דתורתם אומנותם, דלא זזת שכינתא מנהון כל יומיהון. אבל אלין, פי יקרא קן צפור לפניך, בהון שכינתא בארץ מקרה, ומנין שרייא עליהו ואשתכחת עמהון, ומנין לא אשתכחת עמהון.

ורוא דמלה, ומנין דאשתכחת עמהון, לא תקח האם. ומנין דלא אשתכחת עמהון, שלח תשלח את האם. אפרוחים אלין מארי משנה. או ביצים, מארי מקרא באלין דלא קבעין למודייהו, שלח תשלח את האם. אבל באלין דקבעין למודייהו, לא תקח האם על הבנים. ואית מארי הלכות, דמזיין לפכביא, הדא הוא דכתיב, (דניאל יב) ומצדיקי הרבים פככים לעולם ועד. לאו פככים, דאתמר בהון (נחמיה ט) וכל צבאם יבול. אלא פאינון ככביא דעלמא דאתי, דאינון לעולם ועד קיימי תדיר.

"זוהר היומי" לימוד כל ספר הזוהר במעגל השנה – [חודש אב]

(בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם, בטר דאשלימו לעבידתיהו כל אומן ואומן, אמר לון קודשא בריך הוא, אומנותא חדא אית לי למעבד, דיהא שותפא דכלנא. אתחברו פלכו כחדא, למעבד ביה כל אחד ואחד מחולקא דיליה, ואנא אשתתף עמכון, למיהב ליה מחולקא דילי. והיינו נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. ואוקמוה רבנן, דלית אדם אלא ישראל, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם. אתם אדם, ולא עובדי פוכבים ומזלות. ובגין דא (תהלים קמט) ישמח ישראל בעושיו.

אמר בוצינא קדישא, ודאי ההוא תנא דאתמר בסלע דחויא אמר דא, דכתיב ביה איתן מושבך ושם בסלע קנך. דתלת אבהן נקראו איתנים, ורביעאה איתן מושבך. דביה מתישבא הלכה, דאתמר בה הלכה למשה מסיני. דאיהו אתפשט על שתין רבוא דישראל, ונהיר לון באורייתא, כשמשא (לסיהרא) דאתפסי בליליא, ונהיר לכל ככביא ומזלי. ולית ליליא אלא גלותא, ואיהי (ישעיה כא) שומר מה מלילה שומר מה מליל. ואתגליא ביממא, דאתמר (בראשית מד) הבקר אור, בקר דאברהם, דאתמר ביה (שמות טז) ובקר וראיתם את כבוד יי. (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר.

אדהכי, הא רעיא מהימנא נפיק מההוא סלע, ואמר, בוצינא קדישא, מה מועיל לי לאתטמרא מקמך, דהא לא שבקנא אתר דלא עאלית לאתטמרא מנך, ולא אשכחנא, אי הכי לית לי לאתכסיא מנך.

אמר ליה בוצינא קדישא, בטר דאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, מאי גיהו דאמר לבתר ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, מה דאוקמוה על דא מארי מתניתין, דמנהון הו אמרין יברא, ומנהון אמרין לא יברא, קודשא בריך הוא ברא ליה, דכתיב ויברא אלהים את האדם בצלמו. אמר ליה, אי הכי (דף רל"ט ע"א) איהו, לא יהיב חולקא ביה חד מנייהו, ולא אתעביד בדיוקנא דלהון, אלא באיקונין דמלכא בצלמו כדמותו, דאיהו צלם דמות תבניתו. אמר הכי אשתמודע. אמר חס ושלום. אלא אנא אמינא לך, דאתברי בכלא, ואשליטיה על כלא. ואי הוה יהיב כל חד ביה חולקיה, בזמניה דהוה פעסיה עליה, כל חד, הוה נטיל חולקיה מניה, (ישעיה ב) כי במה נחשב הוא.

אלא קודשא בריך הוא ברא ליה (כל חד וחד) בדיוקניה, דא מלכות קדישא, דאיהי תמונת כל. דבה אסתכל קודשא בריך הוא, וברא עלמא, וכל ברין דברא בעלמא, וכלל בה עלאין ותתאין, בלא פרודא כלל, וכלל בה עשר ספירן, וכל שמהן וכנויין והויין. ועלת על כלא, דאיהו אדון על כלא, ולית אלהא בר מניה, ולא ישתכח בעלאין ותתאין פחות מינה. בגין דאיהי קשר דכלהו, שלימו דכלהו, לקיימא ביה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. ובגין דלא אשתכח עלת על כלא בעלאין ותתאין פחות מנה, אפילו בחד מנייהו, אתקריאת אמונת ישראל. ומסטר א דעלת על כלא, אתמר בה, (דברים ד) כי לא ראיתם כל תמונה, אבל מסטר א דשאר ברין. אתמר בה, (במדבר יב) ותמונת יי ביט.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

אתא בוצינא קדישא ושאר חברייא, ואשתטחו קמיה, ואמרו, ודאי כען לית מאן דיכיל למיטל מניה חולקיה, דלא יהיב ביה חולקא חד בעלמא, אלא בורא עלמין, עלת על כלא, וביה תליא ענשיה, או אגריה, ולא במלאך ושרף, ולא בשום בריה דעלמא. ובגין דא אוקמוה רבנן דמתניתין, המשתף שם שמים ודבר אחר, נעקר מן העולם. מיד דשמע מלין אלין דאמר רבי שמעון בוצינא קדישא תדא רעיא מהימנא. (ס"א דאמר רעיא מהימנא בוצינא קדישא תדא) וכל חברייא בריכו ליה, ואמרו, רעיא מהימנא, אי לא הוה אתי בר נש בעלמא אלא למשמע דא דיי.

זכאה איהו, מאן דאשתדל בגלותא בתראה, למנדע לשכינתא, לאוקיר לה בכל פקודין, ולמסבל בגינה כמה דוחקין. כמה דאתמר, אגרא דכלה דוחקא. (בראשית כח) וישכב במקום ההוא, אם יש כ"ב אותיות דאורייתא, איהי שכיבת עמיה.

מאן י"ש. חכמה מאין. דבאתר דשכינתא עלאה תמן, חכמה תמן. ובגינה אתמר, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש. והיינו (שמות כ) ועשה חסד לאלפים לאוהבי. מסטרא דאהבת חסד. ויש דאיהי חכמה לימנא, דהכי אוקמוה הרוצה להחכים ידרים. ובגין דא, להנחיל אוהבי יש.

תא חזי ברזין סתימין, במדות דקודשא בריך הוא, ההיא מדה דמשתדלין בה, ודכרין בה, עלה אתמר, במדה שאדם מודד בה מודדין לו. ושבעין אנפין לאורייתא, והאי איהו (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי, תזכיר את שמי מבעי ליה. אלא בההיא מדה דאזכיר את שמי, בההיא מדה אבא אליך וברכתך. (ע"כ רע"מ).

(במדבר כ"ו) על פי הגורל תחלק נחלתו בין רב למעט. רבי יהודה פתח ואמר, (קהלת א) ידעתי כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע וגו'. שלמה מלכא, דחכמתיה יתיר על כל בני עלמא, לא ידענא כי כל אשר יעשה האלהים הוא יהיה לעולם, ואיהו אמר ידעתי, מה דלא ידע בר נש אחרא.

אלא ודאי שלמה מלכא חכמתיה סלקא על כל בני עלמא, ומה דאיהו ידע לא ידעי כל שאר בני עלמא. תא חזי, שאר אומני דעלמא, כד איהו עביד עבידתא, אשגח ביה, ואסתפל זמנא ותרין זמנין ועביד ליה, ולבתר אוסיף עליה, או גרע מניה. וקודשא בריך הוא לאו הכי, אפיק עבידתא לאמתו מתהו, דלית בה ממשות כלל, ואיהו ממש אתתקן כדקא יאות, ולא אצטריך לאוספא ולאגרעא מניה. בגין כך כתיב, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד.

תו כל אשר יעשה האלהים, לתקונא דעלמא, ודאי הוא יהיה לעולם. רבי יצחק אמר, אי הכי מהו והאלהים עשה שייראו מלפניו. אלא האי קרא הכי אולפינא, והוא רזא עלאה בין חברנא, האי קרא הכי מבעי ליה, כי כל אשר עשה האלהים הוא יהיה לעולם, מהו כל אשר יעשה, והא כתיב מה שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה, ואת אמרת כל אשר יעשה.

דף רל"ט ע"ב

אֵלָא מְקַרָא אַחְרָא אֲשֶׁתְּמַע, כְּתִיב (ישעיה סד) עֵינַן לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחְפָּה לּוֹ. יַעֲשֶׂה, עֲשִׂית מִבְּעֵי לִיה. לְמַחְפָּה לּוֹ, לְךָ מִבְּעֵי לִיה. אֵלָא אַתְרַּ עֲלָאָה הוּא, דְּנִגִּיד וְנִפְיָא וְאֲדִלִיק בּוֹצִינִין כְּלָהוּ לְכָל עֵיבַר, וְאֲקָרִי עוֹלָם הַבָּא. וּמִנִּיה נִפְיָא חַד אֵילְנָא, (דף רל"ט ע"ב) לְאֲתִשְׁקִיא וּלְאֲתִתְקַנָּא. וְהָאִי אֵילְנָא עֲלָאָה וְיִקְרָא הוּא עַל כָּל שְׂאֵר אֵילְנִין, וְהָאִי אֲוִקְמוּהָ. וְהוּא עוֹלָם הַבָּא דְּנִגִּיד וְנִפְיָא, אֲתִקִּין לִיה לְהָאִי אֵילְנָא תְּדִיר, אֲשֶׁקִי לִיה, וּמִתְקַן לִיה בְּעֵבִידְתִּיה, מְעֵטֵר לִיה בְּעֵטְרִין, לֹא פְּסִיק מִבּוֹעֵי מִנִּיה לְעֵלְמָא לְעֵלְמִי עֲלָמִין.

בְּהוּא אֵילְנָא תְּלִיא מְהִימְנוּתָא, בִּיה שְׂרִיא מְכַל שְׂאֵר אֵילְנִין, קִיּוּמָא דְּכֻלָּא בִּיה. וְעַל דָּא כְּתִיב, כָּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם. וְדָאִי הוּא הִיָּה הוּא הוּוּה וְהוּא יְהָא. עֲלִיו אִין לְהוֹסִיף, וּמִמְנוּ אִין לְגְרוּעַ. וְעַל דָּא בְּאוּרִייתָא כְּתִיב, (דברים יג) לֹא תוֹסֵף עֲלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ. דְּאֵילְנָא דָּא, דְּאוּרִייתָא הוּא. וְאַתְרַּ דָּא אֲתִקִּין הָאֱלֹהִים תְּדִיר. הָאֱלֹהִים סִתְּם, דָּא גְבוּרָה מֵאִין סוּף וּמֵאִין חֶקֶר. כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר, (ישעיה מ) אִין חֶקֶר לְתַבּוּנָתוֹ, הָאֱלֹהִים, וְלֹא אֱלֹהִים. וְעַל דָּא עֲשֶׂה, יַעֲשֶׂה תְּדִיר, כְּמִבּוֹעַ דְּלֹא פְּסִקִין מִיּוּמֵי לְדָרֵי דְּרִין.

בְּגִין כְּדָא כְּתִיב, וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה שְׂרִירָאוּ מְלַפְנִיו. אֲתִקִּין לִיה לְהָאִי אֵילְנָא, בְּתִקּוּנָא שְׁלִים, דְּאֲחִיד לְכָל סֵטֵר עֵילָא וְתִתָּא, בְּגִין דְּיִירָאוּ מְלַפְנִיו. וְלֹא יַחְלִפוּן לִיה בְּחִלּוּפָא אַחְרָא לְדָרֵי דְּרִין.

אֲמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי שְׂפִיר קָא אֲמַרְתָּ, אֲבָל תּוּ אִיתָ לְאֲסִתְכֻלָּא, בְּקַדְמִיתָא יַעֲשֶׂה, וּלְבַתֵּר וְהָאֱלֹהִים עֲשֶׂה, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֵלָא (תדיר) וְדָאִי יַעֲשֶׂה וְאֲתִקִּין לְהָאִי אֵילְנָא, דְּלֹא פְּסִקִין מִיּוּמֵי לְדָרֵי דְּרִין. וּלְבַתֵּר עֲשֶׂה, מַהוּ עֲשֶׂה. אֵלָא עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים אֵילְנָא אַחְרָא לְתִתָּא מִנִּיה. וְלֹא יַעֲשֶׂה כְּהָאִי. דְּהָאִי אֵילְנָא תִתָּאָה, עֵבִיד לִיה וְאֲתִקִּין לִיה, בְּגִין דְּמֵאִן דִּיעוּל לְאֵילְנָא עֲלָאָה, יִיעוּל בְּרִשׁוֹ, וְיִשְׁכַּח לְאֵילְנָא תִתָּאָה, וְיִדְחַל לְמִיעָאֵל, אֵלָא כְּדִקָּא חֲזִי.

תָּא חֲזִי, דְּהָאִי, נְטִיר פְּתַחָא הוּא. וְעַל דָּא אֲקָרִי (תהלים קכא) שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל וְדָא אֵילְנָא תִתָּאָה עֲשֶׂה, אֲתִשְׁקִיא וּמִתְוֹן מֵאֵילְנָא דְּלְעֵילָא. וְעַל דָּא לֹא כְּתִיב יַעֲשֶׂה, אֵלָא עֲשֶׂה. מֵאִי טַעְמָא. שְׂרִירָאוּ מְלַפְנִיו בְּנֵי עֲלָמָא, וְלֹא יִקְרַבּוּן לִיה, אֵלָא אֵינּוּן דִּיתְחַזּוּן לְקִרְבָּא, וְלֹא אַחְרָא, וְיִסְתְּמְרוּן בְּנֵי נְשָׂא אֲרַחֵי דְּאוּרִייתָא, וְלֹא יִסְטוּן לְיִמִּינָא וּלְשִׁמְאֵלָא.

תָּא חֲזִי, עַל הָאִי אֵילְנָא דְּכָל חִילוּי בִּיה שְׂרִיא, אֲמַר דְּוּד, (תהלים טו) אַתָּה תּוֹמִיךָ גּוֹרְלִי. מַהוּ גּוֹרְלִי. דָּא עֲדָבָא דְּאֲחִיד בִּיה דְּוּד מְלַכָּא. וְעַל דָּא, עַל פִּי הַגּוֹרֵל (ס"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

כן ביה על פי) כתיב. וכן הוא על פי יי. וימת שם על פי יי. הגורל כתיב. זכאה חולקיהון דאינון דמשתדלין באורייתא יממא ולילי, וידעי ארחוי. ואינון אכלי בכל יומא מזונא עלאה. כמה דאת אמר, (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. דהא אורייתא דלעילא מאתר דא אתון, והא אתמר עלייהו, (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו.

רבי אבא פתח ואמר, (יחזקאל א) ויהי קול מעל לרקיע. דא קול דאחיד להאי רקיע, ואשתתף בהדיה. ודא הוא (תהלים קיא) זכר עשה לנפלאותיו. והוא רקיעא קאים עליהו, על אינון חיוון. ודא הוא דאברי בשני, (בראשית א) להבדיל בין מים למים.

והא אוקמוה, דשבעה רקיעין לעילא לעילא. ודאי וילון אינו משמש, דהא לית ליה מדיליה, אלא מה דיהבין ליה. ומספני ביה אתאחדו, דא הוא רזא דכתיב, (דברי הימים ב כב) ובעניי הכינותי לבית אלהי. ודא מכניס שחרית ומוציא ערבית. דהא בליליא, אפיק חילוי לכל סטרין, ושלטא על אינון חילין ואכלוסין. ובשחרית פניש לכלהו, ואעיל לנקבייהו, ולא שלטין. דהא בקר כליל כלהו. כמה דאת אמר (תהלים צב) להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. והא אוקמוה.

וקול אית על האי רקיע, מניה אתון האי רקיע, בשעתא דהאי קול אתער, כלהו אכלוסין לא נטלין, ולית בהו רשו, אלא למיקם בדוכתייהו, ואקרבי חיליהון ומחכאן, לההוא טיבו דנגיד לההוא רקיע, ויתברכן בגיניה, ועל דא איהו מעל לרקיע אשר על ראשם.

דף ר"מ ע"א

תא חזי וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא, כמראה אבן ספיר, דא אבן ישראל. ודא הוא רזא דכתיב, (בראשית כט) וגללו את האבן וגו'. חד אבן נחתא מלעילא, כד בעו ישראל למירת ארעא, וכתיב ביה גורל. ואיהו אמר, דא לפלניא, ודא לפלניא. ודא אבן הוא מתחות (דף ר"מ ע"א) כרסייא דמלכא נחתא. ודאי (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל כתיב. ובגיני כף על פי הגורל ודאי תחלק נחלתו.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי מאושא ללוד, פגע בהו רבי אלעזר, רהטו אבתריה. אמרו, ודאי גרהיט אבתריה דשכינתא. עד דמטו לגביה, אמרו ודאי נשתתף בהדך, ונשמע מלה חדתא.

פתח ואמר, (ישעיה נא) שמעו אלי רודפי צדק מבקשי וגו'. שמעו אלי רודפי צדק, אינון דאזלין בתר מהימנותא, רודפי צדק, ודאי אינון מבקשי ה'. אי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אב]

בְּעֵיתוֹ לְמַנְדֵּעַ מְהִימְנוּתָא, וְלֹא־חֲדָא לְהַאי צְדָקָה, לֹא תִסְתַּכְּלוּן בְּהַ בְּלַחֲוֹדְהָא כְּשָׂאָר
בְּנֵי עַלְמָא, דְּגִרְמוּ מִיְתָה לְגִרְמִייהוּ עַל דָּא. אֲבָל (ישעיה נא) הִבִּיטוּ אֶל צוּר חוֹצְבֵיכֶם
וְאֶל מְקַבְּת בּוֹר נּוֹקְרֵתֶם.

(רבי חייא הוה אזיל למחמי לר' אלעזר וכו' עד אשרי אדם עוון לו בכך. תוספתא היא וכבר נדפסה בפרשת לך לך
דף פ"ט ע"א שורה ל"ה. ואלו החילופים מצאתי בין הכתוב בהעתק אשר לפני לבין הכתוב שם. ע"ב שורה כ"ה צ"ל
ואמר אמאי אחסין דוד מלכא מלכותא דאיהו. שם שורה כ"ט במקום בדוד צ"ל שלמה, דף צ' שורה י"א צ"ל קלא
דהוה אמר אי קדישא הביאני המלך חדריו בכל אינון אידרין דסבא דאנפין עולימא קדישא אתמסרו בידיה כל
מפתחן דבגינך ובחייך קדישא כל חילי שמיא נגילה ונשמחה בכך, ודחילו שורה ט"ז במקום אזלו צ"ל יתבו תמן).

(במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי וגו'. כתיב (שמואל
א טו) החפץ ליי בעולות וזבחים פשמוע בקול יי וגו'. לית רעותא דקודשא בריך
הוא, דיחוב בר נש, ועל חוביה יקריב קרבן. אלא קרבן דאיהו בלי חובה, דא
איהו קרבן שלים, ואקרי שלמים, וקרבן תמיד אוף הכי, ואף על גב דמכפר על
חובין.

רבי אבא פתח, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. האי קרא אוקמוה,
דרעותא דקודשא בריך הוא, לא אתרעי בקרבן דבר נש על חובין, אלא רוח
נשברה. ובני נשא לא ידעי מאי קאמרי, והכי שמענא מבוצינא קדישא, דכד
אתי בר נש לאסתאבא בחובין, אמשיך עליה רוח, מסטרא דמסאבא, ואתגאי על
בר נש, ושלטי עליה לכל רעותא. וההוא סטרא מסאבא, אתגבר בחיליה
ואתתקף, ושלטי עליה לרעותיה. אתי בר נש ושלטי עליה לאתדכאה, מדכאין
ליה.

בזמנא דהוה בי מקדשא קיים, אקריב קרבניה, כל כפרה דיליה תלייא עליה,
עד דאתחרט, ותבר להווא רוח מגו גאותא דיליה, ומאיך ליה. ודא הוא תבירו,
דהווא דרגא דמסאבא. וכד אתבר ההוא רוח מסאבא, וקריב קרבניה, דא איהו
דאתקבל ברעוא כדקא יאות.

ואי לא אתבר ההוא רוח, לאו קרבניה כלום, ולכלפי אתמסר, דהא קרבנא דא
לאו דקודשא בריך הוא, אלא מכלפי. ובגין כך זבחי אלהים כדקא יאות, הוא
רוח נשברה, דיתבר ההוא רוחא מסאבא, ולא ישלוט. ועל דא מאן דיתבר ליה
כדקא יאות, עליה פתיב, (תהלים עח) רוח הולך ולא ישוב. ליהוי ההוא גברא
באבטחותא, דלא יתוב לגביה לעלמין. הדא הוא דכתיב, ולא ישוב. לב נשבר
ונדכה, ההוא גברא דלא אתגאי, ולא אתענג בענוגין דעלמא, אלהים לא תבוזה,

בִּיקְרָא אִיהוּ לְגַבִּיּהּ. (במדבר כ”ח) צו אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מֵאֵי צו. דָּא עֲבוּדָה זֶרָה. בְּגִין דְּלֹא יִיעוּל גְּרַמִּיָּה לְאַסְתָּאבָּא בְרוּחַ מְסֻאָבָּא, דְּאִיהוּ עֲבוּדָה זֶרָה מִמֶּשׁ.

דָּף ר”מ ע”ב

רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח. (שיר השירים ה) בָּאתִי לְגַנִּי אַחוּתִי כְּלָה וְגו’ו’. הָאֵי קְרָא אוֹקְמוּהָ, אָבֵל אֵיִת סְתָרִים בְּקֶרְבָּנָא (ס”א שֵׁת סְדָרִין דְּקֶרְבָּנָא) הָכָא, וְכֹלָא אֲתַמַּר. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוּן, יָאוּת הוּא, דְּשָׂרִית מְלָה, וְסַתְמַת, אִימָא. (ס”א נִסְתַּמַּת אִמָּאִי) אָמַר, בְּגִין דְּחַמִּינָא בְּסִפְרָא דְּחַנוּךְ מְלָה, וְאוּלִּיפְנָא. אָמַר, אִימָא הֵהִיא מְלָה דְּחַמִּית (דָּף ר”מ ע”ב) וְשְׁמַעַת.

אָמַר כְּלָא חַד מְלָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר דָּא, בָּאתִי לְגַנִּי, בְּגִין דְּכָל קֶרְבָּנִין דְּעֵלְמָא כַּד סְלָקִין, כְּלָהוּ עֵיילִין לְגוּ גִנְתָּא דְּעַדָּן בְּקַדְמִיתָא, רְזָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְהִיאךְ בְּקַדְמִיתָא וְשִׁירוּתָא דְּקֶרְבָּנָא, בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נֶשׁ אוּדֵי חֲטָאֵי עָלָה, וְנִכְיֶסוּ וְזִרְקוּ דְּדַמִּיָּה עַל מַדְבַּחָא.

הַשְׁתָּא אֵיִת לְאַסְתָּפְלָא, הִיאךְ אֵינּוֹן רוּחִין קְדִישִׁין אַתְהֶנּוֹן מֵהָאֵי. וּמֵאֵי טַעְמָא דְּקֶרְבָּנָא דְּבַהֲמָה, וְהָא יִתִּיר הָוָה סְגִיָּא, לְתַבְרָא בַר נֶשׁ הֵהוּא רוּחָא, וְלֹאֲתַבָּא בְּתִיבְתָא מֵאֵי טַעְמָא נִכְיֶסוּ דְּבַהֲמָה, וְלֹאֲוֹקְדָא לִיה בְּנוּרָא דְּמַדְבַּחָא.

אֵלָא רְזָא הוּא, בְּגִין דְּאֵיִת בְּהֵמָה דְּרַבִּיעָא עַל אֶלְפָּה טוּרִין, וְאֶלְפָּה טוּרִין אַכְלַת בְּכָל יוֹמָא, וְכֹלְהוּ אַקְרוּן (תהלים ג) בְּהֵמוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְפָּה. וְעַל דָּא תַנִּינָן, דְּאֵיִת בְּעִירָא אַכִּיל בְּעִירֵי. וּמִמָּה הוּוּ. מֵאֲשָׁא. וְכֹלְהוּ לְחִיךְ לֹוֹן הֵהִיא בְּהֵמָה בְּלַחֲיכָא חֲדָא, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים ד) כִּי יִי אֶלְחִיךְ אֵשׁ אַכְלָה הוּא אֵל קַנָּא. וְכָל מֵיָא דִּירְדוּן, דְּאִמְלָא בְּשִׁית שְׁנִין, הִיא עֲבַדַת לִיה גְּמִיעָה חֲדָא, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב מ) יִבְטַח כִּי יִגִּיחַ יִרְדֵּן אֵל פִּיהוּ.

סְתָרָא דְּמְלָה, חַמִּירָא דְּכָל הַנִּי, עֲקָרָא וְיִסוּדָא לְהַנִּי בְּעִירֵי דְּלַתְתָּא. בְּגִין דְּרוּחָא מְנַיְיָהוּ מִתַּפְשֻׁטָא (ס”א דְּרוּחֵי דְּבַעִירֵי מְנַיְיָהוּ אַתַּפְשֻׁטוּ) לְתַתָּא, וְאַתְצִייר הֵהוּא רוּחָא לְתַתָּא בְּבַעִירֵי. וְכַד חָב בַּר נֶשׁ, אֵיִתִּי בְּעִירָא לְקֶרְבָּנָא, וְהֵהוּא רוּחָא דְּבַעִירָא דָּא, סְלָקָא וְתַב לְאַתְרֵיהּ, וּמִתַּפְשֻׁט הֵהוּא רוּחָא בְּכֹלְהוּ. וְכָל אֵינּוֹן דְּזִינָא דָּא, מִתְקַרְבִּין וְאַתְיִין וְאַתְהֶנּוּיִין מֵהֵהוּא חֲלָבָא וְדָמָא, דְּהֵהוּא לְבוּשָׁא דְּרוּחָא דָּא, דְּהָא מְסַטְרָא דְּלַהוּן הָוָה (בגין) הֵהוּא רוּחָא (דְּלַהוּן). וְכֹלְהוּן אַתְהֶנּוּ וְאַתְזַנּוּ, וְאַתְעַבְדוּן סְנִיגוּרִין עַל הֵהוּא בַר נֶשׁ. וְעָאֵל דְּרַךְ וְשֵׁט, כְּמָה דְּאַתְמַר. וּבְגִין כֶּךָ קֶרְבָּנָא מִן הַבְּהֵמָה.

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טו.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- לא. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- לב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- לג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- לד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- לה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- לו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- לז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימי
- פרק ב**
- לימוד הזוהר בטהרה
- א. טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ק; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- א. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ב. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- אור הזוהר טעם התורה
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה ורזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים
- א. כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא ורזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

הוא המפתח והוא הסוגר	זז.	הדוחה חלק הנסתר של התורה,	ג.
יזכה לתקן נפש רוח ונשמה	זי.	דוחה כולה, ונענש	
ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה	יח.	כשלומודים נגלה דתורה, אנו	ד.
האדם כבריה		מדברים עם נשמות ופנימיות	
ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקו	יט.	התורה	
כל הדינים		ע"י סוד התורה ידע להבחין בין	ה.
סגולה לבעל עסק	כ.	איסור להיתר	
סגולתו לאור נפשו באור החיים	כא.	פרק ז	
הנצחיים		ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה	
פרק ט		אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי	א.
אופני לימוד ספר הזוהר הק'		חכמת הקבלה	
האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת	א.	פרק ח	
לימוד תורת הח"ן		סגולת ספר הזוהר	
לימוד תורת הסוד בלי טהרה	ב.	הזוהר מקור לכל ספרי היראים	א.
מביאה לאפיקורסות		ראוי ללמוד הזוהר והתיקונים עם	ב.
מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם	ג.	תינוקות בני תשע	
לימוד הקבלה		קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי	ג.
אין אדם יכול לבוא למשהו השגה	ד.	קאמר, הוא תיקון לשכינה הק'	
בגדלות הבורא מכל לימודי התורה,		ולנשמתו	
כמו מחכמת הקבלה		הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין,	ד.
לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה	ה.	הקב"ה מתקן דברי	
להנסתר		ללמוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש	ה.
סודות התורה הם אור הנפש	ו.	קודם התפילה	
פרק י		זוהר הכנה לתפילה	ו.
חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים		לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ז.
בשופי		הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו	ח.
גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש	א.	כהתיקונים	
אלול, שמזכך הנר"נ		על ידו יכולים לראות נועם ה'	ט.
תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או	ב.	לשונו מזכך הנשמה	י.
תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף		סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	יא.
והנשמה		סגולה לטהר הנשמה	יב.
התיקונים - סגולתן למתק הדינים	ג.	להנצל ממחשבות זרות בעת	יג.
הטעם שנתפשט לימוד התיקונים	ד.	התפילה	
בימי התשובה יותר מן הזוהר		הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר	יד.
תיקוני הנפש והגוף	ה.	הק'	
סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י	ו.	משיג חכמה ויראת שמים	טז.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ז. הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
ח. התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א. מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
ט. עורר ישנים מתרדמתכם	ב. ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
י. גודל מעלת לימוד הזוהר	ג. הרח"ו אודות החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
	פרק יא
	התנגדות להזוהר הקדוש
א. מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה	א. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ב. פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	ב. משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ג. בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ג. או"ר בגימטריא ר"ז
ד. ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ד. או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
	פרק יב
	העלם וגילוי הזוהר
א. מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?	א. רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
ב. הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם	פרק טו
ג. הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
א. לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא	א. מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
ב. אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	פרק טז
ג. אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן
ד. רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	א. שכר לימוד חכמת הקבלה וחיוב הפלפול בה
	ב. לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
	ג. ספר הזוהר הוא מוגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נתן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נתן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדורנו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. ע"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחזין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינום ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות
- ה. ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ו. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ז. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. כח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למושה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	פרק כח
ב. "כרם היה לידדי בקרן בן שמון"	חלקי הזוהר
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	א. זוהר על התורה
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	1) ספרא דצניעותא
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	2) אדרא רבא
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	3) אדרא זוטא
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	4) רעיא מהימנא
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	5) מדרש הנעלם
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	ב. זוהר חדש
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	ג. תיקוני הזוהר
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	ד. סיכום
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	פרק כ"ט
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	מפרשי הזוהר
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י ביעילות עליונה	א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"
	ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"
	ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב
	ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא
	ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא
	ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא	
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י
נשיקין הדין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -
	וביטול גזירות - במירון
	ה. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג
	לעומר למירון וישמח שם שמחה
	גדולה
	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד
	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות
	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
	ח. קדושת יום ל"ג בעומר
	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג
	בעומר
פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר	
א. רבינו עובדיה מברטנורא	הטעם לשמחה וחדוה בכל
ב. ר' אברהם גלאנטי	העולמות בל"ג לעומר
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	טעם למה נקרא יום פטירתו בשם
בעומר	"הילולא"
	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע
	החמישי הוא גמר ספיה"ע
	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל
	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י
	בל"ג בעומר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לפרק לא

העליה למירון מימי המשנה עד ימינו

- א. השתטחות התנאים על קבר רשב"י במירון
- ב. אליהו הנביא לומד תורה עם התנאים במערת רשב"י
- ג. רשב"י מברך לכל הבאים למירון
- ד. השתטחות והקפות בד' מינים - וביטול גזירות - במירון
- ה. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג לעומר למירון וישמח שם שמחה גדולה
- ו. לא ילך על הציון לבד כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
- ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
- ח. קדושת יום ל"ג בעומר
- ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג בעומר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק לא

העליה למירון מימי המשנה עד ימינו

א) השתטחות התנאים על קבר רשב"י במירון

א. תלמידי הרשב"י וסופרו הנאמן התנא רבי אבא (ראה ריש אדרא זוטא זוהר חלק ג' רפז). השתטח על קברו, והזכיר שם ממעשיו הטובים (ראה פסיקתא רבתי פ"ב), ולמד שם מתורת רבו הרשב"י (ראה זוה"ק ח"א דף קנ"ו).

ב. מתלמידי הרשב"י ודבי אדרא קדישא התנא רבי חייא רבא (ראה זוה"ק ח"ב י"ד). השתטח על ציון רבו הקדוש במירון והזכיר ממעשיו ומגדולת מעלתו בשמים ממעל מה שראה בעיני קדשו, (ראה בזוה"ק בהקדמה דף ד.).

ג. רבי חייא אשתטח בארעא ונשק לעפרא (ראה כתם פז) ובכה ואמר עפרא עפרא וכו', בוצינא קדישא (ראה במקדש מלך על זוה"ק (ח"א דף ז') כי שם בוצינא כינוי לניצוץ משה רבינו ע"ה), דהוה נהיר עלמא שליטא רברבא ממנא דזכותיה מקיים עלמא אתבלי כך, ר' שמעון נהירו דבוצינא נהירו דעלמין, אנת בלי עפרא ואנת קיים ונהג עלמא, ובאוה"ח בשם הרא"ג

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פירוש שמנהיג את העולם בתורתו שלמד, כי כל מאמר ומאמר שהיה אומר כשזוכרין אותם שפתותיו דובבות בקבר, ובזה הוא מנהיג את העולם כולו, ע"כ.

ד. אחד מתלמידי רבי שמעון בר יוחאי ששכח תלמודו, הלך למערת רבו במירון ובכה שם מאוד, מתוך הבכי נרדם ונראה אליו רבו ואמר: "כד תהי רמי בי תלתא קלי אנא אתי", מתוך שלא הבין מאמר רבו, הלך ל"פותר חלומות", וסיפר לו לשון רבו. אמר לו הפותר: למוד לימודך ג' פעמים ורבך יתראה אליך. התלמיד עשה כן והרשב"י נתראה אליו.

(תוכן קהלת רבה י, י).

ב) אליהו הנביא לומד תורה עם התנאים

במערת הרשב"י

א. רבי יהושע בן לוי אשכח לאלהו דהו קאי אפתחא דמערתא דרשב"י, אמר ליה אתינא לעלמא דאתי, א"ל אם ירצה אדון הזה (שכינה היתה עמהם - פירש"י). אמר רבי יהושע בן לוי שנים ראיתי וקול שלשה שמעתי (ראה מהרש"א בח"א שם).

(סנהדרין דף צ"ח ע"א)

ב. איתא במדרש תהלים (מזמור ל"ו הוצ"ב) מעשה בריב"ל שהיה אליהו זל"ט עוסק עמו בדברי תורה, והיו עסוקין במערת רשב"י, ונתקשה ריב"ל בהלכה, א"ל אליהו מבקש אתה לשאול אותה לרשב"י, בא ואני מעמיד אותך לך, מיד הלכו וקרא אליהו לרשב"י, ע"ש.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. מכאן אנו רואים איך שתלמידי רבי שמעון בר יוחאי נהגו לעלות למירון, ומזה נמשך ששאר התנאים, ותחלת האמוראים, נהגו אחריהם לעלות למירון. וככה נמשך בכל הדורות שאחריהם, בזמן שהיה ישוב יהודי בארץ ישראל, עלו למירון כל דורשי ה' להתפלל שם לפני הרשב"י זיע"א.

ד. מנהג ארץ ישראל שנוהגין לילך על קברי רשב"י ז"ל ובנו ר"א ז"ל ביום ל"ג בעומר וכו'.

(עטרת זקנים על שו"ע או"ח סימן תצ"ג)

ג) רשב"י מברך לכל הבאים למירון

א. מקובל מהאר"י ז"ל שביום ל"ג בעומר עומד התנא האלקי הרשב"י על ציונו הקדוש, ומברך לכל אחד ואחד הבאים שמה למירון לכבוד שם קדשו לשמוח שם בשמחת ההילולא רבתי שלו.

ד) השתטחות והקפות בד' מינים - וביטול גזירות - במירון

א. הרמ"ק ורבו מרן הבית יוסף, וגיסו מהר"ש אלקבץ בעל "לכה דודי", וחברותם, המשיכו העליה למירון, כמבואר בספר הגירושין והמסעות להרמ"ק (דפוס ויניציא, דף ה') וז"ל:

בשנת ה' אלפים ש"ה, ואני בתוך המדרש רשב"י ע"ה במירון, ונשתטחנו בקרבו בציון רבי שמעון ורבי אלעזר ע"ה, ועדיין מרחשי שפתי, ושם התפללתי תפלה קצרה מתוך קירות לבי.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ב. רבי אברהם גאלאנטי (בספרו קול בוכים, סוף קינה ב').
כותב: מה ששמעתי ממורי הרמ"ק זלה"ה בהיותם על ציון
הרשב"י ע"ה בהר מירון.

ג. מרן הבית יוסף רבן של ישראל חגג חג הסוכות במירון,
והתפלל שם תפלת החג, והקיף שם בד' מינים הציונים הק' הוא
ותלמידיו, ולמדו שם זוה"ק, כמ"ש במגיד מישרים פ' אמור,
באור ליום ז' כ' תשרי) בארץ ישראל הוא ליל ה' דחומ"ס) בא
אליו המגיד זז"ל:

ד. ה' עמך וכו', והא גשמים דאתי לא הות דוגמא שפך לו
קיתון על פניו ח"ו (ראה סוכה פ"ב מ"ט), אדרבה נתקבלו
דברכם, ורשב"י ובנו שמחו לקראתכם בקרותכם הזוהר על
מערותם ובכפר הסמוך להם, אלא כיון שהקפתם לר' אלעזר בד'
מינים הבאים לרצות על המים, נתעוררו המים ובאו, ואלו
הייתם מקיפים פעם אחרת, היו רוב גשמים באים לעולם כמו
בימי חוני המעגל, ומפני כך באו גשמי ברכה רצופים, כדי שלא
תקיפו יותר עליהם.

ה) וכלל זה יהיה נקוט בידכם, כל זמן שהעולם יצטרך
לגשמים, ותלכו ותקיפו ציוני הצדיקים הנזכרים ותיענו (ראה
בזוה"ק ח"ג דף נ"ט) ראה גם בזוה"ק ח"ג ע"א). ועל כל צרה
שלא תבוא על הצבור תקיפו אותם ז' פעמים ותענו (שם).

ודעו כי הם שמחים מאוד בקרותכם הזוהר על מערתם או
הסמוך לזה, וכשתתמידו כן יגלו לכם רזין עלאין וכו', עיי"ש.
(ראה זוה"ק ח"ב דף פ"ו).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד) תקיפי ארעא דישראל שבאותו הדור עלו למירון פעמיים בשנה, ולמדו שם מאמרי הרשב"י בזוהר. שם בקודש שפכו לבם בבכי לתיקון נפשם בתשובה עילאה.

ה) בהיות חברים מקשיבים אצל ציון רשב"י ועוסקים באמרותיו אמרות טהורות כדרכנו פעמיים בשנה מעת לעת ומפקידה לפקידה, שם ישבנו גם בכינו, צעקנו במרירות לבנו ויתכו כמים שאגותינו, בראותינו איך רשב"י וחביריו בדורותם היו מצטערים ואוננים ובוכים על רוב פשעינו, ואותם הצדיקים לא היו גרמא בניזקין, קל וחומר לנו שאנחנו הגורמים, שיש לנו לבכות ולהצטער בכפליים.

(החרדים בהקדמתו).

ו) גם האור החיים הק' עלה למירון (נדפס האגרת מסע בעיר וויען בשנת תרצ"ג) שנמצא מכתב כת"י מתלמידו שנסע עמו בשנת תק"ב בארץ ישראל למקומות הקדושים.

ה) הדר בארץ ישראל יעלה בל"ג לעומר למירון וישמח שם שמחה גדולה

א. אם דר בארץ ישראל ילך לשמוח על קברו ושם ישמח שמחה גדולה. וכל שכן אם הוא פעם ראשונה שמגלח ראש בנו ומניח הפאות, שהיא מצוה.

(משנת חסידים, מסכת אייר)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ו) לא ילך על הציון לבד כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו

א. יזהר שאפילו בהיות שם החכמים הלומדים, שלא ילך על הציון שלו או של בנו לבדו אם לא יהיה צדיק גמור, כי הש"ד ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו.

ב. מורי הזוהר לאדם אחד שלא ילך על קברי רשב"י ור"א בנו ללמוד שם יחידי אפילו בימים שרגילים בני אדם לילך שם, ומכ"ש בשאר מקומות שאין בני אדם יושבים שם.
(שער המצוות פ' ואתחנן דל"ו, משנת חסידים).

ז) כל הפמליא של מעלה ונשמות הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר

א. הרה"ק ר' חיים בן עטר האור החיים זי"ע היה פעם אחד בהילולא פיעה"ק צפת"ו, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים לציון הרשב"י ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה נועה כבהמה וצועק, היכן אני השפל נכנס, למקום אש שלהבת קוב"ה, וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה, ובעת ההילולא היה שמח שמחה גדולה, ע"ש.

(רבי שמואל העליר גאב"ד צפת בסוף כבוד מלכים).

ב. שמעו קלא עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון.
(זוה"ק ח"ג דף רצ"ו)

ג. מדי שנה בשנה מתעוררת לבות רבבות ישראל לעלות למירון ביום ל"ג לעומר
(זוה"ק ח"ג רצ"ו: סוף האדר"ז קדישא).

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד. קול עליון זה שיצא אז בערך בשנת אלף הרביעי בפטירת רשב"י מתעורר עוד היום, ונכנס ומעורר לבות רבבות אלפי ישראל מדי שנה בשנה להיות עולין כל השנה להתפלל וללמוד חכמת הנסתר, ותאין ומתכנשין ביום ל"ג לעומר במירון למקום מנוחת קדשו דרשב"י, ולשמוח שם בשמחת יומא דהילולא דרשב"י זי"ע ועל כל ישראל, אמן.

ה. בתשובת הגאונים מצאתי, כל הנך ריגלי דאמוראי, היינו יום שמת בו אדם גדול, קובעים אותו לכבודו, ומדי שנה בשנה, כשמוגיע אותו יום, מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם.
(רש"י יבמות דף קכ"ב).

ח) קדושת יום ל"ג בעומר

א. רבי אברהם מקאליסק זי"ע בעת טבילתו בצפרא דל"ג בעומר אמר בלהט אש קודש הרני מקבל עלי קדושת היום.

ט) טעם שנוהגין להרבות בגרות בל"ג בעומר

א. ר"ש כשהיה מגלה רזין ביום ההוא באדרא קדישא, אמר (דף רצ"א ע"ב) וז"ל, והשתא בעינא לגלאה רזין קמיה דקוב"ה וכו', והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה כיומא אחרא, דהא כל יומא דא ברשותי קיימא, עכ"ל. ר"ל שהיה היום מתארך באורו ולא היה רשות לאור היום להתחשך, היינו שיתפנה מן העולם, עד שנתן לו ר"ש רשות, וזה יורה כי כל האורות בטלים ומשמשים אל האור כי טוב, היינו רזין סתימין דאורייתא אשר נגזו בה אור הגנוז לצדיקים, והצדיקים המבינים ברזין דאורייתא הנם מאירים באור הגנוז בה. על כן אור היום

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ההוא היה מתארך ושמר פקודתו של ר"ש. בעבור זה מרבין אור
ביום ההוא.

(בני יששכר).

